

UVA. BHSC. BU 01692

256

5 11 6.

2 5
21
3808
2785

Biblioteca Universitaria

Estante..... 19

Tabla..... 5

Número..... 7219

1692

UVA. BHSC. BU 01692

UVA. BHSC. BU 01692

UVA. BHSC. BV 01692

HORAPOLLINIS
HIEROGLYPHICA
GRÆCE & LATINE,

Cum integris Obſervationibus & Notis

JOANN. MERCERI & DAVID. HOESCHELII,

Et ſelectis

NICOLAI CAUSSINI.

Curante

JOANNE CORNELIO DE PAUW,

Qui ſuas etiam Obſervationes addidit.

BIBLIOTECA DE SANTA CRUZ DE VALLADOLID

TRAJECTI AD RHENUM,

Apud MELCHIOR. LEONARDUM CHARLOIS.

MDCCXXVII.

UVA. BHSC. BU 01692

UVA. BHSC. BU 01692

LECTORI

JOANNES CORNELIUS DE PAUW.

HOrapollo, quem tibi damus, is est, de quo legimus apud Suidam ab Editore Nupero emendatum, Ωραπόλλων, Φαινυβύθεως, κώμης τῦ Πανοπολίτου νομοῦ, γραμματικὸς, διδάξας ἐν Αλεξανδρείᾳ,

UVA. BHSC. BU 01692

τῇ ἐν Αἰγύπτῳ· εἶτα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Θεοδοσίου. ἔγραψε Τεμενικά. Υπόμνημα Σοφοκλέους, Αλκαίου, εἰς Ομηρον. λαμπρὸς μὲν ἐπὶ τῇ τέχνῃ ἄνθρωπος, καὶ τῶν πάλαι λογιμωτάτων γραμματικῶν οὐδέν τι μεῖον κλέος ἀπενεγκάμενος.

Qui in Lexico Panopolitanus dicitur a Nomo, in Libris Noſtris Ægyptius dicitur a Fluvio celeberrimo: Nam ita accipiendum eſt illud Νειλῶος vel Νειλιακὸς, quod ad urbem Nilopolin in Nomo Heracleopolitano perperam referunt Quidam: Raro enim vel nunquam forte ita dictus eſt Urbis iſtius civis. Grammaticus ille Ægyptius, ut vides, inter alia ſcripſiſſe memoratur τὰ Τεμενικά: Cujus Operis partem extitiſſe credidit Hœſchelius hos duos Hieroglyphicôn Libellos. Male & nullo hercule judicio: Nam ea Græce fuerunt ſcripta, & non potuerunt cum Ægyptiacis conjungi, ut ab Aliis recte

UVA. BHSC. BU 01692

recte jam animadverſum eſt: Sed cum inde colligunt porro, utrumque Opus non potuiſſe ab eodem Horapolline proficiſci, ipſi non vulgariter certe errant. Quid enim? Si Anglus, ſi Gallus, ſi Batavus hac tempeſtate multa Latine ſcripſerit, & unum aliquod Opuſculum Lingua vernacula ſibique domeſtica ediderit; rectene Poſteritas judicaverit aliquando, ab eodem Autore non potuiſſe conſcribi Libellum Vernaculum, a quo plures conſcripti fuerunt Libri Latini? Id nemo dixerit profecto. Quare lepide errant, qui ita ſentiunt, & quidem eo genere erroris, quo vulgo errare ſolent illi, qui res antiquas ita curant, ut hodiernas plane negligant; Homines, qui cachinnos ſæpe incutiunt Cordatioribus, quos ſana ratio ita pellexit, ut omnem Antiquitatis laudem præ ea deſpiciant. Hos autem duos Hieroglyphicôn Libellos ex Lingua Ægyptiaca in Linguam Græcam tranſtulit Philippus:

UVA. BHSC. BU 01692

De quo præter unum nomen cum omnibus Viris Eruditis nihil aliud ego teneo. Sed hic de ipsa Versione ejus quæritur, libera sit & Periphrastica, an adstricta & verbo tenus adumbrata: Quæ mira certe & nova est quæstio: Nam ubi πρωτότυπον intercidit cum tota Ægyptiorum supellectile libraria, quid, quæso, nobis reliquum est, ex quo ea de re constare poterit? Nihil sane, nihil: Quare hoc non est de lana caprina disputare, sed de rebus plane ignotis ineptire suaviter. Dicam, quod scio, omissis illis, quæ sciri non possunt: Libro 1. Capite 17. legimus, ἥλιος δὲ ὁ Ωρος ἀπὸ τοῦ τῶν ὡρῶν κρατεῖν. Ista non potuerunt ab erudito Ægyptio proficisci, & dubio procul a Philippo adjecta sunt. Libro 2. Cap. 100. scribitur de κάμηλῳ, ἐκείνη γὰρ μόνη τῶν ἄλλων ζώων τὸν μηρὸν κάμπτει, διὸ καὶ κάμηλος λέγεται. Illud postremum etiam Philippo tribuendum

UVA. BHSC. BV 01692

dum eſt: Nam nec Etymon iſtud placere potuit Horapollini Nilotico. Similiter Libro 2. Cap. 108. illud, ἡ καλεῖται πιννοφύλαξ ἀκολούθως τῷ ὀνόματι, nullus ego dubito, quin Philippum habuerit autorem: Ita enim Interpretis Græci indolem ſapit, ut nihil in eo ſit, quod ad ipſum πρωτότυπον pertineat. Adhæc Symbola ſunt plura in principio Libri Secundi, quæ ex Aliorum Scriptis collegit Philippus & Horapollineis attexuit, ut teſtis eſt ipſe: Vide, quæ diximus in Obſervationibus Noſtris. Atque hæc certa ſunt, alia incerta. Nam quod de σημαίνουσι & tertia, quam vocant, perſona ſcribit Hœſchelius, ut probet Philippum non fuiſſe Interpretem, ſed Periphraſtam, ambiguum prorſus eſt & anceps, tum quia ipſe Horapollo ea ſcribendi Methodo potuit uti, tum quia Philippus mutatis tantum perſonis reliqua omnia ſtricte

UVA. BHSC. BV 01692

ſtricte ac religioſe potuit transferre: Hoc ſentiunt omnes, & certius eſt certo. Cum autem Vir Eruditus ad Verſum Homeri provocet, qui Cap. 101. Libri 2. adducitur, & eo Periphraſin adſtruere conetur, miſere profecto errat & pueriliter plane. Quid enim? Nonne Horapollo, qui in Homerum ſcripſit Hypomnema, ut ipſe Hœſchelius ex Suida notat, Verſum Homericum adducere potuit, quem ejus Interpres poſtea non neglexit? Faceſſant, faceſſant nugæ: Quod in Aliorum ore ineptum ſit, in ore Hœſchelii longe ineptiſſimum eſt: Nam de eodem Horapolline nobiſcum ſentit. Nihil evidentius aut apertius. Aliis, qui Horapollinem ſibi confingerent alium, ſi eodem.argumento uterentur, ſtatim unius Æliani auctoritatem opponerem Lib. 5. Cap. 39. de *Animalib.* ut ne alia nunc adducam, quæ Homerum in Ægypto celeberrimum & magnæ exiſtimationis fuiſſe probant: Eruditi ſciunt, nec ea

ſunt

UVA. BHSC. BU 01692

ſunt hujus loci. Illa autem Philippi Verſio, ſive libera ſive adſtricta, a nobis nunc denuo Typis mandata eſt ad fidem Editionis Hœſchelianæ, quæ Librum Auguſtanum habuerat præeuntem. Antea ab Aldo ſemel, a Mercero bis edita fuit: Aldi nam in prima Editione ſua, quæ Anno MDXLVIII Pariſiis prodiit, expreſſerat Mercerus, exceptis pauculis, quæ pro Typothetarum erratis haberi poſſunt, & una Libri 2. Cap. 88. γεαφῆ. Dein a Gulielmo Morellio Exemplar Antiquum nactus, in quo pars maxima Libri Primi manu deſcripta erat, Anno MDLI Pariſiis etiam in publicum emiſit alteram Editionem ſuam, & lectiones diſcrepantes ex Codice Antiquo depromtas partim in Contextum recepit, partim ad Marginem adſcripſit: Vix autem ego dubito, quin Codex Morellianus prima quinquaginta quinque Capita exhibuerit tantum: Nam uſque ad Caput 56. lectionum diſcrepantia

 pro-

UVA. BHSC. BU 01692

protenditur, & poſtremæ ad Caput 55. pertinent. Quas cum in Editione ſua omnes repræſentare debuiſſet Hœſchelius, eas contra neglexit omnes, & Aldinas ad Marginem repræſentavit ſolas: Cujus omiſſionis alia non eſt ratio, quam quod alteram Editionem Merceri non viderit Hœſchelius, niſi Horapollinis Contextu jam abſoluto. Quanquam melius certe ſibi & Lectori ſuo conſuluiſſet, ſi ut potuiſſet facile, eas ad calcem Libri ſubjunxiſſet: In pleriſque enim cum Codicis Auguſtani ſcriptura conſpirant & ejus auctoritatem egregie ſtabiliunt. Quare nunc eas omnes non modo diligenter collegi, ſed Aldinam etiam Editionem denuo cum Hœſcheliana contuli, & lectiones diſcrepantes, quot-quot in tribus illis Editionibus extant, accurate mihi notavi & poſt Horapollinis Contextum tibi exhibui Lector: Id enim ſcias, velim, in iſto Variarum Lectionum Catalogo nullam primæ Editionis Mer-

UVA. BHSC. BV 01692

Mercerianæ a me habitam esse rationem; quia, ut jam monui, ad Aldinam efformata est & eam sequitur κατὰ πόδα. Tres autem illas Editiones Hœscheliana priores tribus Viris Clarissimis debeo: Aldinam enim Drakenburgius, Merceri primam Clericus, alteram Dukerus amice mihi subministrarunt. Græce etiam prodiisse dicitur Philippi Versio Parisiis Anno MDXXI: quam Editionem ego diligenter quæsivi, sed reperire non potui. Fallor, aut hæc ipsissima illa est, cujus in Observationibus meminit Mercerus; qui cum in duabus suis Editionibus Libro 2. Cap. 88. pro τροφῆς exhibuerit ταφῆς, & de ista mutatione Lectorem ne verbo monuerit, perquam probabile est mihi, eum scripturam istam ex ipso illo Exemplari desumsisse, nec ejus autorem fuisse primum. Versioni Græcæ adjuncta est Versio Latina, quæ Mercero debetur absque ullo dubio: Nam ut alia non commemorem, primæ sta-

UVA. BHSC. BV 01692

tim paginæ utriuſque Editionis Mercerianæ id luce meridiana clarius probant. Quare ſummopere miror extitiſſe Quosdam, qui eam Trebatio adſcripſerint: Sed illi neque Verſionem Trebatii neque Editiones Merceri unquam oculis uſurparunt, & ipſa Trebatiana, quæ a Viris Eruditis adducuntur, cum Mercerianis ne quidem leviter contulerunt: Nam cæteroquin ita ineptire non potuiſſent ullo modo. Illud obſervandum eſt, Hœſchelium, quem ſecuti ſumus, ex prima Editione Verſionem Merceri adumbraſſe; quam cum ope Libri Morelliani aliquot locis poſtea correxerit Vir Eruditus, operæ pretium erit ea breviter hic commemorare: Libro Primo Cap. 4. Aldinum, ἐπειδή φασιν ἐν τῇ ἀνατολῇ πενϛεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχουσι, πρὸς &c, verterat, *quod in ortu quidem, ut inquiunt, quindecim ei partes ſuperſint, ut &c.* dein Morellianum, ἐπειδή φασιν ἐν τῇ ἀνα-

UVA. BHSC. BU 01692

ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσαν, πρὸς &c, vertit, *quod in ortu quidem dicant eam, cum quindecim eſt partium, ſurſum — apparere: at in occaſu — inflexa gerere.* Capite 7. Aldinum, ὥϛε σημαίνειν τὴν συνήθειαν τῷ ὀνόματϕ, reddiderat Latine, *Itaque ex conſueta ſignificatione nomen hoc:* dein Morellianum, ὥϛε σημαίνειν τὴν σύνθεσιν τῷ ὀνόματϕ, Latine reddidit, *Itaque nominis compoſitio.* Hœſchelius ad Marginem Editionis ſuæ adſcripſerat, *compoſitum nomen hoc.* Capite 11. Aldinum ἑκατὸν expoſuerat nude: dein Morellianum ἑκατὸν εἴκοσι expoſuit digne. Capite 12. Aldinum, δοκεῖ γὰρ αὐλοῖς ὁ κόσμϕ συνεσάναι ὅτε ἀρσενικοῖς ----, tranſtulerat, *ſolis enim his, non etiam maſculis, mundus videtur conſiſtere:* dein Morellianum, δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ κόσμϕ συνεσάναι ἔκ τε ἀρσενικῆ καὶ θηλυκῆ ὑπάρχοντϕ, tranſtulit, *ipſis enim vide-*

UVA. BHSC. BU 01692

videtur mundus ex mare ac fæmina conſtare. Hœſchelius ad Oram ibi, *ex maſculo enim & fæmineo ipſis mundus &c.* Capite 28. Aldinum, σημειῶται ὡς παρειπέλο διαμένον τῇ γλώσσῃ, explicuerat, *indicatur eum, etſi perpetuo linguam habuerit, vocem tamen ac loquelam defeciſſe:* dein Morellianum, σημειῶται ὡς παραπεποδισμένον τῇ γλώσσῃ, explicuit, *indicatur eum lingua præpeditum.* Hœſchelius ibi ad Marginem iterum, *indicatur eum linguæ impeditæ eſſe.* Tandem Capite 53. Aldinum, τοῖς Αἰγυπλίοις ἔδοξε συμβάλλειν τὸ ζῶον, Latine expreſſerat, *Ægyptiis placuit in hujus rei ſignificationem hoc aſſumere animal:* dein Morellianum, τοῖς Αἰγυπλίοις ἔδοξε σεβάζειν τὸ ζῶον, Latine expreſſit, *Ægyptiis placuit hoc animal in honore habere.* Hœſchelius ad Marginem, *hoc animal colere.* Atque hæc poſtremo excepto neceſſaria ſunt & bona: quibus nunc unum ſubjungam ma-

UVA. BHSC. BU 01692

malum: Capite ſcilicet 49. Aldinum ὄξυγα feram quadrupedem cum Morelliano ὄρτυγα *coturnicem* peſſime commutavit in Secunda Editione ſua. Ita cum Vulgata Verſione Merceri ſeſe res habet: Alias Trebatii & Phaſianini duas videre non licuit adhibita quavis indagine. Neque id ægre fero: Ineptiſſimæ enim ſunt & nulla in re prodeſſe potuiſſent mihi; ut facile evincunt ea, quæ Viri Eruditi ex illis adducunt. Nam quod de Phaſianino, cui Libri obtigiſſent integriores, Hœſchelius notat, ſomnium eſt ex nimia ejus facilitate ortum: Non Libros Antiquos, ſed ingeniolum ſuum ſecutus eſt homo Italus: Id oculato Critico apparebit ſtatim. Poſt Horapollinis Contextum & Varias Lectiones ſequuntur Joannis Merceri & Davidis Hœſchelii Obſervationes & Notæ in Horapollinem integræ: Quibus adjunximus alias Cauſſini ſelectas, quæ ad rem aliquanto propius pertinebant:

UVA. BHSC. BU 01692

bant: Iisque ſubjecimus tandem Obſervationes etiam Noſtras. Quæ omnia erudito tuo examini ſubmittimus Lector, ut ſtatuas, quo pretio habenda ſint ſingula. Vale, & fac, quod æquum bonumque ſit: Plura enim præfari nolo. Trajecti ad Rhenum Non. Januar. A. MDCCXXVII.

Ω P A-

UVA. BHSC. BV 01692

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

ΝΕΙΛΩΟΥ

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ.

UVA. BHSC. BV 01692

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

ΝΕΙΛΩΟΥ

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ, Α ΕΞΗΝΕΓΚΕ ΜΕΝ ΑΥΤΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΙ ΦΩΝΗΙ, ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΔΕ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ.

ά. πῶς αἰῶνα σημαίνουσι;

Αἰῶνα σημαίνοντες, ἥλιον καὶ σελήνην γράφουσι, διὰ τὸ αἰώνια εἶναι στοιχεῖα. αἰῶνα δ' ἑτέρως γράψαι βουλόμενοι, ὄφιν ζωγραφοῦσιν, ἔχοντα τὴν ὀρὰν ὑπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα κρυπτομένην, ὃν καλοῦσιν Αἰγύπτιοι, ὀραῖον, ὅ ἐστιν Ελληνιστὶ βασιλίσκον· ὄντερ χρυσοῦν ποιοῦντες, θεοῖς περιτιθέασιν. αἰῶνα δὲ λέγουσιν Αἰγύπτιοι διὰ τοῦδε τοῦ ζώου δηλοῦσθαι· ἐπειδὴ τριῶν γενῶν ὄφεων καθεστώτων, τὰ μὲν λοιπὰ, θνητὰ ὑπάρχει, τοῦτο δὲ μόνον ἀθάνατον· ὃ καὶ προσφυσῆσαν ἑτέρῳ παντὶ ζώῳ δίκα καὶ τοῦ δακεῖν, ἀναιρεῖ. ὅθεν ἐπειδὴ δοκεῖ ζωῆς καὶ θανάτου κυριεύειν, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν θεῶν ἐπιτιθέασιν.

β'. πῶς

UVA. BHSC. BU 01692

HORAPOLLINIS
NILIACI

SACRÆ SCULPTURÆ, QUAS IPSE QUIDEM ÆGYPTIO SERMONE PRODIDIT, PHILIPPUS VERO LINGUA GRÆCA DONAVIT.

1. *Quo pacto ævum significant?*

ÆVum innuentes, Solem ac Lunam pingunt, quod hæc æterna sint, ævique fluxum producentia elementa. Quin & aliter ævum pictura exprimere volentes, serpentem pingunt, cujus cauda reliquo involvatur ac tegatur corpore. Hunc Ægyptii quidem lingua sua Uræum, Græci vero Basiliscum appellant. Eundem ex auro conflatum diis circumponunt. Cæterum hoc animali ævum significari propterea Ægyptii dicunt, quod cum tria sint serpentium genera, solum hoc ex omnibus immortale est, cætera mortalia: utpote cum quodvis aliud animal solo afflatu absque ullo morsu serpens hic interimat. Unde & quoniam vitæ necisque potestatem habere videtur, merito sane deorum capitibus inseritur.

UVA. BHSC. BU 01692

β'. πῶς κόσμον;

Κόσμον βυλόμενοι γράψαι, ὄφιν ζωγραφοῦσι τὴν ἑαυτοῦ ἐσθίοντα οὐρὰν, ἐσιγμένον φολίσι ποικίλαις. διὰ μὲν τῶν φολίδων αἰνιττόμενοι τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀστέρας. βαρύταλον δὲ τὸ ζῶον, καθάπερ καὶ ἡ γῆ. λειόταλον δὲ, ὥσπερ ὕδωρ. καθ' ἕκαστον δὲ ἐνιαυτὸν τὸ γῆρας ἀφεὶς, ἀποδύεται. καθ' ὃ καὶ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ἐνιαύσιος χρόνος ἐναλλαγὴν ποιούμενος, νεάζει. τὸ δὲ ὡς τροφῇ χρῆσθαι τῷ ἑαυτοῦ σώματι, σημαίνει, τὰ πάντα ὅσα ἐκ τῆς θείας προνοίας ἐν τῷ κόσμῳ γενναται, ταῦτα πάλιν καὶ τὴν μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν.

γ'. πῶς ἐνιαυτόν;

Ἐνιαυτὸν δὲ βυλόμενοι δηλῶσαι, ἴσιν, τελέσι γυναῖκα ζωγραφοῦσιν. τῷ δὲ αὐτῷ, καὶ τὴν θεὸν σημαίνουσιν. Ἶσις δὲ παρ' αὐτοῖς ἐστὶν ἀστὴρ, Αἰγυπτιστὶ καλούμενος Σῶθις, Ἑλληνιστὶ δὲ Ἀστροκύων, ὃς καὶ δοκεῖ βασιλεύειν τῶν λοιπῶν ἀστέρων· ὁτὲ μὲν μείζων, ὁτὲ δὲ ἥσσων ἀνατέλλων· καὶ ὁτε μὲν λαμπρότερος, ὁτὲ δὲ,

UVA. BHSC. BV 01692

2. *Quo pacto mundum?*

MUNDUM exprimere volentes, ſerpentem pingunt, qui ſuam ipſius caudam rodat, variis interſtinctum ſquamis: per ſquamas quidem ſtellas, quibus cœlum mundusve diſtinctus eſt, obſcure innuentes. Cæterum hoc animans non ſecus ac ternera graviſſimum eſt, læviſſimum autem ac maxime lubricum, in aquæ morem. Inſuper ut ſerpens quotannis pelle ſimulque ſenio exuitur, ſic & annus vertens, qui mundi circumactu producitur, immutatione facta renovatur, ac velut rejuveneſcit. Quod vero velut cibo, ſuo utatur corpore, ſignificat id, quæcunque Dei providentia in mundo gignuntur, ea rurſum in eundem reſolvi, & tanquam imminutionem ſumere.

3. *Quo modo annum?*

PORRO annum demonſtrare volentes, Iſin, hoc eſt mulierem pingunt: quo etiam ſigno deam ſignificant. Eſt autem apud eos Iſis ſidus, quod Ægyptio quidem nomine Sothis, Græco vero Aſtrocyon dicitur, qui & inter reliqua ſidera principatum obtinere videtur: ut qui dum oritur, nunc major ſit, nunc minor, interim ſplendidior,

UVA. BHSC. BU 01692

δὲ, ἐχ ἕτως. ἔτι δέ ϗ διότι καλὰ τὴν τύτυ τῦ ἄςρυ ἀνατολὴν, σημειύμεθα περὶ πάντων τῶν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ μελλόντων τελεῖσθαι. διόπερ ἐϗ ἀλόγως τὸν ἐνιαυτὸν, ἴσιν λέγυσιν. ϗ ἑτέρως δὲ ἐνιαυτὸν γράφοντες, φοίνικα ζωγραφῦσι, διὰ τὸ δένδρον τῦτο μόνον τῶν ἄλλων καλὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης, μίαν βαΐν γεννᾷν, ὡς ἐν ταῖς δώδεκα βάεσιν ἐνιαυτὸν ἀπαρτίζεσθαι.

δ'. πῶς μῆνα;

Μῆνα δὲ γράφοντες, βαΐν ζωγραφῦσιν, ἢ σελήνην ἐπεσραμμένην εἰς τὸ κάτω. βαΐν μὲν, τῆς προειρημένης ἐπὶ τῦ φοίνικ@ αἰτίας χάριν· σελήνην δὲ ἐπεσραμμένην εἰς τὸ κάτω, ἐπειδή φασιν, ἐν τῇ ἀναλολῇ πενλεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχυσι, πρὸς τὸ ἄνω τοῖς κέρασιν ἐσχηματίσθαι· ἐν δὲ τῇ ἀποκρύσει, τὸν ἀριθμὸν τῶν τριάκονλα ἡμερῶν πληρώσασαν, εἰς τὸ κάτω τοῖς κέρασι νεύειν.

ε'. πῶς τὸ ἐνισάμενον ἔτ@;

Ἔτ@ τὸ ἐνισάμενον γράφοντες, τέταρλον ἀρότρας γράφυσιν. ἔσι δὲ μέτρον γῆς ἡ ἄρυρα, πηχῶν ἑκα-

UVA. BHSC. BU 01692

dior, interim vero ſecus. Inſuper & quoniam in hujuſce ſideris exortu, ea ſignis quibuſdam obſervamus, quæ toto anno peragenda ſunt: propterea non ab re annum Iſin appellant. Aliter quoque annum indicantes, palmam pingunt, quod arbor hæc ſola ex omnibus ad ſingulos Lunæ ortus, ſingulos etiam ramos procreet, ita ut duodecim ramorum productione annus expleatur.

4. *Quo modo menſem?*

MENSEM autem notantes, ramum pingunt, aut Lunam deorſum converſam. Ramum quidem, ob cauſam jam in palma dictam: Lunam vero deorſum vergentem, quod in ortu quidem, ut inquiunt, quindecim ei partes ſuperſint, ut ſurſum erectis cornibus appareat: At in occaſu, triginta diebus completis, cornua deorſum inflexa gerat.

5. *Quomodo inſtantem annum?*

INSTANTEM annum ſignificantes, quartam arvi partem pingunt. Eſt autem ἄρουρα, unde Latinis arvum dicitur, terræ menſura centum comple-

UVA. BHSC. BU 01692

ἑκατόν. βουλόμενοί τε ἔτος εἰπεῖν, τέταρτον λέγουσιν. ἐπειδή φασι κατὰ τὴν ανάτολὴν τοῦ ἄστρου τῆς Σώθεως, μέχρι τῆς ἄλλης ἀνατολῆς, τέταρτον ἡμέρας προστίθεσθαι, ὡς εἶναι τὸ ἔτος τοῦ θεοῦ, τριακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν. ὅθεν καὶ διὰ τετραετηρίδος περισσὴν ἡμέραν ἀριθμοῦσιν Αἰγύπτιοι· τὰ δὲ τέσσαρα τέταρτα ἡμέραν ἀπαρτίζει.

ϛ΄. Τί δηλοῦσιν ἱέρακα γράφοντες

ΘΕὸν βουλόμενοι σημῆναι, ἢ ὕψος, ἢ ταπείνωσιν, ἢ ὑπεροχήν, ἢ αἷμα, ἢ νίκην, ἢ Αρεα, ἢ Αφροδίτην, ἱέρακα ζωγραφοῦσι. θεὸν μὲν, διὰ τὸ πολύγονον εἶναι τὸ ζῶον, καὶ πολυχρόνιον· ἔτι γὲ μὴν, ἐπεὶ καὶ δοκεῖ εἴδωλον ἡλίου ὑπάρχειν, παρὰ πάντα τὰ πετεινὰ πρὸς τὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας ὀξυωποῦν· ἀφ᾽ οὗ καὶ οἱ ἰατροὶ πρὸς ἴασιν ὀφθαλμῶν τῇ ἱερακίᾳ βοτάνῃ χρῶνται· ὅθεν καὶ τὸν ἥλιον ὡς κύριον ὄντα ὁράσεως, ἔσθ᾽ ὅτε ἱερακόμορφον ζωγραφοῦσιν. ὕψος δὲ, ἐπεὶ τὰ μὲν ἕτερα ζῶα εἰς ὕψος πέτεσθαι προαιρούμενα, πλαγίως περιφέρεται, ἀδυνατοῦντα κατευθὺ χωρεῖν·

μόνος

UVA. BHSC. BU 01692

plectens cubitos. Itaque annum volentes dicere, quartum dicunt, propterea quod ab uno, ut tradunt, sideris cui Sothis nomen fecimus, ortu, ad alterum quarta sit interjecta diei pars. Enimvero dei Solis inquam annus trecentis sexaginta quinque diebus absolvitur: unde & quarto quoque anno supervacuum diem computant atque intercalant Ægyptii. Quatuor siquidem diei quadrantes diem perficiunt.

6. *Quid accipitrem pingentes, innuunt?*

DEum cum volunt significare, aut sublimitatem, aut humilitatem, aut præstantiam, aut sanguinem, aut victoriam, accipitrem pingunt. Deum quidem, tum quod fœcundum sit ac diuturnæ vitæ hoc animal, tum etiam quod Solis præter cæteras volucres simulachrum esse videatur, utpote peculiari quadam atque occulta naturæ vi, intentissimis in ejus radios oculis prospiciens. Atque hinc est, quod medici ad sananda oculorum vitia, hieraceo herba utuntur. Inde etiam fit, ut Solem interdum tanquam visus tutorem ac dominum, accipitris forma pingant. Sublimitatem vero, quoniam cum cætera quidem animantia, quoties in sublime tolli volunt, oblique ferantur, nec

UVA. BHSC. BU 01692

μόνῳ δὲ ἱέραξ εἰς ὕψῳ καλευθὺ πέτεσθαι. ταπεινώσιν δὲ, ἐπεὶ τὰ ἕτερα ζῶα, ὰ καλὰ καάθελον πρὸς τὸ χωρεῖ, πλαγίως δὲ καλαφέρεσθαι· ἱέραξ δὲ καλευθὺ, ἐπὶ τὸ ταπεινὸν τρέπεσθαι. ὑπεροχὴν δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ πάντων τῶν πετεινῶν διαφέρειν. αἷμα δὲ, ἐπειδή φασι τοῦτο τὸ ζῶον, ὕδωρ μὴ πίνειν, ἀλλὰ αἷμα. νίκην δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ τοῦτο τὸ ζῶον, πᾶν νικᾷν πετεινόν. ἐπειδὰν γὰρ ὑπὸ ἰσχυροτέρου ζώου καταδυναστεύηται, τὸ τηνικαῦτα ἑαυτὸν ὑπτιάσας ἐν τῷ ἀέρι, ὡς τοὺς μὲν ὄνυχας αὐτοῦ ἐν τῷ ἄνω ἐσχηματίσθαι, τὰ δὲ πτερὰ, ἢ τὰ ὀπίσθια εἰς τὰ κάτω, τὴν μάχην ποιεῖται· ἕτω γὰρ τὸ ἀντιμαχόμενον αὐτῷ ζῶον, τὸ αὐτὸ ποιῆσαι ἀδυνατεῖν, εἰς ἥτταν ἔρχεται.

ζ'. πῶς δηλοῦσι ψυχήν;

Ετι γε μὴν ἢ ἀντὶ ψυχῆς ὁ ἱέραξ τάσσεται, ἐκ τῆς τοῦ ὀνόματος ἑρμηνείας. καλεῖται γὰρ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ ἱέραξ, βαϊήθ. τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα διαιρεθὲν, ψυχὴν σημαίνει καὶ καρδίαν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν βαϊ, ψυχή· τὸ δὲ ἠθ, καρδία. ἡ δὲ καρδία καθ' Αἰγυπτίους, ψυχῆς περίβολος· ὥς τε σημαίνειν τὴν σύνθεσιν τοῦ ὀνό-

UVA. BHSC. BU 01692

recta ſurſum evehi poſſint; ſolus accipiter recta in altum volat. Humilitatem porro ſeu dejectionem, quod eadem ratione cæteræ animantes non perpendiculi modo, ſed velut ex tranſverſo & flexuoſe deorſum ferantur, ſolus accipiter directo ad inferiora viam carpat. Præſtantiam, quod cæteris præſtare videatur avibus. Sanguinem, quia animal hoc inquiunt, non aquam, ſed ſanguinem bibere. Victoriam demum, quod cætera volatilia vincere videatur. Cum enim robuſtioris animantis potentia ſe videt opprimi, tum ſeſe in aëre ita reſupinans, ut ungues quidem ſurſum, pennas vero ac poſteriores partes deorſum verſas habeat, cum idem avis quæ cum eo congreditur efficere nequeat, ita facile eam in fugam vertit, ac ſibi victoriam parat.

7. *Quo modo animam indicant?*

QUin & pro anima ponitur accipiter, juxta nominis interpretationem. Siquidem Ægyptiis accipiter baieth dicitur, quod nomen ſi diviſeris, animam & cor ſonat: BAI enim anima eſt, & ETH cor. Cor autem ex Ægyptiorum ſententia, animæ ambitus eſt. Itaque ex conſueta ſignificatione no-

UVA. BHSC. BU 01692

ὀνόμαζ⊙, ψυχὴν ἐγκαρδίαν. ἀφ' ἧς ἡ ὁ ἱέραξ διὰ τὸ ἡ πρὸς τὴν ψυχὴν συμπαθεῖν, ὕδωρ δὲ πίνει τὸ καθόλου, ἀλλ' αἷμα, ᾧ ἡ ἡ ψυχὴ τρέφεται.

ή. πῶς Αρεα ἡ Αφροδίτην;

ΑΡεα δὲ γράφοντες ἡ Αφροδίτην, δύο ἱέρακας ζωγραφοῦσιν· ὧν τὸν ἄρσενα, εἰκάζουσιν Αρεϊ, τὴν δὲ θήλειαν, Αφροδίτῃ. ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄλλα θηλυκὰ ζῶα πρὸς πᾶσαν μίξιν τῷ ἀνδρὶ οὐχ ὑπακούει, καθάπερ ἱέραξ. τριακονθήμερος γὰρ τῆς ἡμέρας βασανιζομένη, ἐπειδὰν ἀναχωρήσῃ, φωνηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἄρσενος, πάλιν ὑπακούει. διὸ ἡ πᾶσαν θήλειαν τῷ ἀνδρὶ πειθομένην, Αἰγύπτιοι Αφροδίτην καλοῦσι· τὴν δὲ μὴ πειθομένην, οὐχ ὅτω προσαγορεύουσι. διὰ τοῦτο ἡ ἡλίῳ τὸν ἱέρακα ἀνέθεσαν. παραπλησίως γὰρ τῷ ἡλίῳ τὸν τριάκοντα ἀριθμὸν ἐν τῷ πλησιασμῷ τῆς θηλείας ἀποδίδωσιν.

Ετέρως δὲ τὸν Αρεα ἡ τὴν Αφροδίτην γράφοντες, δύο κορώνας ζωγραφοῦσιν, ὡς ἄνδρα ἡ γυναῖκα. ἐπεὶ τοῦτο τὸ ζῶον, δύο ὠὰ γεννᾷ, ἀφ' ὧν ἄρρεν ἡ θῆλυ γεννᾶσθαι δεῖ. ἐπειδὰν δὲ γεννήσῃ, ὅπερ σπανίως γι-

UVA. BHSC. BU 01692

men hoc, animam cordatam notat. Unde & accipiter ob eum quem cum anima habet naturæ conſenſum, aquam omnino non bibit, ſed ſanguinem, quo & ipſa nutritur anima.

8. *Quo modo Martem ac Venerem?*

MArtem vero & Venerem notantes, duos pingunt accipitres, eorum marem Marti, fœminam Veneri comparantes: idque propterea, quod ex cæteris animantibus fœmina mari non ad omnem congreſſum obtemperat, ut in accipitrum genere, in quo etſi tricies in die fœmina a mare comprimatur, ab eo digreſſa ſi inclamata fuerit, paret iterum. Ideoque & fœminam omnem quæ viro morem gerit, Ægyptii Venerem vocant: Quæ vero non eſt dicto audiens, non ita appellant. Atque hæc ſane cauſa fuit, cur Soli accipitrem conſecrarint: non ſecus enim ac Sol, ter denarium explet numerum in congreſſu fœminæ.

Aliter quoque Martem & Venerem ſcribentes, duas pingunt Cornices, ut marem ac fœminam: quoniam animal hoc gemina ſolet ova parere, ex quibus mas & fœmina gignantur. Ubi vero, quod raro tamen accidit, vel duo maſcula vel duo fœminea

UVA. BHSC. BU 01692

γίνεται, δύο ἀρσενικὰ, ἢ δύο θηλυκὰ, τὰ ἀρσενικὰ τὰς θηλείας γαμήσαντα, ἀ μίσγεται ἑτέρᾳ κορώνῃ, οὐδὲ μὴν ἡ θήλεια ἑτέρᾳ κορώνῃ μέχρι θανάτου, ἀλλὰ μόνα τὰ ἀποζυγέντα διαλελεῖ. διὸ ἢ μιᾷ κορώνῃ συναντήσαντες, οἰωνίζονται οἱ ἄνθρωποι, ὡς χηρεύοντι συννήθηκότες ζώῳ. τῆς δὲ τοιαύτης αὐλῶν ὁμονοίας χάριν, μέχρι νῦν οἱ Ελληνες ἐν τοῖς γάμοις, ἐγχερὶ, κορὶ, κορώνην λέγουσι ἀγνοοῦντες.

θ' πῶς γάμον;

ΓΑμον δὲ δηλοῦντες, δύο κορώνας πάλιν ζωγραφοῦσι, τοῦ λεχθέντος χάριν.

ι'. πῶς μονογένες;

ΜΟνογενὲς δὲ δηλοῦντες, ἢ γένεσιν, ἢ πατέρα, ἢ κόσμον, ἢ ἄνδρα, καν θαρὸν ζωγραφοῦσι. μονογενὲς μὲν, ὅτι αὐτογενές ἐστι τὸ ζῶον, ὑπὸ θηλείας μὴ κυοφορούμενον. μόνη γὰρ γένεσις αὐλῷ, τοιαύτη ἐστίν. ἐπειδὰν ὁ ἄρσην βούληται παιδοποιήσασθαι, βοὸς ἀφόδευμα λαβὼν, πλάσσει σφαιροειδὲς παραπλήσιον τῷ κόσμῳ σχῆμα· ὃ ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν κυλίσας

ἀπὸ

UVA. BHSC. BU 01692

minea ova peperit, mares fœminis connubio junɛti nunquam ad alteram divertunt cornicem, ac ne ipſa quidem fœmina, quoad vivit, ad alterum marem: ſed disjunɛti, ſoli deinceps ſemper degunt. Unde & cum uni cornici occurrerint homines, augurantur præſagium ſibi hoc eſſe viduæ vitæ, quod ſcilicet animali viduam agenti vitam obvii facti fuerint. Proinde in hunc uſque diem, Græci ob tantam harum avium concordiam, in nuptiis ignorantes verbum illud uſurpare ſolent ἐκκορὶ, nimirum κορὶ cornicem appellantes.

9. *Quo modo nuptias?*

ATque eandem ob cauſam nuptias innuentes, duas rurſum appingunt Cornices.

10. *Quo modo unigenitum?*

UNigenitum autem ſignificantes, aut ortum, aut patrem, aut mundum, aut virum, Scarabæum pingunt. Ac unigenitum quidem, quod per ſe gignatur hoc animal, utpote in utero fœminæ non prius efformatum ac geſtatum: ejus enim ſolius hujuſcemodi ortus eſt. Cum mas ſobolem procreare vult, bovis ſimum nactus, globulum ex eo ejuſ-

UVA. BHSC. BU 01692

ἀπὸ ἀναλολῆς εἰς δύσιν, αὐλὸς πρὸς ἀναλολὴν βλέπει, ἵνα ἀποδῶ τὸ τῦ κόσμυ σχῆμα. αὐλὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀπηλιώτυ εἰς λίβα φέρεται· ὁ δὲ τῶν ἀστέρων δρόμος, ἀπὸ λιβὸς εἰς ἀπηλιώτην· ταύτην ἕν τὴν σφαῖραν κατορύξας, εἰς γῆν καλαλίθεται ἐπὶ ἡμέρας εἰκοσιοκτὼ, ἐν ὅσαις καὶ ἡ σελήνη ἡμέραις τὰ δώδεκα ζώδια κυκλεύει. ὑφ' ἣν ἀπομένον, ζωογονεῖται τὸ τῶν κανθάρων γένος. τῇ ἐνάτῃ δὲ καὶ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀνοίξας τὴν σφαῖραν, εἰς ὕδωρ βάλλει. ταύτην γὰρ τὴν ἡμέραν νομίζει σύνοδον εἶναι σελήνης καὶ ἡλίυ, ἔτι τε καὶ γένεσιν κόσμυ. ἧς ἀνοιγομένης ἐν τῷ ὕδατι, ζῶα ἐξέρχεται, τυφλέσιν οἱ κάνθαροι. γένεσιν δὲ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. πατέρα δὲ, ὅτι ἐκ μόνυ πατρὸς τὴν γένεσιν ἔχει ὁ κάνθαρος. κόσμον δὲ, ἐπειδὴ κοσμοειδῆ τὴν γένεσιν ποιεῖται. ἄνδρα δὲ, ἐπειδὴ θηλυκὸν γένος αὐτοῖς οὐ γίνεται. εἰσὶ δὲ καὶ κανθάρων ἰδέαι τρεῖς. πρώτη μὲν, αἰλυρόμορφος, καὶ ἀκτινωτὴ, ἥνπερ καὶ ἡλίῳ ἀνέθεσαν διὰ τὸ σύμβολον. φασὶ γὰρ τὸν ἄρρενα αἴλυρον, συμμεταβάλλειν τὰς κόρας τοῖς τῦ ἡλίου δρόμοις. ὑπεκλείνονται μὲν γὰρ κατὰ πρωϊ πρὸς τὴν τῦ θεῦ ἀνατολήν· στρογγυλοειδεῖς δὲ γίνονται κατὰ τὸ μέ-

UVA. BHSC. BV 01692

ejuſdem cum mundo figuræ fingit: quem ubi ab ortu in occaſum averſis pedibus volutarit, ipſe rurſum, ut orbi perſimilem figuram edat atque exprimat, in ortum convertitur. Ipſe ſiquidem orbis a Subſolano circumagitur in Africum: At ſiderum contrarius eſt curſus, ab Africo ad Subſolanum. Hanc itaque pilam in terra defoſſam reponit in dies octo & viginti: nam & totidem diebus Luna duodecim Zodiaci ſigna perluſtrat, ſub qua toto illo tempore permanens animatur ac ſemen vitale ſuſcipit ſcarabæorum genus. Nono autem & viceſimo die apertam pilam, in aquam conjicit (eum enim diem eſſe putat, quo & Luna cum Sole congrediatur, & mundi inſuper fiat generatio) quæ dum in aqua aperitur, prodeunt animalia, hoc eſt ſcarabæi. Ortum autem, propter jam dictam cauſam. Patrem, quod ex ſolo patre ortum habeat ſcarabæus. Mundum, quod ad mundi figuram ejus generatio ac fœtus accedat. Virum denique, quod non ſit in eorum genere fœmina. Sunt porro Scarabæorum formæ tres: Prima felium ſpecie, ac velut radiis inſignita, quam & Soli ob ſignificationem quandam dicarunt. Ajunt enim felem marem juxta varium Solis habitum & curſum pupillas commutare, ad ortum quidem Solis mane nonnihil ex-

UVA. BHSC. BU 01692

μέσον τῆς ἡμέρας, ἀμαυρότεραι δὲ φαίνονται, δύνειν μέλλοντι τῷ ἡλίῳ. ὅθεν καὶ τὸ ἐν Ηλίῳ πόλει ξόανον τῷ θεῷ ἀιλουρόμορφον ὑπάρχει. ἔχει δὲ πᾶς κάνθαρος καὶ δακτύλους τριάκοντα, διὰ τὴν τριακονταήμερον τοῦ μηνὸς, ἐν αἷς ὁ ἥλιος ἀνάτελλων, τὸν ἑαυτῷ ποιεῖται δρόμον. δευτέρα δὲ γενεὰ, ἡ δίκερως καὶ ταυροειδὴς, ἥτις καὶ τῇ Σελήνῃ καθιερώθη, ἀφ' ἧς καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ ταῦρον, ὕψωμα τῆς θεᾶς ταύτης λέγουσιν εἶναι παῖδες Αἰγυπτίων. τρίτη δὲ, ἡ μονόκερως καὶ ἰδιόμορφος, ἣν Ερμῇ διαφέρειν ἐνόμισαν· καθὰ καὶ ἶβις τὸ ὄρνεον.

ια'. τί γῦπα γράφοντες δηλοῦσι;

Μ Ηλέρα δὲ γράφοντες, ἢ βλέψιν, ἢ ὄριον, ἢ πρόγνωσιν, ἢ ἐνιαύτιον, ἢ οὐρανίαν, ἢ ἐλεήμονα, ἢ Αθηνᾶν, ἢ Ηραν, ἢ δραχμὰς δύο, γῦπα ζωγραφοῦσι. μητέρα μὲν, ἐπειδὴ ἄρρεν ἐν τούτῳ τῷ γένει τῶν ζώων οὐκ ὑπάρχει. ἡ δὲ γένεσις αὐτῶν, γίνεται τρόπῳ τοιῷδε. ὅταν ὀργώσῃ πρὸς σύλληψιν ἡ γὺψ, τὴν φύσιν ἐαυτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν ἄνεμον, ὑπὸ τούτου ὀχεύεται ἐπὶ ἡμέραις πέντε· ἐν αἷς, ὅτε βρωτοῦ ὅτε πότου με-

τα-

UVA. BHSC. BU 01692

tendi, ſub meridiem velut rotundas fieri, Sole ad occaſum vergente obtuſiores obſcurioresque apparere. Unde & quæ apud Heliopolim eſt DEI Solis inquam ſtatua, felis ſpeciem præ ſe fert. Habet autem & Scarabæus omnis digitos triginta, idque in indicium 30. menſis dierum, quibus Sol oriens ſuum per ſingula Zodiaci ſigna curſum peragit. Alterum Scarabæorum genus bicorne eſt, & taurina ſpecie: quod cum & Lunæ conſecratum ſit, inde etiam eum qui inter ſidera relatus eſt taurum, hujuſce deæ elevationem eſſe perhibent Ægyptiorum filii. Tertium unicorne eſt, & ſuæ peculiaris formæ, quod & Mercurio ſacrum eſſe, ut etiam eſt Ibis avis, exiſtimarunt.

11. *Quid, Vulturem delineantes, indicant?*

CÆterum matrem ſignificantes, aut aſpectum, aut limitem, aut futurorum cognitionem, aut annum, aut cœlum, aut miſericordem, aut Minervam, aut Junonem, aut drachmas duas, vulturem pingunt. Matrem quidem, quod in hoc animantium genere mas non ſit. Gignuntur autem hunc in modum: Cum amore concipiendi vultur exarſerit, vulvam illæſam ad Boream aperiens, ab eo velut comprimitur per dies quinque, quibus

UVA. BHSC. BU 01692

ταλαμβάνει, ποθοῦσα παιδοποιΐαν. ἔστι δὲ ἡ ἀλλαγένη γυπῶν, ἃ ὑπὸ ἀνέμου συλλαμβάνει, ὧν τὰ ὠὰ πρὸς βρῶσιν αὐλὸ μόνον, ὑκέτι δὲ πρὸς ζωογονίαν ἐστὶ χρήσιμα. γυπῶν δὲ ὑπηνέμιον ποιουμένων τὴν ὀχείαν, ἡ τῶν ὠῶν γένεσις ζωογονεῖται. βλέψιν δὲ, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων ζώων ἀπάντων, ὀξυωπέστερον ὁρᾷ ἡ γύψ· ἐν μὲν ἀναπολῇ τοῦ ἡλίου ὄντα, πρὸς δύσιν βλέπουσα, ἐν δύσει δὲ τοῦ θεοῦ ὑπάρχοντα, πρὸς ἀνατολὴν, ἐξ ἰσανοῦ διαστήματος περιζομένη τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῇ βρώσιμα. ὅριον δὲ, διότι πολέμου μέλλοντος τελειοῦσθαι, τὸν τόπον ὁρίζει, ἐν ᾧ μέλλει ὁ πόλεμος γίνεσθαι, πρὸ ἡμερῶν ἑπτὰ ἐπ' αὐλὸν παραγινομένη. πρόγνωσιν δὲ, διά τε τὰ προειρημένα, ἢ ὅτι πρὸς τοὺς πλείονας σφαζομένους ἢ ἡττωμένους βλέπει, ταμιευομένη τὴν ἑαυτῆς ἐκ τῶν πτωμάτων τροφήν· παρ' ὃ ἢ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, καθασκόπους ἔπεμπον σκεπτόμενοι καθ' ποῖον τοῦ πολέμου αἱ γῦπες βλέπουσι μέρος, ἐντεῦθεν σημειούμενοι τοὺς ἡττωμένους. ἐνιαυτὸν δὲ, διὰ τὸ ἐν τούτῳ τῷ ζῴῳ τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε ἡμέρας τοῦ ἔτους διαιρεῖσθαι, ἐν αἷς ὁ ἐνιαύσιος ἐκτελεῖται χρόνος. ἑκατὸν γὰρ εἴκοσιν ἡμέρας ἔγκυος μέ-

νει,

UVA. BHSC. BU 01692

nec cibum, nec potum omnino capit, fœtus procreationi intentus. Sunt porro & alia vulturum genera, quæ ex vento concipiunt quidem, ſed quorum ova ad eſum duntaxat, non item ad fœtum ſuſcipiendum ac formandum ſunt accommodata. At eorum vulturum, quorum non eſt ſubventaneus duntaxat & inefficax coitus, ova ad gignendum, tollendamque ſobolem ſunt inprimis idonea. Aſpectum autem, quod ex omnibus animantibus perſpicaciſſimi viſus ſit vultur, ut qui oriente quidem Sole in occaſum, occidente vero in ortum proſpiciat, atque e ſatis longo intervallo quæ ſibi uſui ſint, comparet edulia. Limitem, quod cum belli conficiendi tempus inſtat, locum ubi pugna committenda ſit, ſeptem ante diebus ad eum accedens præfiniat & circumſcribat. Præſagium vero, tum ob jam dictam cauſam, tum etiam quod ad eam exercitus partem ſeſe convertere ſoleat, ubi major ſit futura clades, ſibi ex cadaveribus alimentum ſeponens, ac in futurum provide reſervans. Unde & priſci reges, exploratores mittebant, per quos in utram aciei partem reſpexiſſent vultures, cognoſcerent, indeque vincendos ac internecina ſtrage delendos colligerent. Annum porro, quoniam animal hoc trecentos illos ac

UVA. BHSC. BU 01692

νει, ἡ τὰς ἴσας τὺς νεοσσὺς ἐκτρέφει· ταῖς δὲ λειπὺ-
σαις ἑκατόν εἴκοσι, τὴν ἑαυτῆς ἐπιμέλειαν ποιεῖται,
μήτε κυοφορᾶσα, μήτε τρέφουσα, παρασκευάζουσα
δὲ ἑαυτὴν εἰς ἑτέραν σύλληψιν· τὰς δὲ λοιπὰς πέντε
τοῦ ἔτους ἡμέρας, ὡς ἤδη προεῖπον, εἰς τὴν τῦ ἀνέμυ
ὀχείαν καταναλίσκει. ἐλεήμονα δὲ, ὅπερ δοκεῖ παρά
τισιν ἐναντίωμα ὑπάρχειν, ἐπεὶ τῦτο τὸ ζῶον πάντα
ἀναιρεῖ. ἠναγκάσθησαν δὲ τῦτο γράψαι, ἐπειδὴ ἐν
ταῖς ἑκατὸν εἴκοσι ἡμέραις, ἐν αἷς τὰ ἑαυτῆς ἐκτρέφει
τέκνα, ἐπὶ πλεῖον ἃ πέτεται, περὶ δὲ τὺς νεοσσὺς ἡ
τὴν τύτων τροφήν ἀσχολεῖται. ἐν αἷς ἀπορήσασα τρο-
φῆς, ἣν παράσχηται τοῖς νηπίοις, τὸν ἑαυτῆς μηρὸν
ἀνατεμῦσα, παρέχει τοῖς τέκνοις τοῦ αἵματος
μεταλαμβάνειν, ὡς μὴ ἀπορήσαντα τροφῆς ἀναιρε-
θῆναι. Αθηνᾶν δὲ καὶ Ηραν, ἐπειδὴ δοκεῖ παρ' Αἰ-
γυπτίοις, Αθηνᾶ μὲν τὸ ἄνω τῦ ὐρανῦ ἡμισφαίριον
ἀπειληφέναι· τὸ δὲ κάτω, Ηρα. ὅθεν καὶ ἄτο-
πον ἡγῦνται ἀρσενικῶς δηλῦν τὸν οὐρανὸν, θηλυκῶς
μέν τοι τὴν οὐρανόν. διότι ἡ γένεσις ἡλίου καὶ σε-
λήνης ἡ τῶν λοιπῶν ἄστρων, ἐν αὐτῷ ἀποτελεῖται,
ὅπερ ἐστὶ θηλείας ἔργον. καὶ τὸ τῶν γυπῶν δὲ, ὡς

προ-

UVA. BHSC. BU 01692

ſexaginta quinque dies, quibus completur annus, ita diſtribuit, ut centum quidem ac viginti diebus prægnans maneat, totidem pullos enutriat, reliquis vero centum ac viginti ſui curam gerat, neque uterum ferens, neque alendis addicta liberis, ſed ſeipſam duntaxat ad aliam parans conceptionem. Quinque autem illos qui ſuperſunt anni dies in venti, ut jam dictum eſt, compreſſionem & coitum inſumit. Miſericordem autem, quod quibuſdam alieniſſimum forſan videbitur, præſertim quum hoc animal infeſtiſſimo animo cætera perſequatur, atque interimat. Sed ut hoc pictura vulturis innuerent, eo impulſi ſunt; quod centum illis diebus, quibus ſuos educat, pene nunquam evolet, ſed omnem curam ac ſollicitudinem illis alendis adhibeat. Quod ſi eo tempore cibus non ſuppetat, quo eos ſuſtentet, proprio execto femore ſugendum eis exhibet & impertitur ſanguinem, ut ne cibi penuria atque inedia conficiantur. Minervam ac Junonem, quoniam videtur apud Ægyptios Minerva quidem ſuperius cœli hemiſphærium occupaſſe, Juno vero inferius. Quæ & cauſa eſt, ut abſurdum cenſeant cœlum maſculino genere efferre: quippe cum & Solis & Lunæ cæterorumque ſiderum genitura in eo perfecta ſit, qui ni-

UVA. BHSC. BU 01692

προεῖπον, γένος, θηλειῶν ἐστι γένος μόνον. δι' ἣν αἰτίαν καὶ παντὶ θηλυκῷ ζωδίῳ οἱ Αἰγύπτιοι γῦπα ὡς βασίλειον ἐπιτιθέασιν, ἀφ' οὗ καὶ πᾶσαν θεὰν, ἵνα μὴ περὶ ἑκάστης γράφων, μηκύνω τὸν λόγον, --- Αἰγύπτιοι. μητέρα οὖν θέλοντες σημῆναι, γῦπα ζωγραφοῦσι· μήτηρ γάρ ἐστι θηλυκοῦ ζώου. οὐρανίαν δὲ, οὐ γὰρ ἀρέσκει αὐτοῖς τὸν οὐρανὸν λέγειν, καθὼς προεῖπον· ἐπεὶ τούτων ἡ γένεσις ἐκεῖθέν ἐστι. δραχμὰς δὲ δύο, διότι παρ' Αἰγυπτίοις μονάς ἐστιν αἱ δὺο γραμμαί· μονὰς δὲ, παντὸς ἀριθμοῦ γένεσις. εὐλόγως οὖν δύο δραχμὰς βουλόμενοι δηλῶσαι, γῦπα γράφουσιν, ἐπεὶ μήτηρ δοκεῖ καὶ γένεσις εἶναι, καθάπερ καὶ ἡ μονάς.

ιβ'. πῶς Ηφαιστον γράφουσι;

Ηφαιστον δὲ γράφοντες, κάνθαρον καὶ γῦπα ζωγραφοῦσιν· Αθηνᾶν δὲ, γῦπα καὶ κάνθαρον. δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ κόσμος συνεστάναι ἔκτε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. ἐπὶ δὲ τῆς Αθηνᾶς τὴν γῦπα γράφουσιν. οὗτοι γὰρ μόνοι θεῶν παρ' αὐτοῖς, ἀρσενοθήλεις ὑπάρχουσι.

Τί

UVA. BHSC. BU 01692

nimirum fœminæ actus est. Quin & vulturum genus, ut jam exposui, fœminas tantum complectitur. Quam ob causam & cuivis fœminei sexus animanti Ægyptii vulturem, ut in eo sexu principem ac primarium apponunt: ex quo & deam omnem, ne sigillatim unamquamque percurrens, prolixior sim, significant Ægyptii. Insuper & matrem innuere volentes, vulturem pingunt: est enim mater fœmineæ naturæ. ἀϱανίαν autem hoc est cœlum (neque enim placet ipsis, ut dixi, masculino genere ἀϱανὸν dicere) quoniam horum omnium generatio inde est. Duas denique drachmas, quod apud Ægyptios duæ lineæ unitas est. Unitas vero cujuslibet numeri ortus est ac principium. Optima itaque ratione duas drachmas indicare volentes, vulturem pingunt, quod generationis ipse sibi autor materque ac principium, quemadmodum & unitas, esse videatur.

13. *Quo modo Vulcanum notant?*

AT Vulcanum indicantes, scarabæum & vulturem pingunt. Minervam vero, vulturem & scarabæum: solis enim his, non etiam masculis, mundus videtur consistere. Vulturem autem Minervæ appingunt, quod hi soli ex diis apud ipsos mares sint simul ac fœminæ.

UVA. BHSC. BU 01692

ιγ'. Τί ἀστέρα γράφοντες δηλοῦσι;

ΘΕὸν δὲ ἐγκόσμιον σημαίνοντες, ἢ εἱμαρμένην, ἢ τὸν πέντε ἀριθμὸν, ἀστέρα ζωγραφοῦσι. θεὸν μὲν, ἐπειδὴ πρόνοια θεοῦ, τὴν νίκην προσάσσει, ᾗ τῶν ἀστέρων ἡ τοῦ παντὸς κόσμου κίνησις ἐκτελεῖται. δοκεῖ γὰρ αὐλοῖς δίχα θεοῦ, μηδὲν ὅλως συνεστάναι. εἱμαρμένην δε, ἐπεὶ καὶ αὕτη ἐξ ἀστρικῆς οἰκονομίας συνίσταται. τὸν δὲ πέντε ἀριθμὸν, ἐπειδὴ πλήθους ὄντος ἐν οὐρανῷ, πέντε μόνοι ἐξ αὐλῶν κινούμενοι, τὴν τοῦ κόσμου οἰκονομίαν ἐκτελοῦσι.

ιδ'. Τί κυνοκέφαλον γραφοντες δηλοῦσι;

ΣΕλήνην δὲ γράφοντες, ἢ οἰκουμένην, ἢ γράμματα, ἢ ἱερέα, ἢ ὀργὴν, ἢ κόλυμβον, κυνοκέφαλον ζωγραφοῦσι. σελήνην μὲν, ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο, συμπάθειαν τινὰ πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ σύνοδον ἐκτήσαλο. ὅταν γὰρ ἐν τῷ μέρει τῆς ὥρας ἡ σελήνη συνοδεύουσα ἡλίῳ ἀφώτιστος γένηται, τότε ὁ μὲν ἄρσην κυνοκέφαλος ὐ βλέπει, ὐδὲ ἐσθίει· ἄχθεται δὲ εἰς τὴν γῆν νενευκὼς, καθάπερ πενθῶν τὴν τῆς σελήνης ἀφαγήν. ἡ δὲ

UVA. BHSC. BU 01692

13. *Quid ſidus pingentes, innuunt?*

DEum pulchre ornatum ſignificantes, aut fatum, aut quinarium numerum, ſidus pingunt. Deum quidem: quod DEI providentia victoriam decernit atque imperat, qua & ſiderum orbisque univerſi motus peragitur. Exiſtimant enim ſine DEO nihil prorſus conſiſtere. Fatum autem: quod ex ſiderum curſu ac diſpenſatione conſtituatur. Quinarium vero numerum: quoniam cum quamplurima atque adeo innumera ſint in cœlo ſidera, ſola ex his quinque, motu ſuo orbis pulcherrimam efficiunt diſtributionem ac moderamen.

14. *Quid Cynocephalum pingentes demonſtrant.*

LUnam demonſtrantes, aut terrarum orbem, aut literas, aut ſacrificum, aut iram, aut natationem, Cynocephalum pingunt. Lunam quidem: propterea quod animal hoc conſenſum quendam cum Deæ congreſſu, ex quo & affici ſoleat, habet. Ubi enim aliquanto tempore Luna cum Sole congrediens, expers luminis opacaque permanet, tum mas quidem cynocephalus, nec quoquam intuetur, nec veſcitur, ſed demiſſo in terram vultu indignabundus, velut Lunæ raptum deplorans, triſtatur. Fœmina vero, præterquam quod nuſ-

UVA. BHSC. BU 01692

ἡ δὲ θήλεια μελὰ τᾶ μὴ ὁρᾶν, καὶ ταυτὰ τῷ ἄῤῥενι πάσχειν, ἔτι δὲ ἢ ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως αἱμάσσεται. διὸ ἢ μέχρι τᾶ νῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς τρέφονται κυνοκέφαλοι, ὅπως ἐξ αὐτῶν γινώσκηται τὸ ἡλίᾳ ἢ σελήνης μέρᾳ τῆς συνόδᾳ. οἰκουμένην δὲ, ἐπειδὴ ἑβδομήκοντα δύο χώρας τὰς ἀρχαίας φασὶ τῆς οἰκουμένης εἶναι. τούτους δὲ τρεφομένους ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ ἐπιμελείας τυγχάνοντας, ᾗ, καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τελευτᾷ, ὕτω ἢ τούτους· ἀλλὰ μέρᾳ αὐτῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεκρόμενον, ὑπὸ τῶν ἱερέων θάπτεσθαι, τᾶ λοιπᾶ σώματι ἐν τῷ κάτω φύσιν ὄντι. ἕως δ' ἂν αἱ ἑβδομήκοντα ἢ δύο πληρωθῶσιν ἡμέραι, τότε ὅλῳ ἀποθνήσκει. γράμματα δὲ, ἐπειδή ἐστι συγγένεια κυνοκεφάλων Αἰγύπτια ἐπισταμένων γράμματα, παρ' ὃ εἰς ἱερὸν ἐπειδὰν πρῶτα κομισθῇ κυνοκέφαλος, δέλτον αὐτῷ παραλίθησιν ὁ ἱερεὺς, ἢ σχοινίον, ἢ μέλαν· πειράζων εἰ ἐκ τῆς ἐπισταμένης ἐστὶ συγγενείας γράμματα, ἢ εἰ γράφει. ἔτι δὲ ἢ τὸ ζῶον ἐπὶ Ερμῇ ἐνεμήθη τῷ πάντων μετέχοντι γραμμάτων. ἱερέα δὲ, ὅτι φύσει ὁ κυνοκέφαλος ἰχθὺν ἢκ ἐσθίει, ἀλλ' ἢδὲ ἰχθυώμενον ἄργον, καθάπερ ἢ

UVA. BHSC. BU 01692

quam oculos contorquet, eademque cum mare patitur, insuper & e genitali vase sanguinem mittit. Ideoque ad hæc usque tempora in sacris Cynocephali nutriuntur, ut ex ipsis, conjunctionis Solis & Lunæ tempus cognosci possit. Terrarum autem orbem: quoniam septuaginta duas inquiunt jam olim orbis habitati regiones fuisse: hos porro, si diligenter in sacris nutriantur & curentur, non sicut cætera animalia uno die emoriuntur, sic & ipsos emori; sed ipsorum partem quandam singulis diebus emorientem ac tabescentem a sacerdotibus humari, reliquo interim corpore in sua natura persistente, idque per septuaginta duos dies; quibus expletis, tunc prorsus interit. Literas, quia est apud Ægyptios cognatio quædam & genus cynocephalorum, qui literas norunt. Quapropter ubi primum in sacram ædem ductus fuerit cynocephalus, tabellam ei sacerdos apponit, una cum scirpeo stilo ac atramento: nimirum ut periculum faciat, sitne ex eo cynocephalorum genere, qui literarum gnari sunt: pingit itaque in ea tabella literas. Præterea hoc animal Mercurio dicatum est, qui literarum omnium particeps est. Sacrificum vero: quod natura cynocephalus ab esu piscis abhorret, quem tametsi piscibus interim vesci contingat, segne tamen

UVA. BHSC. BU 01692

ἢ οἱ ἱερεῖς ἐκτός. γενναῖταί τε περιελμημένῳ, ἢν ἢ οἱ ἱερεῖς ἐπιτηδεύσι περίλομήν. ὀργὴν δὲ, ἐπείπερ τὸ ζῶον τοῦτο παρὰ τὰ ἄλλα θυμικώταλόν τε ἢ ὀργίλον ὑπάρχει. κόλυμβον δὲ, διότι τὰ μὲν ἄλλα ζῶα κολύμβῳ χρώμενα, ῥυπαρὰ φαίνεται, μόνον δὲ τοῦτο, εἰς ὃν τόπον προῆρηται πορευθῆναι, κολυμβᾷ, καὶ μηδὲν τῷ ῥύπῳ παραφερόμενον.

ιέ. πῶς γράφουσι σελήνης ἀναλολήν;

ΣΕλήνης δὲ ἀναλολὴν γράφειν βουλόμενοι, πάλιν κυνοκέφαλον ζωγραφοῦσι, σχήματι τοιῷδε· ἑστῶτα ἢ τὰς χεῖρας εἰς ὑρανὸν ἐπαίρονλα, βασίλειόν τε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχονλα. τοῦτο γράφουσι τὸ σχῆμα ἐπὶ τῆς ἀναλολῆς, ὃ κυνοκέφαλος ποιεῖται ὡς εἰπεῖν, προσευχόμενος τῇ θεῷ· ἐπειδὴ ἀμφότεροι φωτὸς μετειλήφασι.

ις'. πῶς ἰσημερίας δύο;

ΙΣημερίας δύο πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφαλον καθήμενον ζωγραφοῦσι ζῶον. ἐν ταῖς δυσὶ γὰρ ἰσημερίαις τοῦ ἐνιαυτοῦ, δωδεκάκις τῆς ἡμέρας καθ' ἑ-

UVA. BHSC. BU 01692

& torpori deditum animal non eſt, ſicut & externi ſacerdotes. Adde quod circumciſus gignitur, quam quidem circumciſionem ſummo curant ac peragunt ſtudio ſacerdotes. Iram: quia hoc præter cætera animantia maxime iracundum eſt, & ad indignationem proclive. Natationem porro: quoniam cætera quidem animantia frequenti natatione ſordes ac ſqualorem contrahunt; ſolum hoc ad eum quem inſtituit locum nando pervenit, nec tamen ullis a nativo colore transfertur aut inquinatur ſordibus.

15. *Quo modo Lunæ exortum indicant?*

LUnam autem orientem indicare volentes, rurſum Cynocephalum hoc habitu pingunt: ſtantem, manusque in cœlum tollentem, ac regium inſigne capite geſtantem. Hac autem figura, ad Lunæ ortum demonſtrandum, depingunt cynocephalum, quod hoc habitu videatur cynocephalus deæ congratulari; quod ambo, Sol inquam ac Luna, luminis participes ſint.

16. *Quo modo æquinoctia duo?*

RUrſum æquinoctia ſignificantes, idem animal, Cynocephalum ſedentem pingunt. Duobus enim anni æquinoctiis, duodecies in die per ſingulas nimi-

UVA. BHSC. BV 01692

τὰς μὲν κόρας πυρώδεις, τὸ δὲ πρόσωπον, σρογγύλον, ϗ περὶ αὐτὸ ἀϗλινοειδεῖς τρίχας, καλὰ μίμησιν ἡλίϐ. ὅθεν ϗ ὑπὸ τὸν θρόνον τϐ Ωρϐ, λέοντας ὑπολιθέασι, δεικνῦντες τὸ πρὸς τὸν θεὸν τϐ ζώϐ σύμβολον. ἥλιος δὲ ὁ Ωρος ἀπὸ τϐ τῶν ὡρῶν κρατεῖν.

ιή. πῶς ἀλκὴν γράφουσιν;

Ἀλκὴν δὲ γράφοντες, λέοντα τὰ ἔμπροσθεν ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ εὐσθενέσερα αὐτῷ ὑπάρχειν ταῦτα τὰ μέλη τϐ σώματος.

ιθ. πῶς ἐγρηγορότα γράφουσιν;

Ἐγρηγορότα δὲ γράφοντες, ἢ ϗ φύλακα, λέοντος γράφουσι κεφαλήν. ἐπειδὴ ὁ λέων ἐν τῷ ἐγρηγορέναι μέμυκε τὰς ὀφθαλμὰς, κοιμώμενος δὲ, ἀνεῳγότας τούτους ἔχει· ὅπερ ἐσι τϐ φυλάσσειν σημεῖον. διόπερ ϗ συμβολικῶς τοῖς κλείθροις τῶν ἱερῶν, λέοντας ὡς φύλακας παρειλήφασι.

κ. πῶς φοβερόν;

Φοβερὸν δὲ σημαίνοντες, τῷ αὐλῷ χρῶνται σημείῳ ἐπει-

UVA. BHSC. BU 01692

mal, & pupillas quidem ignitas, faciem vero rotundam, & circumquaque radiorum more ſparſos pilos ad Solis ſimilitudinem: unde & ſub ſolio Hori, hoc eſt Solis, Leones ſupponunt, hujus animalis cum DEO utpote Sole ſimilitudinem maximam monſtrantes. Dicitur autem apud eos Sol Horus, ex eo quod horis præſit.

18. *Quomodo robur notant?*

RObur notantes, Leonis anteriora membra pingunt, quod hæc ei ex toto corpore robuſtiſſima ſint.

19. *Quomodo vigilantem commonſtrant?*

VIgilantem autem ſedulumque hominem, aut etiam cuſtodem oſtendentes, Leonis caput pingunt: quoniam Leo vigilans oculos claudit, eoſdem cum dormit apertos habet, quod quidem cuſtodiæ atque excubiarum ſignum eſt. Unde & non abſque ſignificatione, ſacrorum clauſtris, leones qui cuſtodum loco ſint, appinxerunt.

20. *Quomodo terribilem & formidandum?*

EOdem quoque, ut formidabilem notent, ſigno

UVA. BHSC. BU 01692

ἐπειδὴ ἀλκιμώτατον ὑπάρχον τοῦτο τὸ ζῶον, πάντας εἰς φόβον τοὺς ὁρῶντας φέρει.

κά. πῶς Νείλου ἀνάβασιν;

ΝΕίλου δὲ ἀνάβασιν σημαίνοντες, ὃν καλοῦσιν Αἰγυπτιστὶ νᾶν, ἑρμηνευθὲν δὲ σημαίνει νέον, ποτὲ μὲν λέοντα γράφουσι, ποτὲ δὲ τρεῖς ὑδρίας μεγάλας, ποτὲ δὲ οὐρανὸν καὶ γῆν ὕδωρ ἀναβλύζουσαν. λέοντα μὲν, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἰς λέοντα γενόμενος, πλείονα τὴν ἀνάβασιν τοῦ Νείλου ποιεῖται· ὥς τε ἐμμένοντος τοῦ ἡλίου τῷ ζῳδίῳ τούτῳ, τὸ δίμοιρον τοῦ νέου ὕδατος πλημμυρεῖ πολλάκις. ὅθεν καὶ τὰς χολέδρας, καὶ τοὺς εἰσαγωγεῖς τῶν ἱερῶν κρηνῶν, λεοντομόρφους κατεσκεύασαν οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἱεραϊκῶν ἔργων ἐπιστάται. ἀφ' οὗ καὶ μέχρι νῦν κατ' εὐχὴν πλεονασμοῦ ὑγρότητος . . . τρία δὲ ὑδρεῖα, ἢ οὐρανὸν καὶ γῆν ὕδωρ βλύζουσαν, τὸ μὲν ὑδρεῖον ὁμοιοῦντες καρδίᾳ γλώσσαν ἐχούσῃ· καρδίᾳ μὲν, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς τὸ ἡγεμονικόν ἐστι τοῦ σώματος αὕτη, καθάπερ ὁ Νεῖλος τῆς Αἰγύπτου ἡγεμὼν καθέστηκε· γλώσσῃ δὲ, ὅτι διὰ παντὸς ἐν ὑγρῷ ὑπάρχουσαν ταύτην, καὶ γενέτειραν τοῦ εἶναι

UVA. BHSC. BU 01692

utuntur quia quum viribus maxime polleat animal hoc, omnibus qui eum inſpexerint metum injicit.

21. *Quo modo Nili aſcenſum & exundationem?*

NIli inſuper inundationem ſignificantes, quem Ægyptio nomine Nun, quod ſi interpreteris, novum ſonat, appellant, interim Leonem pingunt, interim tres magnas hydrias, interim vero cœlum ac terram aquæ copiam ſcaturientem. Leonem quidem: quod cum Sol Leonem ſubit, ampliorem Nili facit inundationem. Quamdiu enim Sol in hoc ſigno perſiſtit, ſæpenumero in duplum ipſius Nili aqua excreſcit. Unde & tubos canalesque ſacrorum fontium ſolent ii qui ſacris præſunt operibus, Leonis figura fabricari. Quapropter in hodiernum uſque diem, dum pro immodica inundatione preces effundunt, Leonis ſigno uti ſolent. Tres autem hydrias, aut cœlum & terram, quæ aquæ copiam ſcaturiat, Nilum perſimilem facientes cordi lingua prædito: Cordi quidem, quoniam princeps hæc & potiſſima apud ipſos habetur totius corporis pars, ſicut & Nilus totius Ægypti dux eſt ac princeps; Linguæ autem, quod cum hæc perpetuo in humido eſſe gaudeat, inſuper & ipſam genitricem cauſam-

UVA. BHSC. BU 01692

εἶναι καλοῦσι. τρία δὲ ὑδρεῖα, ἢ ὅτε πλείονα ὅτε ἥπλονα, ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀναβάσεως ἐργασία κατ' αὐτὰς τρισὶ μερὴς ὑπάρχει. ἓν μὲν ὑπὲρ τῆς Αἰγυπτίας γῆς τάξαντες· ἐπειδή ἐστι καθ' αὑτὴν ὕδατι γενητική. ἕτερον δὲ, ὑπὲρ τὸν ὠκεανόν· ἢ γὰρ ἀπὸ τούτου ὕδωρ παραγίνεται εἰς Αἴγυπτον ἐν τῷ τῆς ἀναβάσεως καιρῷ. τρίτον δὲ ὑπὲρ τῶν ὄμβρων, οἳ γίνονται καὶ ἀπὸ τὰ νότια τῆς Αἰθιοπίας μέρη, καὶ ἀπὸ τὸν τῆς ἀναβάσεως τοῦ Νείλου καιρόν. ὅτι δὲ γεννᾷ ἡ Αἴγυπτος τὸ ὕδωρ, δυνατόν ἐστιν ἐντεῦθεν μαθεῖν. ἐν γὰρ τῷ λοιπῷ κλίματι τοῦ κόσμου, αἱ τῶν πολεμῶν πλημμυῦραι ἐν τῷ χειμῶνι ἀπολείπονται, ὑπὸ τῶν συνεχῶν ὄμβρων τοῦ τοιούτου συμβαίνοντος· μόνη δὲ ἡ Αἰγυπτίων γῆ, ἐπεὶ μέση τῆς οἰκουμένης ὑπάρχει, καθάπερ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἡ λεγομένη κόρη, θέρους ἄγει τὴν τοῦ Νείλου ἑαυτῇ ἀνάβασιν.

κβ'. πῶς Αἴγυπτον γράφουσιν;

ΑΙγυπτον δὲ γράφοντες, θυμιατήριον καιόμενον ζωγραφοῦσι, ἢ ἐπάνω καρδίαν. δηλοῦντες ὅτι ὡς ἡ τοῦ ζηλοτύπου καρδία, διὰ παντὸς πυροῦται, οὕτως ἡ Αἴ-

UVA. BHSC. BU 01692

ſamque rerum ſtatus appellant. Tres porro hydrias, & nec plures nec pauciores pingunt: quod triplex juxta eorum ſententiam ſit inundationis cauſa effectrix. Unam quidem Ægyptiæ terræ adſcribunt, quæ ex ſeſe aquam producit: Alteram Oceano, ex quo inundationis tempore aqua in Ægyptum exæſtuat: Tertiam imbribus, qui per id tempus quo intumeſcit Nilus, ad auſtrinas Æthiopiæ partes contingunt. Quod autem Ægyptus ex ſeſe aquam gignat, inde facile eſt deprehendere, quod cum in cæteris orbis tractibus hyeme ſoleant exundare flumina, idque propter imbres copioſos & aſſiduos; ſola Ægyptiorum regio, quoniam totius orbis velut umbilicus eſt ac media, non ſecus ac in oculo pupilla, æſtate ſibi inundationes Nili procreat.

22. *Quomodo Ægyptum deſignant?*

ÆGyptum autem deſignantes, conflagrantem acerram pingunt, & ſuperne Cor: illud innuentes, quod quemadmodum Zelotypi cor in perpetuo æſtu ac flamma eſt; ſic Ægyptus, quia immo-

UVA. BHSC. BU 01692

Αἴγυπτος, ἐκ τῆς θερμότητος, διὰ παντὸς ζωογονεῖ τὰ ἐν αὐτῇ ἢ παρ' αὐτῇ ὑπάρχοντα.

κγ'. πῶς ἄνθρωπον μὴ ἀποδημήσαντα;

ΑΝθρωπον τῆς πατρίδος μὴ ἀποδημήσαντα σημαίνοντες, ὀνοκέφαλον ζωγραφοῦσιν· ἐπειδὴ ὅτε ἀκούει τινὸς ἱστορίας, ὅτε τῶν ἐπὶ ξένης γινομένων αἰσθάνεται.

κδ'. πῶς φυλακτήριον;

ΦΥλακτήριον δὲ γράφειν βουλόμενοι, δύο κεφαλὰς ἀνθρώπων ζωγραφοῦσι, τὴν μὲν τοῦ ἄρσενος ἔσω βλέπουσαν, τὴν δὲ θηλυκὴν ἔξω. οὕτω γὰρ φασιν οὐδὲν τῶν δαιμονίων ἐφάψεσθαι· ἐπειδὴ κἀγὼ χωρὶς γραμμάτων, ταῖς δυσὶ κεφαλαῖς ἑαυτοὺς φυλακτηριάζουσι.

κε'. πῶς ἄνθρωπον ἄπλασον γράφουσιν;

ΑΠλασον δὲ ἄνθρωπον γράφοντες, βάτραχον ζωγραφοῦσιν· ἐπειδὴ ἡ τούτου γένεσις ἐκ τῆς τοῦ ποταμοῦ ἰλύος ἀπόλειται. ὅθεν κἀγὼ ἔστ' ὅτε ὁρᾶται τῷ

UVA. BHSC. BU 01692

modice calet, continenter quæ in ſe ſunt animat ac procreat.

23. *Quomodo hominem, qui e patria peregre nunquam profectus ſit?*

HOminem qui nunquam ſolo natali relicto peregrinatus fuerit, ſignificantes, Onocephalum pingunt: quia nec ullam audit hiſtoriam, nec quæ apud exteras gentes fiunt, cognoſcit.

24. *Quomodo tutelam ac præſidium?*

PRæſidium autem ac remedium innuere volentes, duo pingunt hominum capita, unum maris intro aſpiciens, alterum fœminæ foras. Ita enim nullum dæmonem invadere poſſe aſſerunt. Sic enim & ſine literis, duobus inquam capitibus ſeſe ab omni diſcrimine & inſidiis tuentur.

25. *Quo modo imperfectum adhuc hominem, rudemque ac informem fœtum demonſtrant?*

HOminem necdum omnibus in utero membris efformatum notantes, ranam pingunt: quod hæc cum ex limo fluminis procreetur, interdum

UVA. BHSC. BU 01692

τῷ μὲν ἑτέρῳ μέρει αὐτοῦ, βατραχῳ· τῷ δὲ λοιπῷ, γεωδει τινὶ ἐμφερής· ὡς ἡ ἐκλιπόνι τῷ ποταμῷ, συνεκλείπειν.

κς'. πῶς ἀνοιξιν;

ΑΝοιξιν δὲ θέλοντες δηλῶσαι, λαγωὸν ζωγραφοῦσι· διὰ τὸ πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεωγότας ἔχειν τοῦτο τὸ ζῶον.

κζ' πῶς τὸ λέγειν;

ΤΟ λέγειν δὲ γραφοντες, γλῶσσαν ζωγραφοῦσι, ἡ ὕφαιμον ὀφθαλμόν· τὰ μὲν πρωτεῖα τῆς λαλιᾶς, τῇ γλώσσῃ μερίζοντες, τὰ δευτερεῖα δὲ ταύτης, τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἄτω γὰρ οἵτε λόγοι τελείως τῆς ψυχῆς καθεσήκασι πρὸς τὰ κινήματα αὐτῆς συμμεταβάλλοντες· εἴπερ ἡ ἑτέρα λαλιὰ παρ' Αἰγυπτίοις ὀνομάζεται. ἑτέρως δὲ τὸ λέγειν σημαίνοντες, γλῶσσαν ἡ χεῖρα ὑποκάτω γράφουσι· τῇ μὲν γλώσσῃ τὰ πρωτεῖα τοῦ λόγου φέρειν δεδωκότες, τῇ δὲ χειρὶ, ὡς τὰ τῆς γλώσσης βουλήματα ἀνυούσῃ, τὰ δεύτερα.

κη

UVA. BHSC. BU 01692

altera quidem ſui parte rana, altera terreſtre quippiam videatur: adeo ut deficiente flumine, ipſa quoque deficiat.

26. *Quo modo apertum ac patens quippiam?*

PAtulum autem quippiam ſignificare volentes, leporem pingunt; quod ſemper apertos habeat oculos hoc animalis genus.

27. *Quomodo ſermonem?*

SErmonem porro deſignantes, linguam pingunt, ſubtusque cruentum oculum: primas quidem ſermonis partes linguæ, ſecundas vero oculis tribuentes. Sic etenim perfecte conſiſtunt ipſius animi ſermones, cum ad ejus motus ſenſaque accommodantur ac variantur: præſertim quum apud Ægyptios animus, alter ſermo nominetur. Quin & aliter ſermonem innuentes, linguam ſubtusque manum pingunt: linguæ quidem primas in loquendo adſcribentes, manui vero, ut quæ linguæ placita exequatur, ſecundas partes.

UVA. BHSC. BU 01692

κή. πῶς ἀφωνίαν;

Αφωνίαν δὲ γράφοντες, ἀριθμὸν ᾳμέ. γράφουσιν, ὃς τριετοῦς ἐστὶ χρόνου ἀριθμὸς, ἐκ τριακοσίων ἑξηκονταπέντε ἡμερῶν τοῦ ἔτους ὑπάρχοντος· ἐφ' ὃν χρόνον μὴ λαλῆσαν τὸ παιδίον σημειοῦται ὡς παραπεποδισμένον τῇ γλώσσῃ.

κθ'. πῶς φωνὴν μακρόθεν;

Φωνὴν δὲ μακρόθεν βουλόμενοι δηλῶσαι, ὃ καλεῖται παρ' Αἰγυπτίοις οὐαιὲ, ἀέρος φωνὴν γράφουσι, τουτέστι βροντὴν, ἧς οὐδὲν καταφθέγγει μεῖζον, ἢ δυναμικώτερον.

λ'. πῶς ἀρχαιογονίαν;

Αρχαιογονίαν δὲ γράφοντες, παπύρου ζωγραφοῦσι δέσμην· διὰ τούτου δηλοῦντες τὰς πρῶτας τροφάς. τροφῶν γὰρ οὐκ ἄν τις εὕροι, ἢ γονῆς, ἀρχήν.

λα'. πῶς γεῦσιν;

Γεῦσιν δὲ δηλοῦντες, ἀρχὴν στόματος ζωγραφοῦσιν·

UVA. BHSC. BU 01692

28. *Quomodo ſilentium?*

AT ſilentium ſignificantes, numerum 1095. pingunt, qui triennii numerus eſt, ſi ex trecentis ſexaginta quinque diebus annus conſtituatur: intra quod tempus cum non loquatur puellus, indicatur eum, etſi perpetuo linguam habuerit, vocem tamen ac loquelam defeciſſe.

29. *Quomodo vocem remotam?*

VOcem remotam volentes ſignificare, quod Ægyptiis væe dicitur, ſonitum pingunt aeris, hoc eſt tonitru, quo nihil quicquam majus aut vehementius reſonat.

30. *Quomodo antiquam originem?*

ANtiquam originem notantes, papyri faſciculum pingunt, hoc primam indicantes educationem; cujus, ſicut & genituræ, non facile quis initium invenerit.

31. *Quomodo guſtum?*

GUſtum innuentes, oris initium pingunt. Omnis

UVA. BHSC. BU 01692

σιν· ἐπειδὴ πᾶσα γεῦσις μέχρι ταύτης σώζεται. γεῦσιν δὲ λέγω τελείαν. γεῦσιν δὲ μὴ τελείαν δηλοῦντες, γλῶσσαν ἐπὶ ὀδόντων ζωγραφοῦσιν, ἐπειδὴ πᾶσα γεῦσις τούτοις τελεῖται.

λβ'. πῶς ἡδονήν;

Ἡδονὴν δὲ δηλῶσαι βουλόμενοι δεκαεξ ἀριθμὸν γράφουσιν. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν ἐτῶν, ἀρχὴν τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας ἢ πρὸς τέκνα γενέσεως, οἱ ἄνδρες ἔχουσι.

λγ'. πῶς συνουσίαν;

Συνουσίαν δὲ δηλοῦντες, δύο δεκαεξ ἀριθμοὺς γράφουσιν. ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν εἴπομεν εἶναι· ἡ δὲ συνουσία, ἐκ δύο ἡδονῶν συνέστηκεν, ἔκτε τοῦ ἀνδρὸς, ἢ τῆς γυναικὸς· διὰ τοῦτο τὰ ἄλλα δεκαεξ προσγράφουσι.

λδ'. πῶς ψυχὴν ἐνταῦθα πολὺν χρόνον διαιρίβουσαν;

Ψυχὴν δὲ ἐνταῦθα πολὺν χρόνον διατρίβουσαν βουλό-

UVA. BHSC. BU 01692

nis enim guſtus eo uſque retinetur. Guſtum autem perfectum intelligo. Nam ad innuendum guſtum imperfectum, linguam admotam dentibus pingunt: his enim omnis abſolvitur guſtus.

32. *Quomodo voluptatem?*

VOluptatem demonſtrare volentes, ſedecim numerum pingunt: ab eo ſiquidem annorum numero, incipiunt viri conſuetudine capi mulierum, ac procreandæ ſobolis deſiderio.

33. *Quomodo concubitum?*

EUndum numerum 16. geminum pingunt, ubi viri fœminæque congreſſum ſignificare volunt. Cum enim liberi, ut diximus, voluptate procreentur, congreſſus autem duplici conſtet, maris inquam ac fœminæ, voluptate, propterea non immerito alia ſedecim adſcribunt.

34. *Quomodo animam longo hic tempore agentem?*

ANimam quæ diutiſſime in hac vita moram traxerit,

UVA. BHSC. BU 01692

λόμενοι γράψαι, ἢ πλημμύραν, φοίνικα τὸ ὄρνεον ζωγραφοῦσι. ψυχὴν μὲν, ἐπειδὴ πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατόν ὑπάρχει τοῦτο τὸ ζῶον. πλημμύραν δὲ, ἐπειδὴ ἡλίου ἐστὶν ὁ φοῖνιξ σύμβολον, οὗ μηδὲν ἐστι πλεῖον καθ' ὅλον τὸν κόσμον. πάντων γὰρ ἐπιβαίνει, καὶ πάντας ἐξερευνᾷ ὁ ἥλιος. εἶθ' ὕστερον πολὺς - - - ὀνομασθήσεται.

λέ. πῶς τὸν χρονίως ἀπὸ ξένης ἐπιδημοῦντα;

ΚΑὶ τὸν χρονίως δὲ ἀπὸ ξένης ἐπιδημοῦντα δηλοῦντες, πάλιν φοίνικα τὸ ὄρνεον ζωγραφοῦσιν. ὅταν γὰρ εἰς Αἴγυπτον, ἐπὰν ὁ χρόνος τοῦ μοιριδίου αὐτὸν καταλαμβάνειν μέλλῃ, διὰ πενταικοσίων ἐτῶν παραγίνεται· καὶ ἀποδὺς ἐὰν φθάσῃ ἐντὸς τῆς Αἰγύπτου τὸ χρεών, κηδεύεται μυστικῶς· καὶ ὅσα ἐπὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν ζώων Αἰγύπτιοι τελοῦσι, ταῦτα καὶ τῷ φοίνικι ὑπάρχειν ὀφείλει. λέγεται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν ὑπ' Αἰγυπτίων, διὸ καὶ τὸν Νεῖλον αὐτοῖς πλημμυρεῖν, ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦτο τοῦ θεοῦ· περὶ οὗ μικρὸν ἔμπροσθεν ὁ λόγος ἀποδοθήσεταί σοι παρ' ἡμῶν.

λς'.

UVA. BHSC. BU 01692

xerit, aut etiam inundationem, commonſtrare volentes, Phœnicem avem pingunt. Animam quidem, quod omnium quæ toto orbe ſunt animantium, hoc maxime diuturnæ vitæ eſt. Inundationem vero, quod velut ſignum Solis ſit Phœnix, quo nihil in orbe majus, cum omnia ſubeat, omnes ſcrutetur & diſquirat. Atque adeo, πολὺς, hoc eſt, multus vocitari ſolet.

35. *Quomodo eum qui ſero tandem e regione peregrina ad ſuos redeat?*

QUin & eum innuentes, qui longo tempore peregrinatus tandem in ſolum natale remeet, rurſum Phœnicem avem pingunt. Hæc enim in Ægyptum, cum tempus mortis inſtat, quingenteſimo demum anno regreditur: ubi ſi naturæ debitum perſolverit, magna ſolennitate ac ritu funeratur. Quæcunque enim in cæteris ſacris animantibus religioſe obſervant Ægyptii, ea & Phœnici tribui debent. fertur ſiquidem Sole magis apud Ægyptios gaudere, quam apud cæteras gentes: ideoque Nilum ipſis ex hujus DEI calore inundare, cujus rei paulo ante a nobis ratio reddita eſt.

UVA. BHSC. BU 01692

λς'. πῶς καρδίαν γράφουσι;

ΚΑρδίαν βουλόμενοι γράφειν, ἶβιν ζωγραφοῦσι. τὸ γὰρ ζῶον, Ερμῆ ᾠκείωται, πάσης καρδίας καὶ λογισμοῦ δεσπότη, ἐπεὶ καὶ ἡ ἶβις αὐτὸ καθ' αὑτὸ τῆ καρδίᾳ ἐστὶν ἐμφερής· περὶ οὗ λόγος ἐστὶ πλεῖστος παρ' Αἰγυπτίοις φερόμενος.

κζ'. πῶς παιδείαν;

ΠΑιδείαν δὲ γράφοντες, ἀετὸν δρόσον βάλλοντα ζωγραφοῦσι· δηλοῦντες, ὅτι ὥσπερ δρόσος πίπτουσα, εἰς πάντα τὰ φυτὰ χωρεῖ, καὶ τὰ μὲν φύσιν ἔχοντα ἀπαλύνεσθαι, ἀπαλύνει, τὰ δὲ σκληρὰ μένοντα ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως, ἀδυνατεῖ τὸ αὐτὸ τοῖς ἑτέροις ἐκτελεῖν· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ μὲν παιδεία κοινὴ καθέστηκεν, ἥνπερ ὁ μὲν εὐφυὴς, ὡς δρόσον ἁρπάζει, ὁ δὲ ἀφυὴς, ἀδυνατεῖ τοῦτο δρᾶσαι.

λη'. πῶς Αἰγύπτια γράμματα;

ΑΙγύπτια δὲ γράμματα δηλοῦντες, ἢ ἱερογραμματέα, ἢ πέρας, μέλαν, καὶ κόσκινον, καὶ σχοινίον ζω-

UVA. BHSC. BU 01692

36. *Quo modo Cor pingunt?*

COr volentes indicare, Ibin pingunt, quod quidem animal Mercurio attributum ac dicatum eſt, cordis omnisque rationis præſidi & moderatori. Nam & Ibis per ſe ipſa magna ex parte cordi adſimilis eſt, de qua re plurimi apud Ægyptios agitantur ſermones.

37. *Quomodo eruditionem ac doctrinam?*

DOctrinam autem indicantes, cœlum pingunt rorem fundens, innuentes, quod quemadmodum ros decidens, in omnes quidem plantas diffunditur, at eas duntaxat mollit, quæ ejus naturæ ſunt ut molliri poſſint, cæteras vero quæ ſuapte natura duræ ſunt, non item: ſic & doctrina communiter ad omnes pertingit homines, quam quiſquis felici natus eſt ingenio, ut rorem arripit; qui vero ingenii facultate deſtituitur, idem efficere non valet.

38. *Quomodo Ægyptias literas?*

CÆterum Ægyptias literas, aut ſacrum ſcribam, aut finem innuentes, atramentum, cribrum &

UVA. BHSC. BU 01692

ζωγραφῶσιν. Αἰγύπτια μὲν γράμματα, διὰ τὸ τέτοις πάντα παρ' Αἰγυπτίοις τὰ γραφόμενα ἐκτελεῖσθαι. σχοίνῳ γὰρ γράφουσι, ἢ ἄλλῳ τινί. κόσκινον δὲ, ἐπειδὴ τὸ κόσκινον πρῶτον ὑπάρχον σκεῦος ἀρτοποιΐας, ἐκ σχοίνου γίνεται. δηλοῦσιν οὖν ὅτι πᾶς ὁ ἔχων τὴν τροφὴν, μαθήσεται τὰ γράμματα· ὁ δὲ μὴ ἔχων, ἑτέρᾳ τέχνῃ χρήσεται· ἀφ' ἧς ἢ παιδεία παρ' αὐλοῖς σβῶ καλεῖται· ὅπερ ἐστὶν ἑρμηνευθὲν, πλήρης τροφή. ἱερογραμματέα δὲ, ἐπειδὴ ζωὴν ἢ θάνατον ἕτος διακρίνει. ἔστι δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμματεῦσι ἢ βίβλος, ἱερὰ καλουμένη ἀμβρὴς, δι' ἧς κρίνουσι τὸν καταχλιθέντα ἄῤῥωστον· πότερον ζώσιμός ἐστιν, ἢ ὄ, τοῦτο ἐκ τῆς καταχλίσεως τοῦ ἀῤῥώστου σημειούμενοι. πέρας δὲ, ἐπειδὴ μαθὼν γράμματα, εἰς ὄρμον ζωῆς εὔδιον ἐλήλυθεν, οὐκέτι πλανώμενος τοῖς τοῦ βίου κακοῖς.

λθ'. πῶς ἱερογραμματέα;

Ἱερογραμματέα δὲ πάλιν, ἢ προφήτην, ἢ ἐνταφιαστὴν, ἢ σπλῆνα, ἢ ὄσφρησιν, ἢ γέλωτα, ἢ πλαμὸν, ἢ ἀρχὴν, ἢ δικαστὴν βουλόμενοι γράφειν, κύνα ζω-

UVA. BHSC. BU 01692

juncum pingunt. Ægyptias quidem literas, quod his omnis apud eos ſcriptura compleatur: junco enim & non alio quopiam ſcribunt. Cribrum vero appingunt, quoniam hoc cum primum ſit panis conficiendi inſtrumentum, ex junco fit. Innuunt itaque, cuicunque victus ſuppetit, eum literarum ſtudiis animum adjuncturum: cui vero non ſuppetit, aliis vacaturum artibus. Unde & apud eos eruditio Sbo vocatur, quod nomen ſi interpreteris, plenum alimentum ſonat. Sacrum autem ſcribam, quoniam hic vitam mortemque dignoſcit. Nam eſt apud ſacros ſcribas liber, ſacram ambrem appellant, cujus ope judicium de ægroto decumbente ferunt, ſit vitalis, nec ne, id ex ægri decubitu ſignis quibuſdam perſpicientes. Finem denique, quoniam qui literas didicit, ad tranquillum vitæ portum pervenit, non jam vitæ incommodis oberrans aut fluctuans.

39. *Quomodo ſacrum ſcribam?*

RUrſum ſacrum ſcribam, aut vatem, aut veſpillonem, aut ſplenem, aut odoratum, aut riſum, aut ſternutationem, aut magiſtratum, aut judicem

UVA. BHSC. BU 01692

ζωγραφῶσιν. ἱερογραμματέα μὲν, ἐπειδήπερ τὸν βυλόμενον ἱερογραμματέα τέλειον γίνεσθαι, χρὴ πολλὰ μελετᾶν, ὑλακτεῖν τε συνεχῶς καὶ ἀπηγειῶσθαι, μηδενὶ προσχαριζόμενον, ὥσπερ οἱ κύνες. προφήτην δὲ, ἐπειδὴ ὁ κύων ἀτενίζει παρὰ τὰ ἄλλα τῶν ζώων εἰς τὰ ἄλλα θεῶν εἴδωλα, καθάπερ προφήτης. ἐνλαφιασὴν δὲ τῶν ἱερῶν, ἐπειδὴ καὶ ἔτῳ γυμνὰ καὶ ἀνατετμημένα θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτῆ κηδευόμενα εἴδωλα. σπλῆνα δὲ, ἐπειδὴ τῆτο τὸ ζῶον μόνον παρὰ τὰ ἕτερα, ἐλαφρότερον ἔχει, εἴτε θανάτῳ αὐτῷ, εἴτε μανία περιπέσοι, ἀπὸ τῆ σπληνὸς γίνεσθαι. καὶ οἱ θεραπεύοντες δὲ τὸ ζῶον τῆτο ἐν ταῖς κηδείαις, ἐπειδὰν μέλλωσι τελευτᾶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον σπληνικοὶ γίνονται. ὀσφραινόμενοι γὰρ τῆς τῆ ἀναλεμνομένη κυνὸς ἀποφορᾶς, πάσχουσιν ὑπὸ τῆτο. ὄσφρησιν δὲ καὶ γέλωτα καὶ πλαρμὸν, ἐπειδὴ οἱ τέλειοι σπληνικοὶ, ὅτε ὀσφραίνεσθαι, ὅτε γελᾶν, ὅτε μὴν πλάρνυσθαι δύνανται.

μ΄. Τίνι τρόπῳ δηλῶσιν ἀρχὴν, ἢ δικασὴν;

ΑΡχὴν δὲ, ἢ δικασὴν ἐπὰν γράφωσι, προσιθέασι τῷ

UVA. BHSC. BU 01692

volentes ſignare, canem pingunt. Sacrum quidem ſcribam: quoniam quicunque voluerit, ut par eſt, & abſolutiſſime hoc fungi munere, eum oportet multa meditari, aſſidueque omnibus canum more allatrare, & ferum eſſe, nullique gratificari. Vatem autem, quod canis præter cætera animantia fixis in deorum ſimulacra, non ſecus ac vates conſuevere, intentisque proſpiciat oculis. Sacrorum vero pollinctorem, quod & hic nuda & reſecta, quibus juſta facit, ſimulcra contempletur. Splenem, quoniam hunc inter cætera animalia canis leviſſimum habet: & ſive ei mors ſive rabies acciderit, ex ſplene id contingit. Enimvero & qui ejus funus procurant, ubi morituri ſunt, magna ex parte ſplenetici fiunt. Siquidem gravi illo halitu & vapore qui ex inciſo diſſectoque cane provenit, inficiuntur. Odoratum porro, riſum ac ſternutamentum: quoniam qui abſolute ſplenetici ſunt, nec odorari poſſunt, nec ridere, neque etiam ſternutare.

40. *Quonam modo magiſtratum innuunt aut judicem?*

MAgiſtratum vero aut judicem cum deſignant, ap-

UVA. BHSC. BU 01692

τῷ κυνὶ ϗ βασιλικὴν σολὴν παρακειμένην, σχῆμα γυμνόν· διότι ὥσπερ ὁ κύων, καθάπερ προεῖπον, εἰς τὰ τῶν θεῶν εἴδωλα ὀξυωπεῖ, ὕτω ϗ ὁ ἄρχων δικαστὴς ὢν ἐν τοῖς παλαιοτέροις χρόνοις, γυμνὸν ἐθεώρει τὸν βασιλέα· διὸ ϗ ἐπὶ τούτῳ προσπεριποιοῦσι τὴν βασιλικὴν σολήν.

μά. πῶς σημαίνουσι πασοφόρον;

ΠΑσοφόρον δὲ σημαίνοντες, φύλακα οἰκίας ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ ὑπὸ τούτου φυλάττεσθαι τὸ ἱερόν.

μβ'. πῶς ἐμφαίνουσιν ὡροσκόπον;

ΩΡοσκόπον δὲ δηλοῦντες, ἄνθρωπον τὰς ὥρας ἐσθίοντα ζωγραφοῦσιν· οὐχ ὅτι τὰς ὥρας ἐσθίει ὁ ἄνθρωπος, οὐ γὰρ δυνατόν, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τῶν ὡρῶν πορίζονται.

μγ'. πῶς δηλοῦσιν ἀγνείαν;

ΑΓνείαν δὲ γράφοντες, πῦρ ϗ ὕδωρ ζωγραφοῦσιν· ἐπεὶ διὰ τούτων τῶν στοιχείων, πᾶς καθαρμὸς

UVA. BHSC. BU 01692

appingunt cani & regiam veſtem, nudæ figuræ appoſitam; propterea quod ut canis, quemadmodum ſupra dixi, in deorum ſimulacra acutiſſimis intuetur oculis: ſic & magiſtratus, qui & judex erat, vetuſtioribus temporibus nudum regem ſpectabat. Ac propterea regiam cani prætextam adjiciunt.

41. *Quomodo ſignificant eum qui ſacrum pallium geſtat?*

SIgnificantes eum qui ſacrum geſtat pallium, domus cuſtodem pingunt, quod ab eo ſacrum cuſtodiatur.

42. *Quomodo eum qui horarum rationem obſervat, exprimunt?*

HOrarum inſpectorem demonſtrantes, hominem pingunt horis veſcentem; non quod horas homo comedat (id enim haud quaquam fieri poteſt) ſed quod hominibus cibi ſtatis horis parentur & apponantur.

43. *Quomodo puritatem innuunt?*

PUritatem notantes, ignem & aquam pingunt, quod his elementis omnis luſtratio fiat, atque

UVA. BHSC. BU 01692

μὸς ἐκλελεῖται.

μδ'. πῶς ἀνίτλουλαι ἀθέμιλον, ἢ κὴ μῦσ☉;

Ἀθέμιλον δὲ δηλοῦλες, ἢ κὴ μῦσ☉, ἰχθὺν ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ τὴν τούτων βρῶσιν μισεῖσθαι κὴ μεμιᾶσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς. κενοποιὸν γὰρ ἰχθὺς πᾶς, κὴ ἀλληλοφάγον.

με'. πῶς γραφοῦσι σόμα;

Στόμα δὲ γραφοῦλες, ὄφιν ζωγραφοῦσιν· ἐπειδὴ ὁ ὄφις ὑδενὶ ἑτέρῳ τῶν μελῶν ἰσχύει, εἰ μὴ τῷ σόμαλι μόνον.

μς'. πῶς ἀνδρεῖον μελὰ σωφροσύνης;

Ἀνδρεῖον δὲ μετὰ σωφροσύνης δηλοῦλες, ταῦρον ὑγιᾷ φύσιν ἔχονλα ζωγραφοῦσι. θερμαντικώταλον γὰρ ὑπάρχει τὸ ζῶον καὶ μόριον· ὥστε ἅπαξ εἰς τὴν θήλειαν φύσιν καθεὶς τὸ ἑαυτοῦ, κὴ δίχα πάσης κινήσεως, σπερμοβολεῖ· ἐὰν δέ πότε διαμάρτῃ τῆς φύσεως, κὴ εἰς ἕτερον τόπον τοῦ σώμαλ☉ τῆς βοὸς ἐ-

ρείσῃ

UVA. BHSC. BU 01692

que expiatio.

44. *Quemadmodum latenter rem nefandam atque abominandam indicant?*

NEfarium autem innuentes, aut etiam abominationem, piſcem pingunt, quod horum eſum, qui in ſacris verſantur, abhorreant atque execrentur. Eſt enim ejus naturæ piſcis omnis, ut quæ offenderit exhauriat, inque ſuum ipſe genus ſæviat.

45. *Quomodo os pingunt?*

OS ſignificantes, ſerpentem pingunt, quoniam ſerpens nullo alio membro valet, niſi ore.

46. *Quomodo fortem ſimul & temperantem?*

FOrtitudinem cum temperantia conjunctam innuentes, taurum integra corporis conſtitutione prædítum pingunt. Calidiſſimum enim eſt huic animali membrum, ita ut ſemel eo in fœminæ vulvam immiſſo, vel abſque ullo motu ſemen effutiat. Quod ſi quando a vulva vaccæ aberrans, in aliam corporis partem membrum intenderit,

UVA. BHSC. BU 01692

ρείσῃ τὸ αἰδοῖον, τοὴνικαῦτα τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐνδονίᾳ τίλρώσκει τὴν θήλειαν. ἀλλὰ καὶ σώφρων ἐστὶ, διὰ τὸ μηδέποτε τῷ θήλει ἐπιβαίνειν μετὰ τὴν σύλληψιν.

μζ'. πῶς ἀκοὴν;

ΑΚοὴν δὲ γράφοντες, ταύρου ὠτίον ζωγραφοῦσιν. ἐπειδὰν γὰρ ἡ θήλεια ὀργῶσα πρὸς σύλληψιν ᾖ, ὀργᾷ δὲ οὐ πλεῖον ἢ ἐφ' ὥρας τρεῖς, τότε μυκᾶται μέγιστον· ἐν αἷς μὴ παραγινομένου τοῦ ταύρου, συμμύει τὴν φύσιν, μέχρι τῆς ἑτέρας συνόδου· ὃ δὴ σπανίως γίνεται. ἀκούει γὰρ ὁ ταῦρος ἀπὸ πολλοῦ διαστήματος. συνιεὶς τὸ ὀργᾷν, διὰ δρόμου παραγίνεται ἐν τῇ συνουσίᾳ, τοῦτο μόνον παρὰ τὰ ἕτερα τῶν ζώων ποιῶν.

μή. πῶς αἰδοῖον ἀνδρὸς πολυγόνου;

ΑΙδοῖον δὲ ἀνδρὸς πολυγόνου δηλοῦντες, τράγον ζωγραφοῦσιν, οὐκέτι δὲ ταῦρον. ἐπειδὴ ἅπαξ μὲν μέχρις ἂν ἐνιαύσιος γένηται, οὐ βιβάζει· τράγος δὲ ἑβδομαῖος μετὰ τὴν γένεσιν γενόμενος, ὀχεύει, ἄγο-

UVA. BHSC. BU 01692

tum ejus immodica intentione vaccam vulnerat. Quin & temperans est: quippe cum nunquam post conceptum vaccam ineat.

47. *Quomodo auditum?*

AUditum autem demonstrantes, tauri auriculam pingunt. Ubi enim concipiendi desiderio exardet ac stimulatur vacca (exardet autem non amplius quam per tres horas) tunc vehementer mugit: quo tempore nisi taurus accesserit, ad alium usque congressum vas genitale claudit: quod sane raro accidit. Audit enim protinus vel ex longissimo intervallo taurus, cumque eam intelligat venere excitari, mox accurrit: id quod soli huic ex omnibus animantibus, in congressu peculiare est.

48. *Quomodo penem fœcundi & semine abundantis hominis?*

AT vero penem fœcundi hominis monstrantes, non jam taurum, sed hircum pingunt. Ille enim antequam annum attigerit, coire non solet: hic septem statim post ortum diebus congreditur,

UVA. BHSC. BU 01692

γονον μὲν ϗ ἄσπορον ἀποκρινόμενϕ σπέρμα, βιβάζει δὲ ὅμως πρῶτον τῶν ἄλλων ζώων.

μθ'. πῶς δηλοῦσιν ἀκαθαρσίαν;

Ακαθαρσίαν δὲ γράφοντες, ὄργια ζωγραφοῦσιν. ἐπειδὴ ἐπ' ἀναλολὴν ἐρχομένης τῆς σελήνης, ἀτενίζων εἰς τὴν θεὸν, κραυγὴν ποιεῖται, ϗ εὐλογῶν αὐτὴν, ϗδὲ εὐφημῶν· σημεῖον δὲ τούτου ἐναργέσταλον. τοῖς γὰρ ἐμπροσθίοις αὐτοῦ σκέλεσιν ἀνορύσσων τὴν γῆν, ζωγραφεῖ ἑαυτοῦ τὰς κόρας, ὡσπερεὶ ἀγανακτῶν ϗ μὴ βουλόμενϕ ἰδεῖν τὴν τῆς θεοῦ ἀναλολήν. τὰ δ' αὐτὰ ποιεῖ ϗ ἐπὶ τοῦ ἡλίου θείου ἄρρου ἀναλολῆς. διόπερ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, τοῦ ὠροσκόπου σημαίνονϕ αὐτοῖς τὴν ἀναλολὴν, ἐπικαθίσανλες τούτῳ τῷ ζώῳ, διὰ μέσου αὐτοῦ, ὥς τινων γνωμόνων, τὴν τῆς ἀναλολῆς ἀκρίβειαν ἐγνώριζον. διὸ ϗ οἱ ἱερεῖς τοῦτο μόνον τῶν πηνῶν, ἀσφράγιστον ἐσθίουσιν· ἐπειδὴ ἀνιδιοκίαν τινὰ πρὸς τὴν θεὸν ἔχον φαίνεται. ϗ γὰρ καλὰ τὴν ἐρημίαν, ἣ ἐὰν λάβηται ὑδραγωγοῦ τόπου, πιὸν τοῖς χείλεσιν ἀναλαράσσει, ϗ μιγνύει τῷ ὕδατι τὴν ὕλην,

τοῖς

UVA. BHSC. BU 01692

infœcundum quidem & genituræ minime accommodum ſemen excernens. Prius tamen ac celerius cæteris animantibus coit.

49. *Quomodo innuunt immunditiam?*

PORro impurum ſceleſtumque notantes animum, Orygem pingunt, quoniam ad ortum accedente Luna, intentis in deam oculis proſpiciens, vociferatur, non ei bene dicens, nec fauſta acclamatione gratulationeve proſequens. Cujus rei argumentum eſt apertiſſimum, quod anterioribus cruribus terram effodiens, ſuas ipſius pupillas humi velut pingens defigit, quaſi indignabunda, invitaque deæ ortum aſpiciens. Idem quoque in exortu dei Solis inquam efficit. Quapropter antiqui reges, cum ſibi ortum nunciaret horarum obſervator, huic inſidentes animali, per medium ipſum velut Gnomones quoſdam, ortus rationem ac tempus accurate certoque cognoſcebant: unde & ſacerdotes ſolam hanc inter volucres non ſignatam comedunt, quod ſimultatem quandam cum dea exercere videatur. Etenim quemcunque in deſerto locum aquis ſcatentem nactus fuerit, poſteaquam biberit, labris turbat, lutumque aquæ commiſ-

UVA. BHSC. BU 01692

τοῖς δὲ ποσὶν εἰς αὐτὸ ἐπιπέμπει νόμιν, πρὸς τὸ μηδενὶ ἑτέρῳ ζώῳ, τοῦτο πότιμον ὑπάρξαι. ὅτω πονηρὰ ἢ ἀπεχθὴς ἡ τοῦ ὄργου ἐνομίσθη φύσις. ὁδὲ γὰρ ὁδὲ τοῦτο καθῆκον ἐργάζεται, τῆς θεοῦ αὐτῆς πάντα γεννώσης καὶ αὐξανούσης ὅσα καλὰ τὸν κόσμον ἐστὶ χρήσιμα.

νʹ. πῶς ἀφανισμόν;

Ἀφανισμὸν δὲ δηλοῦντες, μῦν ζωγραφοῦσιν, ἐπειδὴ πάντα ἐσθίων, μιαίνει καὶ ἀχρηστοῖ. τῷ αὐτῷ δὲ σημείῳ χρῶνται καὶ κρίσιν θέλοντες γράψαι. πολλῶν γὰρ καὶ διαφόρων ἄρτων κειμένων, ὁ μῦς τὸν καθαρώτατον αὐτῶν ἐκλεξάμενος ἐσθίει. διὸ καὶ τῶν ἀρτοκόπων κρίσις ἐν τοῖς μυσὶ γίνεται.

να. πῶς ἰταμότητα;

Ἰταμότητα δὲ δηλοῦντες, μῦαν ζωγραφοῦσιν, ἥτις συνεχῶς ἐκβαλλομένη, ὅμως ἥττον παραγίνεται.

νβʹ. πῶς γνῶσιν ζωγραφοῦσι;

Γνῶσιν δὲ γράφοντες, μύρμηκα ζωγραφοῦσιν. ὁ γὰρ ἂν ἀσφαλῶς κρύψῃ ἄνθρωπος, οὗτος γινώ-

UVA. BHSC. BU 01692

miſcet, ac pedibus in eam pulverem conjicit: idque, ut nulli alii animanti aqua ſit ad potum idonea. Adeo prava ac infeſta putatur Orygis natura. Nam ne hoc quidem officium deæ præſtat, quum ipſa omnia, quæ toto orbe ſunt utilia, gignat, augeat, ac vegetet.

50. *Quomodo ſubverſionem ac interitum?*

INteritum ſignificantes, murem pingunt. Hic enim omnia corrodens inquinat, & inutilia facit. Eodem vero & ſigno utuntur, ut judicium deſignent. Multis ſiquidem variisque appoſitis panibus, mus puriſſimum atque optimum delectu habito rodit. Propterea & piſtorum judicium ex muribus ſumitur.

51. *Quomodo impudentiam?*

IMpudentiam notantes, muſcam pingunt: quod hæc etſi crebrius abacta, nihilominus accedat.

52. *Quomodo cognitionem pingunt?*

COgnitionem pingentes, formicam pingunt. Si quid enim homo tuto occultarit, hæc cog-

UVA. BHSC. BU 01692

νώσκει· ȣ̓ μόνον δὲ, ἀλλὰ ϗ ὅτι, παρὰ τὰ ἕτερα τῶν ζώων, εἰς χειμῶνα ποριζόμενος ἑαυτῷ τροφὰς, ȣ̓ διαμαρτάνει τȣ̃ τόπȣ, ἀλλ᾽ ἄπταιστος εἰς ἀυτὸν παραγίνεται.

νγ΄. πῶς υἱὸν ζωγραφȣ̃σιν;

ΥΙὸν δὲ βȣλόμενοι γράψαι, χηναλώπεκα ζωγραφȣ̃σι. τȣ̃το γὰρ τὸ ζῶον φιλοτεκνώτατον ὑπάρχει. κἂν γὰρ διώκηταί ποτε εἰς τὸ συλληφθῆναι σὺν τοῖς τέκνοις, ὅτε πατὴρ ϗ ἡ μήτηρ ἀυτȣ̃ ἀυθαιρέτως διδόασιν ἑαυτȣ̀ς τοῖς κυνηγοῖς, ὅπως τὰ τέκνα διασωθῇ· δι᾽ ἥνπερ αἰτίαν τοῖς Αἰγυπτίοις ἔδοξε σεβάζειν τὸ ζῶον.

νδ΄. πῶς ἄνȣν;

ΠΕλεκᾶνα δὲ γράφοντες, ἄνȣν τὲ ἤδη ϗ ἄφρονα σημαίνȣσιν. ἐπειδὴ δυνάμενος ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις τόποις κατατίθεσθαι τὰ ἑαυτȣ̃ ὠὰ, ὥσπερ ϗ τὰ λοιπὰ τῶν πετεινῶν, τȣ̃το ȣ̓ ποιεῖ· ἀλλὰ γὰρ ϗ ἀνορύξας γῆν, ἐκεῖ κατατίθεται τὰ γεννώμενα. ὅπερ ἐπιγνόντες ἄνθρωποι, τῷ τόπῳ βοὸς ἀφόδευμα ξηρὸν

πε-

UVA. BHSC. BU 01692

noſcit. Nec hoc ſolum nomine, ſed & quod præter cætera animantia ſibi in hyemem cibos congerens, non aberrat a loco ubi condidit, ſed absque ullo errore ad ipſum pervenit.

53. *Quomodo filium pingunt?*

Filium volentes ſignificare, vulpanſerem pingunt. Hoc enim animal maxime amans eſt liberorum. Si quando enim ipſum venator ſimul cum parvulis perſequatur, eo usque ut capiatur, & pater & mater ultro ſe venatoribus dedunt, ut ſerventur parvuli. Quam ob cauſam Ægyptiis placuit in hujus rei ſignificationem hoc aſſumere animal.

54. *Quomodo amentem?*

Pelicanum autem pingentes, amentem ſimul ac imprudentem ſignificant. Cum enim cæterarum volucrum more poſſit in locis editioribus ova reponere, id non facit: quin potius defoſſa terra, illic pullos collocat. Quod ubi deprehenderint homines, locum illum arido bovis ſtercore circumlinunt,

UVA. BHSC. BU 01692

περίλιθέασιν, ᾧ ἡ πῦρ ὑποβάλλεσι· θεασάμενος δὲ ὁ πελεκὰν τὸν καπνὸν, τοῖς ἰδίοις πτεροῖς βελόμενος ἀποσβέσαι τὸ πῦρ, ἐκ τῶν ἐναντίων κατὰ τὴν κίνησιν ἐξάπτει αὐτο· ὑφ' ᾧ καταναιόμενος τὰ ἑαυτοῦ πτερὰ, εὐσυλλητότερος τοῖς κυνηγοῖς γίνεται. δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐνομίσθη ἐσθίειν τοὺς ἱερέας αὐτὸν, ἐπειδὴ ἀπαξαπλῶς ὑπὲρ τέκνων ποιεῖται τὸν ἀγῶνα. Αἰγυπτίων δὲ οἱ λοιποὶ ἐσθίουσι, λέγοντες, ὅτι μὴ κατὰ νοῦν τὴν μάχην, ὥσπερ οἱ χηναλώπεκες, ἀλλὰ κατὰ εὔνοιαν ὁ πελεκὰν ποιεῖται.

νέ. πῶς εὐχαριστίαν δηλοῦσι;

Εὐχαριστίαν γράφοντες, κυνοκέφαλον ζωγραφοῦσι· διότι τοῦτο μόνον τῶν ἀλόγων ζώων ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν γονέων ἐκτραφῇ, γηράσασιν αὐτοῖς τὴν αὐτὴν ἀνταποδίδωσι χάριν. ἐν ᾧ γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἐξετράφη τόπῳ, νεοσσιὰν αὐτοῖς ποιήσας, τίλλει αὐτῶν τὰ πτερά, τροφάς τε χορηγεῖ, μέχρις ἂν πτεροφυήσαντες οἱ γονεῖς, βοηθεῖν ἑαυτοῖς δυνηθῶσιν. ὅθεν καὶ τῶν θείων σκήπτρων κυνοκέφαλα πρόκειται ἐστί.

νϛ'.

UVA. BHSC. BV 01692

cui & ignem ſubjiciunt. Pelicanus autem conſpecto fumo, dum pennis ſuis ignem vult extinguere, e contrario earum agitatione accendit. Quo cum conflagrent ejus alæ, facile ab aucupibus capitur. Quam ob cauſam non conſentaneum exiſtimarunt eo veſci ſacerdotes, cum omnino pro liberis in diſcrimen ſeſe conjiciat. Multi tamen ex Ægyptiis, eo veſcuntur, ut qui eum dicant non judicio ac prudentia quadam, ut vulpanſeres, ſed benevolentia duntaxat & mira in ſobolem pietate certamen hoc ſuſcipere.

55. *Quomodo gratum indicant animum?*

GRatum indicantes animum, Cucupham pingunt, propterea quod ſolum hoc ex mutis animantibus, poſteaquam ab ipſis educatum fuerit, iiſdem ſenio confectis parem refert gratiam. Quo enim loco ab ipſis enutrita eſt, eodem nidum ipſis extruit, pennis eorum evulſis, cibumque ſubminiſtrat, donec renatis plumis parentes ſibi ipſi opem ferre queant. Unde & divinorum ſceptrorum Cucupha inſigne atque ornamentum apud eos eſſe ſolet.

UVA. BHSC. BU 01692

νς'. πῶς ἄδικον, ἢ ἀχάριστον;

Ἄδικον δὲ ἢ ἀχάριστον, ἱπποπόλαμα ὄνυχας δύο, κάτω βλέποντας, γράφουσιν. ὅτ@ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γενόμεν@, πειράζει τὸν πατέρα, πότερόν ποτε ἰσχύει μαχόμεν@ πρὸς αὐτόν. ἢ ἐὰν μὲν ὁ πατὴρ ἐνχωρήσῃ, τόπον αὐτῷ μερίσας, ὅτ@ πρὸς τὴν ἑαυτῦ μητέρα ἐπίγαμον ἥκει, ἢ ἐᾷ τοῦτον ζῆν· εἰ δὲ μὴ ἐπιτρέψειεν αὐτῷ ποιήσασθαι πρὸς τὴν μητέρα γάμον, ἀναιρεῖ αὐτὸν, ἀνδρειότερ@ ἢ ἀκμαιότερ@ ὑπάρχων. εἰς δὲ τὸ καλώταλον μέρ@ ὄνυχας δύο ἱπποπόλαμα, ὅπως οἱ ἄνθρωποι τοῦτο ὁρῶντες, ἢ τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον ἐπιγινώσκοντες, προθυμότεροι εἰς εὐεργεσίαν ὑπάρχωσι.

νζ'. πῶς ἀχάριστον πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ εὐεργέτας;

Ἀχάριστον ἢ μάχιμον τοῖς ἑαυτοῦ εὐεργέταις σημαίνοντες, περιστερὰν ζωγραφοῦσιν. ὁ γὰρ ἄρσην ἰσχυρότερ@ γενόμεν@, διώκει τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἀπὸ τῆς μητρὸς, ἢ ὅτως αὐτῇ πρὸς γάμον μίσγεται.

UVA. BHSC. BU 01692

56. *Quomodo injuſtum & ingratum?*

INjuſtum vero atque ingratum, geminos equi fluviatilis ungues deorſum vergentes pingunt. Hic enim cum ad ætatis florem pervenerit, cum patre pugnans periculum facit, an præpolleat. Et ſi quidem pater ceſſerit, locum ei aſſignans, ipſe cum ſua ipſius matre connubium contrahit, & eum ſinit vivere. Quod ſi non permittat pater eum matri jungi, ipſum, cum fortior ſit ac robuſtior, interimit. Cæterum ideo geminos ejus ungues deorſum maxime inflexos pingunt, ut qui hoc vident homines, hujusque cauſam intelligunt, ad beneficentiam procliviores ſint.

57. *Quomodo ingratum in bene de ſe meritos?*

INgratum ac infeſtum iis a quibus beneficio affectus eſt ſignificantes, columbam pingunt. Mas enim ubi robuſtior evaſerit, ex conſortio matris patrem expellit, itaque ei connubio jungitur.

UVA. BHSC. BU 01692

ται. καθαρὸν δὲ τοῦτο τὸ ζῶον ὑπάρχειν δοκεῖ· ἐπειδὴ ὅσης λοιμώδους καλασάσεως, καὶ παντὸς ἐμψύχου τε καὶ ἀψύχου νοσωδῶς διαλιθεμένου, τὰς ἐσθίουλας τοῦτο μόνον, ἃ μεταλαμβάνει τῆς τοιαύτης καλίας. διόπερ καλ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἃ δὲν ἕτερον τῷ βασιλεῖ ἐν τροφῆς μέρει παραλίθεται, εἰ μὴ μόνον περισερά. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς ἐν ἀγνείαις ὅσι, διὰ τὸ ὑπηρέλειοθαι τοῖς θεοῖς. ἱσορεῖται δὲ, ὅτι ἃ χολὴν ἔχει τοῦτο τὸ ζῶον.

νή. πῶς τὸ ἀδύνατον γενέσθαι;

Α Δύναλον δὲ γενέσθαι σημαίνοντες, πόδας ἀνθρώπου ἐν ὕδαλι περιπαλοῦντας ζωγραφοῦσιν· ἢ καὶ ἄλλως βελόμενοι τὸ αὐλὸ σημαίνειν, ἀκέφαλον ἄνθρωπον περιπατοῦνλα ζωγραφοῦσιν. ἀδύναλα δὲ ἀμφότερα ὑπάρχονλα, εὐλόγως εἰς τοῦτο παρειλήφασι.

νθ'. πῶς βασιλέα κάκιστον;

Β Ασιλέα δὲ κάκιστον δηλοῦντες, ὄφιν ζωγραφοῦσι κοσμοειδῶς ἐσχηματισμένον, ὃς τὴν ὁρὰν ἐν τῷ

UVA. BHSC. BU 01692

tur. Purum autem hoc animal esse videtur. Siquidem cum aëris constitutio pestilens est, omniaque tam animata, quam inanimata, ea afficiuntur, quotquot hoc vescuntur animali, soli ab hac lue immunes servantur. Ideoque eo tempore regi in cibo sumendo nihil aliud præter columbas apponitur, idemque iis, qui quod Diis ministrent puri castique permanent. Traditur & hoc animal felle carere.

58. *Quomodo id quod fieri non potest?*

Quod fieri nequeat, pedes hominis in aqua obambulantes pingunt. Atque aliter idem significare volentes, horninem absque capite gradientem pingunt: quorum utrumque cum ex eorum numero sit, quæ fieri non possint, merito ad hoc innuendum sumta sunt.

59. *Quomodo regem pessimum?*

Regem autem pessimum significantes, anguem pingunt in orbis figuram, cujus caudam ori admo-

UVA. BHSC. BU 01692

τῷ σόματι ποιοῦσι· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ βασιλέως ἐν μέσῳ τῷ εἰλίγματι γράφουσιν, αἰνιττόμενοι γράφειν, τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου κρατεῖν. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ὄφεως παρ' Αἰγυπτίοις ἐστὶ μεισί.

ξ'. πῶς βασιλέα φύλακα;

ΕΤέρως δὲ βασιλέα φύλακα δηλοῦντες, τὸν μὲν ὄφιν ἐγρηγορότα ζωγραφοῦσιν· ἀντὶ δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως, φύλακα ζωγραφοῦσιν. ὅτι γὰρ φύλαξ ἐστὶ τοῦ παντὸς κόσμου. ἢ ἐκάστοτε τὸν βασιλέα, ἐπεγρήγορον εἶναι.

ξά. πῶς μηνύσοι κοσμοκράτορα;

ΠΑλιν δὲ τὸν βασιλέα κοσμοκράτορα νομίζοντες ἢ μηνύοντες, αὐτὸν μὲν ὄφιν ζωγραφοῦσιν· ἐν μέσῳ δὲ αὐτοῦ, οἶκον μέγαν δεικνύουσιν εὐλόγως. ὁ γὰρ βασίλειος οἶκος, παρ' αὐτοῦ - - ἐν τῷ κόσμῳ.

ξβ'. πῶς λαὸν πειθήνιον βασιλεῖ;

ΛΑὸν πρὸς βασιλέα πειθήνιον δηλοῦντες, μέλισσαν ζωγραφοῦσι. ἢ γὰρ μόνον τῶν ἄλλων ζώων,

UVA. BHSC. BU 01692

admovent, nomen vero regis in media revolutione ſcribunt, obſcure innuentes ſe regem pingere orbi imperitantem. Porro angui apud Ægyptios nomen eſt Meiſi.

60. *Quomodo regem cuſtodem?*

ALiter quoque regem cuſtodem ſignantes, anguem quidem vigilantem pingunt, ſed pro regis nomine cuſtodem adnectunt. Hic enim totius orbis cuſtos eſt. Itaque regem aſſidue vigilantem eſſe oportere.

61. *Quomodo mundi notant dominum?*

RUrſus regem orbis moderatorem exiſtimantes, & indicantes, ipſum quidem anguem pingunt, ſed in ejus medio magnam domum effingunt ac repræſentant: nec ſane abſque ratione. Regia enim domus quæ ab eo regitur in mundo eſt.

62. *Quomodo populum regi morigerum?*

POpulum principalibus juſſis obſequentem innuentes, apem pingunt. Solæ enim hæ ex omni ani-

UVA. BHSC. BU 01692

ζώων, βασιλέα ἔχει, ᾧ τὸ λοιπὸν τῶν μελισσῶν ἕπεται πλῆθος, καθὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι πείθονται βασιλεῖ. αἰνίττονται δὲ ἐκ τῆς τοῦ μέλιτος - - - ἐκ τῆς τοῦ κέντρου τοῦ ζώου δυνάμεως - - - χρησὸν ἅμα καὶ εὔτονον εἶναι πρὸς - καὶ διοίκησιν.

ξγ'. πῶς βασιλέα μέρους κόσμου κρατοῦντα;

ΒΑσιλέα δὲ ὑ τοῦ παντὸς κόσμου κρατοῦντα, μέρους δὲ, βυλόμενοι σημῆναι, ἡμίτομον ὄφιν ζωγραφοῦσι· δηλοῦντες τὸν μὲν βασιλέα διὰ τοῦ ζώου· ἡμίτομον δὲ, ὅτι ὑ τοῦ παντὸς κόσμου.

ξδ. πῶς παντοκράτορα;

ΠΑντοκράτορα δὲ ἐκ τῆς τοῦ ζώου τελειώσεως σημαίνουσι, πάλιν τὸν ὁλόκληρον ὄφιν ζωγραφοῦντες. οὕτω παρ' αὐτοῖς τοῦ παντὸς κόσμου τὸ δῆκον ἐστὶ πνεῦμα.

ξε'. πῶς γναφέα;

ΓΝαφέα δὲ δηλοῦντες, δύο πόδας ἀνθρώπου ἐν ὕδατι ζωγραφοῦσι. τοῦτο δὲ, ἀπὸ τῆς τοῦ ἑρμοῦ ὁμοιό-

UVA. BHSC. BU 01692

mantium genere regem habent, quem reliqua apum multitudo ſequatur, cuique, non ſecus ac vulgus regi, obtemperet. Innuunt autem obſcure, tum ex mellis inſigni utilitate, tum ex vi quam in aculeo habet hoc animal, utilem ſimul ac potentem eſſe ad res gerendas regem.

63. *Quomodo regem parti orbis imperantem?*

REgem autem non toti orbi, ſed parti duntaxat imperantem volentes ſignificare, anguem dimidiatum pingunt: regem quidem per ipſum animal; non toti vero orbi imperantem, ex eo quod dimidiatus ſit, deſignantes.

64. *Quomodo late rerum potientem?*

OMnium autem moderatorem ex ejusdem animalis perfectione ſignificant, rurſum integrum pingentes anguem. Sic & apud eos ſpiritus eſt, qui per univerſum orbem permeat.

65. *Quomodo fullonem?*

FUllonem indicantes, geminos hominis pedes in aqua pingunt: id quod ex Mercurii ſimili-

UVA. BHSC. BU 01692

ὁμοιότητι δηλοῦσι.

ξς'. πῶς μῆνα;

Μηνα δὲ γράφοντες, σελήνης σχῆμα, καθὸ καὶ πρόκειται, ἔχον εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἰσημερινὰς μόνας, ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τῆς ἡμέρας ὑπαρχούσης ζωγραφοῦσι, καθ' ἃς καὶ ἀνατέλλει· ταῖς δὲ λοιπαῖς δύο, ἐν δύσει ἐστί.

ξζ'. πῶς ἅρπαγα, ἢ πολύγονον, ἢ μαινόμενον;

Αρπαγα δὲ, ἢ πολύγονον, ἢ μαινόμενον βουλόμενοι σημῆναι, κροκόδειλον ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ, πολύγονον καὶ πολύτεκνον ὑπάρχειν καὶ μαινόμενον. ἐπὰν γὰρ ἁρπάσαι τι βουλόμενον ἀπολύσῃ, θυμωθεὶς, καθ' αὑτοῦ μαίνεται.

ξή. πῶς ἀναβολήν;

Ανατολὴν δὲ λέγοντες, δύο ὀφθαλμοὺς κροκοδείλου ζωγραφοῦσιν. ἐπειδήπερ παντὸς σώματος ζώου

UVA. BHSC. BU 01692

tudine indicant.

66. *Quomodo menſem?*

MEnſem autem exprimentes, Lunæ figuram eodem qui ſupra expoſitus eſt habitu, pingunt: complectentem octo & viginti dies æquinoctiales duntaxat, die ex viginti quatuor horis conſtituto, quibus & exoritur in noſtro apparens hemiſphærio: reliquis vero duobus in occaſu eſt.

67. *Quomodo rapacem, fœcundum, aut furentem?*

CÆterum, rapacem, fœcundum, aut inſanum volentes innuere, Crocodilum pingunt: quod fœcundum maxime ſit hoc animal, multoſque liberos procreet, inſuper & crebro in furorem agatur. Ubi enim ab expetita præda exciderit, indignabundus in ſe ipſe furit.

68. *Quomodo ortum?*

ORtum oſtendentes, geminos Crocodili oculos pingunt: quoniam oculi huic animali veluti

ex

UVA. BHSC. BU 01692

ζώȣ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ τȣ̃ βυθȣ̃ ἀναφαίνονται.

ξθ΄. πῶς δύσιν;

ΔΥσιν δὲ λέγοντες, κροκόδειλον κεκυφότα ζωγραφȣ̃σι. αὐτότοκον γὰρ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον.

ό. πως σκιάζȣσι σκότος;

ΣΚότος δὲ λέγοντες, κροκοδείλȣ ȣ̓ρὰν ζωγραφȣ̃σιν· ἐπειδὴ ȣ̓κ ἄλλως εἰς ἀφανισμὸν ϗ ἀπώλειαν φέρει ὁ κροκόδειλος ȣ̃ ἐὰν λάβηται ζώȣ, εἰ μὴ τῇ ȣ̓ρᾷ τῇ ἑαυτȣ̃ διαπληκτίσας ἄτοπον παρασκευάσει. ἐν τȣ́τῳ γὰρ τῷ μέρει ἡ τȣ̃ κροκοδείλȣ ἰσχὺς ϗ ἀνδρεία ὑπάρχει. ἱκανῶν δὲ ϗ ἄλλων ὑπαρχόντων σημείων, ἐν τῇ τῶν κροκοδείλων φύσει, αὐτάρκη τὰ δόξαντα ἐν τῷ πρώτῳ συγγράμματι εἰπεῖν.

Τέλος τȣ̃ πρώτȣ βιβλίȣ.

ΩΡΑ-

UVA. BHSC. BU 01692

ex imo corpore emergunt.

69. *Quomodo occasum?*

AT occasum signantes, Crocodilum inflexum ac cernuum pingunt. Ad partum enim facile, & ad Venerem maxime proclive est hoc animal.

70. *Quomodo tenebras adumbrant?*

PORro tenebras significantes, Crocodili caudam pingunt. Neque enim aliter ad exitium & internecionem perducit Crocodilus quodcunque apprehenderit animal, nisi cauda prius cæsum, invalidum reddiderit. Namque in hac corporis parte præcipua est Crocodili vis ac robur. Cæterum cum quamplurima alia in Crocodilorum natura signa comperiantur, hæc quæ in primum librum conferre visum est, nunc satis erunt.

Finis prioris libri.

L HO-

UVA. BHSC. BU 01692

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

ΝΕΙΛΩΟΥ

ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΑΙΓΥΠΤΙΟΙΣ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ, ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διὰ δὲ τῆς δευτέρας πραγματείας, περὶ τῶν λοιπῶν τὸν λόγον ὑγιῆ σοι παρασήσομαι· ἃ δὲ ἢ ἐξ ἄλλων ἀνιγράφων, ἢ ἔχοντα τινὰ ἐξήγησιν, ἀναγκαίως ὑπέταξα.

α. Τί ἀστέρα γράφοντες δηλοῦσιν;

Ἀστὴρ παρ' Αἰγυπτίοις γραφόμενος, ποτὲ μὲν θεὸν σημαίνει, ποτὲ δὲ δείλην, ποτὲ δὲ νύκτα, ποτὲ δὲ χρόνον, ποτὲ δὲ ψυχὴν ἀνθρώπου ἄρρενος.

β'. Τί ἀετὸς νεοσσόν;

Καὶ ἀετὸς νεοσσόν, ἄρρενογόνον ἢ κυκλωσδὸν σημαίνει, ἢ σπέρμα ἀνθρώπου.

γ'. Τί

UVA. BHSC. BU 01692

HORAPOLLINIS NILIACI,

DE SACRARUM APUD ÆGYPTIOS INSCULPTARUM LITERARUM INTERPRETATIONE, LIBER SECUNDUS.

SEcundo autem volumine reliquorum tibi veram idoneamque in medium afferam rationem: quæ & cum ab aliis autoribus nequaquam ſint expoſita, neceſſario ſubjungenda cenſui.

1. *Quid ſtellam pingentes, innuunt?*

DEpicta Ægyptiis ſtella nunc deum ſignificat, nunc crepuſculum, nunc noctem, nunc vero tempus, interdum etiam hominis maſculi animam.

2. *Quid aquilæ pullum?*

ET aquilæ pullus maſculum, & orbiculatum quippiam vel ſemen hominis connotat.

UVA. BHSC. BU 01692

γ'. Τί δύο πόδας συνηγμένους ἢ βεβηκότας;

Δύο πόδες συνηγμένοι ἢ βεβηκότες, δρόμον ἢ-
λίῳ τὸν ἐν ταῖς χειμερίαις τροπαῖς σημαίνουσι.

δ'. Τί ἀνθρώπου καρδίαν φάρυγγι
ἠρτημένην;

Ἀνθρώπου καρδία φάρυγγι ἠρτημένη, ἀγα-
θὸν ἀνθρώπου σῶμα σημαίνει.

ε'. πῶς πολέμου σῶμα;

Πολέμου σῶμα δηλοῦσιν ἀνθρώπου χεῖρες ζωγρα-
φούμεναι, ἡ μὲν ὅπλον κρατοῦσα, ἡ δὲ τόξον.

ς'. Τί δάκτυλον;

Ἀνθρώπου σῶμαχον δηλοῖ δάκτυλος.

ζ'. Τί αἰδοῖον χειρὶ κρατούμενον;

Αἰδοῖον χειρὶ κρατούμενον, σωφροσύνην δηλοῖ ἀν-
θρώπου.

η'. πῶς

UVA. BHSC. BV 01692

3. *Quid geminos pedes junctos ac ſtantes?*

GEmini pedes ſimul compacti ac firmati, Solis curſum cum in ſolſtitio eſt hyberno, ſignificant.

4. *Quid hominis cor faucibus appenſum?*

HOminis cor faucibus appenſum, boni viri os deſignat.

5. *Quomodo belli aciem, ac frontem exercitus ad prælium inſtructi?*

BElli aciem indicant hominis depictæ manus, hæc quidem ſcutum, illa vero arcum tenens.

6. *Quid digitum?*

HOminis ſtomachum demonſtrat digitus.

7. *Quid pudendum manu compreſſum?*

PEnis manu cohibitus ac tectus, continentiam hominis innuit.

UVA. BHSC. BU 01692

η'. πῶς νόσον δηλοῦσιν;

ΑΝθη δὲ ἀνεμώνης, νόσον ἀνθρώπου σημαίνει.

θ'. πῶς ὀσφὺν ἀνθρώπου;

ΟΣφὺν, ἢ σάσιν ἀνθρώπου βουλόμενοι ζωγραφεῖν, τὸ νωτιαῖον ὀσοῦν γράφομεν. τινὲς γὰρ λέγουσι τὸ σπέρμα ἐκεῖθεν φέρεσθαι.

ι'. πῶς διαμονὴν ἢ ἀσφάλειαν σημαίνουσιν;

ΟΡτυγὼ ὀσέον ζωγραφούμενον, διαμονὴν καὶ ἀσφάλειαν σημαίνει· διότι δυσπαθές ἐστι τὸ τοῦ ζώου ὀσέον.

ια'. πῶς ὁμόνοιαν;

ΑΝθρωποι δύο δεξιούμενοι, ὁμόνοιαν δηλοῦσι.

ιβ'. πῶς ὄχλον;

ΑΝθρωπος καθωπλισμένος, καὶ τοξεύων, ὄχλον σημαίνει.

ιγ'.

UVA. BHSC. BU 01692

8. *Quomodo morbum significant?*

FLores autem Anemones, morbum hominis significant.

9. *Quomodo lumbum hominis?*

LUmbum, aut statum constitutionemque hominis volentes notare, os spinæ dorsi pingimus. Sunt enim qui dicant, hinc semen defluere.

10. *Quomodo permanens aliquid & tutum significant?*

COturnicis os pictum, stabile ac tutum quippiam indicat, quod difficile hujus animalis os afficiatur ac patiatur quicquam.

11. *Quomodo concordiam?*

DUo homines, magistratus ornati insignibus, concordiam innuunt.

12. *Quomodo turbam ac tumultum?*

ARmatus homo sagittasque jaculans, tumultum significat.

13.

UVA. BHSC. BU 01692

ιγ'. πῶς ἀναμέτρησιν;

ΑΝθρώπου δάκτυλος, ἀναμέτρησιν σημαίνει.

ιδ'. πῶς γυναῖκα ἔγγυον;

ΓΥναῖκα ἔγγυον βουλόμενοι δηλῶσαι, ἡλίου κύκλον σὺν ἀστέρι μετὰ ἡλίου δίσκου, δίχα τετμημένου, σημαίνουσιν.

ιε'. πῶς ἄνεμον;

ΤΗν ἀνατολὴν ἱέρακος ἐπὶ μετεώρου θέων, ἀνέμους σημαίνει. ἔτι ἡ ἄλλως, ἱέρακος διατεταμένου τὰς πτέρυγας ἐν ἀέρι, οἷον πτέρυγας ἔχων, ἄνεμον σημαίνει.

ις'. πῶς πῦρ;

ΚΑπνὸς εἰς οὐρανὸν ἀναβαίνων, πῦρ δηλοῖ.

ιζ'. πῶς ἔργον;

ΒΟὸς ἄρρενος κέρας γραφόμενον, ἔργον σημαίνει.

UVA. BHSC. BU 01692

13. *Quomodo dimenſionem?*

HOminis digitus dimenſionem notat.

14. *Quomodo deſponſatam mulierem?*

DEſponſatam mulierem volentes oſtendere, ſolis circulum, ſimul cum ſtella & ipſo diſco ſolis bipartito pingunt.

15. *Quomodo ventum?*

ACcipiter ortum verſus in ſublime tendens, ventos oſtendit. Item & aliter: Accipiter expanſas in aëre alas habens, ventum, qui alas quasdam habere videtur, ſignificat.

16. *Quomodo ignem?*

FUmus in cœlum aſcendens, ignem indicat.

17. *Quomodo opus?*

MAſculi bovis animantis cornu pictum, opus notat.

UVA. BHSC. BU 01692

ιή. πῶς ποινήν;

Βοὸς δὲ θηλείας κέρας γραφόμενον, ποινὴν σημαίνει.

ιθ'. πῶς ἀνοσιότητα;

Πρόλομὴ σὺν μαχαίρᾳ γραφομένη ἀνοσιότητα δηλοῖ.

κ'. πῶς ὥραν;

Ἵππῳ πολάμιῳ γραφόμενῳ ὥραν δηλοῖ.

κα'. πῶς πολυχρόνιον;

Ἔλαφῳ κατ' ἐνιαυτὸν βλασάνει τὰ κέρατα· ζωγραφουμένη δὲ, πολυχρόνιον σημαίνει.

κβ'. πῶς ἀποστροφήν;

Λύκῳ, ἢ κύων ἀπεστραμμένῳ, ἀποστροφὴν δηλοῖ.

κγ'. πῶς μέλλον ἔργον;

Ἀκοὴ ζωγραφουμένη, μέλλον ἔργον σημαίνει.

κδ'.

UVA. BHSC. BV 01692

18. *Quomodo pœnam?*

AT fœminæ cornu depictum, ultionem ostendit.

19. *Quomodo impietatem?*

IMago umbilico tenus cum gladio depicta, impietatem innuit.

20. *Quomodo horam?*

HIppopotamus depictus horam significat.

21. *Quomodo longævum ac diuturnum?*

CErvis quotannis cornua renascuntur. Hic depictus longissimam vitam significat.

22. *Quomodo aversionem?*

LUpus aut canis aversus, aversionem monstrat.

23. *Quomodo futurum opus?*

AUris picta, futurum opus significat.

UVA. BHSC. BU 01692

κδ'. πῶς φονέα, ἢ αἷμα κροκοδείλου;

Σ Φὴξ ἀεροπελὴς, ἤτοι αἷμα κροκοδείλου βλαπτικὸν, ἢ φόνον σημαίνει.

κε'. πῶς θάναλον;

Νυκτικόραξ θάναλον σημαίνει. ἄφνω γὰρ ἐπέρχεται τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκων καὶ τὰς νύκτας, ὡς ὁ θάνατος ἄφνω ἐπέρχεται.

κς'. πῶς ἔρωτα;

Παγὶς ἔρωτα ὡς θήραν θανατ---τερὸν, ἀέρα σημαίνει.--- ὸν, ὑόν.

κζ'. πῶς παλαιόταλον;

Λόγοι ἢ φύλλα, ἢ βιβλίον ἐσφραγισμένον, παλαιόταλον δηλοῖ.

κη'. πῶς πολιορκίαν;

Κλιμαξ, πολιορκίαν, διὰ τὸ ἀνώμαλον.

κθ'.

UVA. BHSC. BU 01692

24. *Quomodo percussorem aut sanguinem Crocodili?*

VEspa per aërem volans, aut Crocodili noxium sanguinem, aut cædem designat.

25. *Quomodo mortem?*

NUcticorax mortem significat: quemadmodum enim hic derepente pullos cornicum noctu, sic & mors homines nec opinato invadit atque opprimit.

26. *Quomodo amorem?*

LAqueus amorem, ut feram quandam, ala aërem significat.

27. *Quomodo vetustissimum?*

SErmones & folia, aut signatus liber, vetustissimum indicant.

28. *Quomodo obsidionem?*

SCala obsidionem, quod inæqualis sit atque acclivis.

BIBLIOTECA DE SANTA CRUZ
UVA. BHSC. BU 01692

κθ'. πῶς ἄπειρον, ἢ Μȣ̃σαν, ἢ μοῖραν;

ΓΡάμματα ἑπτὰ, ἐν δυσὶ δακτύλοις περιεχόμενα Μȣ̃σαν, ἢ ἄπειρον, ἢ μοῖραν σημαίνει.

λ'. Τί σημαίνει γραμμὴ, ἐπικεκαμμένη ἑτέρᾳ;

ΓΡαμμὴ ὀρθὴ μία, ἅμα γραμμῇ ἐπικεκαμμένῃ ἢ δέκα, γραμμὰς ἐπιπέδȣς σημαίνȣσι.

λα'. Τί δηλȣ̃σι χελιδόνα γράφοντες;

ΤΗν ὁλοσχερῆ σημαίνειν βȣλόμενοι κτῆσιν γονικὴν καταλειφθεῖσαν τοῖς υἱέσι, χελιδόνα ζωγραφȣ̃σιν. ἐκείνη γὰρ κυλίει ἑαυτὴν εἰς πηλὸν, καὶ κτίζει τοῖς νεοττοῖς φωλεὸν μέλλȣσα τεθνᾶναι.

λβ'. Τί μέλαιναν περιστερὰν;

ΓΥναῖκα χήραν ἐπιμείνασαν ἄχρι θανάτȣ θέλοντες σημῆναι, περιστερὰν μέλαιναν ζωγραφȣ̃σιν. αὕτη γὰρ ȣ̓ συμμίγνυται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἕως ȣ̃ χηρεύσῃ.

λγ'.

UVA. BHSC. BU 01692

29. *Quomodo inexpertum, Musam, aut fatum?*

LIteræ ſeptem, duobus incluſæ digitis, Muſam, inexpertum aut fatum ſignificant.

30. *Quid linea ſignificat ſuper alteram inflexa?*

REcta linea ſimul cum altera ſuperne inflexa, decem planas lineas indicat.

31. *Quid innuunt, hirundinem pingentes?*

OMnes parentum opes filiis relictas volentes innuere, hirundinem pingunt. Illa enim jam morti proxima, luto ſeipſam volutat, & pullis latebras comparat.

32. *Quid nigram columbam?*

MUlierem viduam, quæ ad mortem uſque in eo permanſerit vitæ ſtatu, volentes ſignificare, nigram pingunt columbam. Hæc enim quamdiu vidua eſt, alteri viro non miſcetur.

33.

UVA. BHSC. BU 01692

λγ'. Τί ἰχνεύμονα;

ΑΝθρωπον ἀσθενῆ, καὶ μὴ δυνηθέντα ἑαυτῷ βοηθῆσαι δι' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἄλλων ἐπικουρίας, θέλοντες δηλῶσαι, ἰχνεύμονα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνη γὰρ ὅταν ἴδῃ ὄφιν, ὑπὸ πρότερον ἐπιτεθεῖται αὐτῷ, ἀλλὰ βοῇ τοὺς ἄλλους ἐπικαλουμένη, τότε ἐναντιοῦται τῷ ὄφει.

λδ'. Τί δηλοῦσιν ὀρύγανον ἱερογλυφοῦντες;

ΛΕῖψον μυρμήκων βουλόμενοι σημῆναι, ὀρύγανον ἱερογλυφοῦσιν. αὕτη γὰρ ποιεῖ λείπειν τοὺς μύρμηκας, ἀποτιθεμένη ἐν τόπῳ, ὁπόθεν ἐξέρχονται.

λε'. Τί σκορπίον, καὶ κροκόδειλον;

ΑΝθρωπον ἐχθρὸν, ἑτέρῳ ἴσῳ ἐναντιούμενον σημῆναι θέλοντες, σκορπίον καὶ κροκόδειλον ζωγραφοῦσιν. ἑκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ. εἰ δὲ ἐναντίον καὶ ἀναιρετικὸν τοῦ ἑτέρου σημαίνουσι, κροκόδειλον ζωγραφοῦσιν, ἢ σκορπίον. ἀλλ' εἰ μὲν ὀξέως ἀναιροῦντα, κρο-

κό-

UVA. BHSC. BU 01692

33. *Quid Ichneumonem?*

HOminem invalidum, & qui ſibi per ſe ipſe opem ferre nequeat, ſed aliorum ſe tueatur auxilio, volentes monſtrare, ichneumonem pingunt. Hic enim conſpecto ſerpente non protinus in eum irruit, ſed vocatis prius clamore aliis, tum demum ei reſiſtit.

34. *Quid notant, origanum in ſacris inſculpentes?*

FOrmicarum abſentiam ac diſceſſum volentes ſignificare, origanum inter ſacras ſculpturas pingunt. Hæc ſiquidem eo in loco condita, unde formicæ prodeunt, eas fugat.

35. *Quid Scorpium & Crocodilum?*

INimicum cum pari congredientem inimico, indicare volentes, Scorpium & Crocodilum pingunt: uterque enim alteri mutuum affert exitium. Sin vero victorem alterum, quique inimicum ſuſtulerit innuant, aut Crocodilum pingunt, aut Scorpium: ſi celeriter quidem ſuſtulerit, Croco-

UVA. BHSC. BU 01692

κόδειλον ζωγραφοῦσιν· εἰ δὲ βραδέως ἀναιρεῖται, σκορπίον, διὰ τὸ δυσκίνητον.

λς'. Τί γαλῆν;

Γυναῖκα ἀνδρὸς ἔργα πράττουσαν βουλόμενοι σημῆναι, γαλῆν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἄρρενα αἰδοῖον ἔχει, ὡς ὀσάριον.

λζ'. Τί χοῖρον;

Ὅτε βούλονται ἄνθρωπον ἐξώλη σημῆναι, χοῖρον ζωγραφοῦσι, διὰ τὸ τὴν φύσιν τοῦ χοίρου τοιαύτην εἶναι.

λη'. πῶς θυμὸν ἄμετρον;

Εἰ δὲ θυμὸν ἄμετρον, ὥς τε μὴ ἐκ τούτου πυρέττειν τὸν θυμούμενον, λέοντα γράφουσιν, ἐκποΐζοντα τοὺς ἰδίους σκύμνους. μὴ λέοντα μὲν, διὰ τὸν θυμόν· τοὺς σκύμνους δὲ ἐκποϊζομένους, ἐπειδὴ τὰ ὀστᾶ τῶν σκύμνων κοπτόμενα, πῦρ ἐκβάλλει.

λθ'.

UVA. BHSC. BU 01692

dilum: ſi lente, Scorpium, ob ejus difficilem tardumque motum.

36. *Quid muſtelam?*

VBi mulierem quæ viri præſtat opera, volunt exprimere, muſtelam pingunt: quod hæc maris pudendum habeat velut oſſiculum.

37. *Quid porcum?*

VOlentes pernicioſum & peſtiferum hominem monſtrare, porcum pingunt: quod ejusmodi ſit porci natura.

38. *Quomodo immodicam iram?*

QVod ſi immoderatam iracundiam, ex qua qui ea eſt commotus, febrim contraxerit, Leonem pingunt proprios catulos cauda flagellantem. Leonem quidem, ob iracundiam; catulos vero cauda cæſos, quod catulorum oſſa, ſi inter ſe collidantur, ignem emittunt.

UVA. BHSC. BU 01692

λθ'. πῶς γέροῦλα μυσικόν;

Γέροῦλα μυσικὸν βυλόμενοι σημῆναι, κύκνον ζωγραφοῦσιν. ὅτω γὰρ ἡδύτατον μέλω ᾄδει γηράσκων.

μ'. πῶς ἄνδρα δηλοῦσι συγγινόμενον τῆ ἑαυτοῦ γυναικὶ;

Ἄνδρα συγγινόμενον τῆ γυναικὶ αὐτοῦ κατὰ μίξιν βυλόμενοι σημῆναι, δύο κορώνας γράφυσιν. αὗται γὰρ συμμίγνυνται ἀλλήλαις, ὡς μίγνυται ἄνθρωπος κατὰ φύσιν.

μά. τί δηλοῦσι κάνθαρον τυφλὸν γράφοντες;

Ἄνδρα δὲ ὑπὸ ἡλιακῆς ἀκτῖνος πυρέξαντα κὴ ἐντεῦθεν ἀποθανόντα βυλόμενοι σημῆναι, κάνθαρον τυφλόν γράφυσιν. ὅτω γάρ ὑπὸ τοῦ ἡλίυ τυφλυμένω ἀποθνήσκει.

μβ'. τί δηλοῦσιν ἡμίονον γράφοντες;

Γυναῖκα δὲ σεῖραν βυλόμενοι σημῆναι, ἡμίονον γρά-

UVA. BHSC. BU 01692

39. *Quomodo ſenem Muſicum?*

SEnem muſicum volentes commonſtrare, Cygnum pingunt: quod hic ſeneſcens ſuaviſſimum edat concentum.

40. *Quomodo virum innuunt cum ſua ipſius uxore congredientem?*

VIrum qui cum uxore ſua conſuetudinem veneream habeat, innuere ſi velint, geminas cornices pingunt: quod hæ eodem ſecum invicem modo naturaliter coëant, quo homines.

41. *Quid ſignificant cæcum ſcarabæum pingentes?*

HOminem qui ex ſolaribus radiis contracta febri perierit, notantes; cæcum pingunt Scarabæum, ut qui ſplendore Solis excœcatus interiit.

42. *Quid mulam?*

STerilem volentes indicare mulierem, mulam

UVA. BHSC. BU 01692

γεάφουσιν. αὕτη γὰρ διὰ τοῦτο σεῖρά ἐστι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν μήτραν ἐπ᾽ εὐθείας.

μγ΄. πῶς δηλοῦσι γυναῖκα γεννήσασαν θήλεα βρέφη;

Γυναῖκα γεννήσασαν θήλεα βρέφη πρώτως, βουλόμενοι σημῆναι, ταῦρον ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ νεύοντα ζωγραφοῦσιν· εἰ δὲ ἄῤῥενα, πάλιν ταῦρον ἐπὶ τὰ δεξιὰ νεύοντα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ἀπο τῆς ὀχείας καταβαίνων, εἰ μὲν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κατέλθοι, θῆλυ γεννᾶται· εἰ δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατέλθοι ἀπὸ τῆς ὀχείας, ἄῤῥεν τίκτεται.

μδ. πῶς δηλοῦσι σφῆκας;

Σφῆκας βουλόμενοι σημῆναι, νεκρὸν ἵππον ζωγραφοῦσιν. ἐκ γάρ τούτου ἀποθανόντος, πολλοὶ γίνονται σφῆκες.

με. πῶς δηλοῦσι γυναῖκα ἐκτιτρώσκουσαν;

Γυναῖκα ἐκτιτρώσκουσαν βουλόμενοι σημῆναι, ἵππον πατοῦσαν λύκον ζωγραφοῦσιν. ὁ μόνον γὰρ

UVA. BHSC. BU 01692

pingunt. Hæc namque eo ſterilis eſt, quod matricem rectam non habet.

43. *Quomodo mulierem, quæ puellos fœmineos pepererit?*

MUlierem fœminas primum infantes enixam ſignificantes, taurum ſiniſtrorſum ſpectantem pingunt: Mares vero, rurſus taurum dextrorſum. Is enim ex congreſſu diſcedens, ſi ad lævam converſus fuerit, genitam eſſe fœminam indicat, ſi ad dexteram, marem.

44. *Quomodo veſpas?*

VEſpas deſignantes, cadaver equi pingunt. Ex eo enim multæ procreantur veſpæ.

45. *Quomodo mulierem abortientem?*

ABortientem mulierem ſignificantes, equam quæ lupum conculcet, pingunt. Non ſolum enim

UVA. BHSC. BU 01692

γὰρ πατοῦσα τὸν λύκον ἐκτιτρώσκει ἡ ἵππος, ἀλλὰ κὴ τὸ ἴχνος ἐὰν πατήσῃ τοῦ λύκου, παραχρῆμα ἐκτιτρώσκει.

μς'. πῶς ἄνθρωπον ἰατρεύοντα ἑαυτὸν ἀπὸ χρησμοῦ;

ΑΝθρωπον ἀπὸ χρησμοῦ ἰατρεύοντα ἑαυτὸν βουλόμενοι σημῆναι, φάσσαν κρατοῦσαν φύλλον δάφνης ζωγραφοῦσιν. ἐκείνη γὰρ ὅτε ἀῤῥωστεῖ, φύλλον ἐπιλίθησι δάφνης εἰς τὴν νοσσιὰν ἑαυτῆς κὴ ὑγιαίνει.

μζ'. πῶς κώνωπας πολλούς;

Κώνωπας πολλοὺς ἐπιφοιτῶντας βουλόμενοι ζωγραφῆσαι, σκώληκας γράφουσιν. ἐκ τούτων γὰρ γεννῶνται οἱ κώνωπες.

μή. πῶς ἄνδρα μὴ ἔχοντα χολήν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον;

ΑΝδρα μὴ ἔχοντα χολὴν αὐτοφυῶς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον γράφοντες, περιστερὰν ζω-

UVA. BHSC. BU 01692

enim si lupum calcarit, abortum facit equa, sed & si lupi calcarit vestigium, abortit protinus.

46. *Quomodò hominem, qui sese responso ab oraculo accepto sanarit?*

HOminem, qui se ipse ex oraculo, pristinæ sanitati restituerit, volentes innuere, palumbum pingunt lauri folium tenentem. Hic enim ubi morbo laborat, lauri folium in nidum suum inferens, convalescit.

47. *Quomodo culicum copiam?*

EXcrescentem & adventantem culicum copiam exprimere cupientes, vermes pingunt. Siquidem ex his gignuntur culices.

48. *Quomodo hominem, qui cum ex se biliosus non sit, ab altero tamen bile commoveatur?*

HOminem qui suapte natura bile careat, sed eam ab altero suscipiat, notantes; columbam

UVA. BHSC. BU 01692

ζωγραφοῦσιν, ἔχουσαν τὰ ὀπίσθια ὀρθά. ἐν ἐκείνοις γὰρ τὴν χολὴν ἔχει.

μθ'. πῶς ἄνθρωπον ἀσφαλῶς οἰκοῦντα πόλιν;

ΑΝθρωπον ἀσφαλῶς οἰκοῦντα πόλιν σημῆναι βουλόμενοι, ἀετὸν λίθον βαστάζοντα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ἀπὸ θαλάσσης, ἢ ἀπὸ τῆς γῆς λίθον ἐπαίρει, καὶ τίθησιν εἰς τὴν ἰδίαν νοσσιὰν, διὰ τὸ ἀσφαλῶς μένειν.

ν'. πῶς ἄνθρωπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ ὑφ' ἑτέρου καταδιωκόμενον;

ΑΝθρωπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ ἰσχυροτέρου βουλόμενοι σημῆναι, ὠτίδα καὶ ἵππον ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἵππαλαι, ὅταν ἴδῃ ἵππον.

να'. πῶς ἄνθρωπον δηλοῦσι προσφεύγοντα τῷ ἰδίῳ πάτρωνι καὶ μὴ βοηθέμενον;

ΑΝθρωπον προσφεύγοντα τῷ ἰδίῳ πάτρωνι, καὶ μὴ βο-

UVA. BHSC. BU 01692

pingunt dorſo erecto: illic enim bilem habet.

49. *Quomodo hominem, qui tuto urbem incolat?*

UT hominem ſignificent, qui tuto urbem habitat, aquilam pingunt, quæ lapidem geſtet. Hæc enim e mari vel terra ſublatum lapidem in ſuum infert nidum, quo tutior ſit ac firmior.

50. *Quomodo inferiorem debilioremque hominem, quem alius perſequatur?*

DEbiliorem hominem, quem validior ac potentior inſectetur, volentes deſignare, otidem & equum pingunt. Hæc enim equo conſpecto protinus avolat.

51. *Quomodo eum, qui ad proprium patronum confugiens, nullum tamen ab eo ſentit auxilium?*

HOminem qui ad proprium patronum confugiat,

UVA. BHSC. BU 01692

βοηθέμενον, θέλοντες δηλῶσαι, στρεθὸν ἢ γλαῦκα ζωγραφοῦσιν. ὅτῳ γὰρ θηρευόμενῳ, πρὸς τὴν γλαῦκα τρέχει, ἢ πρὸς αὐτῇ ὢν πιέζεται.

νβ'. πῶς ἄνθρωπον δηλοῦσιν ἀσθενῆ ἢ προπετευόμενον;

ΑΝθρωπον ἀσθενῆ ἢ προπετευόμενον βυλόμενοι σημῆναι, νυκτερίδα ζωγραφοῦσιν. ἐκείνη γὰρ μὴ ἔχουσα πτερὰ ἵπταται.

νγ'. πῶς γυναῖκα θηλάζουσαν, ἢ καλῶς ἀνατρέφουσαν;

ΓΥναῖκα θηλάζουσαν, ἢ καλῶς ἀνατρέφουσαν βυλόμενοι ζωγραφῆσαι, νυκτερίδα πάλιν ἔχουσαν ὀδόντας ἢ μαστὸς ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ μόνη τῶν ἄλλων πτηνῶν, ὀδόντας καὶ μαστοὺς ἔχει.

νδ'. πῶς ἄνθρωπον κηλούμενον ὀρχήσει;

ΑΝθρωπον δι' ὀρχήσεως ἢ αὐλητικῆς κηλούμενον βυλόμενοι σημῆναι, τευγόνα ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ὑπὸ αὐλοῦ ἢ ὀρχήσεως ἁλίσκεται.

νε'.

UVA. BHSC. BU 01692

nec ejus ſublevetur auxilio, monſtrare cupientes, paſſerem & noctuam pingunt. Hic enim dum aucupum venatione petitur, ad noctuam accurrit, a qua mox opprimitur.

52. *Quomodo hominem, qui cum viribus non valeat, temere tamen aliquid ſuſcipit, ac audacius gerit?*

IMbecillum hominem, laſcivientem tamen, & audacius aliquid molientem, cum monſtrare voluerint, veſpertilionem pingunt. Hæc enim etſi alas non habeat, volare tamen conatur.

53. *Quomodo lactantem mulierem, optimeque nutrientem?*

MUlierem lactantem ac bene nutrientem ubi pictura exprimere volebant, veſpertilionem rurſus pingebant. Sola enim inter omnes volucres, hæc dentes ac mammas habet.

54. *Quomodo hominem, qui tripudio capiatur ac demulceatur?*

HOminem ſaltatione tibiarumque cantu gaudentem notantes, turturem pingunt. Hæc ſiquidem tibia ac ſaltatione capitur.

UVA. BHSC. BU 01692

νε΄. πῶς ἄνθρωπον μυστικόν;

ΑΝθρωπον δὲ μυστικόν, καὶ τελεστὴν βουλόμενοι σημῆναι, τέττιγα ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ διὰ τοῦ στόματος οὐ λαλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῆς ῥάχεως φθεγγόμενος, καλὸν μέλος ἀείδει.

νϛ΄. πῶς βασιλέα ἰδιάζοντα, καὶ μὴ ἐλεοῦντα ἐν τοῖς πταίσμασι;

ΒΑσιλέα ἰδιάζοντα, καὶ μὴ ἐλεοῦντα ἐν τοῖς πταίσμασι βουλόμενοι σημῆναι, ἀετὸν ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις ἔχει τὴν νεοσσιὰν, καὶ ὑψηλότερος πάντων τῶν πετεινῶν ἵπταται.

νζ΄. πῶς ἀποκατάστασιν πολυχρόνιον;

ΑΠοκατάστασιν δὲ πολυχρόνιον βουλόμενοι σημῆναι, φοίνικα τὸ ὄρνεον ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ὅτε γεννᾶται, ἀποκατάστασις γίνεται πραγμάτων. γεννᾶται δὲ τοιούτῳ τρόπῳ· ὅταν μέλλῃ τελευτᾷν ὁ φοῖνιξ, ῥήσσει ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ὀπὴν ἐκ τοῦ ῥήγματος λαμβάνει, καὶ ἐκ τοῦ ἰχῶρος τοῦ καταρ-

UVA. BHSC. BU 01692

55. *Quomodo ſacris initiatum hominem?*

REbus ſacris ceremoniiſque addictum ſignificantes, cicadam pingunt. Hæc enim non ore, ſed dorſo reſonans, pulcherrimum edit dulciſſimumque concentum.

56. *Quomodo ſeorſum agentem regem, nec ſubditorum lapſibus veniam dantem?*

REgem qui ſolitudine gaudeat, quique errata non condonet, ſi velint ſignificare, aquilam pingunt. Hæc enim deſertis in locis nidum ſibi conſtruit, ſublimiuſque cæteris volatilibus volat.

57. *Quomodo diuturnam rerum inſtaurationem?*

INſtaurationem autem diuturnam, & quæ poſt multa fiat ſecula, volentes indicare, Phœnicem avem pingunt. Hic enim dum naſcitur, rerum viciſſitudo fit & innovatio. Gignitur autem hunc in modum: jamjam moriturus Phœnix in terram ſeſe ſummo impetu projicit, unde & vulnus accipit. Ex

ſanie

UVA. BHSC. BU 01692

ταῤῥέοντα διὰ τῆς ὀπῆς ἄλλα γεννᾶται· ἔτός τε ἅμα τῷ πτεροφυῆσαι, σὺν τῷ πατρὶ πορεύεσθαι εἰς τὴν Ηλίου Πόλιν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ παραγενόμενα ἐκεῖ, ἅμα τῇ ἡλίου ἀναλολῇ, ἐκείνου τελευτᾷ· καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ὁ νεοσσὸς πάλιν ἐπὶ τὴν ἰδίαν πατρίδα ἄπεισιν· οἱ δὲ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου τοῦτον τὸν ἀποθανόντα φοίνικα θάπτουσι.

νή. πῶς φιλοπάτορα;

ΦΙλοπάτορα βουλόμενοι σημῆναι ἄνθρωπον, πελαργὸν ζωγραφοῦσιν. ὑπὸ γὰρ τῶν γεννησάντων ἐκτραφεὶς, οὐ χωρίζεται τῶν ἰδίων πατέρων, ἀλλὰ παραμένει αὐτοῖς ἄχρις ἐσχάτου γήρως, θεραπείαν αὐτοῖς ἀπονέμων.

νθ. πῶς γυναῖκα μισοῦσαν τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα;

Γυναῖκα μισοῦσαν τὸν ἴδιον ἄνδρα, καὶ ἐπιβουλεύσαν αὐτῷ εἰς θάνατον, μόνον δὲ διὰ μίξιν κολακεύσαν αὐτὸν, βουλόμενοι σημῆναι· ἔχιν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ὅταν συγγίνηται τῷ ἄῤῥενι, σῶμα σό-

UVA. BHSC. BU 01692

ſanie vero vulneris defluente, alius gignitur, qui ſimul ac pennæ ei natæ ſunt, cum patre Heliopolim, quæ in Aegypto eſt, proficiſcitur: quo cum pervenerit, pater illic, ſimul ac Sol ortus eſt, moritur: poſt cujus mortem pullus in propriam redit patriam. At Phœnicem hunc defunctum Ægyptii ſacerdotes ſepulturæ mandant.

58. *Quomodo patris amantem?*

PAtris ſtudioſum hominem innuentes, ciconiam pingunt. Hæc enim a parentibus enutrita, nunquam ab ipſis ſejungitur, ſed ad extremum uſque ſenium una permanet, pietatem ipſis obſervantiamque rependens.

59. *Quomodo uxorem, quæ virum ſuum odio habeat?*

MUlierem quæ virum odio proſequens, ejus vitæ inſidietur, ſolumque ei in coitu blandiatur, deſignare volentes, viperam pingunt. Hæc enim cum mare congrediens, os ori inſerit,

UVA. BHSC. BU 01692

σόματι ἐμβαλοῦσα, ἡ μεῖα τὸ ἀποζευχθῆναι, ἀποδακοῦσα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄῤῥενος ἀναιρεῖ.

ξ'. πῶς τέκνα δηλοῦσιν ἐπιβουλεύοντα ταῖς μητράσιν;

ΤΕκνα ἐπιβουλεύοντα ταῖς μητράσι σημῆναι βουλόμενοι, ἔχιδναν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἐν τῇ - - - ὰ τίκτεται, ἀλλ' ἐκβιβρώσκουσα τὴν γαστέρα τῆς μητρὸς ἐκπορεύεται.

ξά. πῶς ἄνθρωπον δηλοῦσιν ὑπὸ κατηγορίας λοιδορηθέντα ἡ ἀσθενήσαντα;

ΑΝθρωπον δὲ ὑπὸ κατηγορίας λοιδορηθέντα ἡ νοσήσαντα ἐνταῦθεν βουλόμενοι σημῆναι, βασιλίσκον ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ τὸς πλησιάζοντας τῷ ἑαυτοῦ φυσήματι φονεύει.

ξβ'. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ πυρὸς καιόμενον;

ΑΝθρωπον ὑπὸ πυρὸς καιόμενον βουλόμενοι σημῆναι, σαλαμάνδραν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἐκάτερα τῇ κεφαλῇ ἀναιρεῖ.

ξγ'.

UVA. BHSC. BU 01692

& a coitu discedens, marem morso capite interimit.

60. *Quomodo liberos matribus insidiantes?*

LIberos matri insidiantes ut demonstrent, viperam pingunt. Nam hæc non juxta cæterorum animantium naturam in lucem editur, sed exeso diruptoque matris prodit utero.

61. *Quomodo hominem, qui ab accusatore convitiis affectus, morbum inde contraxerit.*

HOminem, qui ex accusatione convitiis affectus, in ægritudinem inciderit, significare cupientes, basiliscum pingunt. Hic enim propius accedentes afflatu suo perimit.

62. *Quomodo hominem, qui igne uratur?*

HOminem qui igne comburatur dum significant, Salamandram pingunt. Hæc enim utroque capite interimit.

UVA. BHSC. BU 01692

ξγ'. πῶς ἄνθρωπον τυφλόν;

ΑΝθρωπον τυφλὸν βυλόμενοι σημῆναι, ἀσπάλακα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνο γὰρ ὀφθαλμὸς οὐκ ἔχει, ὅτε ὁρᾷ.

ξδ'. πῶς ἄνθρωπον ἀπρόϊτον;

ΑΝθρωπον ἀπρόϊτον βυλόμενοι σημῆναι, μύρμηκα καὶ πτερὰ νυκτερίδος ζωγραφοῦσιν· διότι τιθεμένων τῶν πτερῶν εἰς τὴν νεοσσιὰν τῶν μυρμήκων, ἀπροέρχεται αὐτῶν τὶς.

ξε'. πῶς ἄνθρωπον διὰ τῆς οἰκείας ἐξωλείας βλαπτόμενον;

ΑΝθρωπον διὰ τῆς ἰδίας ἐξωλείας βλαπτόμενον σημῆναι βυλόμενοι, κάσοξα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ καθαδιωκόμενος, εἰς τὴν ἄγραν τὰς ἰδίας διδύμους ἀποσπῶν ῥίπτει.

ξς'. πῶς ἄνθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ μεμισημένου τέκνου;

ΑΝθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ μεμισημένου τέκνου

UVA. BHSC. BU 01692

63. *Quomodo cœcum hominem?*

COecum significantes, talpam pingunt, qui neque oculos habet, neque omnino videt.

64. *Quomodo hominem, qui domi sese continet?*

HOminem qui domo non exeat significantes, formicam simulque pennas vespertilionis pingunt. Huius enim pennis ad formicarum nidos admotis, nulla ex ipsis egreditur.

65. *Quomodo hominem, qui sibi ipsi damni ac perniciei autor sit.*

EUm qui proprio & a se illato damno lædatur, volentes signare, castorem pingunt. Hic enim cum se venatione peti videt, proprios testes evulsos in prædam objicit.

66. *Quomodo hominem, qui sibi invisо filio hæreditatem reliquerit?*

HOminem, cujus bonis invisus filius succesſerit,

UVA. BHSC. BU 01692

νου βουλόμενοι σημῆναι, πίθηκον ἔχοντα ὀπίσω ἕτερον μικρὸν πίθηκον ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ γεννᾷ δύο πιθήκους· καὶ τὸν μὲν ἕνα αὐτῶν φιλεῖ λίαν, τὸν δὲ ἕτερον μισεῖ. ὃν δὲ φιλεῖ, ἔμπροσθεν βαστάζων, φονεύει· ὃν δὲ μισεῖ, ὄπισθεν ἔχει, καὶ ἐκεῖνον ἐκτρέφει.

ξζ'. πῶς ἄνθρωπον τὰ ἴδια ἐλαττώματα κρύπτοντα;

ΑΝθρωπον τὰ ἴδια ἐλαττώματα κρύπτοντα βουλόμενοι σημῆναι, πίθηκον οὐροῦντα ζωγραφοῦσιν. οὗτος γὰρ οὐρῶν, κρύπτει τὸν ἴδιον οὖρον.

ξή. πῶς τινὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκούοντα;

ΤΙνὰ δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκούοντα θέλοντες σημῆναι, αἶγα ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἀναπνεῖ διὰ τῶν ῥωθώνων, καὶ τῶν ὤτων.

ξθ'. πῶς ἄστατον;

ΤΙνὰ δὲ ἄστατον καὶ μὴ μενόντα ἐν ταὐτῷ, ἀλλ' ὁτὲ

μὲν

UVA. BHSC. BU 01692

innuentes, ſimium pingunt, retroque parvum alterum. Is enim cum geminos pariat, ex his alterum ſupra modum diligit, alterum odit. Quem autem diligit, ante ſe aſſidue geſtans, ſuffocat. At quem odit, retro habet, ac deinceps educat.

67. *Quomodo hominem lapſus ſuos tegentem?*

QVum notare eum volunt, qui delicta aut errata ſua occultet, ſimium mejentem pingunt. Hic enim mejens urinam occulit.

68. *Quomodo eum, qui auditu magis valeat?*

EUm qui acutius audiat volentes innuere, capram pingunt, quæ & naribus, & auribus reſpirat atque audit.

69. *Quomodo inſtabilem?*

INſtabilem quempiam, neque in eodem perſiſten-

UVA. BHSC. BU 01692

μὲν ἰσχυρὸν, ὁτὲ δὲ ἀσθενῆ, βουλόμενοι σημῆναι, ὕαιναν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ὁτὲ μὲν ἄῤῥην γίνεται, ὁτὲ δὲ θήλεια.

ό. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ ἐλατίόνων ἡττώμενον;

ΑΝθρωπον δὲ ἡττώμενον ὑπὸ τῶν ἐλατίόνων βυλόμενοι σημῆναι, δύο δέρματα ζωγραφοῦσιν, ὧν τὸ μὲν, ὑαίνης ἐστὶ, τὸ δὲ ἄλλο, παρδαλέως. ἐὰν γὰρ ὁμοῦ τεθῆ τὰ δύο ταῦτα δέρματα, τὸ μὲν τῆς παρδαλέως ἀποβάλλει τὰς τρίχας, τὸ δὲ ἄλλο, οὔ.

οά. πῶς ἄνθρωπον τῇ ἰδίᾳ ἐχθρῇ περιγενόμενον;

ΑΝθρωπον τῇ ἰδίᾳ ἐχθρῇ περιγενόμενον δηλοῦντες, ὕαιναν ἐπὶ τὰ δεξιὰ στρεφόμενην ζωγραφοῦσιν· ἐὰν δὲ νικώμενον, ἀνάπαλιν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ στρεφομένην ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ διωκομένη, ἐὰν ἐπὶ τὰ δεξιὰ στραφῇ, ἀναιρεῖ τὸν διώκοντα· ἐὰν δὲ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ διώκοντος.

οε'.

UVA. BHSC. BU 01692

ſtentem ſtatu, ſed interim robuſtum & audacem, interim vero imbecillum ac timidum volentes deſignare, hyænam pingunt. Hæc enim nonnunquam mas eſt, nonnunquam fœmina.

70. *Quomodo eum, qui ab inferioribus victus ſit?*

EUm qui inferiori & invalidiori ceſſerit, cum innuere volunt, geminas pelles pingunt, hyænæ unam, alteram pardi. Hæ enim ſi ſimul jungantur, pardi quidem pellis pilos abjicit, altera non item.

71. *Quomodo hominem inimico ſuperiorem?*

EUm qui inimico ſuperior evaſerit, monſtrantes, hyænam ad dextram verſam pingunt: rurſus eandem ſiniſtrorſum, victum docentes. Hæc enim cum ab adverſario invaditur, ſi ad dextram deflexerit, perſequentem interimit: ſi ad ſiniſtram, ab eodem perimitur.

UVA. BHSC. BU 01692

οβ'. πῶς ἄνθρωπον παρελθόνλα τὰς ἐπενεχθείσας αὐλῷ συμφορὰς ἀφόβως;

ΑΝθρωπον παρελθόνλα τὰς ἐπενεχθείσας αὐτῷ συμφορὰς ἀφόβως ἄχει θανάτω, βυλόμενοι δηλῶσαι, δέρμα ὑαίνης ζωγραφῶσιν. ἐὰν γάρ τις τὸ δέρμα τῦτο περιβάλληαι, ἢ παρέλθῃ διά τινων ἐχθρῶν, ὰ μὴ ἀδικηθήσεσθαι ὑπό τινος, ἀλλὰ παρέρχεσθαι ἀφόβως.

ογ'. πῶς ἄνθρωπον διανθένλα τοῖς ἰδίοις ἐχθροῖς;

ΑΝθρωπον διανθένλα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν, ἢ μελὰ ζημίας μικρᾶς ἀπαλλαγέντα, βυλόμενοι σημῆναι, λύκον ζωγραφῶσιν, ἀπολέσανλα τὸ ἄκρον τῆς ὐρᾶς. ὕτος γὰρ μέλλων θηρεύεσθαι, ἀποβάλλει τὰς τρίχας, ἢ τὸ ἄκρον τῆς ὐρᾶς.

οδ'. πῶς ἄνθρωπον φοβέμενον τὰ ἐπισυμβαίνονλα αὐτῷ ἐκ τῦ ἀφανῦς;

ΑΝθρωπον φοβέμενον τὰ ἐπισυμβαίνονλα ἑαυτῷ ἐκ

UVA. BHSC. BV 01692

72. *Quomodo eum, qui intrepide oblatas ſibi pertulerit calamitates?*

EUm qui ad extremum uſque vitæ ſpiritum omnes, in quas incidit calamitates, æquo & conſtanti ſuperarit ac paſſus ſit animo, ſi velint monſtrare, pellem pingunt hyænæ. Hac enim ſuccinctus quis, etſi per medios hoſtes feratur, intrepidus indemnisque præteribit.

73. *Quomodo hominem ab hoſtibus oppreſſum?*

CIrcumventum oppreſſumque ab hoſtibus, & qui minimo ſeſe a diſcrimine & damno exemerit, indicare volentes, lupum pingunt amiſſa extrema cauda. Hic enim a venatoribus indagandus, pilos extremamque caudam reſecat.

74. *Quomodo, hominem ea timentem, quæ ſibi ex improviſo, occultaque quadam ratione contingunt?*

EUm qui diſcrimina timeat ſibi ex inſperato

UVA. BHSC. BU 01692

ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, βουλόμενοι σημῆναι, λύκον καὶ λίθον ζωγραφοῦσιν. ὅτῳ γὰρ, ὅτε σίδηρον, ὅτε ῥάβδον φοβεῖται, ἀλλὰ μόνον λίθον· ἀμέλει ἐάν τις προσρίψῃ τούτῳ λίθον, εὑρίσκει αὐτὸν πλοκόμενον. ἢ ὅπου ἂν πληγῇ τῷ λίθῳ ὁ λύκῳ, σκώληκας ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρει.

οε'. πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ θυμῷ σωφρονισθέντα ὑπὸ πυρὸς;

ΑΝθρωπον ὑπὸ πυρὸς σωφρονισθέντα, ἢ ἐπὶ θυμῷ, θέλοντες δηλῶσαι, λέοντας ἢ δάφνας ζωγραφοῦσιν. οὐδὲν γάρ ἄλλο φοβεῖται ὁ λέων, ὡς τὰς ἀνημμένας δάφνας, ἢ ὑπ' οὐδενὸς δαμάζεται, ὡς ὑπὸ τούτων.

οϛ'. πῶς ἄνθρωπον πυρέττοντα ἢ ὑφ' ἑαυτῷ θεραπευθέντα;

ΑΝθρωπον πυρέττοντα ἢ ὑφ' ἑαυτῷ θεραπευθέντα βουλόμενοι δηλῶσαι, λέοντα ζωγραφοῦσι πίθηκον τρώγοντα. ἐκεῖνῳ γὰρ ἐὰν πυρέξῃ, φαγὼν πίθηκον ὑγιαίνει.

οζ'.

UVA. BHSC. BU 01692

occultoque objecta, dum monſtrare voluerint, lupum ac lapidem pingunt. Hic enim neque ſibi a ferro neque a virga, ſed a lapide duntaxat timet. Nimirum ſi quis in eum lapidem conjecerit, derepente conſternatum deprehendet: & ubicunque lapis ei vulnus inflixerit, ibi ſuccreſcere ſolent pullulareque vermes.

75. *Quomodo hominem ob iracundiam igne caſtigatum?*

HOminem igne caſtigatum, idque ob furorem, volentes monſtrare, Leones & faces pingunt. Nihil enim æque timet Leo, atque accenſas faces, nullaque magis re domatur, quam his.

76. *Quomodo febricitantem hominem, qui ſibi ipſe medeatur?*

EUm qui febri laborans ſe ipſe curet, monſtrantes, Leonem pingunt, qui ſimiam voret. Hic enim febre correptus, ſi ſimiam vorarit, protinus convaleſcit.

UVA. BHSC. BU 01692

οζ. πῶς ἄνθρωπον ὕστερον σωφρονισθέντα ἀπὸ τῆς πρώην ἐξωλείας;

ΑΝθρωπον ἀπὸ ἐξωλείας τῆς πρώην ὕστερον σωφρονισθέντα βυλόμενοι δηλῶσαι, ταῦρον ζωγραφοῦσιν περιδεδεμένον ἀγριοσυκέᾳ. ὅτῳ γὰρ ὅταν ὀργᾷ, δεσμεῖται ἀγριοσυκῇ ϗ ἡμερῶται.

οη. πῶς ἄνθρωπον σωφροσύνην ἔχοντα εὐμεταβλητον;

ΑΝθρωπον σωφροσύνην ἔχοντα εὐμετάβλητον, ϗ μὴ σαθρὰν, βυλόμενοι σημῆναι, ταῦρον ζωγραφοῦσι, περιδεδεμένον τὸ δεξιὸν γόνυ. τοῦτον γὰρ ἐὰν δήσῃς τῷ δεξιῷ γόνυϊ, καρποδέσμιον παρακολυθοῦντα εὑρήσεις. ἀεὶ δὲ ὁ ταῦρος εἰς σωφροσύνην παραλαμβάνεται, διότι ϗδέ ποτε τοῦ θήλεος ἐπιβαίνει μετὰ τὴν σύλληψιν.

οθ. πῶς ἄνθρωπον προβάτων ϗ αἰγῶν φθορόοικον;

ΑΝθρωπον προβάτων ϗ αἰγῶν φθορόοικον βυλόμε-

UVA. BHSC. BU 01692

77. *Quomodo hominem prioribus damnis & calamitatibus admonitum ac emendatum?*

EUm qui ex iis, in quas paulo ante inciderit, calamitatibus poſtea modeſtior evaſerit, ſi innuere velint, taurum pingunt caprifico revinctum. Hic enim ſi ferociat, caprifico ligatus manſueſcit.

78. *Quomodo hominem necdum certa ſtabilique temperantia prædituṁ?*

DUbiæ parumque ſtabilis temperantiæ hominem volentes oſtendere, taurum pingunt, dextro genu alligatum. Hunc enim ſi dextro genu vinxeris, juncturam pedis conſequi deprehendes. Porro taurus ſemper in temperantiæ exemplum & indicium aſſumitur, propterea quod nunquam poſt conceptum fœminam init.

79. *Quomodo domeſticum ovium & caprarum mactatorem?*

EUm qui mactandis ovibus & capris domum exhau-

UVA. BHSC. BU 01692

μενοι σημῆναι, αὐτὰ τὰ ζῶα γραφουσι τρώγοντα κόνυζαν. ταῦτα γὰρ φαγόντα κόνυζαν, ἀποθνήσκει, δίψῃ καλασχεθέντα.

π΄. πῶς ἄνθρωπον τρώγοντα δηλοῦσιν;

ΑΝθρωπον τρώγοντα βουλόμενοι σημῆναι, κροκόδειλον ζωγραφοῦσιν, ἔχοντα τὸ στόμα ἀνεωγμένον. οὗτος γὰρ---

πά. πῶς ἅρπαγα ἄνθρωπον καὶ ἀνενέργητον σημαίνουσιν;

ΑΡπαγα ἄνθρωπον καὶ ἀνενέργητον βουλόμενοι σημῆναι, κροκόδειλον ἔχοντα ἴβεως πτερὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ζωγραφοῦσι. τοῦτο γὰρ ἐὰν ἴβεως πτερῷ θιγῇς, ἀκίνητον αὐτὸν εὑρήσεις.

πβ΄. πῶς γυναῖκα γεννήσασαν ἅπαξ;

Γυναῖκα γεννήσασαν ἅπαξ βουλόμενοι σημῆναι, λέαιναν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ δὶς οὐ κυΐσκει.

πγ΄.

UVA. BHSC. BU 01692

haurit & perdit, volentes ſignificare, ipſa pingunt animantia conyza veſcentia. Hanc enim herbam ubi paſta fuerint, ſiti detenta pereunt.

80. *Quomodo hominem edentem innuunt?*

VEscentem hominem ſignificantes, pingunt Crocodilum ore aperto. Hic enim---.

81. *Quomodo rapacem & inertem?*

RApacem ſimul & pigrum inertemque hominem ſignificant, Crocodilum pingentes, qui Ibis pennam in capite habeat. Hunc enim ſi Ibis penna tangas, immotum deprehendes.

82. *Quomodo mulierem ſemel enixam?*

SEmel enixam mulierem ſignificant, leænam pingentes. Hæc enim bis uterum non fert.

UVA. BHSC. BU 01692

πγ'. πῶς ἄνθρωπον γεννηθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν ἄμορφον;

ΑΝθρωπον ἄμορφον γεννηθέντα κατὰ τὴν ἀρχὴν, ὕστερον δὲ μορφωθέντα βυλόμενοι σημῆναι, ἄρκτον ἐγκυμονοῦσαν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ αἷμα συνεσραμμένον κὴ πεπηγὸς τίκτει, ὕστερον δὲ τοῦτο θαλπόμενον ἐν τοῖς ἰδίοις μηροῖς διάλυπεῖται, καὶ τῇ γλώσσῃ λειχόμενον τελειοῦται.

πδ'. πῶς ἄνθρωπον ἰσχυρὸν, κὴ τῶν συμφερόντων ὀσφραντικόν;

ΑΝθρωπον ἰσχυρὸν, κὴ τῶν συμφερόντων ὀσφραντικὸν βυλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα ζωγραφοῦσιν, ἔχοντα τὴν προβοσκίδα. ἐκεῖνο γὰρ ταύτῃ ὀσφραίνεται, κὴ κρατεῖ τῶν προσπιπτόντων.

πε'. πῶς ἄνθρωπον βασιλέα φεύγοντα μωρίαν κὴ ἀφροσύνην;

ΑΝθρωπον βασιλέα φεύγοντα μωρίαν κὴ ἀφροσύ-

UVA. BHSC. BU 01692

83 *Quomodo hominem primum rudem, informemque editum?*

HOminem, qui initio quidem informis natus ſit, ſed poſtea formam acceperit, innuunt depicta urſa prægnante. Hæc namque ſanguinem primum condenſatum & concretum parit: hunc poſtea propriis fovens femoribus, efformat, linguaque lambens perficit.

84. *Quomodo robuſtum hominem, quæque e re ſua ſint ſubolfacientem?*

EUm qui ſimul & viribus & ingenio valeat, ad ea dignoſcenda quæ utilia ſint, volentes ſignificare, Elephantum pingunt cum ſua proboſcide. Hac enim odoratur, & incidentia conſequitur.

85. *Quomodo regem a ſtultitia imprudentiaque abhorrentem?*

REgem qui omni ſtudio ſtultitiam fugiat ac im-

UVA. BHSC. BU 01692

σύνην βυλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα ἢ χοῖρον ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνο γὰρ θεωρῶν τὸν χοιρὸν φεύγει.

πς'. πῶς βασιλέα φεύγοντα φλύαρον ἄνθρωπον;

ΒΑσιλέα φεύγοντα φλύαρον ἄνθρωπον βυλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα ζωγραφοῦσι μετὰ χοίρου. ἐκεῖνο γὰρ ἀκούων φωνῆς χοίρου, φεύγει.

πζ'. πῶς ἄνθρωπον ὀξὺν μὲν κατὰ τὴν κίνησιν, ἀσκέπτως δὲ καὶ ἀνοήτως κινούμενον;

ΑΝθρωπον ὀξὺν μὲν κατὰ τὴν κίνησιν, ἀσκέπτως δὲ καὶ ἀνοήτως κινούμενον βυλόμενοι σημῆναι, ἔλαφον καὶ ἔχιδναν ζωγραφοῦσιν. ἐκείνη γὰρ ὁρῶσα τὴν ἔχιδναν, φεύγει.

πή. πῶς ἄνθρωπον προνοούμενον τῆς ἰδίας τροφῆς;

ΑΝθρωπον προνοούμενον τῆς ἰδίας τροφῆς βυλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα ζωγραφοῦσι κατοπτρύτ-

UVA. BHSC. BV 01692

prudentiam ſignificant, elephantum & arietem ſimul pingentes. Ille enim viſo ariete fugit.

86. *Quomodo regem, qui nugatorem averſetur?*

REgem qui nugacem vitet hominem, elephantum cum porco pingentes. Is enim voce porci audita, aufugit.

87. *Quomodo hominem, qui celeriter quidem, ſed inconſulto inconſideratèque moveatur?*

EUm ſignificantes, qui agilis ſit & velox, ſed qui tamen absque judicio ac ratione feratur, cervum depingunt, & viperam. Hac ſiquidem conſpecta, temere in fugam vertitur cervus.

88. *Quomodo hominem, qui ſuæ proſpiciat ſepulturæ?*

VT denotent eum, qui de ſua ſolicitus eſt ſepultura, elephantem pingunt, proprios den-

UVA: BHSC. BU 01692

ρύπλοντα τὺς ἰδίυς ὀδόντας. ἐκεῖν@ γὰρ ὅταν ἴδῃ τὺς ἰδίυς ὀδόντας πίπλονλας, καταδράπλεται τύτων, ἢ τύτυς ὀρύπλει.

πθ'. πῶς ἄνθρωπον ζήσανλα τέλειον βίον;

ΑΝθρωπον ζήσανλα τέλειον βίον θέλοντες δηλῶσαι, κορώνην ἀποθανοῦσαν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ζῇ ἑκατὸν ἔτη κατ' Αἰγυπτίυς. τὸ δὲ ἔτ@ καθ' Αἰγυπλίυς τεσσάρων ἐνιαυτῶν.

ς'. πῶς ἄνθρωπον ἐν ἑαυτῷ κρύπλοντα κακίαν;

ΑΝθρωπον ἐμφωλεύονλα ἑαυτῷ κακίαν, ἢ ἀποκρύπτονλα ἑαυτὸν, ὥστε μὴ γνωσθῆναι τοῖς ἰδίοις, θέλοντες σημῆναι, πάρδαλιν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ κρύφα τὰ ζῶα θηρεύει, μὴ συγχωροῦσα τὴν ἰδίαν ὀσμὴν ἀφιέναι, καθαδιωκτικὴν οὖσαν τῶν ἄλλων ζώων.

σά. πῶς ἄνθρωπον ἐξαπατώμενον διὰ κολακείας;

ΑΝθρωπον ἐξαπατώμενον διὰ κολακείας βουλό-

UVA. BHSC. BU 01692

tes defodientem. Hos enim ubi exciderint acceptos, in terram condit.

89. *Quomodo hominem, qui plenam juſtamque ætatem vixerit?*

EUm qui juſtam hominis ac legitimam vixerit ætatem, volentes monſtrare, cornicem mortuam pingunt. Hæc enim centum juxta Ægyptiorum morem computatis annis vivit. Conſtat autem Ægyptiacus annus quatuor uſitatis & communibus annis.

90. *Quomodo hominem, qui ſuum ipſius ſcelus ac maleficium tegat?*

DEſignantes hominem, qui ſceleſtum ſuum ac malignum occultet animum, ne a ſuis noſcatur, pardum pingunt. Hic ſiquidem clanculum alia perſequitur animantia, nec ſinit impetum ac pernicitatem innoteſcere, qua in illis perſequendis utitur.

91. *Quomodo hominem adulatione deceptum?*

EUm qui aſſentatione captetur, innuentes, cervum

UVA. BHSC. BU 01692

λόμενοι σημῆναι, ἔλαφον μελὰ αὐλητῦ ἀνθρώπυ ζωγραφῦσιν. αὕτη γὰρ θηρεύεται ἀκούσα ἡδέα συρίσματα ᾀδόντων, ὡς κατακηλεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

σβ'. πῶς πρόγνωσιν εὐκαιρίας οἴνυ;

ΠΡόγνωσιν εὐκαιρίας οἴνυ βυλόμενοι σημῆναι, ἔποπα ζωγραφῦσιν. ἐκεῖνο γὰρ ἐὰν πρὸ τῦ καιρῦ τῶν ἀμπέλων κράζῃ, εὐοινίαν σημαίνει.

σγ'. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ σαφυλῆς βλαβέντα;

ΑΝθρωπον ὑπὸ σαφυλῆς βλαβέντα, ἢ ἑαυτὸν θεραπεύοντα, βυλόμενοι σημῆναι, ἔποπα ζωγραφῦσι, ἢ ᾀδίαντον τὴν βοτάνην. ἕτο γὰρ βλαβεὶς ὑπὸ σαφυλῆς, ᾀδίαντον ἀποτιθέμενο εἰς τὸ ἑαυτῦ σόμα, περιοδεύεται.

σδ'. πῶς ἄνθρωπον ἑαυτὸν φυλάττοντα ἀπὸ ἐπιβυλῆς ἐχθρῶν;

ΑΝθρωπον ἀπὸ ἐπιβυλῆς ἐχθρῶν ἑαυτὸν φυλάττοντα βυλόμενοι σημῆναι, γέρανον γρηγορῦ-

UVA. BHSC. BU 01692

vum cum tibicine pingunt. Hic enim dum ſuaviſſimum audiens canentium modulatum, ingenti velut demulcetur voluptate, ſic facile in venatorum manus incidit.

92. *Quomodo præſagium copioſæ vindemiæ?*

PRæſagium copiæ vini ſignificantes, upupam pingunt: Quæ ſi ante vitium tempus cecinerit, inſignem vini bonitatem ſimul ac copiam prænunciat.

93. *Quomodo hominem, cui uvæ uſus nocuerit?*

UVæ eſu offenſum & ſeſe curantem notantes, upupam pingunt, & Adiantum herbam. Hæc enim ſi uva comeſta læſa fuerit, Adiantum ori inſerens, certo decurſo ſpacio priſtinam recipit valetudinem.

94. *Quomodo hominem ſibi ab hoſtium inimicorumve inſidiis caventem?*

SIbi ab adverſariorum inſidiis caventem cum volunt ſignificare, gruem vigilantem pingunt.

UVA. BHSC. BU 01692

ρᾶσαν ζωγραφῆσιν. αὗται γὰρ ἑαυτὰς φυλάσσουσι γρηγορᾶσαι κατ' ὄρθινον ἐν πάσῃ τῇ νυκτί.

σέ. πῶς παιδεραστίαν;

ΠΑιδεραστίαν βουλόμενοι σημῆναι, δύο πέρδικας ζωγραφῆσιν. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπὰν χηρεύσωσιν, ἑαυτοῖς ἀποκέχρηνται.

ςς. πῶς γέροντα ὑπὸ λιμοῦ ἀποθανόντα;

ΓΕροντα ὑπὸ λιμοῦ ἀποθανόντα θέλοντες δηλῶσαι, ἀετὸν ἀποκεκαμμένον ἔχοντα τὸ ῥάμφος ζωγραφῆσιν. ἐκεῖνος γὰρ γηράσκων, ἀποκάμπτεται τὸ ῥάμφος αὐτοῦ, καὶ λιμῷ ἀποθνήσκει.

ςζ. πῶς ἄνθρωπον ἀεὶ ἐν κινήσει καὶ θυμῷ διάγοντα;

ΑΝθρωπον ἀεὶ ἐν κινήσει καὶ θυμῷ διάγοντα, καὶ μήτε ἐν τῷ τρέφεσθαι ἡσυχάζοντα βουλόμενοι σημῆναι, κορώνης νεοττοὺς ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ ἱπταμένη τρέφει τοὺς νεοττούς.

ςη.

UVA. BHSC. BU 01692

Hæ enim hoc ſe ipſas præſidio cuſtodiunt, tota nocte per vices excubias agentes.

95. *Quomodo obſcœnum puerorum amorem?*

PÆdicationem deſignantes, geminas perdices pingunt: Quæ cum viduæ ſunt, ſe invicem abutuntur.

96. *Quomodo ſenem fame enectum?*

SEnem qui fame perierit, volentes monſtrare, aquilam pingunt adunco roſtro. Huic enim feneſcenti aduncum fit roſtrum, itaque inedia perit.

97. *Quomodo hominem in perpetuo motu atque animi agitatione degentem?*

EUm qui in continuo motu & animi intentione uſque adeo verſetur, ut ne veſcens quidem quieſcat, ſignificantes, cornicis pullos pingunt. Hæc enim etiam volans pullos paſcit.

UVA. BHSC. BU 01692

σή. πῶς ἄνθρωπον εἰδότα τὰ μελέωρα;

ΑΝθρωπον εἰδότα τὰ μελέωρα θέλοντες σημῆναι, γέρανον ἱπτάμενον ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνο γὰρ ὑψηλῶς πάνυ ἵπταται, ἵνα θεάσηται τὰ νέφη, μὴ ἄρα χειμάζῃ, ἵνα ἐν ἡσυχίᾳ διαμένῃ.

σθ'. πῶς ἄνθρωπον ἀπολαξάμενον τὰ ἴδια τέκνα δι' ἀπορίαν;

ΑΝθρωπον ἀπολαξάμενον τὰ ἴδια τέκνα δι' ἀπορίαν βουλόμενοι σημῆναι, ἱέρακα ἐγκύμονα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνο γὰρ τίκτων τρία ὠὰ, τὸ ἓν μόνον ἐπιλέγεται καὶ τρέφει, τὰ δὲ ἄλλα δύο κλᾷ. τοῦτο δὲ ποιεῖ, διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς ὄνυχας ἀπολλύειν, καὶ ἐνθεῦθεν μὴ δύνασθαι τὰ τρία βρέφη τρέφειν.

ρ'. πῶς ἄνθρωπον οἰκοῦντα τὴν διὰ τῶν ποδῶν κίνησιν ποιεῖσθαι;

ΑΝθρωπον οἰκοῦντα τὴν διὰ τῶν ποδῶν κίνησιν ποιεῖσθαι βουλόμενοι σημῆναι, κάμηλον γράφουσιν. ἐκείνη γὰρ μόνη τῶν ἄλλων ζώων τὸν μηρὸν κάμπτει,

UVA. BHSC. BU 01692

98. *Quomodo hominem ſublimium rerum peritum?*

Sideralis ſcientiæ gnarum cum ſignificant, gruem volantem pingunt. Illa enim alte admodum volat, ut nubes e proximo conſpiciat, neque tempeſtate agitetur, atque ità altam agat quietem.

99. *Quomodo hominem proprios a ſe dimittentem liberos ob paupertatem?*

HOminem qui inopia preſſus, liberos valere juſſerit, notantes, accipitrem prægnantem pingunt. Is enim cum tria ova pariat, unicum quod nutriat ſeligit, reliquis duobus fractis: Hoc autem facit, quod per id tempus ungues amittat, ideoque tres pullos ſimul educare non poſſit.

100. *Quomodo hominem movendis pedibus cunctabundum ac lentum?*

HOminem pedum motu tardum & ſegnem volentes monſtrare, camelum pingunt. Hic enim ſolus ex omnibus animantibus crus inter eundum inflectit, unde & appellationem nactus eſt:

UVA. BHSC. BU 01692

κάμπτει, διὸ ϗ κάμηλος λέγεται.

ρα΄. πῶς ἄνθρωπον ἀναιδῆ ϗ κατὰ τὴν ὅρασιν ὀξύν;

ΑΝθρωπον ἀναιδῆ, ϗ κατὰ τὴν ὅρασιν ὀξὺν θέλοντες δηλῶσαι, βάτραχον γράφουσιν. οὗτος γὰρ αἷμα οὐκ ἔχει, εἰ μὴ ἐν μόνοις τοῖς ὀφθαλμοῖς. τοὺς δὲ ἐκεῖ αἷμα ἔχοντας, ἀναιδεῖς καλοῦσιν, διὸ ϗ ὁ Ποιητής· Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο.

ρβ΄. πῶς ἄνθρωπον μὴ δυνηθέντα κινεῖσθαι;

ΑΝθρωπον πολὺν χρόνον μὴ δυνηθέντα κινεῖσθαι, ὕστερον δὲ κινηθέντα τοῖς ποσὶ, βουλόμενοι σημῆναι, βάτραχον ἔχοντα τοὺς ὀπισθίους πόδας ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ γεννᾶται ἄπους, ὕστερον δὲ αὐξανόμενος, προσλαμβάνει τοὺς ὀπισθίους πρότερον.

ργ΄. πῶς ἄνθρωπον πάντων ἐχθρὸν;

ΑΝθρωπον πάντων ἐχθρὸν ϗ ἀπεσχοινισμένον θέλόν-

UVA. BHSC. BU 01692

cum Græce κάμηλος quasi κάμηξ a crurum inflexione dictus videatur.

101. *Quomodo impudentem hominem, acutique ac celeris visus?*

HOminem inverecundum & visu celerem designantes, ranam pingunt. Hæc enim non alibi sanguinem habet quam in oculis. Porro, qui illos sanguine respersos habent, impudentes dicunt. Vnde & Poeta: Ebrie, luminibus canis, effrons, pectore cervi.

102. *Quomodo hominem, qui sese movere nequeat?*

HOminem qui cum diu sese movere non potuerit, postea tandem pedibus moveatur, demonstrantes, ranam pingunt, posteriores pedes habentem. Hæc enim primum sine pedibus nascitur, sed postea dum augetur, pedes assumit posteriores.

103. *Quomodo omnibus inimicum atque invisum hominem?*

OMnibus infestum, & qui cæterorum consortium

UVA. BHSC. BU 01692

λονλες σημῆναι, ἔγχελυν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ὐδενὶ τῶν ἰχθύων συνευρίσκεται.

ρδ'. πῶς ἄνθρωπον σώζονλα πολλὰς ἐν θαλάσσῃ;

ΑΝθρωπον σώζονλα πολλὰς ἐν θαλάσσῃ θέλοντες σημῆναι, ναέρκην τὸν ἰχθὺν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ὅταν ἴδῃ τὰς πολλὰς τῶν ἰχθύων μὴ δυναμένας κολυμβᾶν, συλλαμβάνει πρὸς ἑαυτὴν κὴ σώζει.

ρε'. πῶς ἄνθρωπον, τὰ χρήσιμα κὴ τὰ ἄχρησα κακῶς ἀνηλωκότα;

ΑΝθρωπον τὰ χρήσιμα κὴ τὰ ἄχρησα κακῶς ἀνηλωκότα βυλόμενοι σημῆναι, πολύποδα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνῳ γὰρ πολλὰ κὴ ἀσώτως ἐσθίων, παρατίθεται τὴν τροφὴν εἰς τὰς θαλάμας, κὴ ὅταν ἀναλώσῃ τὰ χρήσιμα, τότε κὴ ἄχρησα ἐκβάλλει.

ρς'. πῶς ἄνθρωπον τῶν ὁμοφύλων κραλήσαντα;

ΑΝθρωπον τῶν ὁμοφύλων κρατήσανλα βυλόμενοι ση-

UVA. BHSC. BU 01692

tium fugiat, oſtendere volentes, anguillam pingunt. Hæc enim cum nullo alio piſce commercium habere deprehenditur.

104. *Quomodo hominem multos in mari ſervantem?*

HOminem multos in mari ſervantem, ſignare volentes, torpedinem piſcem pingunt. Hæc enim ubi piſces multos viderit, qui natare non poſſint, ad ſe trahit, ac eos ſervat.

105. *Quomodo hominem, qui utilia ſimul & inutilia male conſumſerit?*

HOminem qui utilia ſimul & inutilia male conſumſerit, indicantes, polypum pingunt. Ille enim cum multa eaque intemperanter voret, cibum in cavernas reponens congerit, & cum utilia conſumſerit, tum & quæ ſunt inutilia abjicit.

106. *Quomodo eum, qui ſuæ gentis hominibus imperitat?*

SUæ nationis & generis horninibus imperantem

UVA. BHSC. BU 01692

σημῆναι, κάραβον ἢ πολύποδα ζωγραφοῦσιν. ὅτω γὰρ τοὺς πολύποδας κρατεῖ, ἢ τὰ πρωτεῖα φέρει.

ϙζ'. πῶς ἄνδρα συζευχθέντα γυναικί;

ΑΝδρα συζευχθέντα γυναικὶ ἀπὸ πρώτης ἡλικίας, ἐν ᾗ ἐτέχθη, βουλόμενοι σημῆναι, πίννας ἐγκύους ζωγραφοῦσιν. αὗται γὰρ γεννώμεναι ἐν τῷ κογχῳ, μετὰ καιρὸν ὀλίγον συζεύγνυνται ἀλλήλαις ἔνδον τοῦ κόγχου.

ϙη'. πῶς ἄνθρωπον μὴ προνοούμενον ἑαυτοῦ;

ΠΑτέρα, ἢ ἄνθρωπον μὴ προνοούμενον ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν οἰκείων προνοούμενον θέλοντες σημῆναι, πίνναν ἢ καρκίνον ζωγραφοῦσιν. ὅτω γὰρ ὁ καρκῖνος μένει κεκολλημένος τῇ σαρκὶ τῆς πίννης, ἢ καλεῖται πιννοφύλαξ, ἀκολούθως τῷ ὀνόματι. ἡ ὃν πίννα διόλου κέχηνεν ἐν τῷ κόγχῳ πεινῶσα. ὅταν ὃν αὐτῆς κεχηνυίας παρεισέλθῃ ἰχθύδιόν τι, ὁ πιννοφύλαξ δάκνει τῇ χηλῇ τὴν πίνναν, ἡ δὲ αἰσθομένη καλαμύει τὸν κόγχον, ἢ ὅτως κυνηγεῖ τὸ ἰχθυδιον.

ϙθ'.

UVA. BHSC. BU 01692

cum denotare volunt, carabum & polypum pingunt. Ille enim polypis imperat, interque eos primas tenet.

107. *Quomodo hominem junctum mulieri?*

HOminem mulieri ab ineunte ætate, adeoque primis unguiculis junctum innuentes, ostrea prægnantia pingunt. Hæc enim cum in concha gignantur, paulo post intra eandem concham sibi invicem junguntur.

108. *Quomodo hominem, qui sui curam rationemque non habeat?*

PAtrem aut hominem qui se ipse non curet, sed a domesticis & propinquis curetur, volentes significare, ostreum & cancrum pingunt. Hic enim carni ostrei velut agglutinatus manet: Vnde & ex consecutione nominis, πιννοφύλαξ, quasi ostrei custos vocatur. Ostreum igitur plane hiat in concha esuriens. Si itaque dum hiat, piscículus aliquis irrepserit, mordet cancer ungula ostreum: quod sentiens, concham claudit, atque ita piscículum venatur.

UVA. BHSC. BU 01692

ρϑ'. πῶς ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα;

ΑΝθρωπον λάμειαν ἔχοντα βυλόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφοῦσιν. ἔστ⊙ γὰρ μόν⊙ τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται, καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει.

ρι'. πῶς ἄνθρωπον τὴν ἑαυτοῦ τροφὴν ἐμοῦντα;

ΑΝθρωπον ἐμοῦντα τὴν ἰδίαν τροφὴν, ἢ πάλιν ἀπλήστως ἐσθίοντα, βυλόμενοι σημῆναι, ἐναλιον γαλεὸν ζωγραφοῦσιν. ἔστ⊙ γὰρ κύει μὲν διὰ τοῦ στόματ⊙, νηχόμεν⊙ δὲ καταπίνει τὸν γόνον.

ριά. πῶς ἄνθρωπον ἀνθρώπων ἀλλοφύλων χρώμενον μίξει;

ΑΝθρωπον ἀνθρώπων χρώμενον μίξει ἀλλοφύλων βυλόμενοι σημῆναι, μύραιναν ἰχθὺν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἐκ θαλάσσης ἀναβαίνουσα, τοῖς ἔχεσι μίγνυται, καὶ εὐθέως εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιστρέχει.

ριβ'.

UVA. BHSC. BU 01692

109. *Quomodo hominem ingluvie laborantem?*

HOminem gulæ deditum designare volentes, scarum pingunt. Hic enim solus ex piscibus ruminat, & omnes occursantes pisciculos devorat.

110. *Quomodo hominem cibos vomentem?*

EUm qui ubi sumtos cibos evomuerit, avide rursum vorat, & ita ut satiari non possit, significantes, felem aquaticum pingunt. Hic enim ore parit, & natans fœtum absorbet.

111. *Quomodo hominem, qui cum alienigenis commercium habeat?*

HOminem alienigenarum commercio gaudentem innuentes, murænam piscem pingunt. Hæc enim e mari flumina ascendens, viperis miscetur, ac protinus in mare recurrit.

UVA. BHSC. BU 01692

ριβ'. πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ φόνῳ κολασθέντα;

ΑΝθρωπον ἐπὶ φόνῳ κολασθέντα, ἢ μεταμεληθέντα βυλόμενοι σημῆναι, τρυγόνα περιπεπλεγμένην ἀγκίστρῳ ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ καλασχεθεῖσα, ῥίπτει τὴν ἐν τῇ ὑρᾷ ἄκανθαν.

ριγ'. πῶς ἄνθρωπον ἀφειδῶς κατεσθίοντα τὰ ἀλλότρια;

ΑΝθρωπον ἀφειδῶς κατεσθίοντα τὰ ἀλλότρια, ἢ ὕστερον καλαπηλωκότα τὰ ἴδια, βυλόμενοι σημῆναι, πολύποδα ζωγραφοῦσιν. ἐκεῖνος γὰρ ἐὰν ἀποχήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει.

ριδ'. πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ καλῷ ὁρμήσαντα;

ΑΝθρωπον ἐπὶ καλῷ ὁρμήσαντα, ἢ ἀντὶ τούτου κακῷ περιπεσόντα, βυλόμενοι σημῆναι, σηπίαν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ ἐὰν ἴδῃ τινὰ βυλόμενον αὐτὴν θηράσαι, προΐεται εἰς τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς κοιλίας τὸ μέλαν, ὥστε ἐκ τούτου μηκέτι αὐτὴν βλέπε-

UVA. BHSC. BV 01692

112. *Quomodo hominem ob cædem factam supplicio affectum?*

HOminem qui cædis admissæ pœnas dederit, quemque pœnituerit, designare volentes, turturem laqueo implicitam pingunt. Hæc enim capta, spinam quam in cauda habet, abjicit.

113. *Quomodo eum, qui profusius alienis vescatur?*

EUm qui & aliena intemperanter decoquat, & demum sua consumserit, designantes, polypum pingunt. Is enim si victu aliunde quæsito indiguerit, propria edit flagella.

114. *Quomodo eum, qui rerum honestarum amore flagret?*

EUm qui toto pectore in res pulcherrimas incumbit, ac ideo sese periculis objicit, volentes innuere, sepiam pingunt. Hæc enim si viderit a quopiam sibi insidias strui, in aquam ex alvo nigerrimum effundit sanguinem; ex quo fit, ut jam conspi-

UVA. BHSC. BU 01692

βλέπεσθαι, ϗ ὕτω διαφεύγει.

ριέ. πῶς ἄνθρωπον γόνιμον;

ΑΝθρωπον γόνιμον βȣλόμενοι σημῆναι, ςρȣθίον πυρίτην ζωγραφȣ̃σιν. ȣ̃τος γὰρ ὑπὸ ὀργῆς ἀμέτρȣ, ϗ πολυσπερμίας ὀχλȣ́μενος, ἑπτάκις μίγνυται τῇ θηλείᾳ, ἐν μιᾷ ὥρᾳ, ἀθρόως σπερμαίνων.

ριϛ΄. πῶς ἄνθρωπον συνοχέα ϗ ἑνωτικόν;

ΑΝθρωπον συνοχέα ϗ ἑνωτικὸν βȣλόμενοι σημῆναι, λύραν ζωγραφȣ̃σιν. αὕτη γὰρ συνέχειαν φυλάττει τῶν ἰδίων κρȣμάτων.

ριζ΄. πῶς ἄνθρωπον πάλαι μὲν ἀποςάντα τῶν ἰδίων νοημάτων, ὕςερον δὲ γεγονότα τῆς ἑαυτȣ̃ φρονήσεως;

ΑΝθρωπον πάλαι μὲν ἀποςάντα τῶν ἰδίων νοημάτων, ὕςερον δὲ τῆς ἑαυτȣ̃ γεγονότα φρονήσεως, ϗ τάξιν ἐπαγαγόντα τῇ ἑαυτȣ̃ ζωῇ βȣλόμενοι

UVA. BHSC. BU 01692

ſpicua non ſit, atque ita evadat.

115. *Quomodo fœcundum & veneri addictum hominem?*

SEmine abundantem hominem volentes deſignare, paſſerculum pyrgiten pingunt. Hic enim & immodica ira & copia ſeminis ductus, ſepties in hora fœminam init, copioſum confertimque ſemen effutiens.

116. *Quomodo hominem, qui vim quandam habeat ſibi alios conciliandi ac devinciendi?*

CUm hominem ſignificant, qui alios ſibi continenter devinciat & demereatur, lyram pingunt. Hæc enim continenter ſuum retinet concentum.

117. *Quomodo eum, qui antea mente alienatus fuerit, ſed poſtea reſipuerit?*

EUm volentes oſtendere, qui cum quondam mente alienatus eſſet, ad ſe demum redierit, certumque vitæ ſuæ ordinem ac rationem inſtituerit,

UVA. BHSC. BU 01692

μενοι σημῆναι, σύριγγα γεάφουσιν. αὕτη γὰρ ἐπιστρεπτική ἐστι, καὶ ἀναμνηστικὴ τῶν καταθυμίως πεπραγμένων αὐτῷ, καὶ μάλιστα τεταγμένον ἐκτελοῦσα φθόγγον.

ριή. πῶς ἄνθρωπον ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμοντα;

ΑΝθρωπον ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμοντα βουλόμενοι σημῆναι, σεσθοκαμήλου πτερὸν γεάφουσι. τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον παντάχοθεν ἴσα ἔχει τὰ πτερυγώματα παρὰ τῶν ἄλλων.

ριθ'. πῶς ἄνθρωπον φιλοκτίστην;

ΑΝθρωπον φιλοκτίστην βουλόμενοι σημῆναι, χεῖρα ἀνθρώπου γράφουσιν. αὕτη γὰρ ποιεῖ πάντα τὰ κτίσματα.

Ὡραπόλλωνος Νειλώου ἱερογλυφικῶν τέλος.

UVA. BHSC. BV 01692

rit, fiſtulam pingunt. Hæc ſiquidem animum demulcet, & ea in memoriam reducit, quæ ex animi ſententia & cum voluptate quis geſſerit. Inſuper & maxime compoſitum edit ſonum.

118. *Quomodo eum, qui jus ex æquo omnibus tribuat?*

EUm qui jus æqualiter omnibus impertiatur, ſignificare volentes, ſtruthiocameli pennam pingunt. Hoc enim animal præter cætera pennas alarum undiquaque æquales habet.

119. *Quomodo hominem ædificandi ſtudioſum?*

ÆDificandi cupidum hominem volentes innuere, hominis manum pingunt. Hæc enim omnia abſolvit opera.

Horapollinis Niliaci ſacrarum ſculpturarum finis.

UVA. BHSC. BU 01692

VARIÆ LECTIONES

Prior numerus Paginam, posterior Versum denotat.

2. 2. ΝΕΙΔΩΟΥ. Codex Morellii ΝΕΙΛΙΑΚΟΥ.

6. σημαίνωσι. Ald. σημαίνει.

11. οὐραῖον. Mercerus ex Cod. Morell. οὐδαῖον.

12. χρυσᾶν. Ald. χρυσὸν. Mercerus, ut hic.

16. δίχα ἢ. ita etiam Mercer. Ald. ἢ omittit.

4. 14. Ενιαυλὸν ᾗ. a Cod. Morell. aberat ᾗ.

17. Ασροκύων. Ald. & Mercer. Ασρομύων.

19. λαμπρότερ☉, ὁτὲ ᾗ. Cod. Morell. ἐφ' ὅτε.

6. 7. βάεσιν. sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. βάϊσιν.

14. πενλεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχωσι. Ita etiam Ald. Cod. Augustanus, & Mercer. ex Cod. Morell. πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχωσαν.

8. 3. προσίθεως. Ald. προϊθεως. Mercer. ut hic.

6. τὰ ᾗ. Ald. & Mercer. τὰ γὰρ.

19. περιφέρειαι. Ald. & Mercer. φέρειαι. Cod. Morell. περιγράφεται.

10. 1. ταπείνωσιν. Ald. ταπείνωσις.

2. πρὸς τῦτο χωρεῖ. Ald. & Mercer. χωρεῖ πρὸς τῦτο.

6. φασι. Cod. Morell. δοκεῖ.

11. εἰς τὰ κάτω. Ald. & Mercer. εἰς τὸ κάτω.

12. τὸ ἀνθιμαχόμενον. Ald. & Mercer. articulum non habent.

20. σύνθεσιν. Ald. συνήθειαν. Mercer. ut hic.

12. 1. & 2. διὰ τὸ ἢ πρὸς ☿ ψυχὴν συμπαθεῖν. Mercer. ex Cod. Morell. διὰ τὸ πρὸς ☿ ψυχὴν συμπαθεῖν. Ald. τὸ πρὸς ☿ ψυχὴν συμπαθὲς.

3. ᾧ ἢ. Ald. ὡς ἢ. & sic etiam Cod. Morell.

14. 3. ἑτέρᾳ κορώνῃ. similiter Cod. Morell. Ald. & Mercer. κορώνῃ ἑτέρᾳ.

7. οἱ ελληνες. Cod. Morell. absque articulo.

8. κορώνην. Cod. Morell. κορώνη.

16. μόνη.

UVA. BHSC. BV 01692

16. μόνη. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. μόνᾳ. Ibid. τοιαύτη. Cod. Morell. τοιάυτηδ'.

16. 9. ταύτην. Ald. ταύτη.

12. γένεσιν. Ald. γενέσεις.

21. στρογγυλοειδεῖς ἢ γίνονται. Ald. στρογγυλοειδὴς ἢ γίνε☽. Mercer. ex Cod. Morell. ut hic.

18. 4. ☿ τριακονταήμερον. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. ☿ τριάκοντα ἡμερῶν.

6. δίκερως. Ald. δίκερα. Mercer. ut hic.

7. ἐν ὐρανῷ. Cod. Aug. & Morell. ὐράνιον.

17. ὀργώσῃ. Sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. ὀργύσῃ.

18. ἄνεμον. Ald. ἄνελκον. Mercer. ex Cod. Morell. ut hic.

19. ὅπὶ ἡμέραις. Cod. Aug. ὅπὶ ἡμέρας.

20. 1. ποθῦσα. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ποιῦσα.

2. γυπῶν. Cod. Aug. & Morell. ὀρνέων. Ibid. συλλαμβάνει: sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. συλλαμβάνον☽.

3. αὐτὸ μόνον. non aliter Cod. Morell. Ald. & Mercer. αὐτῶν μόνον.

7. ἀνατολῇ. Cod. Morell. τῇ ἀνατολῇ.

14. σφαζομένους καὶ ἡτιωμένους. pro his duobus habebat tantum Cod. Morell. σφαζομένη.

21. ἔγκυ☉. Ald. ἔγγει☉. Mercer. ex Cod. Morell. etiam ἔγκυ☉.

22. 2. & 9. ἑκατὸν εἴκοσι. Ald. ἑκατὸν utroque loco. Mercer. ex Cod. Morell. ut hic.

18. θηλυκῶς μού τοι τὴν ὐρανὸν. non habet Ald. Mercer. θηλυκῶς ☽ τὴν ὐρανὸν.

24. 8. δραχμὰς. Ald. δράχμαι.

17. ἕκτε ἀρσενικῦ καὶ θηλυκῦ. Mercer. ex Cod. Morell. ἕκτε ἀρσενικῦ καὶ θηλυκῦ ὑπαρχοντ☉. Ald. ὅτε ἀρσενικοῖς relicta mox lacuna.

26. 6. εἱμαρμένην. Ald. εἱμαρμένη.

7. ἐωεὶ καὶ ἄυλη. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. καὶ omittunt.

8. πέντε. Cod. Morell. πέμπτον.

16. ἐν

UVA. BHSC. BU 01692

16. ἐν τῷ μέρῃ. in Cod. Morell. non erat τῷ.

28. 1. ἢ ταυλὰ. Cod. Morell. ἀλλὰ ταυλὰ.

2. ἔλι ἢ. ita etiam. Cod. Morell. Ald. & Mercer. ἢ omittunt.

3. μέχει ἔ νῦν. Cod. Morell. absque ἔ.

8. τυγχάνοντας. Ald. τυγχάνοντες.

9. ἢ τέτες. Ald. ἢ τέτοις.

10. νεκρέμυον. sic etiam Mercer. ex Morell. Cod. Ald. νεοθέμυον appicta ſtellula.

14. Αἰγύπτια. non aliter Cod. Morell. Ald. & Mercer. Αἰγυπτίοις.

18. ἢ εἰ γράφῃ. Ald. & Mercer. ἢ ἐγγράφῃ.

20. φύσῃ. Cod. Morell. φησὶν.

21. ἰχθυώμυον. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ἰχθυώμυ@. Ibid. ἄργον. Cod. Aug. ἄρτον.

30. 1. γυναῖταί τε. ſic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. γυναῖ) ἢ.

5. φαίνε). Non aliter Cod. Morell. Ald. & Mercer. φαίνονται.

10. χήμαλι. Similiter Cod. Morell. Ald. & Mercer. τρόπῳ.

17. δύο. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ἢ.

32. 1. ὥραν. a Cod. Morell. aberat vox.

6. ὕδωρ —— Cod. Morell. ὕδωρ μομᾶ.

7. ὑπάρχῃ. Cod. Morell. ὑπάρχῃ. Ald. & Mercer. ὑπάρχῃ.

12. διείραντες. Ald. & Mercer. διαφράντες, ut tamen ſtellulam appingat Ald. Cod. Morell. ut hic.

15. ὡς ἢ. Ald. & Mercer. ὡς non habent.

34. 5. ἀπὸ ξ. Sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. omittunt articulum.

11. Εγρηγορότα. Cod. Morell. γρηγορότηλα.

36. 8. εἰς λέοντα. Cod. Aug. & Morell. λέονλι.

9. ξ Νείλε ποιεῖται. Cod. Morell. ποιεῖται ξ θεξ. Ibid. ἐμμένοντ@. Cod. Morell. ἐμμένον.

13. οἱ ἀρχαῖοι. ita etiam Cod. Morell.

UVA. BHSC. BU 01692

Morell. Ald. & Mercer. omittunt ἀρχαῖοι. Ibid. ἐπιςάται. Ald. & Mercer. προςάϑ.

15. post ὑγρότητος habebat Morell. Cod. καὶ ἓν χωρίων γέμοντες τὸν οἶνον ζῶον λέοντα.

16. τὸ μὲν ὑδρεῖον. ita etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. μὲν ὑδρεῖον non habet. Ibid. καρδίᾳ γλῶσσαν. Cod. Morell. καρδίαν γλώσσῃ.

19. Αἰγύπτου. Ald. & Mercer. Αἰγυπτίας.

38. 3. Αἰγυπτίας. Cod. Morell. Αἰγύπτου.

40. 17. ἡ τούτου. Ald. & Mercer. τούτου ἡ.

42. 2. ἐμφερὴς. Ald. ἐμφερὲς. Mercer. ut hic. Ibid. ἐκλιπόντι. Cod. Morell. ἐκλείποντι.

3. συνεκλείπειν. sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. συνεκλιπεῖν.

12. οἵτε. Cod. Morell. οἵγε.

18. ἀνυούσῃ. Cod. Morell. ἀναλυούσης.

44. 5. παραπεποδισμένον. sic etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. παρείπετο διαμένον.

46. 6. ἀριθμὸν. Cod. Morell. ἀριθμοὺς.

11. ἀριθμοὺς. Ald. & Mercer. ἀριθμὸν.

12. τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν. Mercer. ex Cod. Morell. δεκαὲξ ἡδονὴν.

18. ψυχὴν ϑ. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ϑ omittunt.

48. 6. ἐπιβαίνει. Ald. ἐπιβαίνειν. Ibid. πάντας. Cod. Morell. πάντα.

13. Αἰγύπτου. Similiter Cod. Morell. Ald. & Mercer. Αἰγυπτίας.

20. σοι. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. non habent.

50. 4. ἐπεὶ καὶ ἡ. Cod. Morell. ἐπειδὴ ἡ.

5. ἐμφερὴς. Cod. Morell. ἀμερὴς.

52. 2. παρ' Αἰγυπτίοις τὰ. Mercer. τὰ παρ' Αἰγυπτίοις. Ibid. ἐκτελεῖσθαι. Ald. ἐκθηλεῖσθαι. Mercer. ut hic.

14. μαθὼν. Cod. Morel. ὁ μαθὼν.

54. 4. προσχαριζόμενον. Ald. χαριζόμενος. Mercer. χαριζόμενον.

6. τὰ

UVA. BHSC. BU 01692

6. τὰ ἄλλα θεῶν. Ald. & Mercer. τὰ τῶν θεῶν.
8. θεωρεῖ. Cod. Morell. θεωρεῖται.
10. εἴτε μανία. Ald. & Mercer. ἢ μανία.

56. 2. καθάπερ. Cod. Aug καθὰ.
16. & 17. ἀγνείαν. Ald. bis ἁγνοίαν. Mercer. ut hic.

58. 4. ἰχθὺν. Sic etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. ἰχθηνὸν.
5. τάτων. Cod. Morell. τάτε.
6. μεμιᾶσθαι. Cod. Aug. & Morell. μεμιάνθαι.
14. ὑγιᾶ. Cod. Morell. ὑγιῆ.
15. χῆ μόριον. Cod. Morell. χῆ τὸ μόριον.
16. εἰς τιὼ θήλειαν. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. absque τιὼ.

60. 12. συνιεὶς τὸ. Ald. & Mercer. συνιείς τε.

62. 4. ὄρυγα. Mercer. ex Cod. Morell. ὄρτυγα & hic & postea.
11. θεὶς ἄρρα ἀνατολῆς. Ald. & Mercer. θεὶς ἀπὸ ἀναλολῆς. sed ut stellulam appingat Ald.
15. ἐγνώριζον. Ald. ἀγνωείζων. Mercer. ut hic.
16. ἀντιδικίαν. ita Mercer. etiam ex Cod. Morell. Ald. voce caret.
18. ἐρημίαν. Cod. Morell. ἔρημον. Ibid. ἓ ἐὰν. sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. ἓ ἄν.

64. 14. ἥτις. Ald. & Mercer. ὅτι.
17. γεγράφονλες. Ald. & Mercer. ζωγραφῶντες.

66. 11. σεβάζειν. ita Mercer. etiam ex Cod. Morell. Ald. συμβάλλειν.

68. 1. ὑποβάλλεσι. Cod. Morell. ἐπεμβάλλεσι.
2. πελεκὰν. Ald. & Mercer. πελεκὰς hic.
4. καλακαιόμενος. Ald. & Mercer. κατακαιόμενα.
6. ἐσθίειν τὲς ἱερέας αὐτὸν. Ald. & Mercer. τὲς ἱερέας ἐσθίφν αὐτὸν.
8. οἱ λοιποὶ. sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. οἱ πολλοὶ.
9. δῦνοιαν. Cod. Morell. ἄνοιαν.
12. Εὐχαριςίαν γεγράφονλες. Cod. Morell. interponebat δὲ.
16. τίλφ. Cod. Morell. τέλφ.

UVA. BHSC. BU 01692

70. 8. ἀπιτρέψειεν. Ald. & Mercer. ἀπιτρέψῃ.

72. 7. αὐτὸ ἢ τοῖς. Ald. & Mercer. αὐτὸ τοῖς.

76. 5. ποῖς — ἢ διοίκησιν. Ald. ποῖς — ποῖς διοίκησιν.

82. 12. ποτὲ ἢ δείλην. ex Cod. Aug. Ald. & Mercer. ea non habent.

84. 1. & 2. συνηγμένος. συνηγμένοι. Ald. & Mercer. συνηγομένος. συνηγομένοι.

3. χειμερείαις. Cod. Aug. χειμεριναῖς.

86. 7. σημαίνουσιν. Ald. & Mercer. σημαίνῃ.

12. δεξιόμενοι. Ald. & Mercer. ἀξιόμενοι.

15. σημαίνῃ. Cod. Aug. δηλοῖ.

88. 3. & 4. ἔγγυον. Cod. Aug. ἔγκυον.

9. εἴτ' ἢ ἄλλως. Cod. Aug. πῶς τὸ αὐτό.

15. Βοὸς ἄῤῥεν ⊙. Ald. & Mercer. Τὸ ἄῤῥεν ⊙ absque Βοὸς.

90. 2. Βοὸς ἢ θηλείας. Ald. & Mercer. iterum Τὸ ἢ θηλείας absque Βοὸς. Ibid. γεγφόμενον. Ald. & Mercer. ζωγεγραφόμενον.

10. τὰ κέφαλα. Ald. & Mercer. articulum non habent.

16. ἀκοὴ. Ald. & Mercer. ἀκοὴ.

92. 1. Πῶς φονέα, ἢ αἷμα προκοδείλου; Ald. & Mercer. προκοδείλου jungunt cum verbis Philippi.

6. τῶν κορωνῶν. ex Cod. Aug. Ald. & Mercer. non habent ea.

9. & 10. Ald. & Mercer. Παῖς ἔρωτα ὡς θήφαν — τ' ἀέφα σημαίνῃ.

14. πῶς πολιορκίαν; Ald. & Mercer. interponunt ποιεῖ.

94. 2. Γράμματα. Ald. & Mercer. Πεφάγματα.

7. ἢ δέκα, ——ἀπιπέδους. Ald. & Mercer. δέκα —— ἀπιπέδας.

16. χηρεύσῃ. Ald. & Mercer. χηρεύει.

96. 9. Λεῖψον. Ald. & Mercer. λεῖψιν.

16. ἑκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ. Ald. & Mercer. ἑκάτερ⊙ ℔ ἑκάτερον ἀναιρεῖ.

100. 7. γυναικὶ αὐτῷ. Ald. & Mercer. ἑαυτῷ γυναικὶ.

12. Ανδφα ἢ. Ald. & Mercer. non habent ἢ.

17. Γυναῖκα ἢ. & hic ἢ omittunt Illi.

102. 9. καταβαίνων. Ald. & Mercer.

UVA. BHSC. BU 01692

cer. καταβάλλων.

10. γεννᾶτ. Ald. & Mercer. γεννᾶσθε σημαίνει.

14. τούτου. Ald. & Mercer. αὐτοῦ.

106. 7. τῆς γῆς. Ald. & Mercer. non habent τῆς.

108. 12. νυκτερίδα. Ald. & Mercer. pro eo τρυγόνα. Sequentia πάλιν ἔχουσαν ὀδόντας καὶ μαστοὺς ignorant Illi.

110. 2. τελεστὴν. Ald. & Mercer. τελετὴν.

10. & 11. νεοσσιὰν καὶ ὑψηλότερος. Ald. & Mercer. νοσσιὰν καὶ ὑψηλότερον.

112. 1. διὰ τῆς ὀπῆς. Ald. & Mercer. ista non habent.

2. τῷ πτεροφυῆσαι. Ald. & Mercer. τῇ πτεροφυήσει.

114. 1. ἐμβαλοῦσα. Ald. & Mercer. ἐμβάλλει.

11. Ανθρωπον δὲ. Ald. & Mercer. omittunt δὲ.

12. νοσήσαντα. Ald. & Mercer. ἀσθενήσαντα.

120. 1. ἰσχυρὸν, ὁτὲ δὲ ἀσθενῆ. Ald. & Mercer. ἰσχυρὸν, θρασὺν, ὁτέ δὲ ἀσθενῆ, δειλὸν.

6. τῶν ἐλαττόνων. Ald. & Mercer. non habent τῶν.

9. τεθῇ. Ald. & Mercer.. τιθῇ.

122. 12. μετὰ ζημίας μικρᾶς. Ald. & Mercer. κατὰ ζημίαν μικρᾶς.

14. οὗτος γὰρ. Ald. & Mercer. non habent γὰρ.

18. ἑαυτῷ. Ald. & Mercer. αὐτῷ.

124. 19. πίθηκον. Ald. & Mercer. πίθηκα.

126. 1. ὕστερον. non est apud Ald. & Mercer.

12. γόνυϊ. Ald. & Mercer. γόνατι.

128. 13. αὐτὸν εὑρήσεις. Ald. & Mercer. αὐτὸν non habent.

132. 15. & 16. τροφῆς. ita etiam Ald. Mercer. ταφῆς. Ibid. ἰδίας. scribitur etiam οἰκείας.

134. 1. ἐκεῖνος &c. ita Cod. Aug. Ald. & Mercer. pro illis habent τούτους γὰρ πεσόντας λαβὼν κατορύττει.

9. ἐν ἑαυτῷ. Ald. & Mercer. ἐν omittunt.

14. ὀσμὴν. Ald. & Mercer. ὁρμὴν.

136. 9. θεραπεύοντα. scribitur etiam περιοδεύοντα.

138. 5. χηρεύσωσιν. Ald. & Mercer. χηρεύωσιν.

9. ἀποκεκαμμένον. Ald. & Mercer.

UVA. BHSC. BU 01692

cer. ἀπικεκαμμένον. utrumque erat in Cod. Aug.

12. ἀεὶ. non habent Ald. & Mercer.

140. 1. τὰ μετέωρα. Ald. & Mercer. absque τὰ.

13. ἀπολλύειν. Ald. & Mercer. ἀπολύειν.

142. 1. κάμηλον. Ald. & Mercer. κάμηρον.

15. πρότερον. Ald. & Mercer. πόδας.

144. 1. σημῆναι. Ald. & Mercer. δηλῶσαι.

8. πρὸς ἑαυτὴν. Ald. πρὸς ἑαυτὴ. Mercer. πρὸς ἑαυτῇ.

146. 6. ζωγραφῆσιν. Ald. & Mercer. γράφῃσιν.

148. 2. λάμειαν. Cod. Aug. λάμιαν.

9. ἐναύλιον. Ald. & Mercer. ἔνυδρον.

15. μύραιναν. Cod. Aug. σμύραιναν.

152. 1. διαφεύγῃ. Ald. & Mercer. φεύγῃ.

4. πυρίτην. Ald. & Mercer. πυργίτην.

11. χρημάτων. Ald. & Mercer. χρησμάτων.

17. ἐπαγαγόντα. Ald. & Mercer. ἀπαγόντα.

154. 5. ἴσως. Ald. & Mercer. ἴσον hic.

UVA. BHSC. BU 01692

UVA. BHSC. BV 01692

JOANNIS MERCERI

OBSERVATIONES

IN

HORAPOLLINEM

UVA. BHSC. BU 01692

MERCERUS
AD LECTOREM

In Secunda Editione Sua.

ADmonitum te velim, Lector, in hac Ori Editione pleraque ſecus habere, quam in prioribus: idque propter oblatum nobis a Doctiſſimo & Diligentiſſimo Homine, Guil. Morelio, vetuſtum hujus Autoris Exemplar manu ſcriptum. Ex quo in Primo Libro (qui in eo tantum, nec tamen totus deſcriptus erat) multa reſtituimus. Hoc tamen ſcito, ubi alia illic lectio occurrebat, judicio adhibito nos eam ſecutos, quæ potior videretur, adjecta interim margini vetuſti. Codicis lectione, ubi noſtra non diſplicebat. Illud inſuper es admonendus, in vetuſto Exemplari Capitibus Titulos non præponi, ſed ad marginem adſcribi: Quod cum parvi referrret, morem jam hic receptum, temere immutare noluimus. Quod ergo jam caſtigatiorem Orum habeas, Benevole Lector, venerandæ Vetuſtati tribuito, & noſtrum hac in re, atque Aliorum, quorum opera caſtigatior nunc prodit Orus Apollo, laborem boni conſulito.

UVA. BHSC. BV 01692

JOANNIS MERCERI OBSERVATIONES IN HORAPOLLINEM.

ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ) Sol Ægyptiis Ωρ& dicitur, idque ut infra apud hunc Autorem videre eſt, ἀπὸ τῆς τῶν ὡρῶν κρατεῖν, quod ejus motu (ut qui non temporum modo, quemadmodum ſcribit Plinius *Libri* 2. *Cap.* 6. terrarumque, ſed ſiderum etiam ipſorum cœlique rector ſit) horarum ac temporum diſtinguantur intervalla. Vide igitur, num forte rectius hujus Autoris nomen denſo ſpiritu ſcribendum ſit. Quanquam non eſt magni momenti hæc res.

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ) Hoc nomine ænigmaticæ quædam in rebus ſacris ſculpturæ, & ſacra quædam apud Ægyptios monumenta ſeu characteres ac notæ intelliguntur. Illi enim, prius quam uſitatiſſima eſſet literarum ac ſcripturæ ratio, vel ne facile vulgo ſacra profanarentur myſteria; non literis hæc, ſed ſculptis rerum animaliumque figuris deſignabant. Inter eorum characteres ille vel maxime nobis memoratu dignus videtur, a noſtro tamen Autore prætermiſſus, quod crucis inſigni vitam futuram ſignificabant, id figuræ Serapidis pectori inſculpentes. Atque haud ſcio an morem illum Ægyptii (ut ſunt eorum linguæ vicinæ) ab Hebræis ſumſerint; apud quos, ut teſtis

UVA. BHSC. BU 01692

teſtis eſt Hieronymus in *Nonum Ezechielis Caput*, antiquis literis, cujusmodi & eo tempore erant Samaritanorum, taf litera crucis habet ſimilitudinem. Sed hæc forſitan πάρεργα.

Pag. 1. πῶς αἰῶνα σημαίνῃ) In Venetiano quoque Exemplari σημαίνῃ legitur. Vide autem, num rectius σημαίνωσι legatur; niſi mavis σημαίνῃ referre ad ἱερογλυφικά. At in ſequentibus ſemper verbum plurale reperies, σημαίνωσιν, δηλῶσιν, ἐμφαίνωσιν: ut plane ad Ægyptios referri debeat. [Atque id eo ſane libentius legerim, quod hi Tituli, qui Capitibus ſuperſcribuntur, non ipſius ſint Autoris, ut ex Manuſcripto Codice perſpicuum eſt, in quo hæc ad marginem notantur, ſed a diligenti poſtea Lectore adjecti, ſicut & in aliis plerisque accidit.]

δηλῶ τὸν αἰῶνα) αἰὼν & ævum, hoc eſt, τελὼ τοῦ κόσμου σύϛασιν ϗ χρόνου ἔκτασιν, mundi conſtitutionem temporisque, quoad orbis conſtiterit, productionem notat, & æternitatem, ac plane idem, quod עולם HOLEM apud Hebræos. Ideo αἰώνια verto *æterna*, *ævique ſeu temporis continuum fluxum producentia*. Porro æternam eſſe cæleſtibus naturam, ſtulta credebat Antiquitas.

οὐραῖον) Etſi nomen hoc & Græcum ſit, & ἀπὸ τῆς οὐρᾶς deducatur, hic tamen ut nomen Ægyptium ſumi debet, idem valens quod Græce βασιλίσκος. Porro quod hic de baſiliſco traditur, firmat Plinius *Lib.* 29. *Cap.* 4. & *Lib.* 8. *Cap.* 21. addens & alios ſerpentes olfactu necare, & hominem vel ſi aſpiciat tantum interimere, & non contactos modo, verum & afflatos frutices necare. De variis autem ſerpentum generibus vide Eundem *Cap.* 23. *Libri* 8. [Antea οὐρεῖον legebatur: ſed nos οὐραῖον ex M. S. Cod.

UVA. BHSC. BU 01692

Cod. reſtituimus, quæ vox eſt Ægyptia, ut ex noſtro Autore licet diſcere, baſiliſcum ſignificans. Haud ſcio an ab Hebræo OB, quod Pythonem ſolent vertere.]

Pag. 4. τλὼ ἑαυτῷ ἐθίοντα ἑρπύν) Unde & à Latinis annus vertens dicitur, quod ſemper in ſe ſua per veſtigia volvitur annus.

Pag. 6. [ἐπειδή φασιν ἐν τῇ ἀναλογῇ ιέ. μοῖραι ὑπάρχουσι) Sic antea legebatur: ſed lectio M. S. μοιρῶν ὑπάρχουσαν, multo rectior, ut quæ Lunæ curſum aperte doceat. Porro quindecim Lunæ partes, quindecim dies intellige: nam & poſt, ubi de ejus occaſu loquitur, dicit ἢ ἀριθμὸν τῶν λ'. ἡμερῶν πληρώσασαν.]

[ὑπάρχουσαν) Id eſt, quod in ortu quidem dicant eam, quum eſt quindecim partium, ſurſum erectis cornibus apparere: at in occaſu, triginta diebus completis, cornua deorſum inflexa gerere.]

Pag. 8. βουλόμενοί τε ἕτερον εἰπεῖν, τέταρτον λέγουσιν) Annum antea ita Pontificum vitio turbatum, quemadmodum eſt apud Suetonium, ut nec meſſium feriæ æſtati, nec vindemiarum autumno quadrarent, in eum digeſſit ordinem Cæſar, Soſigenis opera; ut cum annus ex 365. diebus & quadrante, utpote ſex horis conſtaret, quarto quoque anno Februario menſi unus intercalaretur dies, qui & ob id biſſextus dici ſolet: cujus nominis rationem optime noſter Celſus ſub Titulo de *Verborum Significatione* exponit, eo *Legis Capite*, cujus initium eſt, *Cum biſſextus.*

ἢ νίκῃ) In Aldino Exemplari interjiciuntur hæc, ἢ Ἄρει, ἢ Ἀφροδίτῃ, *aut Martem aut Venerem*, quorum in ſequentibus Capitibus ratio traditur. Ea & nos adnectenda curavimus. Porro ἱέρακα malui *accipitrem* vertere, quam quod alii verterant *aquilam*: etſi pleraque ex iis,

UVA. BHSC. BU 01692

quæ de natura τ ἱεράκων dicuntur, aquilis quoque conveniant. De variis autem accipitrum generibus vide Plin. *Cap.* 8. *Lib.* 10.

τῇ ἱερακίᾳ βοτάνῃ) Lactuca caprina Plinio dicitur, Apulejo lactuca ſylvatica; dicitur & Sonchites. Eandem hieraciam nonnullis vocari (vulgo hieraceum nominant) idem tradit Plinius, quoniam accipitres ſcalpendo eam, ſuccoque oculos tingendo, obſcuritatem, cum ſenſere, diſcutiant. De ejus facultatibus Plinium ipſum *Lib.* 20. *Cap.* 7. & Medicos conſule.

Pag. 10. ταπείνωσις ἢ) Ita in Exemplari Aldino legebatur, ſed nos ταπείνωσιν emendavimus, ut præcedentibus ac ſubſequentibus reſpondeat. [Adde, quod noſtræ lectioni ſubſcribit Vetus Exemplar.]

Pag. 12. τὸ πρὸς τὴν ψυχὴν συμπαθές) Ita in Veteri legebatur: ſed vera eſt M. S. Codicis lectio, δι' ἃ τὸ πρὸς τὴν ψυχὴν συμπαθεῖν, quam & nos repoſuimus. Eſt autem συμπάθεια Philoſophis & Medicis ille naturæ conſenſus, cum iiſdem rebus affici moverique ſolemus.

ὡς ἂν ἡ ψυχὴ τρέφεται) Eſt enim ſanguis ὄχημα τ ψυχῆς, *vehiculum animæ*. Cæterum in Exemplari etiam Aldino ὡς legitur, ſed ᾧ legendum exiſtimo. [Quanquam & hæc lectio rejicienda non eſt, quam & in M. S. invenimus.]

δύο κορώνας) De cornicum natura vide Plinium *Lib.* 10. *Cap.* 12.

Pag. 14. αὐτῶν ὁμονοίας) Unde & cornicum concordia Proverbio celebratur: de qua eſt in Alciati Emblematis carmen elegantiſſimum:

Cornicum mira inter ſe concordia vitæ eſt,
Inque vicem nunquam contaminata fides. &c.

UVA. BHSC. BU 01692

ἐν τοῖς γάμοις ἐκκορὶ κορὶ) Verba hæc ἐκκορὶ κορὶ ita tranſtulimus, ut ἐκκορὶ verbum illud ſit, quod in nuptiis celebrandis acclamari ſoleret a Græcis, κορὶ autem dicat Autor in eo nomine cornicem ſignificare. Cæterum quid aliud hæc vox ἐκκορὶ ſignificet, inquirendum non eſt: præſertim quum dicat, Græcos verbum illud ἀγνοοῦντας uſurpare. Jungunt nonnulli has duas dictiones ἐκκορὶ κορεῖ, eaſque Latine verti poſſe *orna cornicem*, hoc eſt pudicitiam, dicunt. ἐκκορῶ Græcis interdum eſt *orno*, unde diceretur in imperativo ἐκκόρει. Ego ſimpliciter ἐκκορεῖ verbum eſſe puto, quo Græci perpetuam concordiam in nuptiarum celebratione conjugibus optabant, ejus tamen nominis rationem ignorantes. [Porro in M. S. pro κορώνλω legitur κορώνη : ut in nuptiis acclamata fuiſſe verba illa intelligat ἐκκορεῖ κορεῖ κορώνη.]

κάνθαρον ζωγραφῶσι) De Scarabæo Plinius. *Lib.* 11. *Cap.* 28. Eraſmus fuſiſſime in Proverbio *Scarabæus aquilam quærit.*

ἐπειδὰν ὁ ἄρσεν) Ita & in Venetiano Codice legitur. Sed legendum, ut reſtituimus ὁ ἄρσλω, quis eſt, qui vel de limine tantum Muſas Græcanicas ſalutarit, qui non videat?

Pag. 16. αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ἀπηλιώτου εἰς λίβα φέρεται) Locum hunc non ſatis fideliter vertit vetus Interpres, ut qui ſententiam hanc de Sole intellexerit, cujus expreſſim nulla eſt facta mentio; cum & contextus ratio, & veritas ipſa ex Aſtrologorum petita fontibus, ſatis aperte commonſtret relativum αὐτὸς ad τὸ κόσμον, *mundum* referri debere. Quis enim neſcit inter Aſtrologos, cœlum illud quod primum mobile appellant, ſingulis diebus ab ortu in occaſum ra-

UVA. BHSC. BU 01692

pidiſſime circumagi, Solem vero ac cætera ſidera adverſo motu ferri ab occidente in orientem? quod eleganter Ovidius *Metamorph. Secundo*, verſibus illis docuit:

Adde, quod aſſidua rapitur vertigine cœlum,
Sideraque alta trahit, celerique volumine torquet.
Nitor in adverſum, nec me qui cætera vincit
Impetus, & rapido contrarius evehor orbi.

Quod enim ab hoc Autore dictum eſt, ἀπὸ δ ἀπηλιώτου εἰς λίβα, & ἀπὸ λιβὸς εἰς ἀπηλιώτην, idem cum eo eſt, quod paulo ante dixerat, ἀπὸ ἀναλολῆς εἰς δύσιν, & ſimiliter ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολήν. ἀπηλιώτης enim, qui Latinis Subſolanus dicitur, ut docet in *Meteorologicis* Ariſtoteles, & Gellius *Libri* 2. *Cap.* 22. ab ortu verno flat: λίψ, qui Latinis Africus, ab occaſu brumali. Adverſatur enim Vulturno, qui ab ortu ſpirat hyberno. Vide & Plinium de ventorum ratione pulchre differentem *Libri* 18. *Cap.* 33. & 34. & *Lib.* 2. *Cap.* 46. & 47.

[τῇ ἐννάτῃ ἢ ἢ ὀγδόῃ.) Mendoſam hanc lectionem eſſe, ſatis apparet ex præcedentibus, & pro ὀγδόῃ ſubſtituendum εἰκοσῇ.]

ταύτῃ γὰρ τῳ̣ ἡμέραν) Sic & in Venetiano Exemplari legitur. Sed locum hunc ita potes emendare, ſi unicam adjicias literam, ταύτῳ γὰρ τῳ̣ ἡμέραν, vel potius, quod & meo quidem judicio aptius cum ſequentibus cohærebit, ταύτῃ γὰρ τῇ ἡμέρᾳ &c. ut σύνοδον nomen ſit ſubſtantivum, & ſenſus ſit: Eo enim die exiſtimat coitum eſſe Lunæ & Solis, inſuperque mundi generationem, hoc eſt rerum quæ in mundo gignuntur, ortum ac productionem.

γενέσεις

UVA. BHSC. BU 01692

γλύεσεις ᾗ) Lego γλύεσιν, etſi Venetianus quoque Codex refragetur.

εἰσὶ ᾗ ϗ καυθάρων ἰδέαι τρεῖς) Vide Plinium, qui & alia quædam videtur horum ſtatuere genera.

στρογγυλοειδὴς ᾗ γίνεται) Legendum videtur στρογγυλοειδεῖς ᾗ γίνονται, niſi ſubitam numeri mutationem, Hebræo magis quam Græco ſermoni familiarem, admittere libet. Sic & in Venetiano legitur. [Sed jam nihil dubium, quin ita ſit immutanda hæc lectio ex fide M. S. Exemplaris.]

Pag. 18. ἐν Ηλίϐ πόλει) Ηλιόπολις, vel diviſim Ηλίϐ πόλις urbs eſt Ægypti, hoc (ut Diodorus Siculus teſtatur) nomine ab Ægyptiis appellata, a Græcis vero Θῆϐαι. Hæc centum portis clara fuit. Unde Juvenalis:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Et Homerus *Iliados I.*

——— ——— οὐδ' ὅσα Θήϐας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.
Αἵθ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστῃ
Ανέρες ἐξοιχνοῦσι σὺν ἵπποισιν ϗ ὄχεσφιν

Heſſus ita reddidit:

Aut etiam veteres Ægyptia mœnia Thebas,
Urbem divitiis celebrem, quam limina centum
Portarum claudunt, per quarum quamlibet unam
Agmina ſæpe viri bello pulcherrima ducunt,
Curribus inſtructi rapidis, & equeſtribus armis.

Ubi Homeri Interpres Θήϐας Αἰγυπτίας exponens, τὰς in-

UVA. BHSC. BU 01692

quit νῦν καλαμβύας Διόσπολιν. Hanc eam esse credunt, quæ in Scripturis Sacris modo אן ON, modo איך AVEN, dicitur, *Genes.* 41. & 46. Item *Ezechielis* 30. Nam quæ בית שמש BETH SCHEMES, Hebræis dicitur, etsi nomen Solis præferat, longe tamen alia est: utpote quæ teste Josepho Græcis dicitur Scythopolis. Hæc in tribu Judæ erat, ut *Josuæ* 15. scribitur: etsi ejusdem nominis urbs & in tribu Naphtali & Isachar fuerit, quemadmodum docet Historia *Josuæ Cap.* 19. [Quanquam & hujus nominis urbem in Ægypto memorat Jeremias 43. *Cap.* Et hanc eam esse credunt, quæ *Isaiæ* 19. HIR HAHERES nominatur.]

δὲ τέρᾳ ὧ γρεὰ, ἢ δίκερως) *In quodam*, inquit Plinius, *genere eorum grandi, cornua prælonga, bisulcis dentata forcipibus, in cacumine cum libuit ad morsum coeuntibus, &c.* Porro præter ea, quæ hoc loco noster Autor de mira Scarabæorum natura prodidit, ex Plinio adde & quæ sequuntur: *Scarabæum ex asinorum corpore exanimato nasci, sicut equorum vespas atque crabrones, & juvencorum apes; mutante natura ex aliis quædam in alia: Lib.* 11. *Cap.* 20. Eundem magnam Ægypti partem inter numina colere, quod Solis operum similitudo quædam, sicut & ex nostro Horo colligere est, huic animali sit: *Lib.* 30. *Cap.* 11. Scarabæum etiam visum exacuere: *Lib.* 29. *Cap. ultimo.* Sed hæc satis. Nam cætera diligens Lector assidua poterit lectione perscrutari.

καθὰ ὧ ἶβις) Hanc & Ægyptii inter numina sua habuere. Testis est Plinius *Lib.* 10. *Cap.* 28.

ἢ ἀφρνίαν) Non ignoro Uraniam unam ex novem Musis esse; fuisse quoque hoc Veneris apud varias gentes Epitheton:

UVA. BHSC. BU 01692

theton: Cæterum ego hoc loco ἀρανίαν nove interpretor, ut nihil amplius significet quam ἀρανόν. Hoc enim & infra admonet, quod scilicet Ægyptii ἄτοπον ἡγῶνται ἀρσενικῶς δηλῶν τὸν ἀρανόν. Ideo ἀρανίαν hic genere fœmineo Ægyptiorum more potius, quam ἀρανὸν masculino extulit. Observabis tamen interim, non eodem ordine rei hujusce rationem postea esse redditam, quo proposita fuerat. Nam id penultimo loco facit. Vide igitur, num rectius ἢ ἀρανίαν subnecteretur post ἢ Ηραν.

ἢ ὧ χρύσις αὐτῶν) De hac Plinius *Lib.* 10. *Cap.* 6. hunc in modum scribit: *Nidos nemo attigit. Ideo etiam fuere, qui putarent illos ex adverso orbe advolare, falso. Nidificant enim in excelsissimis rupibus.*

πρὸς βορέαν ἀνέλκον) Dictionem hanc vetus Interpres omisit. Debet autem meo judicio ad τῷ φύσιν referri, ut illæsum perstet indemneque ad Boream, vas genitale vulturis.

[ἄνελκον) Ne te hæc dictio torqueat, quæ me alias torsit: est enim ex M. S. legendum ἄνεμον, sicut & nos reposuimus. Paulo post ποθῶσα, quod in Veteri Exemplari legitur, magis quadrat ad verbum præcedens ὀργύσῃ seu ὀργώσῃ.]

Pag. 20. ἃ ὑπὸ ἀνέμου συλλαμβάνονται) Locus hic corruptus est, & aliter a vetere Interprete lectus, quam a nobis legatur. Legebat ille cum negatione ἃ οὐχ ὑπὸ ἀνέμου συλλαμβάνον. At nos nullam hoc loco negationem interjiciendam censemus, sed postea ubi dicitur, γυπῶν δέ οὐχ ὑπλωέμιον &c. ut sit hujus loci hic sensus: quoddam esse vulturum genus, quod ex vento quidem concipiat, sed ova ad esum duntaxat, non etiam ad fœtum utilia, quæ

ὑπηνε-

UVA. BHSC. BU 01692

ὑπηνέμια Græcis, quaſi Latine ſubventanea dicuntur: At eos vultures, qui non coitu tantum utuntur ſubventaneo, & in quo ex vento nihil omnino concipiatur, ova hujuscemodi edere, quæ poſſint ζωογονεῖσθ, hoc eſt vivificari ac fœtum producere. Quod ſi veteris Interpretis lectionem ſequi malis, liberum eſt: ſed omnino diverſus erit ſenſus, aliud inquam eſſe vulturum genus, quod nequaquam ex vento concipiat, horumque ova eſui ſolum, non item genituræ accommoda eſſe: At omnes illos vultures, qui ex vento comprimuntur & concipiunt, ova parere ad fœtum gignendum accommodatiſſima. Cæterum lectionem ſententiamque noſtram firmare videtur, quod ab Eraſmo in Proverbio ὑπηνέμια λίκτῳ, id eſt, *ſubventanea parit*, ſcribitur; uſurpari id Adagii de levibus frivolisque inventis, tranſlatumque eſſe ab avibus, quæ Veneris imaginatione concipiunt ova, ſed inania, & unde fœtus non gignatur, quæ Græci tum ὑπηνέμια, tum ζεφύρια dixerunt. Unde & apud Homerum *Iliad.* Δ'. ἀνεμώλια βάζεις, *vana ac frivola loqueris.* Ubi Homeri Interpres ἀνεμώλια exponit ἀνεμόφθορα ἢ ἀνέμοις ἐοικότα, τουτέστιν ἄφανῆ. Et in *Libris Epigrammatum*, in illo Palladæ *Carmine*:

Ω γύῳ ἀνθρώπων ἀνεμώλιον ἀυτοχόλωτον,
Μέχει τέλους βιότου μηδὲν ἐπισάμενον.

Dicuntur etiam ἀνεμίδια & ἀνεμοφθόρητα. [Cæterum paulo alia lectio eſt in M. S. quæ ſane haud ſcio an recipienda ſit: Nam pro ἔστι δὲ ἢ ἄλλα γένη γυπῶν, illic legitur ὀρνέων γένη: & tum ſequenti ſententiæ non erit adjicienda negatio. Erit enim ſenſus: alia quidem eſſe avium genera, quæ

UVA. BHSC. BV 01692

quæ ex vento concipiant, ſed quorum ova eſui tantum, non genituræ ſint accommoda: At vulturum ova, etſi ex vento concipiant, ad generandum valere.]

πρὸ ἡμερῶν ἑπτὰ) Plinius ſcribit, vultures triduo ante aut biduo volare, ubi cadavera futura ſunt. Unde Proverbialis Sententia, *Si vultur es, cadaver expecta.* Vide Eraſm. in Proverbio, *Vulturis umbra.*

ἑκατὸν γὰρ εἴκοσιν ἡμέρας ἔγγειος μένει) Verſionem noſtram in hunc locum ſi cum vetere Interprete conferas, eum, locum hunc aut aliter legiſſe, aut nequaquam intellexiſſe comperies. Nam cum trecentos ſexaginta quinque anni dies, in tres partes, hoc eſt, in ter centum viginti dies, ita Græcus Contextus dicat vulturem diſtribuere, ut centum quidem ac viginti diebus ἔγγειος, vel ut nos legimus ἔγκυος maneat, totidem diebus pullos nutriat, totidem ſe ipſe curet, reliquis quinque ex vento concipiat; Vetus Interpres centum ac viginti dies duobus primis membris aſcribit, poſtremo ducentos & quadraginta, quo & modo dierum anni numerus 360. completur, verum non ut in Contextu Græco diſtributi ſunt. Porro pro ἔγγειος lego ἔγκυος, quod mihi magis vulturis naturæ conſonum videtur; [atque ita etiam in M. S. legebatur.] Enimvero illud animadverſione dignum, ubi in Contextu Græco legitur, τ̄ ϑ̄ λειπόσαις ἑκατὸν, minorem deſiderari numerum, ϰϑ̄ εἴκοσι, qui & ſæpe prætermitti ſolet, & infra omittitur, ubi dicit ἐν τ̄ ἑκατὸν ἡμέραις, ἐν αἷς τὰ ἑαυτῆς σπερέφει τέκνα. At hoc loco, ut dierum anni numerus omni ex parte abſolutus ſit, neceſſario adſcribendun cenſuerim. [Cæterum in M. S. utrobique legitur ρϰ′. quo modo & nos reſtituimus.]

UVA. BHSC. BU 01692

Pag. 22. ὅπέρ ἐσι θηλείας ἔργον) Hoc ad vocem ipſam γλύσις, quæ fœminea eſt, referri debet.

Pag. 24. μηκύνω τὸν λόγον —— Αἰγύπτιοι) Deſiderari in hac lacuna verbum δηλῶσι, aut aliud ſimile, vetus quoque ſenſit Interpres.

μήτηρ γάρ ἐσι θηλυκῆ ζώϊ) Poteſt ut vertimus intelligi, matrem ſexus eſſe fœminei: Poteſt & de vulture accipi, quod mater ſit fœminei animalis. Nunquam enim niſi fœminam vultur, qui & ipſe fœmineus eſt, ex ſe procreat.

δράχμαι ὧ δύο) propter συνέπειαν ſuperiorum, lego δραχμαὶς ὧ δύο.

ἅτε ἀρσενικοῖς) Hic aliquid deeſſe videtur. Poteſt tamen ſenſus elici, etſi nonnulli ita hunc locum ſuppleant, ἅτε ἀρσενικοὶ ἀναγκαῖοι. [Sed ſequamur lectionem M. S. Exemplaris, ubi ita legitur, ἔκτε ἀρσενικῆ ἢ θηλυκῆ ὑπάρχοντ☞, id eſt, *Ipſis enim videtur mundus ex mare & fœmina conſtare.*]

ἀρσενοθήλεις) Hoc ex Poëtarum Fabulis ſatis notum eſt, qui mollem effœminatumque deum Vulcanum, Pallada viripotentem & bellatricem deam ſtatuunt.

Pag. 26. εἱμαρμένη ὧ) Lege εἱμαρμένην, ut præcedentibus & ſubſequentibus reſpondeat.

πέντε μόνοι ἐξ αὐτῶν κινόμενοι) Cur non potius ſeptem omnes Planetæ? niſi forte ex hoc numero Saturnum & Martem, ut infeſta graviaque ſidera, eximi voluerunt.

κυνοκέφαλον ζωγραφῶσι) De Cynocephalo Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 54. Unde colligere licet, animal eſſe Cynocephalum homini haud abſimile, monſtrisque annumerari, ſicut & Satyros, Sphinges, ſimiliaque apud Scriptores ce-

UVA. BHSC. BU 01692

celebrata portentorum genera.

Pag. 28. ἑβδομήκοντα δύο χώρας) Hæc Climata appellant, a Poli inclinatione & elevatione.

ἢ ἀπιμελείας τυγχάνοντες) Locum hunc corruptum alioqui, quod ad illas duas dictiones attinet, τυγχάνοντες & τύτοις, ita emenda, ut quod & orationis ipsa monet structura, pro τυγχάνοντες legas τυγχάνοντας, & pro τύτοις, τύτους.

καθ' ἑκάστω ἡμέραν νεοθύμιον) Dubitabamus antea, quomodo locus esset restituendus, ac ἐοθύμιον vel ἐοθιόμιον substituebamus: Sed jam plane locus erit restitutus, si ex Veteri legas νεκρύμιον.

ἢ χοινίον) Hoc nomine stilum appellat ex juncis concinnatum: χοῖνξ enim juncus est.

ἢ ἐγγράφει) Potest hoc referri vel ad Cynocephalum, ut nos vertimus, vel ad Sacerdotem, ut sit sensus: & ubi Sacerdos ex eo genere Cynocephalum esse perspexerit, quod literis addictum est, eum inter animalia sacra refert, & in ordinem sacrum cooptat. Id enim significatus sæpe habet verbum ἐγγράφειν.

ἐπὶ Ερμῇ ἐνεμήθη τῷ πάντων μετέχονῖι γραμμάτων) Est enim Mercurius Orationis ac Eloquentiæ Præses; quem & Plato Ερμῆν quasi Εἰρέμιον, Deum scilicet qui dicendi rationem excogitaret, dictum vult. Unde olim apud Græcos in Foris, Ερμῆς Αγοραῖος.

ἀλλ' οὐδὲ ἰχθυώμιον ἄργον) Ita emendo, ἀλλ' οὐδὲ ἰχθυόμιον ἀργὸν, vel potius ἀργός: sed neque si piscibus alatur, quod tamen ejus naturæ repugnat, propterea ignavus est, aut inertiæ torporique deditus, quemadmodum Externi Sacerdotes. Ægyptios enim Sacerdotes sapientiæ studia

UVA. BHSC. BU 01692

& optimas quasque artes magna coluisse diligentia, eminentissimi prodiderunt Autores, inter quos & Aristoteles circa initium τῶν μετὰ τὰ φυσικά. [In Veteri legitur ἰχθυώμενον ἔργον, ut sit ab ἰχθυάω.]

Pag. 30. χήματα) Hæc dictio in Venetiano quoque Exemplari ascribitur, sed longius a cæteris distans, quod ostendit aliquid hoc loco desiderari. [Verum in M. S. prorsus omittitur.

πῶς ἰσημερίας δύο) Græci dierum, Latini noctium rationem habuerunt. Unde factum est, ut quas Græci ἰσημερίας, Latini *æquinoctia* vocarint, cum vox Græca *æquidia* sonet. Hæc contingunt Sole Æquatorem quem vocant Circulum perlustrante, sub Signis Ariete & Libra. Bis enim in anno noctes diebus æquantur, vere mense Martio, & autumno mense Septembri.

δωδεκάκις τ' ἡμέρας καθ' ἑκάστῳ ὥρην ἄρει) Atque hinc duodecim horarum origo fuisse creditur. *Quodam enim tempore Trismegistus, cum esset in Ægypto, sacrum quoddam animal Serapi dedicatum, quod in toto die duodecies urinam fecisset, pari semper interposito tempore, per duodecim horas diem dimensum esse conjecit, & exinde hic horarum numerus custoditur. Alii dicunt ex quadratura cœli, quæ secundum Musicam rationem in duodecim partes dicitur esse divisa, horas duodecim esse nominatas. Aquam enim per totum diem exceperunt tenuissima caverna defluentem, & hanc Majores nostri in duodecim partes diviserunt; ex his partibus horis nomen imposuerunt.* Hæc insignis Rhetor Victorinus in luculentis illis *Commentariis*, quæ in *Rhetoricos Ciceronis* edidit. Quæ ideo huc ad verbum transferre visum est, quod ad sequentium intellectum faciant. Sacrum autem ani-

UVA. BHSC. BU 01692

animal, noſtrum intelligit Cynocephalum.

Pag. 32. ἵνα ᾗ μὴ δίρύτερον) Corruptus eſt locus hic, & ita meo judicio reſtituendus, ut τὸ ὕδωρ, quod priori loco habes, expungatur, & pro καλασκιάσμαλα, unitatis numero καλασκιάσμα legatur, ſic: ἵνα ᾗ μὴ δίρύτερον καλασκιάσμα ὑπάρχῃ, δι' ᾧ τὸ ὕδωρ &c. [Cæterum quod hic legimus διαφερόντες, in Veteri haud ſcio an rectius legitur διείραντες, *quaſi fibula trajicientes.*

κεφαλὼ γὰρ ἔχει μεγάλω) Caput habet Leo maximum, & fortiſſimum, ſi Plinio credimus *Lib.* 8. *Cap.* 36. Cæterum de Leonum natura ample apud Eundem, *ejuſdem Lib. Cap.* 16.

Pag. 34. κοιμώμενον ᾗ ἀνεῳγότας τύτυς ἔχει) Patentibus dormit oculis, quod uno verbo κορυβαντιᾷν Græci dicunt, ut & autor eſt Plinius *Lib.* 11. *Cap.* 37.

Pag. 36. Αἰγυπτιοὶ νᾶν, ἑρμηνεύθεν ᾗ σημαίνει νέον) Et Νεῖλον quoque Græcis, autore Servio, dicitur ἀπὸ τὸ νέαν ἰλὺν ἕλκειν, quod novum ſecum limum fœcemque trahat.

τρεῖς ὑδείας) Nunc ὑδείαν fœminino, nunc ὑδρεῖον neutro dicit. Utrunque nomen vas denotat aquarium.

ὁ ἥλιος εἰς λέοντα γινόμενος) Idem teſtatur Plinius *Lib.* 18. *Cap.* 18. his verbis: *Nilus ibi coloni vice fungens, evagari incipit, ut diximus, a Solſtitio aut nova Luna, ac primo lente, deinde vehementius, quandiu in Leone Sol eſt. Mox pigreſcit in Virginem tranſgreſſo, atque in Libra reſidet,* & reliqua.

τὰς χολέδρας) Ego libentius κλεψύδρας legerim, aut certe modica immutatione facta χολύδρας: quo nomine canales innuantur, ἀπὸ τὸ ἐν αὐτοῖς ὡσανεὶ χολᾶν τὸ ὕδωρ, quod in illis videatur aqua germinare ac pullulare.

UVA. BHSC. BU 01692

κατ' ὄχλω πλεονασμῶ ὑγρότητ@) Potest expleri locus hic, si adjicias τῷ αὐτῷ σημείῳ χρῶν@) : idem signum, Leonem inquam, adhibent, cum ob immodicam Nili inundationem preces fundunt. Exundat autem præter modum Nilus, si sedecim cubitos exuperaverit. Ut enim Ibidem inquit Plinius, *si duodecim cubitos non excessit, fames certa est, nec minus si sedecim exuperavit.*

τὸ—— ὁμοιῶντες) Puto legendum τὸ Νέον ὁμοιῶντες. Hoc enim ante dixit nomen esse Nilo apud Ægyptios; nisi mavis legere ἀπὸ Νεῖλον. Quæ enim sequuntur, Nilo accommodantur. [At in Veteri legitur, τὸ μὲν ὑδρεῖον.]

γλυέτειραν δ' εἶναι) Forte quod in hac gustus sit, sine quo nullum esse animal tradit Aristoteles: cum tamen lingua carere testudinem marinam scribat Plin. *Lib.* 11. *Cap.* 37.

Pag. 38. τείτον δὲ ὑπὲρ. τ' ὄμβρων) Vide de hac re Pomponium Melam.

Pag. 40. ὀνοκέφαλον) Quoddam animalis genus, cui ab asinino capite nomen est. Alii *asini caput* simpliciter exponunt.

πῶς φυλακτήριον) Amuletum Latini appellant, omne id scilicet, quod efficax est ad arcendum venenum ac discrimen: vocant & Græci ἀλεξιφάρμακον.

ἢ χωρὶς γραμμάτων) Hujusmodi fere sunt omnia hæc Ægyptiorum sacra Symbola & Cælaturæ.

ἄπλασον ἢ ἄνθρωπον) ἔμβρυον aut ἐμβρύονα uno appellant nomine, fœtum nimirum adhuc imperfectum, qui etiamnum in utero est: βρέφ@ ab Homero dici existimat ejusdem Interpres *Iliados* ψ'.

Pag. 42. τῷ μὲν ἑτέρῳ μέρει αὐτ῀ βατράχῳ) Hoc eleganter declarat Ovidius *Metamorph.* 1.

& eodem

UVA. BHSC. BV 01692

——— ——— *& eodem corpore ſæpe*
Altera pars vivit, rudis eſt pars altera tellus.

τὰ δὲ δεξιὰ ἢ ταύτης τοῖς ὀφθαλμοῖς) Nec immerito: cum nulla ex parte, ut ſcribit Plinius *Libri* 11.-*Cap.* 37. majora ſint animi indicia, homini maxime. Voces autem ſunt ἅτ ἐν τῇ ψυχῇ παθῶν σύμβολα, ut ſcribit Ariſtoteles in *Lib.* περὶ ἑρμηνείας.

Pag. 44. ἐν τριακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν καὶ ἔτους ὑπάρχοντος) Ex trecentis (ut ante dictum eſt) ſexaginta quinque diebus naturalibus, cum quadrante, id eſt, ſex horis, conflatur annus, quæ quotannis collectæ, quarto anno diem conſtituunt, ut venuſte Ovidius *Lib. Faſt.* 3. illo expreſſit *Diſticho:*

Is decies ſenos ter centum & quinque diebus
Jungit, & e pleno tempora quarta die.

[σημεῖον] ὡς παρεμπεποδισμένον) *Indicatur eum lingua præpeditum.* Facilis lectio ex M. S. Nam quod antea legebatur, ὡς παρείπετο διαμένον, difficile poterat intelligi. Facile vero fuit ex παρεμπεπωδισμένον, ignaro præſertim aut oſcitanti Scribæ, facere παρείπετο διαμένον.]

[Pag. 46. τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν) M. S. τὰ δεκαὲξ ἡδονὴν, id eſt, quum enim voluptas, ut diximus, a ſexto decimo anno ſumat initium. Quæ Lectio eſt melior.]

Pag. 48. πάντων γὰρ ἐπιβαίνειν) lego ἐπιβαίνῃ.

πολὺς ὀνομαθήτε) Ita & in Venetiano legebatur, ſed quis non videt ὀνομαθήσε) legendum? ubi Futurum pro Præterito Hebræorum forſan more uſurpatum, notabis, ſicut & infra ὁ λόγος ἀποδοθήσε): niſi utrobique mavis Aoriſtum

UVA. BHSC. BU 01692

ristum substituere, ὠνομάθη & ἀπεδόθη. [Cæterum hoc loco inter πολὺς & ὀνομαθήσεϑ spatium quoddam interjicitur in M. S. quasi desit verbum.]

ἐπὶ πενταχοσίων ἐτῶν) Plinius tradit annis sexcentis sexaginta vivere, *Libri* 10. *Cap.* 2. Ubi mirum sane ejus describit ortum: *Senescentem*, inquit, *casia thurisque surculis constituere nidum, replere odoribus & super emori; ex ossibus deinde & medullis ejus nasci primo ceu vermiculum; inde fieri pullum, principioque justa funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis urbem, & in ara ibi deponere.*

ἡλίῳ χαίρειν ὑπ' Αἰγυπτίων) Libentius legerim ἐπ' Αἰγυπτίων. Scribit & ibidem Plinius, sacrum in Arabia Soli esse.

Pag. 50. ἡ Ἶβις αὐτὸ καθ' αὑτὸ τῇ καρδίᾳ ἐσὶν ἐμφερής) Significat Ibi cor esse maximum, ut tota pene nihil aliud, quam cor esse videatur. [Pro ἐμφερὴς in M. S. legitur ἀμερὴς, quasi cor Ibidis dividi non possit; quod non perinde placet.]

ἢ πέρας) Nonnulli *lineam* vel *punctum* exponunt: sed malo *finem* vertere, cum huic sensui quadret optime ratio, quæ postea subjungitur.

Pag. 52. πᾶς ὁ ἔχων ἢ τροφὴ, μαθήσεται τὰ γράμματα, ἢ τὰ λοιπά) Unde Juvenalis:

Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat
Res angusta domi.

Et illud Alciati Emblema:

Dextra tenet lapidem, manus altera sustinet alas.
Ut me pluma levat, &c.

ἀμερὴς

UVA. BHSC. BV 01692

ἀμβρὴς) Nomen eſt Ægyptium, quantum conjicere licet.

μαθὼν γράμματα εἰς ὅρμον ζωῆς εὔδιον ἐλήλυθεν) Nam juxta Senarium Proverbialem,

Διπλᾶν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.

Et,

Βακτηρία γάρ ἐϛι παιδεία βίϕ.

Et in *Libro Epigrammatum*,

Η δ' ἀρετὴ ϛαθερόν τι ϗ ἄτροπον, ἧς ὕπὶ μύνης
Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρϕ βιότϕ.

Pag. 56. προσλιθέασι τῷ κυνὶ ϗ βασιλικῷ ϛολὴν παρακειμένῳ χῆμα γυμνόν) Nec defuerunt, autore Plinio *Libri* 6. *Cap.* 30. qui canem pro rege haberent, motu ejus imperia augurantes. Cæterum ubi legitur σχῆμα γυμνὸν, malim dandi caſu legere, χήματι γυμνῷ: niſi mavis dicere, pendere hunc accuſandi caſum a participio παρακειμένῳ ex vi præpoſitionis, ut ſæpe fit: Aut certe diſtingue poſt παρακειμένην, ut χῆμα γυμνὸν per ſe intelligatur.

πῶς δηλοῖσιν ἀγνοίαν) Miror non advertiſſe veterem Interpretem, ἀγνείαν, hoc eſt, *puritatem* legendum eſſe, non, ut ipſe vertit, *ignorantiam*, hoc eſt ἄγνοιαν, quod rationi, quæ ſubſequitur, non eſt conſonum. Quæ & cauſa fortaſſis eum impulit, ut pro dictione καθαρμός, quæ *purgationem* luſtrationemque ſignificat, *corruptionem* verterit.

Pag. 58. ἰχθιῶν ζωγραφοῦσι) pro ἰχθιῶν etſi Venetiano Exemplari refragante, lego ἰχθύν. [Quam Lectionem firmat & Vetus Codex.]

κενοποιὸν δὲ ἰχθὺς πᾶς) Non deſunt ex piſcibus, qui ha-

UVA. BHSC. BU 01692

mum devorent, aut mordeant, atque eſca ſpolient. Et omnino de aſtu piſcium variis Locis Plinius *Lib.* 9.

ἢ ἀλληλοφάγον.) De ſimultate piſcium inter ſeſe, Idem *Lib.* 9. *Cap. ultimo.*

ἅπαξ εἰς θήλειαν φύσιν καθεὶς τὸ ἑαυτῦ) In tauris conceptionem uno initu peragi autor eſt idem Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 45. quæ ſi forte pererrarit, vigeſimo poſt die marem fœmina repetit. Hos non ſæpius quam bis die inire, Idem atteſtatur.

Pag. 62 ὄρυγα ζωγραφῦσι) Orygem Plinius tradit animal eſſe unicorne ac biſulcum *Lib.* 11. *Cap.* 46 Hunc quidam dicunt contrario pilo & ad caput verſo, veſtiri, *Lib.* 8. *Cap* 53. De eodem, Caniculæ vim exponens *Lib.* 2. *Cap.* 40. ita ſcribit : *Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu ejus contra ſtare, & contueri tradit, ac velut adorare, cum ſternuerit.* [Cæterum nos ex M S. Codice pro ὄρυγα repoſuimus ὄρτυγα, *coturnicem* : propterea quod infra huic animanti alas tribuat. Negocium tamen videtur faceſſere, quod anteriora crura nominat ; niſi anteriorem crurum aut pedum partem in coturnice intelligas. Faceſſit & illud, quod dicat huic animanti priſcos Reges inſediſſe, quodque labia nominet.]

ζωγραφεῖ ἑαυτῦ τὰς κόρας) Pupillas oculorum ita depingit, eoque colore inficit, ut indignantis triſtantisque habitu conſpiciatur ; aut certe humi oculos defigens, velut eos pingere pulveri imprimens videtur.

ὡς ὑπὸ γνωμόνων) γνώμων *norma* a Valla verti ſolet: ſtylus, ex cujus umbra horarum ſumitur indicium.

τῦτο μόνον τῶν πλωῶν) Mirum ſane eſt, quod hoc loco Orygem inter volatilia annumeret, quod a nemine, quod ſciam

UVA. BHSC. BU 01692

ſciam, eſt proditum. Itaque totum hunc locum corruptum exiſtimarim. Nec qua ratione poſſit reſtitui ſuccurrit, niſi forte pro τ πλωῶν legimus τ ϑηρῶν.

[τῦτο μόνον τ πλωῶν) Hoc Orygi accommodari non poterat: propterea commodum occurrit Vetus Exemplar, quod nobis totum hunc eximeret ſcrupulum. Cæterum antea poſt ἐπειδὴ dictio una deſiderabatur, quam ex Veteti Codice contextui inſeruimus, ἀντιδικίαν.]

Pag. 64. ὁ μῦς τὸν καθαρώτατον αὐτῶν ἐκλεξάμεν@) Hoc idem Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 37. de muribus Ponticis tradit, *quorum*, inquiens, *palatum in guſtu ſagaciſſimum* Autores quonam modo intellexerint, miror.

μύρμηκα ζωγραφῦσι) Miram formicarum induſtriam, & ingenium vide apud Plin. *Lib.* 11. *Cap.* 30.

Pag. 66. χηναλώπεκα) Chenalopeces, quaſi Latine vulpanſeres dicas, in anſerum genere connumerat Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 22. [Quod hic legebatur συμβάλλειν, recte ex Veteri Exemplari eſt immutatum in σεβάζειν.]

Pag. 68. Εὐχαριςίαν χαίρονλες, κυκνὸν ζωγραφῦσι) Nomen hoc peregrinum eſſe ac barbarum ſatis apparet. Cæterum hanc eſſe eam avem exiſtimo, quam Græci πελαργὸν, Latini Ciconiam appellant. *Ciconiæ*, inquit Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 23. *nidos eoſdem repetunt, genitricum ſenectam invicem educant.* Unde & factum eſt verbum ἀνλιπελαργεῖν, pro eo quod eſt promerentibus gratiam in tempore referre. Cujus rei rationem totam Suidas diligenter his verbis explicat: quæ ideo adſcribere viſum eſt, quod his & Ciconiæ & Hippopotami, de quo proximo Capite, naturæ aperte ac eleganter exprimuntur. Ανλιπελαργεῖν, ἀνλιδιδόναι τὰς χάριτας. λέγε) δὲ, τὸς πελαργὸς γεηρακότας τὸς γονεῖς τρέφειν. Ari-

UVA. BHSC. BU 01692

σοτέλης δέ φησι τ̃ ϖελὶ τ̃ πελαργῶν λόγον ἀληθῆ· ὁμοίως ἢ αὐτοῖς φησὶ ποιεῖν ϗ τὺς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυπῶσι, κατωτέρω ἢ ἱπποπόταμον· δηλῶντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες, ϑῆλὶ τ̃ πτερύγων βασάζουσι τὺς γεγηρακότας γονεῖς· οἱ ἢ ἱπποπόταμοι, ζῶον ἀδικώτατον. Eſt in hanc rem Alciati Emblema:

Aërio inſignis pietate Ciconia nido. &c.

Pag. 70. ἱπποποτάμε ὄνυχας) Hippopotamum deſcribit Plinius *Lib.* 8. *Capite* 25.

ϖελειὰν ζωγραφῶσι) De Columbis Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 34.

Pag. 72. Βασιλέα ἢ κάκιϛον) Antequam in Venetianum Exemplar incidiſſem, quoniam in Exemplari noſtro legebatur κάρϊϛον, legendum credebam κράτιϛον, *potentiſſimum*: cui ſane lectioni quadrat optime id quod ſubnectitur, αἰνιττόμενοι γεγράφειν τ̃ βασιλέα ϗ κόσμε κρατεῖν.

Pag. 74. παρ' αὐτῶ -- ἐν τῷ κόσμῳ) Lacunam hanc replendam exiſtimo interjecto verbo κυβερνᾶται aut ὑπάρχῃ, ut intelligatur, ab eo non ſecus regi mundum, ac domum regiam, quæ in orbis ambitu utique continetur.

Pag. 76. ἐκ τ ϗ μέλιτ- -- ἐκ τ ϗ κέντρε) Lacunas hujus ſententiæ ita replendas exiſtimo, ut legas, ἐκ τ ϗ μέλιτ- χρηϛότητ- ϗ ἐκ τ ϗ κέντρε ϗ ζώε δυνάμεως, Βασιλέα χρηϛὸν ἅμα ϗ ἄτονον εἶναι ϖρὸς διοίκησιν.

Pag. 78. κροκόδειλον ζωγραφῶσι) De quo Plinius *Lib.* 8. *Cap.* 25.

Pag. 80. αὐτότοκον ϗ κατωφερὲς) αὐτότοκον, *per ſe ac facile pariens*. Nam & paulo ante πολυγόνον eſſe dixit. κατωφερὲς expoſui, *in Venerem pronum*. Significat & hoc nomen *in humum deflexum ac deſpiciens*.

IN

UVA. BHSC. BU 01692

IN LIBRUM SECUNDUM.

Pag. 82. Καὶ ἀετῦ νεοσὸν) νεοσὸς lego, & ubi in Venetiano paulo poſt κυκλοηδὸν legebatur, lego κυκλοειδές. Cæterum exiſtimo Libri hujus initia mutila eſſe, ex eo potiſſimum, quod cum cæterorum rationem diligentiſſime attulerit, in his rationem ſubticuerit, idque ad illud uſque Caput, cujus eſt Titulus, τί δηλῶσι χελιδόνα γράφοντες. Niſi forte horum omnium rationes prætermittendas Autor ipſe cenſuit, quod vel omnino ignotæ eſſent, vel quod potius credendum ſit, quod apud Ægyptios vulgo notiſſimæ eſſent.

Pag. 84. Δύο πόδες συνηγόμβοι) Lego vel συνηγμβόι, vel συνημμβόι, aut ſi libet συναγόμενοι. Progreſſus ſiquidem Sol ad ultimum punctum Cancri vel Capricorni, jam ibi defixus ſubſiſtere videtur, quod non ultra, Auſtrum vel Aquilonem verſus progrediatur, ſed incipiat vel a nobis abſcedere, vel ad nos rurſum propius accedere. Græci converſionis Solis rationem habentes, τροπὰς χειμερινὰς καὶ θερινὰς dixere, quæ Latini *hyberna æſtivaque ſolſtitia*, nomine ex ejuſdem ſtatione deſumto, quod ibi ſtare videatur.

Αἰδοῖον χειρὶ κρατύμενον) Unde & legimus quondam extitiſſe Philoſophum, qui in ſomno manum alteram ori, alteram pudendis admoveret; innuens nimirum hæc duo eſſe in homine membra, quæ moderamine egeant frenatuque difficillima ſint.

Pag. 86. Ανθη ἢ ἀνεμώνης) De Anemone papaveris genere vide abunde Plin. *Lib.* 21. *Cap.* 23. & Eraſmum in Proverbio Ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις. Inſuperque Medicos, præcipue Dioſcoridem *Lib.* 2. *Cap.* 207.

UVA. BHSC. BU 01692

Pag. 88. γυναῖκα ἔγγυον) Vide nŭm ἔγκυον legi poſſit, & quod poſt ſequitur σημαίνῃ, ſtructuræ ſenſusque ratio poſtulet, ut in ζωγραφῆσι commutetur.

οἷον πλέρυγας ἔχων) ἔχοντα legendum exiſtimo, quod & oratio ſatis indicat.

Pag. 90. ὥραν δηλοῖ) Poteſt & per *horam*, & per *anni pulcherrimam partem* verti. Sed cum ratio hujus ex Autore non appareat, fit ut non ſatis aſſequamur, utro hic modo ſumi debeat.

Pag. 92. ὡς θήραν —— ἢ ἀέρα) Et hic locus mutilus eſt, nec reſtitutu facilis, niſi dictionem ἢ ἀέρα, ut ſupervacuam, expungas.

Pag. 94. Πράγματα ἑπλά) Malim cum veteri Interprete legere γράμματα. Sed & hujus rationem rei ignoramus.

Pag. 96. ἰχνεύμονα ζωγραφῆσιν) De Ichneumone Plinius *Lib.* 8. *Cap.* 24.

ὀρίγανον ἱερογλυφῆσι) Herba eſt ſic dicta, quod montibus gaudeat, vel, ut Aliis placet, quod viſum acuat. De hac & variis ejus generibus Plin. *Lib.* 20. *Cap.* 17. Hæc & cunila dicitur: Autor Dioſcorides, quem vide *Lib.* 3. *Cap.* 32.

Pag. 98. ἐκσοΐζοντα) Verti cum vetere Interprete, *cauda flagellantem:* ſignificat proprie hæc dictio idem, quod ἐκ τῆς σοᾶς ἐκβάλλοντα, quaſi a porticu & antro ſuo pellentem.

Pag. 102. διὰ τᾶτο σεῖρά ἐσι) De hac re vide Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 44.

ταῦρον ἅπτὶ τὰ ὀρισερά) Idem Plin. *ejuſdem Lib. Cap.* 45.

Pag. 106. ἀετόν λίθον βασάζοντα) De aquilis Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 3.

ὠτί-

UVA. BHSC. BU 01692

ὠτίδα) Avem hanc dictam putat Plin. quod sit *auribus plumeis eminentibus*, quam describit *Lib.* 10. *Cap.* 22. & 23.

Pag. 110. ῥήσσει ἑαυτὸν ὅπὶ τῳ γῳ, ἢ ὀπῳ &c.) Pro ῥήσσει legunt Nonnulli ῥίπτῃ, sic & pro ῥήγματος, ῥίμματος, & pro ὀπῳ, κοπῳ: quam lectionem non improbo.

Pag. 112. ϛόμα ϛόμαϊ ἐμβάλλῃ) *Viperæ mas*, inquit Plin. *Lib.* 10 *Cap.* 62. *caput inserit in os, quod illa abrodit voluptatis dulcedine.*

Pag. 114. αὕτη γὰ ἐν τῇ —— ϗ ὕδει) Videtur deesse ἐν τῇ φυσικῇ τάξῃ, *naturali ordine ac ratione*, aut simile quippiam.

σαλαμάνδραν ζωγραφοῦσιν) De hac Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 66.

Pag. 116. ἀσπάλακα ζωγραφοῦσι) Talpis visum non esse, oculorum tamen inesse effigiem, si quis prætentam detrahat membranam, autor Plin. *Lib.* 11. *Cap.* 37.

Pag. 122. ἄνθρωπον διανθέντα) ἀπὸ τ διαίνειν, quod verbum interdum ἐξαπατᾶν, *decipere* & *circumvenire* notat.

Pag. 128. φαγόντα κόνυζαν) De qua Dioscorides *Lib.* 3. *Cap.* 136.

Pag. 130. ἄρκτον ἐγκυμονοῦσαν) Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 36.

Pag. 132. ἐλέφαντα ϗ κελὸν) Vetus Interpres pro ἐλέφαντα legebat ἔλαφον, sicut & paulo post, ubi de dentibus Elephanti fit mentio.

Pag. 136. ἀδίαντον τῳ βοτάνῳ) Ea est, quæ vulgo capillus Veneris dicitur, inde nomen nacta, quod folium ejus aqua perfusum ϗ διαίνει, *non madeat*, sicco semper simile. De hac Dioscorides *Lib.* 4. *Cap.* 136.

Pag. 142. διὸ ϗ κάμηρος λέγει) Quidam legunt κάμμηρος, quod in idem recidit, ἀπὸ τ κάμπτειν τ μηρόν.

Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κεραὸς δ' ἐλάφοιο) Homerus

UVA. BHSC. BU 01692

rus *Iliados* α. Verba ſunt Achillis Agamemnoni convicianti-tis. Heſſus ita vertit:

Ebrie, victe mero, vultu diſtorte canino,
Qui trepidum pavidi cor habes timidiſſime cervi.

Pag. 148. λάμειαν ἔχοντα] Lego λαίμειαν, ἀντὶ τῆς λαιμαργίαν.

Pag. 152. στρθίον πυργίτλω] De hoc Paſſerum genere vide apud Paulum Æginetam *Lib.* 1.

Pag. 154. στρθοκαμήλς πτερὸν] De Struthocamelo, quæ avium maxima eſt, Plinius *initio ſtatim Libri* 10.

ATque hic noſtrarum Obſervationum finis ſit. Quas (etſi non ipſis omnia, quæ in hoc Autore mutila erant, loca reſtituimus) eo tamen nomine, boni, Lector, conſules; quod non totum Librum Primum Vetus Exemplar, a doctiſſimo & diligentiſſimo homine, Guil. Morelio, nobis oblatum, habuerit: & Venetianum Exemplar, unde hæc tranſſcripta ſunt, multis ſcatebat mendis; atque haud ſcio an paucioribus, quam jam a multis annis hic Typis mandatum fuerat. Tu interim bene vale, & his fruere..

D A-

UVA. BHSC. BV 01692

DAVIDIS HOESCHELII AVGVSTANI

NOTÆ

AD

HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA.

UVA. BHSC. BV 01692

UVA. BHSC. BU 01692

DAVIDIS HOESCHELII AVGVSTANI

NOTÆ

AD

HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Ita Liber Aug. calamo diligenter exaratus. Videtur is, cujus vita apud Suidam extat: isti enim Libelli ad Τερψικὰ referri possunt. Alium puto fuisse Horapollinem Ægyptium sub Zenone Imp. cujus etiam Suidas meminit; quamvis locus est lacunosus. Chæremonem & Hermapionem quoque hoc argumentum attigisse, ex Eusebii *Libro* 3. *Præp. Evang.* e Suidæ *Collectaneis*, & Ammiani Marcellini *Lib.* 17. cognoscimus; Hermatelem, ex Tertulliano de *Spectaculis*: quanquam id nomen Libri M. S. multis modis variant. Quod porro Quidam Ωρϐ Απόλλων῾ scribunt, quo etiam modo in Apographo Indicis Libror. M. S. Bibliothecæ Vaticanæ legitur; id vel Etymologiæ ratione, vel quod sit ὁ διπλογραφϐμβύων, fieri dicamus. *Horapulum*, elegans M. S. quem Justus Poghinus Gallus olim J. Scheckio JC. amico nostro ostendit, in frontispicio & fine constanter nominat, sive id recentium Græcorum more, qui pro *Moscho* dicunt *Moschopulus*, seu corrupte, pro Horapolline.

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ] Scil. γεφύμματα: quæ Αἰγυπτιακὰ vocat Diod. Sicul. *Libro I.* Αἰθιοπικὰ & ἱερὰ *Lib.* 3. opponitque τοῖς δημώδεσι, quæ δημοτικὰ Herodoto *Euterpe*. De his Pli-

 nius

UVA. BHSC. BU 01692

nius *Lib.* 36. *Cap.* 8. *Etenim ſcalpturæ illæ, effigiesque, quas videmus, Ægyptiæ ſunt literæ.* σημεῖα ἅνα ἢ χαρακτῆρες, Lucian. *Hermotimo*: quam inde ἀπὸ τῶν συμβόλων φιλοσοφίαν appellat Philo, Clem. Alex. μυστικὴν, & ἀπ' Αἰγυπτίων θεολογίαν Plut. Vide & C. Tacit. *Lib.* 11. Amm. Marcell. *Lib.* 17. De Symbolo autem Crucis Hieroglyphico, Socratem *Eccleſ. Hiſt. Lib.* 5. *Cap.* 17. & G. Cedreni *Annal.*

Cap. 1. πῶς αἰῶνα] Facile aſſentior conjecturæ Nobiliſſ. Viri, & περιφώνησιν hic deeſſe; quum Secundi Libri Proœmium eam Lectoribus ſuſpicionem moveat: & Paraphraſin potius, quam nudam Interpretationem, Philippi illius videri poſſe; quum aliena fide, σημαίνεσι, non σημαίνομεν, omnia recitentur. Verſus etiam Homeri, *Lib.* 2. *Cap.* 101. adferatur.

ὄφιν] Cyrillus *Lib.* 9. *contra Julianum* ait; Ægyptios fingere ſerpentem in figuram temporis.

τελῶν γενῶν ὄφεων] Varia ſerpentum genera *Libro ad Piſonem de Theriaca*, commemorat Galenus; ac de Baſiliſco quidem hæc: ὁ μὲν γὰρ βασιλίσκος (ἔστι γὰρ τὸ θηρίον ὑπόξανθον, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρεῖς ὑπεροχὰς ἔχον) ὡς φασιν, ὅτι καὶ ὁρᾶσθαι μόνον, καὶ συρίττων ἀκουσθεὶς, ἀναιρεῖ τὰς ἀκόας καὶ τὰς ἰδόντας αὐτόν· καὶ ὅτι τῶν ἄλλων ζώων, εἴ τι καὶ ἅψαιτο τοῦ ζώου ἀνηρημένου, καὶ αὐτὸ τελευτᾷ εὐθέως, καὶ διὰ τοῦτο πᾶν αὐτοῦ τὸ γένος τῶν ἄλλων θηρίων ἐχθροὺς εἶναι φυλάττει. Ibidem (ut hoc obiter oſtendam) ancillæ Cleopatræ Νάειδος & Καρμιόνη (Χαρμιόνη Glycas) dicuntur, quæ Plutarcho Εἰρᾶς (γράφ. καὶ Εἴρας) καὶ Χάρμιον.

Cap. 2. ὄφιν ζωγραφοῦσι] Cyrillus *L. eod.* Aſpidem, in figuram cœli: quod in circulum feratur. Sunt, qui anni Symbolum faciant: vide Hier. Wolfium, in *Somnium Scipionis.*

τὸ γὴ-

UVA. BHSC. BU 01692

τὸ γῆρας] τὸ σύφαρ, Lucian. *Hermot.* Sic Ariſtoph. γελῶ μᾶλλον, ἢ τὸ γῆρας ἀφεὶς: Suid. ἀντὶ δ ἐάσας· ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῶν ὄφεων, τῶν ἐκδυόμενων τὸ γῆρας. Viſe Ariſtot. 8. *Hiſt. Animal.* 17. Theocriti *Aram.* Ælian. *Lib.* 9. *de Animal. Cap.* 16. Nicandri *Theriaca.* Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 27. *&* *Lib.* 20. *C.* 23. Virg. 3. *Georg.* 2. *Æneid.* Nonn. *Dionyſ. Lib.* 41. Serpentem inde Symbolum Medicinæ dixerunt. Ut enim ille fœniculi guſtatu ſenectam exuit, oculorumque aciem ſucco ejus reficit; ita ægroti, ope artis Medicæ, morbos depellunt; Theodor. *Lib.* 1. *Therapeut.*

ἢ μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν] Quod Simplicius, εἰς τὰς ἰδίας ὁλότητας reverti, dixit: Epicharmus, ἁ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν. γᾶ μὲν εἰς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω. Similia apud Philon. & Eurip.

ἐνιαύσιος χρόνος] περιτελλόμενος, ἢ περιπλόμενος ἐνιαυτός, Hom: περὶ τὸ ἴσον εἰς ἑαυτόν. *Annus vertens, eſt natura, dum Sol, percurrens duodecim Signa, eodem, unde profectus eſt, redit:* Cenſorinus. Herodot. *Lib.* 1.

Cap. 3. Ασροκύων] Hæc lectio M. S. Cod. Aug. vera eſt: is eſt ἀστρῶος κύων: τὸ κατ' οὐρανὸν ἄστρον Cl. Alex: intelligitur Canis, quæ & Canicula, Sirius. Plut. *Lib. de Iſide:* λέγουσιν οἱ ἱερεῖς, καλεῖσθαι Κύνα μὲν ὑπὸ Ισιδος ὑφ' Ελλήνων, ὑπ' Αἰγυπτίων δὲ Σῶθιν (pro quo alibi, apud Eundem, Σώθιν legitur) &, τὸν ἄστρων ὑπὸ Σείριον, Ισιδος νομίζουσιν. Homerus, ἥλιος ἀστὴρ *Iliad.* λ'. ὁ δὲ πεμπάστης κύων, Lucian. de quo Didymus ad *Lib. Iliad.* χ'. Nonn. *Dionyſ. Lib.* 47. Sirius aliquando pro Sole accipitur, Diod. Sicul. *Lib.* 1. Plut. *de Iſide.*

Cap. 4. πενθεκαίδεκα μοιρῶν ὑπαρχούσαν] Sc. σελήνην: quindecim gradibus confectis; id eſt, quando ☽ quindecim partibus a ☉ receſſit, poſt ☌ tendens ad ☍ : tum enim ὕπαυγος eſſe de-

UVA. BHSC. BU 01692

definit, & fit orientalis a Sole, ſecundum Aſtrologos. Ptolem. *Lib.* 4. τετραβίβλ8, *Cap.* ϖΕὶ συναρμογῶν. Theon in *Arati Phœnom.* Plin. *Lib.* 2. *Cap.* 14. Interpretatio illa, quæ ιέ. μοίρας pro 15. diebus accipit, locum habere non poteſt: quia tum Luna Soli opponitur, & plenum lumen nobis obvertit: tantum abeſt, ut corniculata appareat. De hoc Horapollinis loco, quidam Vir Doctiſſimus, ſic ad me: Proponit Autor diſtantiam 15. partium, id eſt, graduum, non quod in illo poſitu duntaxat ☽ cornua ſurſum tendat; nam revera quum primum illa unico gradu a ☉ is conjunctione diſcedit, ſtatim reſpectu noſtri cornua erigere incipit, etiamſi nondum appareat. Sed dum 30. diebus completis, ait, ☽ deorſum inflexa gerere cornua; cum vulgo loquitur, quod integro menſi 30. dies tribuere conſuevit. (Vide infra *Cap.* 66.) Supponit autem Solem in eodem poſitu, quo ſupra, id eſt, in Occidente, & Lunam ejus conjunctionem appetentem: tunc enim ☽ antequam ☉i in eodem longitudinis puncto jungitur, cornua ſua deorſum inflectit.

Cap. 5. τελακοσίων ξέ. ἡμερῶν] Plin. *L.* 18. *Cap.* 25. & *L.* 34. *C.* 7. Janum geminum a Numa rege dicatum ſcribit, qui pacis bellique argumento colatur, digitis ita figuratis, ut CCCLXV. dierum nota, per ſignificationem anni, temporis & ævi ſe Deum indicaret. Jani ſimulachrum olim etiam ita effingebatur, ut dextra τ, ſiiniſtra vero ξέ, literas præferret: quo itidem numerus dierum anni exprimitur. Vide Suid. in *Dictione* χωνη). Plut. in *Placitis Philoſoph.* & Cenſorin. *de Die Natali*, *Cap.* 6. 7.

Cap. 6. εἴδωλον ἡλίϰ] Clem. Al. *Strom.* 5. ὁ δ' ἱέραξ, σύμβολον ἡλίϰ. πυρώδης γὰρ ϰ ἀναιρετικός. ἀυλίκα τὰς λοιμικὰς νόσϰς ἡλίῳ ἀναλη-

UVA. BHSC. BU 01692

ναλιθέασιν. Euſtath. ά. Iliad. ἱέραξ δ' ἱέρωται ἡλίῳ Απόλλωνι, διά τε τὸ ὀξὺ (Diod. S. *Lib.* 3.) τ̃ς κινήσεως, καὶ δι' ἄλλο τι ἐξ ἐτυμολογίας συγγένειαν. καὶ γὰρ ἵεται ῥᾷον ὁ ἥλιος.

ὀξυωπῆν] Ælian. *Lib.* 10. *de Animal. Cap.* 14.

πολυχρόνιον] Ad annos uſque 700. Idem: quod in dubium tamen vocat.

ὑπλιάσας] ὡς ἐξ ὑπλίας νέων, Ibid.

αἷμα] σαρκῶν ἃ ἥδεται βορᾷ, καὶ πίνει αἷμα, καὶ τὰ νεόττια ἐντρέφει τοῖς αὐτοῖς, Ælian.

Cap. 7. ψυχῆς φρόνημα] Cor, mentis quædam ſedes eſt; in eo enim creditur eſſe animi virtus principalis: Gr. Nyſſ. *Hom.* 1. *in Paſcha.* Hippocr. *Lib.* περὶ καρδίης, ubi & de animi nutrimento. at Philo περὶ ὀνείρων, Cl. Al. *Str.* 5. & Galenus Libro, ὅτι τὰ τ̃ς ψυχῆς ἤθη τ̃ ξ̃ σώματος κεφάλαιόν ἐστιν ἔπεται, cerebrum animi domicilium dicunt. vide Theodoreti *Serm.* 5. *ad Græc. Infid.*

Cap. 8. ἐγκορὶ, κορὶ] Scholiaſtes Pindari, locum adfert ex Æſcyli *Danaidibus*, quo idem innuitur;

Κἄπειλα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίκ φάος·
Εως ἐγείρω πρευμενεῖς νυμφίκς,
Νόμοισι θέντων, σὺν κόροις τὲ καὶ κόραις
Κἀν τῷ βίῳ * ἀκορεῖ——

*ἴσ. ἐγκόρῳ.

ἀνλὶ ξ, κόρας κορώνας. παροτρύνοντες δ' ἔνιοί φασιν, ἐγκορεῖ κόρας κορώνας. Quibus verbis an mendum ſubſit, vide. velut Ibid. αἰχύνλω mendoſe legitur, pro αἰχύνων, τὸ ὀτελίζων. De eodem ritu, Æliani verba *Lib.* 3. *Cap.* 9. *de Animal.* ſunt hæc: *In nuptiis olim Veteres, audio, poſt Hymenæum Cornicem invocare ſolitos fuiſſe; Hocque Concordiæ ſignum dare iis, qui liberûm quærendorum gratia conveniſſent.* Eandem porro

UVA. BHSC. BU 01692

ro continentiæ laudem cornicibus, quam Autor noſter, tribuit Naz. *Paræneſi ad Virg.* Plutarch. *Gryllo* & Ælian. κορῶναι (inquit hic) ἀλλήλαις εἰσὶ πιστόπαι. ἢ ὅταν εἰς κοινωνίαν συνέλθωσι, πάνυ σφόδρα ἀγαπῶσι σφᾶς· ἢ ἴκ ἂν ἴδοι τις μιγνύμενα ταῦτα τὰ ζῶα ἀνέδην, ἢ ὡς ἔτυχε. λέγουσι δὴ οἱ τὰ περὶ τούτων ἀκριβοῦντες, κἂν ὅτι ἀποθάνοι τὸ ἕτερον, τὸ λοιπὸν χηρεύει. Idem de turture ſcribit Baſil. M. *Homil.* 8. *in Hexaëm.* Clem. Al. *Strom.* 2. Naz. *Car. ad Virg. Paræneticо.*

μιᾷ κορώνῃ] Non alienum ab hoc loco, quod Ibidem legitur: οἵτε ἕδρας ἢ πτήσεις ὀρνίθων παρατηροῦντες, ἴκ ἀσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττεύσιν εἶναί φασιν, εἰ ὑπακούοιτο κορώνῃ μία.

Cap. 10. αὐτοχθὲς] ὁ κάνθαρος, ἄθηλυ ζῶόν ἐστιν, &c. Ælian. *Lib.* 10. *Cap.* 15. Plut. *Lib. de Iſide* duobus in Locis. Iidem, Scarabæum viris bellicoſis ſculpturam annuli fuiſſe, inquiunt: quod maribus prorſus univerſis pro patria pugnandum ſit. Ammian. Marcell. *Lib.* 17. *per vulturem naturæ vocabulum pandunt: quia mares nullos poſſe inter has alites inveniri, rationes memorant Phyſicæ.*

Βοὸς] ὄνος, ſecundum Suidam; qui, idem vocabuli Etymo confirmat. Vide etiam locum Plinii, e *Lib.* 11. *Cap.* 20.

σφαιροειδὲς] Præter Plut. & Ælianum, niſi quod locus apud illum mendoſus, Euſeb. *Lib.* 3. *Evang. Præparat.* idem adfert e Libro Porphyrii περὶ τῶν ἐμψύχων ἀποχῆς, ubi Ægyptios, etiam Cantharum ſive Scarabæum, tanquam vivam Solis imaginem, coluiſſe ſcribit: Αἰγύπτιοι δὲ ἐσέφθησαν, ὡς εἰκόνα ἡλίου ἔμψυχον.

αἴλουρον] Gell. *Lib.* 20. *Cap.* 8. Ælurorum oculos ad Lunæ vices (inquit) aut ampliores fieri, aut minores. Illud,

ἐν

UVA. BHSC. BU 01692

ἐν πανσελήνῳ ; hoc, ἐν τῇ μειώσεσι τῆς ἄρκτου, Plut. Similia de Cercope, *Annal. Lib. I.* apud M. Glycam. de Ibide, quæ interlunii tempore cæca ; & de muſtela, cujus hepar cum Luna variatur, Plut. *Lib.* 4. *Sympoſ. Q.* 5.

δεῖ δὲ τριακονταήμερον] Herodot. Cleio, Αἰγύπτιοι δὲ τριακοντημέρους ἄγουσι τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας, παρὲξ τοῦ ἀριθμοῦ. Vide Diod. Sicul. *Lib. I.*

ἴβις] ἣν τῷ Ερμῇ δέ φασι, τῷ πατρὶ τῶν λόγων, φιλεῖν) : Aelianus *Lib.* 10. *de Animal. Cap.* 29.

Cap. 11. πρὸς βορέαν) Plutarch. *Rom. Quæſt.* 93. θῆλυ πᾶν τὸ γύψ ἐστι, καὶ κυΐσκον) δεχόμενοι τὸ ἀπηλιώτου, ὥσπερ τὰ δένδρα τὸ ζέφυρον, *Aegyptii perhibent, totum vulturum genus eſſe fœmininum, & concipere Subſolani flatu excepto, ſicut arbores Favonii admiſſo ſpiritu.* Aelian. *Lib.* 2. *Cap.* 46. *Vulturem non naſci marem ajunt : quam rem non ignorantes hæ beſtiæ, pullorumque ſolitudinem ac inopiam timentes, ad gignendos pullos talia machinantur : adverſæ Austro volant, qui ſi non ſpirat, ad Eurum ventum oris hiatu ſe pandunt ; ſpiritus venti influens, ipſas implet.* Vide Baſil. M. *Homil.* 8. *in Hexaëm.* Mich. Glyc. *Annal. Lib. I.*

ἡ γύψ] ὁ γὺψ, maſculino genere, utuntur alii Scriptores, *Levit.* 11. *Deut.* 14. *Job.* 39. Baſil. M. *Homil. ead.* Ariſtot. 6. *Hiſt. Animal.* 5. Plut. Lucian. Xiph. &c.

αὐτὸ μόνον] *duntaxat :* ita loquitur Lucian. *Somnio.* & Philo paſſim.

ἔστι δὲ καὶ ἄλλα γύπη ὀρνέων] Ita malim cum Aug. Cod. legere, quam cum Interpretibus γυπῶν : quamquam non ſim neſcius, Ariſtotelem duo vulturum genera facere, 8. *Hiſt. Animal.* 3. τῶν δὲ γυπῶν (inquit). δύο ἐστὶν εἴδη· ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλευκότερος· ὁ δὲ μείζων καὶ σποδοειδέστερος. Plin. *Lib.*

UVA. BHSC. BV 01692

10. *Cap.* 6. *Vulturum prævalent nigri.* Cæterum aves cohortales quoque vento concipere, autor eſt Columella, *Lib.* 6. *Cap.* 27. Plinius *Lib.* 10. *Cap.* 60. *Quidam & vento putant ea* (ſcil. ova hypenemia) *generari: qua de cauſa etiam zephyria appellantur.* Ariſtot. *Lib.* 6. *Hiſt. Animal. Cap.* 2. ζεφύρια ἢ καλεῖ τὰ ὑπλωέμια ὑπό λινων, ὅτι ὑπὸ τὴ ἐαρινὴν ὥραν φαίνον ἢ δεχόμθμαι τὰ πνεύμαλα αἱ ὄρνιθες. Auguſt. *Lib.* 21. *de Civ. Dei, Cap.* 5. *In Cappadocia etiam equas vento concipere, eoſdemqne fœtus non amplius triennio vivere* ſcribit. De quo & Varro *Lib.* 2. *Cap.* 1. & Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 42. Ælianus oves non ignorare ait, Boream & Auſtrum non minus, quam qui eas ineant arietes, earum fœcunditatem promovere; & illum quidem ad maſculæ ſobolis generationem, hunc fœmineæ efficacem eſſe; ideoque, pro ſexus deſiderio, ad alterutrum ventum in coitu ſeſe obvertere, *Lib.* 7. *Cap.* 27.

γυπῶν ἢ ὑπλωέμιον] Id eſt, ὑπ' ἀνέμε ὀχθομθύων: *at vulturum, qui ex vento concipiunt, ova ad gignendum*, abſque negandi particula, cum M. S. rectius legeris. Phaſianinus, *Vulturum autem, in aëre coitum facientium ſub vento, ovorum generatio ad procreandum fit.*

ἄλλα γθύη ὀρνέων] οἷον ἀλεκτορίδ@, πέρδικ@, φεισερῶς, ταῶν@, χλωὸς, χλωαλώπεκ@, gallinæ, perdicis, columbæ, pavonis, anſeris, chenalopecis. Ariſtot. Plin.

ἔκέτι ἢ φεὸς ζωογονίαν] γίνελαι γὸ τὰ ὑπλωέμια γόνιμα, ἐὰν ἔν τινι καιρῷ ὀχθεθῇ ὑπὸ ἧ ἄῤῥεν@, Ariſtotel. 3. *de Gener. Anim.* 1.

ἀφ' ἧ καὶ] Phaſianinus, *atque etiam exinde in omni dea id obſervant, vulturem ſubſcribendo.*

Cap. 12. συνεσάναι] Phaſianinus, *Ipſis etenim Ægyptiis mun-*

UVA. BHSC. BU 01692

mundus ex hujuſmodi conſiſtere fœminis, non vero maſculis, videtur.

ἀρσενοθήλεις] Phaſianinus, *hermaphroditi*: qui ſunt Philoni ἀνδρόγυνοι & γύνανδροι. Plut. μητέρα τ῀ Σελωίνην ϗ κόσμον καλοῦσι, ϗ φύσιν ἔχειν ἀρσενόθηλυν ὅλον. *Lunam mundi matrem appellant, & naturam ex utroque mixtam ſexu ei aſſignant.* Ammonius in *Lib. Ariſtot. de Interpret.* ϗ γὰρ εἰ ἀρσενικῶς Αἰγύπτιοι τ῀ σελωίνην ὀνομάζειν εἰώθασιν· ἀλλ' ὡς θῆλυ τ῀ γῆν, οἶμαι, αὐτὴν παραβάλλοντες, ἀφ' ὑπὸ ἡλίου μόνον, ἀλλὰ ϗ ὑπ' αὐτῆς φωτιζομένην. διὸ ϗ ὁ ἐν τῷ συμποσίῳ ϗ Ἀριστοφάνης λόγον τὸ μὲν ἄῤῥεν τῷ ἡλίῳ προσήκειν ἔφη, τὸ δὲ θῆλυ τῇ γῇ, τῇ δὲ σελωίνῃ τὸ ἀῤῥενόθηλυ. Naz. εἰσήχθη τις ἡμῖν ϗ Μαρκίωνος θεὸς ἀῤῥενόθηλυς, *introductus nobis eſt Marcionis etiam Deus, maſculo-fœmineus.*

Cap. 13. ἐγκόσμιον] *Mundanum*, ſeu *qui in mundo eſt*, proprie ſignificat. Phaſianinus, *Deum totius orbis.* Bernardinus plane omiſit.

Cap. 14. κόλυμβον] *Urinatorem*, *natatorem*; κολυμβητὴν τ῀ ὕφυδρον, Ælian. τὸν τὰς ἀποδύσεις τὰς κατωλάτω μετιόντα, Idem. κυβιστὴν, Naz. Phaſianin. *ſtagnum.*

κυνοκέφαλον] De Cynocephalo, Ariſt. *Lib.* 2. *Hiſt. Anim. Cap.* 8. Aelian. *Lib.* 4. *Cap.* 46. *de Animal.* & *Lib.* 6. *Cap.* 10. Diod. Sicul. *Lib.* 3.

ἐπειδὴ οβ'. χώρας] Totidem ſunt Linguarum Idiomata, Epiphanio autore, *Lib. I. contra Hæreſ.*

χάραγματα Πτολεμαίων] Ptolemæis regnantibus. Aelian.

Ερμῆ] εὑρετῆ τ῀ παιδειῶν ϗ τ῀ τεχνῶν, Diod. Sicul. *Lib.* 1. *Sect.* 2. Γραμματικῆς ϗ Μουσικῆς, Plut. *de Iſide.*

ἄργον] Lib. M. S. ἄρτον, quod probo, ut ſit hic ſenſus; *Cynocephalum neque piſcibus, neque pane veſci e piſcibus con-*

UVA. BHSC. BV 01692

confecto. Quo panis genere victitasse Oritas, Plin. docet *Lib. 7. Cap.* 2. qui idem *Lib.* 18. *Cap.* 11. & ostrearii panis meminit. Strabo *Lib.* 15. pisces ad Solem assatos, in mortariis, quæ e cetorum vertebris fiant, ab Oritis illis tundi; atque inde, frumento paululum admixto, panem confici scribit: οἱ σπόνδυλοι δ' αὐτοῖς εἰσὶν ὅλμοι, ἐν οἷς πλήσασι (πλιάσασι) τὰς ἰχθύας ἐν ἡλίῳ καλοπλήσαντες· εἶτ' ἀρίοποιοῦσι, σίτῳ μικρὰ καταμίξαντες. Athenæus *Lib.* 9. ex Mnesimacho, inter piscis species, ἄρτας quoque ponit. Phasianinus *Argum* piscem accepit, quem nullus reperio: ἄρκτῳ vero apud Aristotelem, aliud. Bernardinus totum hunc locum, ut alibi alia (vitio forsan Exemplaris) prætermisit.

καθάπερ ἡ οἱ ἱερεῖς] Piscem odii, ἀπὸ μίσους, seu (ut Horapollo noster) rei abominandæ, ἀπὸ μύσους, Symbolum fuisse apud Ægyptios; Clem. Al. *Str.* 5. Plut. *Lib. de Iside* ostendit. Unde piscium esu abstinuisse Sacerdotes, nihil mirum: idque cum alias ob fabulas, inquit Clemens *Str.* 7. tum potissimum, ὡς πλαδαρὰν τὴν σάρκα τοῖς τοιάσδε καταασκιάζούσης βρώσεως. Sua etiam ætate piscibus Ægyptios Sacerdotes abstinuisse; scribit idem Plutarch. *Lib* 8. *Sympos. Q.* 8. (quod apud Interpretem desideratur) *& piscium nullum immolari, nullo rem sacram fieri.* ἰχθύων θύσιμον ὄδεις, οὐδὲ ἱερεύσιμον. Piscem coluerunt Syri tanquam Deum. Diod. Sicul. *Lib.* 2. Lucian. *de Syria Dea.*

ἀφιτομὴν] Philo ἀφὶ ἀφιτομῆς. Cl. Al. *Str.* 1.

Cap. 16. ἵνα ᾖ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ] Lacuna in M. S. eadem, & lectio, forsan restituenda hoc modo; ἵνα ᾖ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ πᾶν καταῤῥυῇ, κατασκευάσματα ὑπάρχῃ, δι' ὧν &c. Phasianinus, *Ne vero latius aqua utique decurrat, neve rursus restrictius, præparationes quædam ibi fiunt, per quas aqua ipsa ad*

UVA. BHSC. BV 01692

ad horologium defluit: ambobus etenim præparamentis opus eſt.

Cap. 17. θυμὸν) *Furorem*, Phaſian. *Animum, iram, furorem*, Bernardinus, quum vox Græca ſit πολύσημον. Elias Cret. Epiſc. *Leo ſic eſt a natura comparatus, ut & iracundia, & vitæ ſolivagæ ſtudio, & abhorrente a ſocietate ſui generis animantium inſtituto delectetur.* Quæ ad verbum leguntur *Homil.* 9. Baſ. M. & *Annalium* M. Glycæ *Lib. I.* ubi lacunam *p.* 68. e Cod. Aug. ſic exple, ἡ ὅθεν τοῖς παθαινομένοις ἡ ὑγεία προσγίνεται. Plura de Leone vide apud Ariſtot. & Aelian.

κεφαλὴ δ' ἔχε μεγάλην] Oppian. *Lib.* 3.

——μέγαλην δέ τε κόρυθα

Ομματα δ' αἰγλήεντα——

Fulgentes oculos, caput immenſum.

Ωρον] Plut. *Lib. de Iſide*, Ωείωνα τὸν Ωρον dicit: & *Lib.* 5. *Sympoſ. Q.* 4. τὸς ἐνιαυτὸς ἀρχαϊκῶς ὥρας λέγεσι: ut & Diod. Sicul. *Lib. I.* qui inde, τὰς κατ' ἔτος ἀναγραφὰς, ὡρογραφίας προσαγορεύεσι, inquit. τὸν δὲ Ωρον μεθερμηνευόμενον φασὶν Απόλλωνα ὑπάρχειν, Ibid.

ὡρῶν κρατεῖν] ὥραι, quatuor anni tempora; Olympi janitrices Homero: πυλωρὸσι δὲ, Lucian. Unde Janus apud Ovidium,

Præſideo foribus cœli cum mitibus Horis,
Et redit officio Jupiter ipſe meo.

Homerus *Iliad.* θ'.

Αυτόμαται δὴ πύλαι μύκον οὐρανὸν, ἂς ἔχον Ωραι·
Ταῖς ὄπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Ὄλυμπός τε,
Η μὴν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠὲ θπιθεῖναι.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 18. Αλκὴν δὲ γράφοντες] ἀλκῆς μὲν σύμβολον καὶ ῥώμης αὐτοῖς ὁ λέων, Clem. Al. *Str.* 5. *Proverb.* 30. σκύμνος λέοντος ἰσχυρώτερος κτηνῶν, ὃς οὐκ ἀποστρέφεται οὐδὲ καταπτήσσει κτῆνος. Quid vero sit ὀσμὴ λέοντος, *Jobi* 6. *Capite*, docet Scholion M.S. e Chrysost. δυσῶδες γὰρ τοῦτο τὸ θηρίον μεθ' ὑπερβολῆς· ἐπειδὴ γὰρ ἔχει τὴν ἀπὸ τῆς φύσεως πλεονεξίαν, ἑτέρως αὐτὸν τῶν ἄλλων φαυλότερον ἐποίησεν ὁ θεός.

ἀνεῳγότας] Plut. oculos Leonis dormientis suffulgere, dormire autem momento temporis, ait. 4. *Sympos. Q.* 5. vide Ælian. *Lib.* 5. *Cap.* 39. *de Animal.* & Etymolog.

Cap. 19. τοῖς κλείθροις τῶν ἱερῶν] Plutar. καὶ τὸν λέοντα τιμῶσι, καὶ χάσμασι λεοντείοις τὰ τῶν ἱερῶν θυρώματα κοσμοῦσιν, ὅτι πλημμυρεῖ Νεῖλος,

Ηελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο Λέοντι. id est, *Et Leonem venerantur, rictibusque Leoninis januas templorum ornant, quia Nilus exundat* (ut *Seq.* etiam *Cap.* noster Autor asserit)

Titanis primum curru tangente Leonem.

Cap. 20. φοβερὸν] *Amos* 3. λέων ἐρεύξεται· καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται; *Leo rugiet, quis non timebit?*

Cap. 21. Νείλου] De hoc Strabo *L.* 17. Plin. *L.* 5. *C.* 9. Sic autem dictum volunt, sive παρόσον νέαν (ἤτοι ἐνιαυσιαίαν) ἰλὺν φέρει, quo alludit Plut. *Lib. de Iside.* Non. *Dionys. Lib.* 3. Heliodorus Tricæ Episcopus *Lib.* 9. *Æthiopicôn.* seu ἀπὸ Νείλεως, ut Diod. Sicul. *Lib.* 1. ὃς μετὰ μάχην ἔκτισεν Εὔκρατιν. seu ἀπὸ τοῦ νάειν λαιῶς, ὅ ἐστι ῥεῖν κατὰ συστροφήν. seu denique ὅτι κατ' ἔτος πλημμυρῶν, ὡρισμένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ, Schol. *Theocr. Idyll.* 7. Diphthongo cur scribatur, Eustathius ad *V.* 224. *Dionys. Periegetæ* indicat: τὸ γὰρ Νεῖλος, κατὰ τὴν δύναμιν τῶν ἐν αὐτῷ στοιχείων, ποσούμενον, τὸν τξέ. ἀριθμὸν

UVA. BHSC. BU 01692

μὸν συντελεῖ, ὁπόσαι εἰσὶ ἡ αἱ καθ' ἑνιαυτὸν ἡμέραι· ἡ ὅτω δείκνυται, ὅτι ὁ Νεῖλος ἐξ εἰρμόν ἵνα φέρεται.

χολέδρας.] χολέδραι, ὑδάτων δοχεῖα, δεξαμεναὶ, Ammon. ἀγωγοὶ ὕδατος, Herodian. ὑδραγωγοὶ, Sirac. 24. ὑδραγώγεια, Strabo *Lib.* 5. ὑδραγώγια, Harmenop. σωλῆνες & ὑδροῤῥόαι, Basil. ἀύλοὶ σωληνοειδεῖς, Philo. In Gloſſario, *Canalis*, ρεσρυεξ: quod emendo, ρεῦς, ῥύαξ. Eſt autem χολέδρα compoſitum ἀπὸ τὸ κοιλὸν, ἡ ἓ ἔδραν, in tubos cavatum, Siphon; vel ἀπὸ τοῦ χύσιν, unde χολάδες etiam dicuntur ſecundum M. S. Lexicon Aug. τὰ ἔντερα. Phaſianin. *ſedes communes.*

τὰς εἰσαγωγεῖς] κρηνὰς, Basil. Hinc aquam per tubos ſive canales illos ductam, εἰσαγώγιμον ὕδωρ idem Strabo vocat.

ἀφ' ἧς] Phaſianin. *qui mos in hodiernum uſque diem etiamnum apud eos firmus perdurat, qui vota pro humoris & aquæ abundantia ſuſcipiunt.*

μέση τῆς οἰκουμένης] Medium terræ ſive ab aquilis, ſeu a corvis, ſeu ab oloribus eſſe inventum, qui ab extremis illius partibus eo convolarint, ubi templum fuerit Delphicum; fabulantur Græci: quem inde ὀμφαλὸν γῆς, Pindarus *Pyth. Od.* 8. & 11. *Nem. Od.* 7. Euripides *Medea*, eosque ſetus Plato *Lib.* δ' Πολιτῶν, id eſt, *terræ umbilicum*, dixit. Hinc μεσόμφαλος ἕδρα ἓ Ἀπόλλωνος, apud Clem. Al. ex eod. Eurip. Sic μεσόμφαλον ἄῤῥον ὀλύμπου, eſt Aries Nonno *Dionyſ. Lib.* 1.

Cap. 22. ἡμιατήριον] Plut. *Lib. de Iſide*, Ægyptios cœlum hac figura ſignificare ſcribit. Neque tamen quicquam impedit, eâdem Ægyptum notatam, quam cœli imaginem interpretabantur, ut eſt apud Hermetis *Æſculapium Cap.* 9. Videtur hac quoque zelotypus deſignatus: etſi Ho-

UVA. BHSC. BU 01692

Horapollinis verba id non clare exprimunt.

Cap. 24. Φυλακτήριον] ἀλεξιτήριον, ἀντιφάρμακον, φείαπλον.

Cap. 25. Απλασον] ἢ ἀδιατύπωτον, Philo. παιδίον μὴ ἐξεικονισμένον, *Exod.* 21.

Cap. 26. ἀνεωγότας ἔχειν] Plut. *Lib.* 4. *Sympoſ.* Q. 5. Ælian. *Lib.* 13. *de Animal. Cap.* 13.

Cap. 27. γλῶσαν] σοφῆς ὀχετηγὸν ἰωῆς, Non. *Dionyſ.* 26.

οἵτε λόγοι] ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μέν ἐσιν ἐνδιάθετος, ὁ δ' προφορικὸς· ἢ ὁ μὲν οἷά τις πηγὴ, ὁ δὲ γεγονὼς ἀπ' ἐκείνης ῥέων· ἢ ὁ μὲν ἐσὶ χωρὶς τὸ ἡγεμονικὸν· ὁ δὲ κατὰ προφορὰν, γλῶττα καὶ στόμα ἢ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιΐα, Philo *Lib.* 3. *de Moſe.* Ariſtoteles illum τὸν ἐν τῇ ψυχῇ, hunc τὸν ἔξω λόγον vocat, 1. *Analyt. Poſt.* 8. Vide Baſil. M. *Homil. in principium Joannis*, & Naz. *Definit. Jamb.* Ælianum *Libr.* 10. *Cap.* 29. *de Animal.* His quidam addunt λόγον ἐγγράμματον, cujus hic manum Horapollo Symbolum facit; quam ἔγγραφον αὐδλῶ ex Nonno dicere poſſumus: nam & ſcribendo, idque manus miniſterio, ſenſa mentis exprimimus.

ὕφαιμον] *Cruore ſuffuſum.* Huc pertinent illæ Græcorum phraſes, φονικὸν βλέπειν, Baſil. M. φοβερὸν, ὕποπτον, ἰταμὸν, δριμὺ, ὀρίγανον, Lucian. Ariſtoph. ταυρωπὸν ἀποβλέπειν, Philo. ταυρηδὸν ὁρᾶν, & ſimiles. *Geneſ.* 4. ἵνα τί συνέπεσε τὸ προσωπόν σε; dicit Caino Jehova: & Jacobus Leæ Rachelique, ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ὅτι οὐκ ἔσι πρὸς ἐμὲ, ὡς ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, Ibid. 33. & 1. *Reg.* 18. de Saulo dicitur, καὶ ἦν Σαὺλ ὑποβλεπόμενος τὸν Δαβιδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καὶ ἐπέκεινα. Quo ſenſu Latini etiam, *torve aſpectare*, *torva tueri*, *oculis torvis tueri* dicunt.

ὀφθαλμὸν] *Nam & oculi nimis arguti, quemadmodum animo*

UVA. BHSC. BU 01692

nimo affecti ſimus, *loquuntur*, Cic. 1. *de Leg.* Suntque animi tanquam fores, Polemoni: quos cor ſequi, ὅμμασι γὰρ καρδίη ἕσπεται, dixit Theologus. Notum eſt illud Comici; *Non innueram*: & Apophthegma ſive Iſocratis ſeu Periclis (utrique enim Plutarchus tribuit) de oculorum continentia. Cui ſimile illud Xenocratis; qui negabat quicquam referre, pedes ne an oculos in alienam domum defigeremus, apud Ælian. *Lib.* 14. *Var. Hiſt. Cap.* 42. qui, *Cap.* 22. *ejuſdem Libri*, exemplum adfert eorum, qui oculorum nutu & manuum geſtu, quum per tyrannum colloqui non liceret, animi cogitata, alii aliis, aperuerint.

Cap. 28. ἀγέ] χίλια ἐνενήκοντα πέντε.

τριετὴς χρόνος] Hanc & humanæ ſtaturæ menſuram dicunt, quæ annos tres nato media ſit. Baſil. Magn. *Homil.* 10. *Hexaëm.* τριετὲς τὸ παιδίον· ἐμέτρησεν ὁ πατὴρ, οἶδεν ὅτι τὸ διπλάσιον τοῦτο μέγεθος ἀποληψεται ἐν τῇ τελειώσει.

Cap. 29. Φωνὴ ἢ μακρόθεν] Sonitus & tonitru ex eo ſunt genere, quæ ſane nullo modo pingi poſſunt. Sed quum in Obeliſcis, qui Romæ ſuperſunt, multæ conſpiciantur imagines rerum nec naturalium nec artificialium; quæ quid ſibi velint, hodie nemo facile dicat: fieri poteſt, ut eæ mutuo inter Ægyptios ac tacito conſenſu de hujuſmodi rebus, quæ ſub viſum non cadunt, acciperentur.

φωνὴ] ἡ φωνὴ pro tonitru accipitur *Exod.* 9. Ac Phyſici dicunt, fulgur tonitru poſterius erumpere, ut ſanguis vulnus ſequatur: prius tamen videri; auditu ſonum expectante, viſu lumini occurrente: Plut. *Lib. ad Princip. Inerudit.* Plin. *Lib.* 2. *Cap.* 54.

βροντὴ] τί μοι φιλοσοφήσεις ὦ κεφαλῶν ἢ βροντῶν, ὦ βροντῶν ἀπὸ γῆς σὺ, ἢ ὅδε μικροῖς σπινθῆρσι τ' ἀληθείας λαμπόμενε;

UVA. BHSC. BU 01692

τίνας ἀτμὰς ἀπὸ γῆς αἰθάσῃ, νέφος δημιουργὸς; ἢ ἀέρι πύκνωσίν τινα, ἢ νεφῶν τῶν μανωλάτων (γράφ. ἢ πυκνολάτων) θλίψιν ἢ σύρρηξιν; ἵνα ἡ μὲν θλίψις σοι τὸ ἀσεφαπὲς, ἡ δὲ ῥῆξις τὸ βροντῶδες ἀπεργάσηται. ποῖον δὲ πνεῦμα συνοχωρούμενον, εἶτα δὴ ἔχον διέξοδον; ἵνα ἀσεφὲς μὲν θλιβόμενον, ἢ βροντήσῃ ῥηγνύμενον. Naz. *de Theolog.*

Cap. 33. ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν] Forte legendum ἐπειδὴ γὰρ ις'. σύμβολον ἡδονῆς εἶναι εἴπομεν: id enim antea dictum est. Phasianinus; *Coitum vero indicare volentes, bis sextum decimum numerum pingunt; maris & fœminæ geminatam voluptatem significantes, quæ illa ætate per coitum filios gignit, ut demonstratum est.*

Cap. 34. φοίνικα τὸ ὄρνεον] ὁ φοῖνιξ ὁ Αἰγύπτιος, ὄρνεον λέγει εἶναι μονογενὲς, ἄζυγον ἐν τῇ δημιουργίᾳ. ζῇ ἔτη φ'. τοῦτο πάσχει, ὃ δὴ φανερὰν παρέχεται τὴν ἀνάστασιν. αὐτοὶ γὰρ δὴ οἱ Ἕλληνες περὶ αὐτοῦ διηγοῦνται, ὅτι περιγενὲς τὸ τέλος αὐτοῦ, ἔρχεται περὶ τὴν Αἴγυπτον, ἢ ἀντικρὺ ἥλιός ἐστι· εἶτα τεφροῦται, ἢ ἀπὸ τοῦ χροὸς αὐτοῦ σκώληξ γεννᾶται· ἢ αὐτὸς αὖθις εἰς πτηνὸν μεταβάλλεται τὸν φοίνικα. τοῦτο δὲ, ὡς εἴπομεν, μετὰ ἔτη φ'. εἰώθασι γίνεσθαι. M. Glycas *Lib.* 1. *Annal.* Vide & Naz. *Carm. Paræn. ad Virg. V.* 526. Epiphanii Physiologum *Cap.* 11. ejusdemque *Ancyrotum P.* 505. ubi mendose, θαυμάσαι δέ μοι ἅπασι (pro ἔπεισι) περὶ τῆς τῶν ἀπίστων Ἑλλήνων, legitur. Phœnicem in Ægypto visum, Tiberio mortem denunciasse, scribit Xiphilin.

πολυχρονιώτατον] Inde natum Proverbium φοίνικος ἔτη ζῆν, Lucian. *Hermotim.*

πάντων γὰρ ὑπερφέρει] Hinc Sol Homero ὑπερείων dicitur, *Iliad.* τ'. *Odyss.* α'. Virg. 4. *Æneid.*

Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras.

πο-

UVA. BHSC. BV 01692

πολὺς] Lacunæ forsan inserendum, τετέσι πάντα φιλέχων, id est (ut Phasianin.) *omnia ambiens:* vel, ut Etymologistes, δι' ὃ τὰ ὅλα συνέχεται. Nisi pro πολὺς sit legendum πολυόφθαλμος: id enim Græca lingua esse Osirin, quo Solem intellexerint, affirmat Diod. Sicul. *Libr.* 1. quem consule.

Cap. 35. ὑπ' Αἰγυπλίων] Malim legere τὰς Αἰγυπλίας: vel λέγονται γὰ, &c. οἱ Αἰγύπλιοι, id est, *Dicuntur siquidem Ægyptii Sole magis gaudere, quam cæteræ gentes.* Phasianinus: *Sole namque supra reliquos mortales, omnes Ægyptii gaudere traduntur.*

Cap. 36. ἡ ἶβις] Plut. 9. *Sympos.* Q. 3. Mercurium primum Deorum in Ægypto literas invenisse inquit; itaque Ibin Ægyptios signum facere primæ literæ. Cur autem cordis Symbolum eadem fuerit; colligi potest e pictura illius avis apud Ælian. *Lib.* 10. *Cap.* 29. *de Animal.*

Cap. 37. ὁ ὢ ἀφυὴς) Philo *Lib.* περὶ τ μελονομασ. *P.* 66. φύσεως δὲ μὴ προϋπαρχούσης, ἀνωφελῆ πάντα, &c. Xenocr. ὅτ' παρ' ἐμοὶ πόκ' ὀ κναίπτειαι.

Cap. 38. μαθὼν γράμματα] Menander, λιμὼ ἀτυχίας ἐσὶν ἀνθρώποις τέχνη.

Cap. 39. Ιερογραμματέα] Sacri Scribæ apud Ægyptios etiam futura vere prædicere poterant; Suidas, e *Lib.* 2. *Originum Fl. Josephi Cap.* 5.

ὥσπερ οἱ κύνες] Plut. *Problem. Rom.* Q. 51.

ἀτενίζει] Recitat idem Plutarchus (& Ælian. *Lib.* 7. *Cap.* 13. *de Animal.*) exemplum canis, Cappari, qui sacrilegum Athenis in Æsculapii templo prodiderit.

ἐλαφρότερον] μακρὸν, Aristot. 3. *de Part. Animal.* 12.

Cap. 40. Ἀρχὼ δὲ ἡ δικασὼ] Thebis simulacra fuerunt

UVA. BHSC. BV 01692

dedicata judicum manibus carentium; & princeps judicum oculos in terram dejectos habens: quo innuebatur, justiciam donis & alloquiis non esse obnoxiam, Plut. *de Iside*. Vide & Diod. Siculum *Lib.* 1. *Sect.* 2.

Cap. 41. Παστοφόρον] Diod Sicul. *Lib.* 1. *Pag.* 18. παστοφόρων meminit: ut Plut. *Lib. de Iside*, ἱεραφόρων καὶ ἱερολόγων, λινᾶς ἐσθῆτας φορούντων. Ubi τὴν λινοστολίαν solam Isiacos facere negat; ut nec barba pallioque graves, illico sint philosophi.

Cap. 42. Ωροσκόπον] *Horoscopum*, Phasianinus.

ἀλλ' ἐπειδὴ] *Sed ob id, quia hominibus ab ipsis horis ac temporibus tribuuntur*, Phasian.

Cap. 43. ὕδωρ] Sacerdotes, qui sunt maxime observantes legum, lustrandi sui causa aquam inde petunt, unde Ibis biberit; quod infectam aut insalubrem nullam hæc aquam tangat avis. Plut. *de Iside*, & *Lib. de Solertia Animal.* Ælian. *Lib.* 1. *C.* 45. *de Animal.*

πῦρ] καθαρτήριον δὲ φαύλης ὕλης καὶ μοχθηρᾶς, Naz. Ejus θυμιατήριον, id est, *acerra*, fuit Symbolum, ut aquæ phiala.

Cap. 44. μῦσον] Plutarch. μῖσον: Vide *Notas ad Caput* 14. & Lucian. *de Syria Dea.*

κενοπτοιὸν] καινοπτοιὸν: Phasianinus, *Essetque perinde, ac rem novam & inusitatam moliri, si quis Sacerdos id facere tentaret: nam pisces apud eos se invicem absumunt, ob id odio summopere habiti.*

ἀλληλοφάγον] Nemes. *de Nat. Hom.* καὶ γὰρ ἡ τῶν ἰχθύων φύσις ἀλληλοφάγον &c. *P.* 23. quem vide.

Cap. 45. ὁ ὄφις] Epiphan: contra *Ophitas*, serpentem caput inprimis munire testatur, non nescium, ὅτι ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἡ πᾶσα ζωὴ αὐτοῦ τυγχάνει.

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 46. ταῦρον] ὃς βασιλεῖ τῶν ἡμέρων ζώων, Macar. *Homil. 1.*

μηδέποτε ἐν θήλει ἐπιβαίνειν μὴ τὴν σύλληψιν] διδασκέσθω ὁ ἀνὴρ, inquit Philo, μὴ ἀτελεῖς γονὰς, ἀκαίρου καὶ ἀμέτρου χάριν ἡδονῆς, σπείρειν. φιλήδονοι μὲν γὰρ, οἱ μὴ σπορᾶς ἕνεκα τέκνων, καὶ ἐν διαιωνίσαι τὸ γένος, συνέρχονται γυναιξὶν· ἀλλὰ θηρώμενοι, συῶν ἢ τράγων τρόπον, τὴν ἐξ ὁμιλίας ἀπόλαυσιν. Zenobiæ certe, Palmyrenorum reginæ, eam fuisse castitatem, scribit Treb. Pollio, ut ne virum suum quidem sciret, nisi tentatis conceptionibus.

Cap. 48. τράγου] ἡγεμόνος αἰπολίου, *Proverb.* 30. τὴν τράγον ἀπεθέωσαν, ἐφ᾽ τὸ γυναικεῖον μόριον, Diod. Sicul *Lib. I.* hircum Mendesii coluerunt, Clem. Al. *Protrept.*

Cap. 49. ὄρυγα] Ita recte Cod. Aug. non, ut in G. Morelii M. S. (quod Pierius tamen probat *Lib.* 25. *Hieroglyph.*) ὄρτυγα. Hæc fera olim in vivariis, ad quadrimatum usque, alebatur; Columella *Lib.* 9. *Cap.* 1. Cornu etiam ejus animalis in militia mirificus erat usus, ἐφ᾽ τὸ μέγεθος καὶ τιμιώτερον, Diod. Sicul. *Lib.* 3. (ubi ὀρύγων, mendose pro ὀρύγων, legitur) & Agatharchides. Oryx Aristoteli μονόκερως est, *Lib.* 3. *de Part. Animal. Cap.* 2. & *Lib.* 2. *Hist. Animal. Cap.* 1. Oppian. *Lib.* 2. *Cyneget.*

Ἐστι δέ τις δρυμοῖσι παρέσιος ὀξύκερως θήρ,
Ἀργιόθυμος ὄρυξ, χρυσοῖς θήρεσι μάλιστα.

&,

Ῥινόκερως δ᾽ ὄρυγος μὲν ἔφυ δέμας αἰθυκτῆρος
Οὐ πολὺν μείζων ——.

Cæterum Plutarchus *Lib. de Solert. Animal.* Orygem ea die & hora vocem ait emittere, qua sidus oriatur, quod Si-

UVA. BHSC. BU 01692

rium & Caniculam Græci appellent, Ægyptii Sothin. Cujus ſententiæ adſtipulatur Aelian. *Lib.* 7. *Cap.* 8. *de Animal.* Plin. *Lib.* 2. *C.* 40.

ὀπὶ ἧ ἡλίᾳ ἄρῳ] Ad Solis exortum converſus oryx, alvum dejicit, Aelian. *Lib.* 10. *Cap.* 28. *de Animal.*

πλεωῶν] κληνῶν legendum eſſe, vel e Deuteronomii *Cap.* 14. liquet: neque enim oryx volucre, ſed quadrupes eſt. Phaſianinus, *Iccirco ſacerdotes quoque ſolum hoc animal ex omnibus aliis animantibus abſque jugulatione comedunt.*

πιὸν] Lege πιὼν. Mox pro ἀναταφάσῃ, Phaſianini Codex ἀνορύασῃ: interpretatur enim, *labiis defodiens.*

Cap. 51. μῆαν] τὸ θερσύταλον τ῀ πτιλῶν, ἢ ἀναιδέσατον, Philo *Lib.* 1. *de Moſe.* Ælian. *Lib.* 2. *de Animal.* Cap 29. & *Lib.* 7. *C.* 19.

Ητε ἢ ἐργομένη μαλὰ ωερ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ιχανάα δακέειν ——

Homerus *Iliad.* ρ'.

Cap. 52. μύρμηκα] De formicæ induſtria, *Proverb.* 6. 30. Baſil. M. *Homil.* 9. *in Hexaëm.* Ariſtot. 9. *Hiſt. Anim.* 38. Ælian. *Lib.* 4. *Cap.* 43. *de Animal.* ποφισικὸς εἶ; ἀλλὰ ἧ μύρμηκ@ ἀπολείπῃ: inquit D. Chryſoſt: χρυσοφορεῖς; ἀλλ' ὄχ ἅτως, ὡς οἱ Ινδικοὶ μύρμηκες. De his, idem Aelian. *Lib.* 16. *de Anim. C.* 15. & Dio Chryſoſt. *Orat.* 35.

Cap. 53. χλωαλώπεκα] Aelian. *Lib.* 11. *Cap.* 38. vulpanſerem φιλότεκνον & ipſe appellat, atque in tuendis pullis eandem, quam perdix (de qua Baſil. *Homil. in S. Baptiſma*) operam ponere, ac, ut illi elabantur, ſe venatoribus capiendam præbere, ſcribit.

Cap. 54. Πελεκᾶνα] De hac ave Phyſiologus Epiphanii

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 8. Mich. Glycas *Annal. Lib. I.*

Cap. 55. κεκκαφὰν] Hanc ciconiam esse volunt, de qua Philo *in Expositione Decalogi.* Basil. *Homil.* 8. *in Hexaëm.* Physiologus Epiphanii *Cap.* 25. Aristot. 9. *Hist. Animal.* 13. Aelian. 3. *de Animal.* 23. Illam coluerunt Thessali, Clem. Alex. *Protrept.* quod serpentibus esset infesta, eosque occideret; Plut. *Lib. de Iside.* Steph. *de Urb.*

μόνον] Sunt qui meropes idem facere confirment. Arist. *Ibid.* Aelian. 9. *de Animal.* 30. Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 10. Legendum & apud Suidam arbitror τὰς μέροπας, pro ἀερόπους, in Dictione Ανλιπελαργεῖν.

τίλλῃ αὐτῶν τὰ πτερὰ] τοῖς οἰκείοις πτεροῖς διαθάλπει, Basil.

Cap. 56. ἱπποποτάμῳ] Plut. *Lib. de Solert. Anim. Ciconiæ, patres suos alunt: equi fluviales, ut cum matribus coire possint, eos necant.* Symbolice Hippopotamus eidem Plutar. *Lib. de Iside* notat impudentiam. Vide Aristot. *Lib* 2. *Cap.* 7. *de Animal. Hist.* Aelian. *Lib.* 7. *Cap.* 19 Strabonem *Lib.* 15. & Nonn. *Dionys. Lib.* 26. cujus adeo versus subjiciam, propter consensum cum aliis Scriptoribus:

——— ——— ——— ἐωΐῳ Ινδὸς Υδάσπης·
Κεῖθι μελαμψήφιδι διαξύων ῥόον ὁπλῇ
Νήχεϊ ὑδατόεις ποταμηΐῳ ἵππος ἁλήτης,
Οἵῳ ἐμῷ Νείλοιο θερειγλυὲς οἶδμα χαράσσων,
Ναιετάῃ βυθίοιο δι' ὕδατος ὑγρὸς ὁδίτης,
Μηκεδανοῖς γλυφέεσιν· ἐπ' αἰγιαλοῖο ἰὴ βαίνῃ,
Αἰχμῇ καρχαρόδοντι διασχίζων ῥάχιν ὕλης·
Καὶ διερὴ ἀχάραχτον ἔχων γλῶν ἄρσαγα καρπῶν,
Μιμηλῇ δρεπάνῃ σαχυηφόρα λήϊα τέμνει,
Ἀμητὴς ἀσίδηρος ἀμαλλοφόρῳ τοκετοῖο.

One-

UVA. BHSC. BV 01692

Oneſicratus apud Strabon. etiam in India naſci perhibet. junge etiam Ariſtot. 8. *Hiſt. Animal.* & Ælian. *Lib.* 5. *de Animal. Cap.* 54. Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 25.

εἰς ὃ τὸ καλώταλον] Phaſianinus, *Itaque non ab re Ægyptii iidem ad inferiores ſceptri divini partes Hippopotami ungulas duas pingunt:* ut videatur legiſſe; ὥσε ἐκ ἄπο σκόπε οἱ αὐτοὶ Αἰγύπλιοι εἰς τὸ κατώτατον μέρ@ ᾧ θείε σκήπτρε γεφύρωσιν ὄνυχας &c. de quo, Suidæ locum habes *Supra Pag.* 187.

Cap. 57. περιστερὰν] De columbis, Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 7. Ælian. *Lib.* 3. *de Animal. Cap.* 44. Epiphan. contra *Ophitas.* Columbas tanquam deos coluerunt Aſſyrii, Lucian.

ὑ χολιὼ ἔχῃ] Alas columbæ ſibi contingere, David ille Vates exorat *Pſal.* 54. Ita enim ſolenne eſt ſacris effatis obſcure Spiritus Sancti virtutem nominare: ſive quod ea avis felle careat, ſed quod pedoris inimica ſit, ut teſtantur qui id obſervarunt; Greg. Nyſſ. *de Virg.* Baſil. M. *Expoſ. Pſal.* 33.

Cap. 58. ἐν ὕδαλι περιπατῦντας] ἐπ' κυμάτων περιζώντας, Naz. Unde Apoſtoli Chriſtum in mari ambulantem conſpicati, ſpectrum eſſe dixerunt, *Matth.* 14.

Cap. 59. κάκισον] Ita & M. S. & Phaſianinus.

Cap. 61. ὁ γὰς βασίλει@] *Siquidem domus regia in ipſo terrarum orbe unica exiſtit*, Phaſianinus.

Cap. 62. μέλισσαν] De apum natura, *Proverb.* 6. Baſil. M. *Hom.* 8. *in Hexaëm.* Theodoret. *Lib.* 5. *de Providentia.* Ariſtot. 5. *Hiſt. Animal.* 22. & *Lib.* 9. *Cap.* 40. Ælian. *Lib.* 1. *Cap.* 59. 60. & *Lib.* 5. *Cap.* 10. 11. *de Animal.* Plin. *Lib.* 11. *Cap.* 5. &c. Virg. 4. *Georg.*

μόνον] Animantes aliæ ſub duce degunt, ut grues, apes: aliæ

UVA. BHSC. BU 01692

aliæ nulli ſubditæ imperio ſunt, ut formicæ, & alia innumera pene genera. Ariſt. 1. *Hiſt. Anim.* 1.

ἐκ τ̃ ξ̃ μέλιτ@] ἐργασίας: Phaſianinus, *ex illius itidem apis mellificatione atque opere aſſiduo, nec non ex aculeo, operationem variarum rerum, quæ ad uſum humanum neceſſariæ ſunt, atque potentiam inprimis præparandam eſſe, ſtatuerunt. Quæ duo ad gubernationem civitatis maxime pertinere, & cæteris rebus conducibiliora eſſe judicaverunt.* Ammian. Marcell. *Lib.* 17. *per ſpeciem apis mella conficientis indicant regem: moderatori cum jucunditate aculeos quoque innaſci debere, his ſignis oſtendentes.*

δ῎τονον εἶναι πρὸς] τὴν τ̃ πόλεως διοίκησιν, ſecundum interpretationem Phaſianini.

Cap, 65. ἔρμ῀] ἔργ῀, id eſt, *operæ*, legendum; monet Pierius *Lib.* 35. *Hieroglyph.*

Cap. 66. κατὰ τὴ πρόκειτ] *Cap.* 4. Hic locus obſcurior eſt, quia Autor vocibus *ortus* & *occaſus* non utitur in eadem ſignificatione, qua Aſtronomi. Senſus Amico noſtro videtur eſſe: Luna ſingulis menſibus viginti octo dies ἐν πλάτει ſumptos conſpicua eſt, reliquos vero dies (nam ſpacium unius menſis integri, cum vulgo, triginta dierum eſſe ſtatuit) ſub radijs ſolaribus occultatur. Solet enim in regionibus Auſtralibus, qualis eſt Alexandria Ægypti, ubi hic Autor vixit, altera fere poſt novilunium die Luna rurſus conſpici. Quando igitur menſem exprimit ea figura, qua Luna apparet, dum viginti octo dies complectitur; numerationis initium a primo apparitionis die facit, ſignumque menſis Hieroglyphicum eam vult eſſe figuram, quam Luna die apparitionis ſuæ ultima repræſentat.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 67. πολύγονον] Ova ſexaginta ut plurimum parit, Ariſtot. 5. *Hiſt. Animal.* 33.

NOTÆ
DAVID. HOESCHEL. AD II. LIBRUM HIEROGLYPH. HORAPOLLINIS.

Cap. 1. ΘΕὸν] Sydera enim pro Diis olim habita, Philo *Lib. I. de Monarchia & Expoſ. Decalogi*; quæ qui coluerint, eos peccaſſe quidem ait, ſed minus, quam qui lapides & ligna, metallum, atque id genus alia, adorarint.

χρόνον] De Sole & Luna, ἔσωσαν (inquit) εἰς σημεῖα καὶ εἰς καιρὰς, καὶ εἰς ἡμέρας καὶ εἰς ἐνιαυλὰς, *Geneſ.* 1.

νύκλα] Quod tum Stellæ maxime ſint conſpicuæ.

Cap. 3. χειμερίαις] χειμερναῖς, M. S.

Cap. 4. καρδία φάρυγγ@] Secus iis, οἵ τ' ἂν μὴ βάζωσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέωσιν, Hom. ἢ γλῶτταν τῇ καρδίᾳ πλωτὴν ἀνλίφθογγον, *Nicetas.*

Cap. 5. σόμα] *Principium & finem*, Phaſianinus.

Cap. 7. Αἰδοῖον χειρὶ] καὶ Ἀνάχαρσιν ὃν ἔφη Σκύθαις τοσοῦτον ὁ τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἀσκήσεως ἔρως κατέχειν, ὡς καὶ κοιμώμενον τὰ χείλη ἀυτῆς καὶ τὰ αἰδοῖα κρατεῖν δι' οἰκείων χειρῶν. ὃ μόνον γὰ χρηγορῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπνώτων ἐδείκνυε, πόσης ἀσφαλείας δέον τὰ τοιαῦτα, M. Glyc. *Annal. Lib.* 3. Clem. Alex. *Str.* 5. Plut. *Lib. de Garrulitate.* ἐπιχάφε καὶ ἀυτῇ εἰκόσι, Γλώσσης, γαστρὸς, αἰδοίων κρατεῖν, Laërt.

Cap. 8. νόσον ἀνθρώπῳ] *Ob hujuſmodi herbæ aſperum ſcilicet tetrumque odorem, quem vix homines ferre poſſunt*, Phaſianinus.

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 9. νωλιαῖον] Semen enim labi per ſpinam e cerebro videtur, Ariſt. *Problem.* 56. *Sect.* 10. Autor *Libelli* περὶ γονῆς apud Hippocratem, χωρέῃ γὰρ τὸ πλεῖσον ἐκ γόνυ ἀπὸ τ κεφαλῆς πρὸς τὰ ἰσχία εἰς τ νωλιαῖον μυελόν. Idem, ſemen facit ἀπόσπασμα ὅλυ ἐκ σώματ@.

Cap. 10. Ορτύγ@] Forſan hoc etiam loco, ὄρυγ@ legendum.

Cap. 11. δεξιώμενοι] *dextras jungentes*; hoc e M. S. Aug. repoſuimus. Phaſianinus, *qui ſeſe circumplexi dextris excipiant*. Apud Aldum ἀξιώμενοι legitur, quod Mercerus expreſſit.

Cap. 13. ἀναμέτρησιν σημαίνῃ] *Illis enim numerum comprehendere facilius homines conſueverunt*, Phaſianinus.

Cap. 15. ἱέραξ] ἔσηκεν ἱέραξ ἀναπετάσας τὰς πτέρυγας, ἀκίνητ@ καθορῶν τὰ πρὸς νότον, *Jobi* 39.

ἕλι ἡ ἄλλως] πῶς τὸ αὐτὸ, M. S. ſenſu eodem.

ἄνεμον σημαίνῃ] *Ita enim velox in volando, ſicut ventus, accipiter perhibetur*, Phaſianinus.

Cap. 19. Προτομὴ] *Ulcus*, Phaſianinus.

Cap. 23. Ακοὴ ζωγραφουμένη] Phaſian: *Audientem quippiam hominem arrectis auribus, ſeu auditum ipſum pingentes; opus quod futurum eſt, declaratur. Poſtquam enim, quæ facturi ſumus, audivimus; ad futurum opus nos ipſos accingimus.*

Cap. 24. Σφὴξ ἀεροπετὴς] Phaſian: *Ex Crocodilo veſpa per aërem volitans quum picta fuerit, nocentem ſanguinem vel cædem ſignificat.* Quam lectionem agnoſcit Pierius quoque *Lib.* 26. *Hieroglyph.* ſed *Infra Cap.* 44. Autor veſpam ex equino cadavere naſci ait: velut etiam Ælian. 1. *de Animal.* 28. Verſus apud Suidam,

UVA. BHSC. BU 01692

Ιπτων ϑ σφῆκες γλωεὴ, ταύρων ϑ μέλισσαι.

Cap. 25. Νυκτικόραξ] νυκτὸς κόραξ, Apolin. *Psal.* 101. De hoc, Basil. M. *Homil.* 8. *Hexaëm.* Aristotel. 8. *Hist. Animal. Cap.* 3.

Cap. 26. Παγὶς ἔρωτα] Phasian. *Laqueus pictus amorem significat, in quo quædam veluti venatio existit: ubi pedicis Cupidineis & laqueo amantes irretiti, quodammodo detinentur.*

Cap. 27. Λόγοι ἢ φύλλα] *Descripta folia, codicillique*, Pierius *Lib.* 47. *Cap.* 36.

παλαιότατον] παλαιότητα, Idem ex M. S.

Cap. 30. γραμμὴ ὀρθὴ] Vide eundem Joan. Pierium, *Lib.* 37. *Hieroglyph.*

Cap. 31. χελιδόνα] De hac, Aristot. 9. *Hist. Animal.* 7. Ælian. 3. *de Animal.* 25. Plut. *de Solertia Animal.* Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 33.

Cap. 32. ϑέισεραν μέλαιναν] αἱ πελειάδες καὶ αἱ φάσσαι καὶ τὸ τρυγόνων γένος, καὶ ὅσα τέτοις παραπλήσια, ἢ ἔπιμιξίαν οὐ ποιεῖ) ϑεὸς πολλὰ ἢ ἀναίδεια, ἀλλὰ ϑεὸς ἓν ἢ ὁμόφυλον, Cl. Al. *Str.* 2.

Cap. 33. ἰχνεύμονα] Idem scribit Aristot. 9. *Hist. Animal. Cap.* 6.

Cap. 35. ἑκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ] *uterque enim necat*, exitium affert. Crocodilo autem insidiari non scorpionem (quod ex hoc Autoris Commatio volunt eruere: nisi locus Ælliani huc sit arcessendus, *Lib.* 2. *Cap.* 33. *de Animal.*) legimus, sed ichneumonem: Plut. *Lib. de Solert. Animal.* Strabo *Lib.* 17. Oppian. *Lib.* 3. *de Venat.* Diod. Sicul. *Lib.* 1. Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 27. secundum quem ἢ ὁ δελφὶν ϗ κροκοδείλε καταγωνιςής.

Cap.

UVA. BHSC. BV 01692

Cap. 36. ὀσάριον] ἡ γὰρ ἡ γαλὴ ὀστῦν ἔχει τὸ ἀἰδοῖον, 2. *de Hiſt. An.* 1. *Ariſtotel.*

Cap. 37. χοῖρον] Naz. —— ὑλομυώντε συῶν γρύζω —— & *Carm. ad Epiſcopos*, *V.* 41.

Πῶς δέ τε σῦς μονόφορβος ἐμοὶ δηλήσαιτ' ἀλωαί.

Vide legem contra ſues, apud Ælian. 5. *de Animal.* 45.

Cap. 38. λέοντα] Crebrior enim iracundia ejus, Plin. *Lib* 8. *Cap.* 16. συναπεγλωνήθη ὁ θυμὸς τῷ λέοντι, Baſil. θὴρ, ἄθμασι βρυχαλέοισι χολώμενος, Naz.

ἐκποίζοντα] Phaſian. *diſcerpentem.* Sed e ratione, quæ Symboli redditur, conjicio legendum ἐξοστίζοντα: & mox ἐξοστίζομένους. ἐξοστίζειν proprie ſignificat exoſſare, ἐξαρθρῶν deartuare.

Cap. 39. κύκνον] *Olorum morte narratur flebilis cantus, falſo (ut arbitror) aliquot experimentis*, ait Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 23. negat Ælianus quoque ſe de eo quicquam affirmare poſſe, *Lib.* 2. *Cap.* 32. Naz. *Orat.* 2. *de Theologia*, & *Carmine ad Nemeſium*, *V.* 309. cantilenam illam cygnum expanſis ad auras alis efficere, ſcribit; quod ore modulari videri poſſit. διφωνίαν eidem tribuit D. Chryſoſt. *Comm. in* 2. *Cap. Epiſt. ad Philipp.* Plato *Phædone*, Ariſt. 9. *Hiſt. Animal.* 12. Cic. 1. *Tuſcul.* Dio Chryſoſt. *Corinthiaca.* Lucian. *Timone*, & *de Electro.*

Cap. 41. ἄνδρα.] Phaſian. *Virum, qui radio ſolari viſum hebetaverit, caligantibuſque oculis febrem contraxerit, & exinde mortuus tandem ſit, ſignificantes; cantharum, hoc eſt, ſcarabæum cæcum pingunt: hic enim radiis ſolaribus obcæcatus nonnunquam perimitur.*

Cap. 42. ἡμίονον] *Geneſ.* 36. οἱ ταμεῖν, id eſt, *muli*, dicun-

UVA. BHSC. BU 01692

cuntur ab Onan primo inventi, in Eremo. Iidem, ὀρεῖς Philoni. Vide Ariſtot. *Lib.* 2. *de Generat. Animal. Cap.* 8. Ælian. *Lib.* 12. *Cap.* 16. Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 44.

Cap. 43. *Quæ puellos fœmineos*] Phaſian. *quæ fœminas primo, mox mares.*

ἄῤῥεν ὑκτεϑ] Dicunt Phyſiologi, εἶναι τὸ μὲν ἄῤῥεν ἐκ τ δεξιῶν, τὸ ϑ ϑῆλυ ἐκ τ ἀριςερῶν, Ariſtot. 4. *de Generat. Animal.* 1.

Cap. 44. ἐκ γὰ τύτυ] Ovid. 15. *Metamorph.*

Preſſus humo bellator equus, crabronis origo eſt.

Cap. 45. ἐκλιτρώσκ] καὶ ἐκβάλλ δὲ ἵππ κύουσα, ἐὰν ὀσφρήσ ὁμιλῶ λύκν ἀποσβεννυμέν, Ariſtot. 8. *Hiſt. Animal. Cap.* 24. Ælian. *Lib.* 9. *Cap.* 54. ὑ ψηλαφηϑεῖσα, Plin. *Lib.* 28. *Cap.* 7.

Cap. 46. φύλλον δάφνης] ὀείγανον, Ælian. *Lib.* 5. *Cap.* 46. *de Animal.*

Cap. 47. ἐκ τύτων] Ariſtot. 5. *Hiſt. Animal.* 19.

Cap. 48. τλῶ χολλῶ ἔχ] Idem 2. *Hiſt. Anim.* 15. πρὸς τοῖς ἐντέροις. Vide Supra Notas *ad Lib.* 1. *Cap.* 57. Galen. *Tomo* 3. *Lib.* ϖὲὶ μελαίνης χολῆς *Extremo*, flavam bilem, ξανϑῶ χολῶ illis tribuere videtur.

Cap. 49. λίϑον] ἀελίτλω, Ælian. *Lib.* 1. *Cap.* 35.

Cap. 50. ὠλίδα] Avem tardam, aſionem: Plin. *Lib.* 10. *C.* 22. 23. Ælianus contra φίλιππον aſſeverat, *Lib.* 2. *Cap.* 28. *de Animal.* ſed ſolam ex avibus metuere canes, *Lib.* 5. *Cap.* 24.

Cap. 52. μὴ ἔχσα πλεϱὰ] Ideo Ariſtoteli δερμόπλερον dicitur, 1. *Hiſt. Animal.* 5.

Cap. 53. ὀδόντας] *Volucrum nulli dentes, præter veſpertilionem,*

UVA. BHSC. BU 01692

nem, Plin. *Lib.* 11. *Cap.* 37.

μασθὸς] Idem *Lib. eod. Cap.* 39.

Cap. 55. ὅλῳ τῷ σώματι ὁ λαλεῖ] ἄσωμον τὸ : Plin. *Lib.* 11. *Cap.* 26. Arist. 4. *Hist. Animal.* 7.

Cap. 56. νεοσσίαν] περὶ ἀετῶν, Aristot. 9. *Hist. Animal.* 32. Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 3.

ὑψηλότερα] *Jobi* 39.

Cap. 57. φοίνικα] Ovid. 15. *Metamorph.* Lactantius *Carm. de Phœnice.* Vide Supra Notas ad 34. *Cap. Lib.* 1.

ὁ νεοσσὸς πάλιν ὅτι ἡ ἰδίαν πατρίδα] De sepultura Phœnicis, Herodotus *Euterpe.*

Cap. 59. ἔχιν] De coitu & partu viperarum, Basil. M. *Homil. contra Fœneratores, de Invidia,* & 9. *Hexaëm.* Ælian. *L. I. C.* 24. *de Animal.*

Cap. 60. ἐν τῇ] deest forte ὠδῖνι. Phasianinus, *partus tempore.*

Cap. 62. σαλαμάνδραν] ἢ ὅδε πυρὸς λωβήσαιο λιγυνὺς, Nicand. *Alexiph.* ζῶον ἐν πυρὶ σκαῖρον, ᾧ τὰ πάντα ἁλίσκεται: *animal in igne, quo omnia consumuntur, saliens.* Naz. *in Vita Basil. M.* & *Paræneſi ad Virg. V.* 580. Aristot. 5. *Hist. Animal.* 19. Ælian. *L.* 2. *C.* 31.

ἑκατέρᾳ] Phasian. *Ipsa enim quum in igne fuerit, ab utroque capite quos attigerit flammis conficit, ignemque etiam tactum extinguit.* ζώων autem πυριγόνων, quæ in igne vivant, inde exempta moriantur, meminerunt Philo *Lib. de Noha, deque Gigantibus.* Macar. *Homil.* 14.

Cap. 63. ἀσπάλακα] De talpa, Epiphan. contra *Adamianos.* Galen. *Lib.* 2. περὶ σπέρματος. Cl. Alex. *Protrep.* Aristot. 1. *Hist. Animal.* 9. Oppian. 1. *de Venat.*

Cap. 64. ἀπρόϊτον] Phasian. *aditu difficilem, atque inacceſſi-*

UVA. BHSC. BU 01692

ceſſibilem, ἀπρόσιτον.

Cap. 65. ἐξωλείας] ἐξοχίας videtur legiſſe Phaſianinus, quum ita reddiderit ; *Hominem, cui fraus propria perniciosam relegationem attulerit, cuique fuga ſua noceat, ſignificare volentes, &c.*

κάσοχα] De hoc, Ælian. *Lib.* 6. *Cap.* 34. *de Animal.*

Cap. 68. τὸ μᾶλλον ἀκόυλα] Plut. *Lib.* 4. *Sympoſ.* Q. 5. ὀξυηκοΐᾳ ᾗ δοκεῖ διαφέρειν ὁ λαγὼς· ὧ Αἰγύπτιοι θαυμάσαντες, ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ἀκοὴν σημαίνουσι, τὸν λαγωὸν γράφοντες, id eſt, *Celeritate autem exaudiendi lepus aliis videtur anteire. Cujus admiratione ducti Ægyptii, in ſuis Sacris Literis, picto lepore, auditum ſignificant.*

τῶν ὤτων] Capras auribus ſpirare, autor eſt Archelaus (Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 50.) & Alcmæon; negat Ariſtot. 1. *Hiſt. Animal.* 11.

Cap. 70. ὑαίνης] De hyæna, Cl. Alex. *Lib.* 2. *Pæd. Cap.* 10. & Ariſtot. 6. *Hiſt. Animal.* 32. hyænam ſexum annua vice permutare, negant. Pro Autore noſtro faciunt Ovid. 15. *Metamorph.* Ælian. *Lib.* 1. *Cap.* 25. *de Animal.* Oppian. *Lib.* 3. *de Venat.*

Θαῦμα δ' ἢ κὴ τόδ' ἄκουσα πελὶ ῥίπτῆσιν ὑαίνης,
Αρσενα καὶ θήλειαν ἀμείβεσθ λυκάβαντι,

Id eſt, ut Joan. Bodinus;

Majus eo referunt etiam miraculum, Hyænas
Alternis annis naturæ jura novare, ut
Ambiguus fiat modo mas, modo fœmina fœta.

δέρμαλα] *Mirum dictu, ſi pelles utriuſque contrariæ ſuſpendantur, decidere pilos pantheræ*, Plin. *Lib.* 28. *Cap.* 8.

Cap. 71. αὕτη γὰρ διωκομένη] Plin. *Ibid.*

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 73. διανθένλα] Phaſian. *qui detineatur, quique perexigua jactura ab eorum manibus ſeſe liberet.*

τὸ ἄκρον τῆς ὑρᾶς] De quo Plin. *Lib.* 8. *C.* 22.

Cap. 75. ὐδὲν γὸ ἄλλο] Idem confirmat Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 44. autoritate Homeri *Iliad.* λ'. Quibus præterea Leo terreatur; vide apud Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 16.

Cap. 76. φαγὼν πίθηκον] Plin. *Ibid.*

Cap. 77. Ανθρωπον ὐπὸ ἐξωλείας] Phaſian. *hominem, qui ad bonam frugem ob primam relegationem a patria, quam paſſus fuerit, demum redierit, morigeratusque inde factus ſit.* ut rurſum ἐξοελίας in ejus Codice ſcriptum fuiſſe, exiſtimem.

Cap. 80. ὅτ@ γὰρ] Phaſianinus, Codicis beneficio, lacunam ſic explet: *Hic enim ab aqua quum exierit, os hians prominentibus dentibus, hirudinibus refertum, gerit: intra quod trochilus, quum voluerit, penetrans ultro citroque libere commeat.* De quo, Herodot. *Euterpe*, Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 6. & *Lib.* θαυμασ. ἀκουσμάτων, Plut. *Lib. de Solert. Animal.* Ælian. *Lib.* 3. *Cap.* 11. & *Lib.* 8. *C.* 27. *de Animal.* Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 25.

Cap. 81. ἴβεως πτερῷ] Serpentes quosvis Ibidum pennas timere, Ægyptii aſſerunt: Ælian. *Lib.* 1. *Cap.* 38.

Cap. 82. ὃς ὃ κυνίσκ] Idem Ælian. Leænam quinquies parere inquit, *Lib.* 4. *Cap.* 34. nec non Oppian. *Lib.* 3. *Cyneget.* Sed Baſil. M. *Homil.* 9. *Hexaëmeri*, τὰ ὴ φθαρτικὰ τ ἄλλων, ὀλιγοτόκα. ὅθεν λέοντ@ ἑνὸς μόλις ἡ λέαινα μήτηρ γίνε. τ γὰρ ἀκμαῖς τ ὀνύχων διασπαράξας τ μήτραν, ὅτω πεῖσιν, ὡς φασιν: idque ex Herodoti *Thalia.* Quod ipſius experientiæ teſtimonio refutatur.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 83. ἄρκλον]

Nec catulus, partu quem reddidit urſa recenti,
Sed male viva caro eſt: lambendo mater in artus
Fingit; & in formam, quantam capit ipſa, reducit.

Ovid. 15. *Metamorph.* Plut. *Lib. de Amore Prolis*, Ariſt. 6. *Hiſt. Animal.* 30. Oppian. 3. *Cyneget.* Plin. *Lib.* 10. *C.* 63. Fertur etiam Virgilius dixiſſe; *parere ſe verſus more atque ritu urſino.* Gell. *Lib.* 17. *C.* 10. Aliter J. Scalig. *Exoter. Exer.* 6.

Cap. 84. θηβοσκίδα] θηνομαίαν, Baſil. M. *Homil.* 9. *Hexaëm.*

ταύτη] Ariſtot. 2. *de Part. Animal.* 16.

Cap. 85. ἢ κελὸν] Arietem cornutum, & ſuis grunnitum, horret Elephas. Hoc modo Romani elephantos Pyrrhi, Epirotarum regis, in fugam vertiſſe, victoriamque ab illo reportaſſe dicuntur, Ælian. *L.* 1. *C.* 38. *de Anim.*

Cap. 86. χοίρε] Idem Aelian. *L.* 16. *C.* 36. Plut. *L. de Solertia Animal.*

Cap. 87. ἐκείνη γὰρ ὁρῶσα] Malim legere, ἐκείνῳ γὰρ ὁρῶσα ἡ ἔχιδνα, φεύγει, *hæc ſiquidem, illo conſpecto, in fugam vertitur.* Theophraſt. *L.* 4. *de Cauſ. Plantarum*, *C.* 11. ἐ πᾶσι ταὐτὰ θρέφοντα κ τὰς ἰδίας φύσεις. ὅπερ ἐν πολλοῖς μὲν φανερὸν, ἐκ πλείσης δ' ἀποφάσεως, ὡς εἰπεῖν τ γὲ γνωρίμων τὰ θηρία τὰς ἐλάφους, ἢ τὰς ἔχεις ἐσθίουσιν, ὑφ' ὧν τὰ ἄλλα θνήσκουσι. Vide Baſil. M. *Expoſ. Pſalmi* 28. Lucret. *Lib.* 6. qui initium verborum Theophraſti interpretatus eſt;

Et magis eſſe aliis alias animantibus aptas
Res ad vitai rationem ——

ἔλαφον] Hanc Plutarchus dictam exiſtimat non a curſu, ſed

UVA. BHSC. BU 01692

ſed ſerpentes attrahendi facilitate, ὁ ϖᾶσι μὲν ἐλαφρότητα, ἀλλὰ ϖᾶσι μὲν ἕλξιν δ' ὄφεως. De qua cervorum natura, præter jam dictos, Ælian. *L.* 2. *C.* 9. *L.* 8. *C.* 6. Plin. *L.* 8. *C.* 32. *L.* 28. *C.* 8. Oppian. *Lib.* 2. *de Venatione.*

Cap. 88. τ̃ ἰδίας τροφῆς] Ita M. S. Aug. Phaſianinus & Pierius *L.* 2. *Hieroglyph.* id eſt, *de victus ratione ſolicitum* &c.

κατορύττοντα τὰς ἰδίας ὀδόντας] Dentes, deciduos caſu aliquo vel ſenecta, defodiunt, Plin. *L.* 8. *C.* 3.

τάτας ὀρύττει] Hactenus M. S. omiſſis iis, quæ ſequuntur, ſenſus ejuſdem.

Cap. 89. κορώνῃ] De cujus vivacitate Plut. 4. *Sympoſ.* 1. & Heſiodus apud Eundem *Lib. de Oraculorum Defectu*, Plin. *L.* 7. *C.* 48. Syneſ. *Epiſt.* 110. κορώνης ἐνιαυτὰς ἄρξαι.

Cap. 90. ϖάρδαλιν] Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 6. Ælian. *L* 5. *Cap.* 40. Plin. *Lib.* 8. *C.* 17.

ὁρμῇ] ὀσμῇ, *odorem*, rectius cum M. S. Auguſtano (ut ex iisdem Autoribus patet) legeris; quam ὁρμῇ, id eſt, *impetum*, cum Aldo & Phaſianino, cæterisque Interpretibus. Ad pantheram ajunt pleraſque quadrupedes accedere, ſuavitate odoris illectas, maxime ſimias, Plut. *Lib. de Solert. Animal.* Ælian. *L.* 5. *C.* 40. 53. & *L.* 8. *C.* 6.

Cap. 91. αὐλητ̃] Mulcentur fiſtula paſtorali & cantu, Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 5. Plin. *Lib.* 8. *C.* 32. Aelian. *Lib.* 12. *C.* 46.

Cap. 92. ἔποπα] ὃν δὴ φασὶ δ[illegible] λύπῃ θρηνῆντα ᾄδειν, Plato *Phœdone.* Theocr. *Eidyll.* 5.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίασας ἐείσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι ——

Cap. 93. ἀδίανλον] Ælian. *L.* 1. *C.* 35. *de Animal.* Plin.

UVA. BHSC. BV 01692

Lib. 22. *Cap.* 21. Uterque adiantum, Callitrichon etiam dici, ſcribit.

Cap. 94. γέρανον χηγορᾶσαν] De gruum excubiis, Baſil. M. *Homil.* 8. *Hexaëm.* Plut. *de Solert. Animal.* Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 10. Ælian. *L.* 3. *C.* 13. Plin. *L.* 10. *C.* 23. De earundem volatu, Naz. *Orat.* 2. *de Theologia*, Max. Tyrius λόγῳ μ΄. Cic. 2. *de Nat. Deor.*

κατ' ὄρδινον] ἐκ παιτροπῆς, Baſil.

Cap. 95. πέρδικας] De harum intemperantia libidinis, Plin. *L.* 10. *C.* 33. Athen. *Lib.* 9. Ælian. *L.* 3. *C.* 16. Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 8. qui 2. *de Generat. Animal.* 5. cum diverſi etiam generis avibus illas coire, autor eſt.

Cap. 96. λιμῷ ἀποθνήσκῃ] Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 32. Plin. *L.* 10. *C.* 3.

Cap. 97. τρέφῃ τὰς νεοσσὰς] Baſil. *Homil.* 8. *Hexaëm.* ex Ariſtotele.

Cap. 98. εἰδότα τὰ μετέωρα] μετεωρολέσχων, Philo.

μὴ ἄρα χειμάζῃ] Baſil. M. *Epiſt.* 140. *M. S. ad Meletium Archiatrum*, ἡμῖν ὃ δ' ὅσον τῶν γεράνοις ὑπάρχῃ, τὰ δυσχερῆ τοῦ χειμῶνος διαφυγεῖν, ἀλλ' ἕνεκα μὲν τοῦ παιδεύειν τὸ μέλλον, δι' ἐν ἴσως τῶν γεράνων χείρας ἐσμὲν, τῷ ὃ κοῦ τὸ βίον ἀντεξουσίῳ τοσοῦτον τῶν ὀρνίθων ἀπολιμπανόμεθα, ὅσον κὴ τοῦ πέτεσθαι δύναται μικρᾶ δεῖν. Nautas quoque obſervato avis hujus volatu, tempeſtatem præviſam effugere, teſtatur Ælian. *L.* 3. *C.* 14.

Cap. 99. τεῖα] Duo, ut plurimum, autore Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 11.

τὰς ὄνυχας ἀπολλύειν] Similia de aquilis, Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 3.

Cap. 100. τὸ μηρὸν κάμπτῃ] ἐν τῷ καθέζεσθαι, Etymolog.

διὸ κὴ κάμηλος] οἷον κάμηρος ἢ κάμμηρος, ut illa marginis lectio

UVA. BHSC. BV 01692

lectio sit Scholion.

Cap. 101. ἀναιδεῖς] Oculos, animi esse indices; dictum jam supra. De quo Arist. 1. *Hist. Animal.* 10. Plin. *L.* 11. *C.* 37. *Neque ulla ex parte majora animi indicia cunctis animalibus, sed homini maxime, id est, moderationis, clementiæ, misericordiæ, odii, amoris,* (ὀφθαλμὸς πρηκέλευθος ἐγίνετο πομπὸς ἐρώτων, Non. *Dionys. L.* 5.) *tristiciæ, læticiæ. Contui-tu quoque multiformes, truces, torvi, flagrantes, graves, transversi, limi, summissi, blandi. Profecto in oculis animus inhabitat. Ardent, intenduntur, nictant, connivent. Hinc illæ misericordiæ* (Terent. *Andr. Act.* 1. *Sc.* 1.) *lachrymæ. Hos quum osculamur, animum ipsum videmur attingere.*

Cap. 102. βάτραχον] Rana Græcis βάτραχος, quasi ὁ τῇ βοῇ τραχύς, Schol. Theoc. —— τὸ γὰρ μέλος ἁ καλὸν ᾄδει, Mosch. *Idyll.* 3. *V.* 115. Illa ranarum coaxatio, pluviæ imminentis signum Arato; Plut. *Quæst. Natural.* 2. *& Lib. de Solert. Animal.* Aelian. *L.* 9. *C.* 13. De ranarum vero (neque enim illæ sunt unius generis) in aëre generatione, Diod. Sicul. *Lib.* 3.

ἑρπετῶν γὰρ γένεσις] Ovidius, 15. *Metamor.*

Semina limus habet virides generantia ranas,
Et generant truncas pedibus: mox apta natando
Crura dat; utque eadem sint longis saltibus apta,
Posterior superat partes mensura priores.

Cap. 103. ἔγχελυν] Basil. M. *Homil.* 9. *Hexaëm.* τὰς ὑπὸ ἐγχέλεις ἁδὲ ἁπλῶς ὁρῶμεν, ἢ ἐκ τοῦ ἑλυσμοῦ συνισαμένας. Hanc nominis Etymologiam e Versibus Aristophanis colligit Athenæus *Lib.* 7. *Dipnosoph.* Unde corrigendus Etymologus,

UVA. BHSC. BU 01692

apud quem ἔγχελυς, περὶ τὸ ἔχεθυς ἐν τῇ ὕλῃ, legitur; pro, ἐν τῇ ἰλύϊ. Simile mendum (ut hoc corrigam παρέργως) *Pſalm. ξή. V.* 2. *Apolinarii*;

Βύσσῳ ἐν ὑλήενλι παγεὶς, βιότοιο χαλίζω·

Pro, ἰλύοενλι. Nam Septuaginta, ἐνεπάγλω εἰς ἰλὺν βυθὸν, ὃν οὐκ ἔσιν ὑπόςασις. Cæterum anguillas, non niſi turbata aqua capi; ſcribit Clem. Al. *Strom.* 7. Eaſdem ſeorſim a cæteris piſcibus degere, neque unquam in eorum eſſe comitatu, Ælianus.

Cap 104. νάρκλω] *Torpedo piſciculos ſibi ad pabulum venatur, quoſque attingit, torpore immobiles efficit*; θηρεύει δ' εἰς τροφὴν ἑαυτῆς τὰ ἰχθύδια, περσαπλομένη, καὶ νάρκην καὶ ἀκινηλίζειν ποιοῦσα: Athen. *Lib. eod.* ex Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 37. De hac torpedinis ſolertia, Plin. *L.* 9. *C.* 42. Plut. *Lib. de Solert. Animal.*

Cap. 105. τὰ χρήσιμα] Ariſtot. 9. *Hiſt. Animal.* 37. ὁ πολύπους, ἀνόητος μέν ἐσι (καὶ γὰρ περὶς τ' χεῖρα βαδίζει καὶ ἀνθρώπου καθιεμένου) οἰκονομικὸς δ' ἐσί. πάντα γὰρ συλλέγει μὲν εἰς τ' θαλάμην, ἂν τυγχάνῃ κατοικῶν· ὅταν δὲ καταναλώσῃ τὰ χρησιμώτατα, ἐκβάλλει τὰ ὄσρακα, καὶ τὰ κελύφια τ' καρκίνων καὶ κογχυλίων, καὶ τὰς ἀκάνθας τ' ἰχθυδίων. id eſt, ut Plin. *Lib.* 9. *C.* 39. *Quum polypus alioqui brutum habeatur animal, ut quod ad manum hominis adnatat; in re quodammodo familiari callet. Omnia in domum comportat; dein putamina, eroſa carne* (ἐξαιρῶν τὰ σαρκία, Ariſtotel. *de Hiſt. Anim. Lib.* 8. *Cap.* 2.) *egerit.* Polypum, ad ſimilitudinem loci colorem mutare; cum iidem ſcribunt, tum Plut. *Quæſt. Nat.* 19. Philo περὶ μέθης, Baſil. M. *Homil.* 7. *Hexaëm.* Naz. *Homil. & Carm.* εἰς ἑαυτόν, Clem. Alex. *L.* 3. *Pædag. C.* 11. Lucian. *de Saltat. & Dialogo Menelai ac Protei.*

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 106. κάραβον] *Cancrorum genera*, *carabi*, *aſtaci*, &c. Plin. *L.* 9. *C.* 31. καραβέας δίμεγέθεις ait Syneſ. *Epiſt.* 4. Lucian. *Dialogo Dorionis & Myrtales*, ἀναφαλαντίας, ἢ τῳ χροιὰν οἵῳ κάραβῳ.

Cap. 107. πίννας] *Concharum generis & pinna eſt*, Plin. *L.* 9. *C.* 42. Baſil. M. *Homil. contra Divites*, τὰ ὃ ἐκ θαλάττης ἄνθη, ἡ κόχλῳ, ἡ πίννα, ὑπὲρ τὸ ἐκ τ῀ πολυβάτων ἔριον. & *Hom.* 7. *Hexaëm.* πόθεν τὸ χρυσῦν ἔριον αἱ πίνναι τρέφουσιν, ὅσπερ ὑδεὶς τ῀ ἀνθοβάφων ἐμιμήσατο;

Cap. 108. πιννοφύλαξ] Ariſtot. 5. *Hiſt. Animal.* 15. Athen. *L.* 3. Ælian. *L.* 3. *C.* 29. Oppian. 2. *de Piſcibus*. Cic. 2. *de Nat. Deor.* & 3. *de Finib.* ubi cuſtos ille pinnæ, *Pinnoteres* vocatur: ut & apud Plin. *L.* 9. *C.* 30. & 42. Scholiaſtem Ariſtoph. *in Veſpis*: ſed apud Plut. ὁ πιννοθήρας, *Lib. de Solert. Animal.* niſi & ibi πιννοτήρης ſit legendum, quum mox dicat, πυλωρεῖ τῳ κόχλῳ &c.

Cap. 109. λάμιαν] ἡ λάμια, nomen piſcis, ſic dicti ἀπὸ τ῀ ἔχειν μέγαν λαιμὸν, a gulæ magnitudine: unde hoc loco pro ingluvie, ſeu gulæ inſatiata libidine accipitur. Aliquando ſignificat φάσμα (legendum forte & apud Etymolog. φάσμα τι vel φάσματα pro χάσμαλα, *P.* 555. *V.* 55.) ſeu eam, cui exemptiles oculos (ἀφαιρέτους ὀφθαλμοὺς) fuiſſe fabulantur: Philoſtr. *L.* 4. *Vitæ Apollonii*. Strabo *Lib.* 1. Plut. *Lib. de Curioſitate*. Lucian. *Philopſeude*, & Ariſtoph. Scholiaſtes. Eſt & nomen proprium Tibicinæ Demetrii, Plut. *Vit.* Clem. Alex. *Protrept.* Athen. *Lib.* 4. 14. Ælian. *Var. Hiſt. L.* 12. *C.* 17. Urbis denique nomen, Strabo, *L.* 9. De Lamia piſce, Plin. *L.* 9. *C.* 24. Oppiano λάμνη, *Lib.* 1. *Halieut.*

σκάρον] ἀπὸ τ῀ σκαίρειν, dictus, Athen. *Lib.* 7.

μα-

UVA. BHSC. BU 01692

μαρυκᾶται) Arist. 2. *Hist. Anim.* 17. & *L.* 8. *C.* 2. item 3. *de Part. Animal.* 14. Plin. *L.* 9. *C.* 17. *Solus piscium dicitur ruminare, herbisque vesci, non aliis piscibus, mari Carpathio maxime frequens.* Vide Ælian. *L.* 1. *C.* 2. *L.* 2. *C.* 54. *L.* 12. *C.* 42. *de Animal.* Oppian. 1. *de Piscib.*

Cap. 110. γαλεὸν] Mustelum ore parere, fœtumque denuo absorbere, scribit etiam Ælian. *L.* 2. *C.* 55. ideoque ab illius, tanquam impuri, esu abstinere sacerdotes, *L.* 9. *C.* 65. & Aristot. οἱ μὲν ἂν ἄλλοι γαλεοὶ ἢ ἐξαφιᾶσι, ἢ δέχονται εἰς ἑαυτὰς, τὰς νεοττὰς, 6. *Hist. Animal.* 10.

Cap. 111. τοῖς ἔχεσι μίγνυ] de muræna cum vipera coitu, Ælian. *L.* 1. *C.* 50. *L.* 9. *C.* 66. *de Animal.* Plin. *L.* 9. *C.* 23. *L.* 32. *C.* 2.

Cap. 112. τρυγόνα] De turture, dum quid pro Autoris sententia tuenda sese offerat, notetur interea: illum sapientiæ divinæ, columbam humanæ Symbolum; atque inter volucria illis solis locum in Hebræorum sacrificiis fuisse, Philo *Lib.* Τίς ὁ τῶν θείων κληρονόμος, *P.* 338. ubi *V. a fine* 2. pro διαιτητὴ & ἀπεικάζεσα, legendum, διαίτῃ τῇ μὴ θνητῶν ἀσμιλίζεσα, περιστερᾷ ταύτῃ ἀπεικάζεσι &c. Dignum etiam notatu, Resurrectionis Typum quibusdam turturem esse; quum Aristoteles illum hyeme latere, plumasque amittere (φωλεῖν τε καὶ πτεροῤῥυεῖν ἐν τῇ φωλείᾳ) scribat, 8. *Hist. Animal.* 16. Quæ ibidem de palumbis Interpres subjicit; in Græco non extant, pugnantque cum eo, quod in Epiphanii *Ancyroto* legitur, *P.* 505.

περιπεπλεγμένη ἀγκίστρῳ] ἀγκιστρόεσσα, Philo. τὸ ἄγκιστρον, hamus. αἱ ἄγκιστροι, καὶ τὰ ἄγκιστρα, Bas. M. *Hom.* 10. *Hexaëm.*

Cap. 113. τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει] Ælian. *L.* 1. *C.* 27. & *L.* 14. *C.* 26. Plut. *Lib. de Solert. Animal.* Sed Po-

UVA. BHSC. BV 01692

Polypum brachia ſua rodere, falſum eſt, inquit Plin. *L.* 9. *C.* 29. & Ariſtot. 8. *Hiſt. Animal.* 2.

ἐὰν ἀπορήσῃ] εἴ τις αὐτῷ γένηται ἀθηρία, Ælian.

Cap. 114. τὸ μέλαν] Cic. 2. *de Nat. Deor. Aliæ fuga ſe, aliæ occultatione tutantur: atramenti effuſione, ſepiæ.* Similia apud Naz. *Orat. ad Cl. Epiſcopos, & Carm.* 1. *V.* 500 Ariſt. 4. *de Partib. Animal.* Aelian. *L.* 1. *C.* 34. Athen. *L.* 7. Plin. *L.* 9. *C.* 29. Plutarchus *Lib. de Solert. Animal.* atrum illum ſepiæ colorem, θόλον Græce dici ait.

Cap. 115. στρθίον πυργίτλω] Paul. Ægin. *L.* 1. *C.* 82. hunc inter aves concoctu difficiliores numerat, ἡ τῶ μικρῶν στρθίων τροφὴ, ἐν οἷς εἰσὶ καὶ οἱ πυργῖται, σκληροτέρα τυγχάνει.

ὀργῆς] Malim legere ὁρμῆς, *impetu*: niſi vocabulum ὀργῆς pro coeundi appetitu hic accipiendum ſit; ὡσπερὰ τὸ ὀρέγεσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖν.

Cap. 118. λύραν] De Lyræ Symphonia, Philo *Lib.* ὅτι ἄτρεπτον τὸ θεῖον. Eodem inſtrumento Muſico Pythagorei ante ſomnum utebantur, Plut. *Lib. de Iſide.* Differt a Pſalterio, Baſil. M. *Hom. in I. Pſalm.* Terpander Lesbius Lyram ante quatuor contentam fidibus, ſeptem nervis primus inſtruxit, Strabo *L.* 13. Quod e Verſibus in eum ſcriptis intelligitur;

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετράγῆρυν ἀποστρέψαντες ἀοιδὴν,
Ἑπταλόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

Clem. Alex. *Str.* 6. niſi quod prior Verſus ibi deſideratur. Numerum chordarum auxit poſtea Timotheus Mileſius, Plut. *de Muſica.*

Cap. 117. σύριγγα] Cic. 1. *de Divinat: Multis rebus inflammantur tales animi, qui corporibus non inhærent: ut hi,*

UVA. BHSC. BU 01692

qui ſono quodam vocum, & Phrygiis cantibus, incitantur. Servum Gracchus cum eburneola ſolitus eſt habere fiſtula, qui ſtaret occulte poſt ipſum, quum concionaretur, peritum; qui inflaret celeriter eum ſonum, quo illum aut remiſſum excitaret, aut a contentione revocaret, *Lib.* 3. *de Oratore.* Naz.

—— —— —— ἰὸς δέ τε ἀνδρὶ μέλιμνα,
Βαιὸν ἢ χρόνον ἔσκον ἐμοῖς μελέεσσιν ἀρήγων,
Ποιμφικλῆ σύριγγα βοηθόον ἐθλὸν ὀπάσων.

Cap. 118. στρθοκαμήλε] De quo Diod. Sicul. *L.* 2. & 3. Oppian. 3. *Cyneget.* Is eſt Ariſtoteli ὁ στρθὸς ὁ Λυβικὸς, 4. *de Part. Animal.* 14. Æliano *L.* 14. *C.* 7. ἡ στρθὸς ἡ μεγάλη. Syneſ. *Epiſt.* 134. στρθὸς μεγάλας ἀπὸ τ ἐν εἰρλύῃ κυνηγεσίων εἴχομλυ, *Struthiocamelos ex venatione, dum pax erat, habebamus.*

Cap. 119. χεῖρα ἀνθρώπε] Plutarch. *Lib. de Fraterno Amore:* αὐτάς τε τὰς χεῖρας εἰς πολλὰς καὶ ἀνίσες δακτύλες σχίσασα (ſcil. ἡ φύσις) πάντων ὀργάνων ἐμμελέσατα καὶ τεχνικώτατα παρέσχεν· ὥσε Ἀναξαγόραν τ παλαιὸν ἐν τ χερσὶ τ αἰτίαν λέγεσθαι τ ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ συνέσεως. ἀλλὰ τέτε μλὺ ἔοικεν ἀληθὲς εἶναι τὸ ἀναίτιον. ὁ γὰ, ὅτι χεῖρας ἔσχεν ἄνθρωπ@, σοφώτατον, ἀλλ' ὅτι φύσ ζῴ λογικὸν ζῷ καὶ τεχνικὸν, ὀργάνων φύσ τοιέτων ἔτυχεν, id eſt, Xyl. Interprete, *Ipſas manus, in multos atque inæquales ſciſſas digitos, Natura omnium inſtrumentorum accuratiſſime & artificioſiſſime paravit: adeo ut Anaxagoras ille priſcus humanæ ſapientiæ cauſam manibus imputaverit. falſo quidem hoc: non enim propter manus homo eſt ſapientiſſimus; ſed quia natura eum ratione & arte prædiderat, inſtrumenta quoque talia eſt nactus.* Eadem Galeni ſententia, *Lib.* 1. *de Uſu Partium Corporis Humani.* Vide etiam Plut. *Politic. Præcept.* & Ariſtot. 4. *de Part. Animal.* 10.

NICO-

UVA. BHSC. BU 01692

NICOLAI CAUSSINI

OBSERVATIONES

ET NOTÆ SELECTÆ

IN

HORAPOLLINEM.

UVA. BHSC. BU 01692

UVA. BHSC. BV 01692

NICOLAI CAUSSINI OBSERVATIONES ET NOTÆ SELECTÆ IN HORAPOLLINEM.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Auctor hujus Libri vulgo Horus Apollo Niliacus appellatur. Suſpecta mihi ſemper fuit hæc vox Horus Apollo. Siquidem Horus apud Ægyptios idem eſt ac Apollo. Itaque exiſtimarim nomen Apollinis ad interpretationem dictionis Hori prius tanquam gloſſema additum, tandem in ipſum nomen irrepſiſſe. Nam apud Photium & Suidam Ωραπόλλωνα quoque ſcriptum reperio. Sed quis hic Horus ſive Horapollo, valde ambiguum eſt. Parum certe viderunt, qui huic auctori Suidæ præfixere, Ωρος, Αλεξανδρευς, γραμματικὸς, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνου πόλει. ἔγραψε περὶ διχρόνων. ὅπως τὰ ἐθνικὰ λεκτέον. λύσεις προτάσεων τοῦ Ηρωδιανοῦ. πίνακα τῶν ἑαυτοῦ. περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων. ὀρθογραφίαν κατὰ στοιχεῖον. περὶ τοῦ εἰ διφθόγγου. ὀρθογραφίαν περὶ τοῦ αἰ διφθόγγου, κατὰ Φρυνίχου, κατὰ στοιχεῖον. ἀνθολόγιον περὶ γνωμῶν. Hæc inquam Horo noſtro non conveniunt, primum quia Niliacus eſt, non Alexandrinus; deinde quia Aegyptiace ſcripſit, ut author eſt Philippus, non Græce; Tertio quia Suidas, qui hujus Grammatici Alexandrini Opera tam accurate numerat, ut ne Tractatum quidem de Ei diphtongo omittat, hujus Operis Ιερογλυφικῶν

UVA. BHSC. BU 01692

nuſquam meminerit. Eadem de cauſa puto falli Cœlium Rhodiginum, qui putat hunc auctorem fuiſſe Horapollinem, Grammaticum ex Ægypto nobilem, arte clariſſimum, nec ullo veterum tempeſtate Theodosii gloria inferiorem. Nam is Ὡραπόλλων, ut diſcimus ex Suida, Panopolitanus fuit, & Græcorum Commentariorum ſcriptor, idem opinor ac ille, cujus Πατρικὰ Αλεξανδρείας ſe cum Helladii Beſantinoi & Andronici Hermopolitani Codice conjuncta vidiſſe refert Photius in *Biblioth. pag.* 1597. *Edit. Paul Stephani.* Reſtat igitur ut dicamus, Horum alium eſſe ab iſtis auctoribus Græcis, Horo & Horapolline, atque ut conjicere licet, longe antiquiorem. Dicitur porro Niliacus, non communi nomine quaſi idem eſſet ac Ægyptius, (ut nonnulli voluerunt) ſed a Nilo urbe Ægypti, cujus meminit Hecatæus apud Stephanum de *Urbibus*. Nilus enim tria ſignificat, fluvium, urbem, & templum. Νεῖλος, πόλις Αἰγύπτου, ἢ ἱερὸν Νείλου. Hic cum de Sacris Literis ſuæ gentis ſcripſiſſet, Philippus Græcus auctor, ejus libellum Ægyptium in Græcam linguam vertit, ut in operis limine comperimus: Is autem Hori Niliaci Interpres poſterioribus fuiſſe temporibus, quibus jam ſe mundiſſimis Græcorum elegantiis Barbaries illeverat, facile comprobatur ex ſtylo; nam ὄρδινον pro *ordine*, πάτρωνα pro *patrono* uſurpat, & ſimilia, quæ non niſi apud recentiores Græcos invenias.

Cap. 1. Libr. 1. τοῦτο ὃ μόνον ἀθάνατον] Philo Byblius non dicit immortale, quod Ægyptiorum narrant Fabulæ, ſed vix naturali nece confici.

Cap. 3. Σῶθις] Sothis apud Ægyptios ſidus magni nominis, quod idem eſt cum Canicula. Ab ejus ortu Heliaco

UVA. BHSC. BU 01692

liaco Ægyptii Neomeniam Thoth primi magnæ Periodi Canicularis putabant : ab hac ipsa mundi statuebant primordium: quod Porphyrius in *Libello*, quem *de Nympharum Antro* composuit, docet his verbis : Αἰγυπτίοις ἡ ἀρχὴ ἔτους, οὐχ ὑδροχόῳ ὡς Ρωμαίοις, ἀλλὰ Καρκίνῳ. ἐν γὰρ τῷ Καρκίνῳ ἡ Σῶθις, ἣν Κυνὸς ἀστέρα Ελληνές φασι. Νεμηνία δὲ αὐτοῖς ἡ Σώθεως ἀνατολὴ, γενέσεως κατάρχουσα τῆς εἰς τὸν κόσμον. *Ægyptiis principium anni est, non Aquarius, ut Romanis, sed Cancer. in Cancro enim est Sothis (quam Canis sidus Græci dicunt) Neomenia autem est ipsis Sothidis ortus, quæ generationis mundi ducit initium.* Hæc autem Sothis, a rege Petosiride apud Vettium Valentem vocatur Σὴθ, idque genere masculino, cum dicit ἐξ Σὴθ ἀνατολὴ. Eadem quoque Ασροκύων dicta ; ubi insigne mendum irrepserat Ασρομύων pro Ασροκύων, quam lectionem aperte indicat Porphyrius *de Antro*. Notat porro Caniculam præcipue habere duas stellas, unam in capite, quæ Isis vocatur, & alteram in lingua, quæ Sirius proprie & Canis nuncupatur. Unde apud Diodorum inter titulos Isidis hic legitur :

Εγώ εἰμι ἐν τῷ ἀστρῳ τῷ Κυνὶ ἐπιτέλλουσα.
Ego sum in astro Canis refulgens.

Hæc docte simul & acute vidit Hadrianus Junius. Sed in eo dissentire cogor ab homine erudito, quod eandem stellam neget appellari *Mæram*, & *Neæram* apud Hyginum reponat. Ego *Mæra* verissimam lectionem puto, & ex Nonno Dionysiacῶn scriptore comprobo ; sic enim *Lib.* 12. scribit,

—— πυρώλιδ' ἀστέρα Μαίρης.
—— *igneæ astrum Mæræ.*

Ubi

UVA. BHSC. BU 01692

Ubi *Neæræ* nomen convenire non poteſt. Et certe Etymologia congruit; nam μαίειν eſt lucere. Porro de hujus ſideris fulgore & ſignis præclare cecinit Homerus Ιλιάδ. X.

Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐσι, κακὸν δ' τε σῆμα τέτυκται,
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

At Manil. *Aſtronom. Lib.* 5.

Exoriturque Canis, latratque Canicula flammas,
Et rabit igne ſuo, geminatque incendia Solis.

Quod autem dicit in hujus ſideris exortu Ægyptios σημειοῦσθαι περὶ πάντων τῶν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ μελλόντων, id eſt, *Prognoſticon facere de iis, quæ toto anno futura ſunt*, alludit ad Καλανδολόγια, quæ nos vulgo *Almanachs* nominamus. Mos iſte, ut apparet, ab Ægyptiis manavit ad Græcos; qui cum ſæpe iis divinationibus abuterentur, minime mirandum eſt, ſi perſtringantur à Patribus, ut judiciariæ Aſtrologiæ Commentarii. Nicephorus Homologeta in Canon. Τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Παύλου, καὶ τὰ λεγόμενα βροντολόγια, καὶ σεληνοδρόμια, καὶ Καλανδολόγια, ἃ χρὴ δέξασθαι· βέβηλα γὰρ πάντα. id eſt, *Revelationem Pauli, & commentarios de fulminibus, de prædictionibns menſium, & auſpiciis Calendarum, admittere non oportet: ſunt enim profani omnes.*

Cap. ς. Ετ& &c.] Pleraque ſunt in hoc Capite ſubobſcura, quæ liquidius mihi videntur explicanda. Primum enim quis eſt ille *annus Dei*? pro quo fœda imprimis nota apud Cenſorinum legitur *annus diei.* Sed Græca totam illam fuliginem facile detergunt, cum dicunt, ἔτος θεοῦ τριακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν, *annum Dei* trecentis

UVA. BHSC. BU 01692

centis & ſexaginta quinque diebus abſolvi. Ex quo appa-ret annum eſſe civilem, & hic Solem, κατ' ἐξοχὴν θεὸν nominari. Non ob eam rationem, quam Ludovicus Car-rion *Libro Secundo Emendationum* annotavit, quod primi homines exiſtimarint Deos Solem, Lunam, Terram, Aſtra, eoſque primum nominarint θεοὺς, quia perpetuo curſu vi-derent ferri; unde & Apollo, ὁ θεός. Hæc ratio (inquam) non evincit; quia ad Græcos potius pertinet quam Æ-gyptios: deinde θεῦ nomen omnibus ſtellis volv entibus facit eſſe commune. Longe aptior mihi videtur ratio illa, quæ colligitur ex Plutarcho *in Libro de Iſide & Oſi-ride:* ubi notat ipſius Oſiridis, per quem Solem intel-ligebant, Natali auditam fuiſſe vocem, quæ ſignifi-caret natum eſſe μέγαν θεὸν; ex quo hæc appellatio pla-cuit, & ad ipſius poſtea numinis honorem uſurpata eſt. Accedit quod Iſin & Oſirin, Solem videlicet & Lunam, ſupra cæteros omnes Deos colerent Ægyptii, eiſque omnes honores deferrent. Unde & Apion Pliſtonices Oſiridis ſive Serapidis ſimulachrum, ex novem cubitorum ſma-ragdo conflatum, ſtupendo apud eos miraculo commemo-rat. Mos erat autem omnibus gentibus, ut Deos Patrios, Tutelares, & quos Theodoretus *in Oratione de Martyri-bus* πολιούχους nominat, ſine additamento *Deos* vocitarent. Sic Attici Minervam, τὴν θεὸν, & Lacedæmonii Caſtores, vocarunt τὼ σιὼ, & Ægyptii Oſirin, τὸν θεόν, Iſin, τὴν θε-όν. Jam quod gravioris eſt difficultatis, cur annum com-munem per quartam arvi partem, quæ centum duntaxat cubitos complectebatur, expreſſerunt, & eundem annum Τέταρτον, quaſi quadrantem diceres, nominarunt? Obſer-vo ex Cenſorino *Libro de die Natali*, duplicem Ægyptio-

UVA. BHSC. BU 01692

rum annum fuiſſe, unum quidem minorem trecentorum & ſexaginta quinque dierum: Alterum Κυνικὸν, Caniculaem, qui quatuor Solis annos complectebatur, uno inſuper die intercalari addito, ut Horus definit, ſi non ex civili ratione, ſaltem ex arcana Sacerdotum obſervatione: Nam primis temporibus nulla fuit apud Ægyptios intercalandi conſuetudo. Hunc annum ex ortu Caniculæ quater repetito definiebant; Atque ut trecentis & ſexaginta quinque diebus abſolutis, ſex præterea horæ ad curſum, qui ex motu Solis definitur, ſingulis annis redduntur; illæ vero poſt quatuor annorum converſionem diem ſolidum efficiunt; Ægyptii (inquit) quarto demum ortu Sothidis, ſive Caniculæ, intercalabant, & ſolidum annum tunc abſolutum putabant; quod inerat re vera quadriennium civili quadriennio, uno die majus propter hanc intercalationem. Hæc ex Cenſorini verbis colliges, quæ ita ſe habent. *Ad Ægyptiorum verum annum magnum Luna non pertinet, quem Græce* κυνικὸν, *Latine Caniculaem vocamus, propterea quod initium illius ſumitur, cum primo die ejus menſis, quem vocant Ægyptii* Θὼθ, *caniculæ ſidus exoritur. Nam eorum annus civilis ſolos habet dies trecentos ſexaginta quinque, ſine ullo intercalari: itaque quadriennium apud eos uno circiter die minus eſt, quam naturale quadriennium; eoque fit, ut anno milleſimo quadringenteſimo ſexageſimo primo, ad idem revolvatur principium: hic annus etiam* ἡλιακὸς *a pleriſque dicitur, & ab aliis* ὁ Θεὸς ἐνιαυτὸς. Hæc ille; ex quibus jam facile eſt Hori ſymbolum interpretari: Annum vertentem, hoc eſt civilem, ſignificantes quartam arvi partem pingunt, & annum volentes dicere, Τέταρτον, quadrantem, dicunt. Quorſum? niſi quia civi-

UVA. BHSC. BU 01692

civilis annus est quarta pars anni magni; & præterea in unoquoque anno quarta diei pars redundat, quam rationem subintexit, cum dicit, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τὴν ἄρχὴν τῆς Σώθεως μέχρι τῆς ἄλλης ἀνατολῆς τέταρτον ἡμέρας προσίθεσθαι, *ab uno Sothidis ortu ad alterum* (præter annum) *quartam diei partem apponi*; ex quo, inquit, quarto quoque anno supervacuum diem computant.

Cap. 8. μέχρι νῦν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις &c.] Scopulus est hic locus, ad quem multi offenderunt. Nil opus est omnium commemorare sententias. Cælius Rhodiginus, & Gesnerus, qui in grandem illam voluminum molem omnia pene congesserunt, hunc antiquitatis ritum non omisere, sed verbis adeo corruptis expressserunt, ut nihil minus videantur, quam hujus Auctoris sententiam intellexisse. Arripuerunt enim ex communi Interprete hæc verba, ϗκκορὶ *nimirum* κορὶ *cornicem appellantes*; quibus nihil distortius. Pierius paulo liquidior sententiis, in hac tamen verborum interpretatione, quæ maxime desiderabatur, filum abrumpit: *Græci* (inquit) *ut Hori Interpres observavit*, *nuptialibus festis* ϗκκορὴ κορώνη *clamitare consueverant*, *cum tamen ignorarent Cornicem in nuptiis omine auspicatissimo nominari solitam.* Tum suspicatur mendum, & aliter apud Æschylum in *Danaidibus* scribi fatetur, sed quod affert non plus habet perspicuitatis. Nam ut rem accuratius inspiciamus, Tragœdia Æschyli, quæ laudatur, non extat, licet tantum nobis rivulos ex hoc fonte in Pindari Scholiaste consectari, qui ad *Pythiorum Oden Tertiam pag.* 217. sub finem explicans illud Poëtæ,

UVA. BHSC. BU 01692

—— ἄλικες
Οἷα παρθένοι φιλῶσιν ἑταῖραι
Εσπερίαις ὑποκυ-
κλίζεσι ἀοιδαῖς.

Coætaneæ ut Virgines ſociæ ſolent in veſpertinis cantibus dicere juvenilibus jocis. Interpres (inquam) ad hoc verbum quærit, quid ſit ὑποκυκλίζεσι; reſpondet idem eſſe ac juvenilius animi cauſſa laſcivire, & ludere, νεωτερίζεσι τὴν ψυχὴν τε καὶ παίζειν. Alii cenſent puellas ὑποκορίζεσι dictas fuiſſe, ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρους κόρους ὑμνεῖν, νυμφίον, καὶ τὴν νύμφην; *Quod ſponſum & ſponſam celebrarent.* Tertiam ſubinfert rationem, quod canentes bene ominatis vocibus inclamarent, σὺν κούροις τε καὶ κόραις, *Cum pueris & puellis;* quod initium cantilenæ nuptialis eſſe liquidum eſt. Hic proferuntur Æſchyli verba ex *Tragædia Danaidum*, mire à Pierio truncata, atque depravata:

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Εως ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους,
Νομοῖσι θέντων, σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Horum ſenſus eſt: *Deinde vero prodit lucidum ſolis jubar, interim excito benevolos conjuges, Legibus eorum qui ſtatuerunt* (hanc cantilenam) σὺν κόροις τε καὶ κόραις. Hæc Æſchylus; nam quæ ſequuntur, κἀν τῷ βίῳ ἀκορεῖ ἀντὶ τοῦ κόρας κορώνας, non jam videntur Æſchyli, ſed ex alio capite ducta ſunt, & tam fœde diſcerpta, ac mutila, ut nihil ad hujus loci interpretationem inde deduci poſſit. Hadrianus Junius, vir eruditiſſimus, longe ſagacius locum illum pervidit *Animadverſorum Lib.* I. *Cap.* I. ubi Cælii Rhodigini, qui hæc

UVA. BHSC. BU 01692

hæc ipſa Hori verba citavit, mentionem faciens, *Diſpeream* (inquit) *ſi ſe ipſus intellexerit, tantum abeſt ut Hori ſententiam pervidiſſe illum putem.* Tum emendans contextum proculdubio depravatum, legit, ἐκκόρᾳ κόρη κορώνλω, & interpretatur, *Everre Virgo cornicem, atque elimina.* Jubetur autem (inquit) Virgo Cornicem everrere, quod ſiniſter eſſet ſolitariæ Cornicis occurſus, velut viduam portendentis vitam. Hæc laudatus Criticus ſatis appoſite, quæ prima quidem ſpecie, probabilitate ſenſum percellunt; ſed tamen accuratius ſpectata aliquid relinquunt dubitationis. Nam primum vox ἐκκορεῖν, *everrere*, proprie eſt ſordibus purgare, ac emundare, & non niſi durius ſignificat eliminare. Deinde cur jubetur everri & eliminari cornix, cum potius ad nuptias poſt Hymenæum invocaretur? nec dicas invocatas fuiſſe duas cornices, non ſingularem. Ælianus enim *Libro tertio de Animalibus Capite nono*, ubi de hac invocatione Cornicis ſcribit, non aliter, quam Horus, ſingulari numero uſurpavit; cum ait conſueviſſe Veteres, ἐν τοῖς γάμοις μὴ τ' χλιῶνον κορώνλω καλεῖν. Cum igitur conſtet invocatam fuiſſe cornicem, non poteſt dici everri & eliminari, ſiquidem invocare, & eliminare, plane repugnant. Et cum fateatur Horus, ὁμονοίας χάριν celebrari illud ἐκκορᾳ κόρη κορώνλω, plene invocatam potius, quam expulſam Cornicem ſignificat, nec jam unius numero Cornicis rationem habet in hoc Adagio, quæ ſolitaria credebatur infauſta, ſed κορώνλω dixit nomen ſpeciei, non numeri; ab omni enim numero abſtrahit. Dicam ego, quod ſentio; cum verbum κορεῖν frequentius *ſaturare* ſignificet, ita hæc Hori verba interpretanda exiſtimo, ἐκκόρᾳ κόρη κορώνλω, *Exſatura ô puella Cornicem.*

UVA. BHSC. BU 01692

Neque hoc levi conjectura adductus effutio; nam puellæ nubiles ut ominatas consequerentur nuptias, jubebantur opimum prandium dare Cornici; quod ex Phœnice Colophonio, qui citatur ab Athenæo *Libro octavo* colligere licet, ubi Coroniſtæ, hoc eſt Circulatores, Cornici loquutulejæ, quam circumferebant, emendicant ſtipem, & prandium ad fores patrisfamilias: Accedit autem virgo nubilis, & ficus affert pro prandio Cornicis; ex quo æruſcatores illi precantur, ut illuſtrem & locupletem maritum nanciſcatur; quod Cornicem conjugii Hieroglyphicum tam impenſe colat. Verſus autem Phœnicis ſunt, ubi diu Metragyrtæ illi rogarunt,

Ω παῖ θύραν ἄγκλινε· πλοῦτος ἤκουσε,
Καὶ τῇ Κορώνῃ παρθένος φέρει σύκα.
Θεοὶ, γένοιτο μετάπεμπτος ἡ κόρη,
Κάφνειὸν ἄνδρα κώνομαστὸν ἐξεύροι·
Καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον εἰς χεῖρας,
Καὶ μητρὶ κόρῳ εἰς τὰ γόνα καθεῖη.
O puella fores aperi. Plutus audivit,
Et Cornici Virgo affert ficus.
O Dii, fiat multis procis expetita puella,
Et locupletem virum & celebrem nanciſcatur,
Senique patri filiolum in manus,
Et matri filiolam in genua deponat.

Hæc opinor multum ad hujus loci interpretationem faciunt, & ſimul gravium Auctorum, de Cornice in nuptiis invocata, & de puellarum erga Cornicem cultu, judicia ſatis confirmant; quibus etiam addi poteſt, quod habet Pauſanias in *Meſſenicis* de Cornice ænea, in fundamentis

UVA. BHSC. BU 01692

mentis Coroneæ urbis inventa, quam licet colligere ibi gentilitio ritu cultam fuiſſe. Videre eſt quoque apud Feſtum hujus ſuperſtitionis relicta Romanis veſtigia. Nam erat (inquit) *Corniſcarum Divarum Lucus trans Tiberim, Cornicibus dicatus, quod in Junonis tutela eſſe putabantur.* Cujus rei nulla commodior eſt ratio, quam quæ ab Horo affertur, quod Cornix ſit conjugalis amoris Symbolum. Mares enim fœminis connubio juncti nunquam ad alteram divertunt Cornicem, ac ne ipſa quidem fœmina quoad vivit ad alterum marem; quod ſi mors divortium fecerit, qui ſuperſtes eſt e conjugibus, perpetuum ſibi indicit cælibatum.

Cap. 11. ὐρανίαν ἢ, ὁ δὲ ἀρέσκῃ &c.] Noli exiſtimare Uraniam Ægyptium eſſe vocabulum, ſed ne Græcum quidem, hoc præſertim ſenſu. Nam præter nomen Muſæ proprium, ὐρανία nihil ſignificat, niſi forte ludum pilæ, cujus meminit Julius Pollux: Ἡ δὲ ὐρανία, ὁ μὲν ἀνακλάσας αὐτὸν, ἀποῤῥίπτῃ τῳ σφαῖραν εἰς τὸν ὐρανόν. τοῖς δ' ὧν ἀλλομένοις φιλοτιμία, πρὶν εἰς γῆν αὐτῷ ἐμπεσεῖν, ἁρπάσαι. *Urania eſt ludi pilæ genus, cum hic quidem reclinans ſeſe, pilam in cœlum projicit: illis vero aſſiſtentibus cura eſt, priuſquam terram contingat, arripere.* Quem ludum invenias deſcriptum ab Homero. Horus igitur ὐρανίαν dixit pro cœlo, ad imitationem alicujus verbi Ægyptii generis foeminini. Sed ne longius inquiramus, Pindarus certe *Olymp. Od.* 1. ſi non ὐρανὸν, ſaltem αἰθέρα foeminino genere protulit, ἐρήμας δι' αἰθέρος. Mox ſubobſcura ſunt hæc verba: δραχμὰς ἢ δύο, διότι παρ' Αἰγυπτίοις μονὰς ἐστὶν αἱ δύο γραμμαί. μονὰς ἢ παντὸς ἀριθμῦ γνῶσις· ἀλόγως ἓν δύο δραχμὰς ἑκλόμενοι δηλῶσαι, γῦπα γεγράφασιν, ἐπεὶ μήτηρ δοκεῖ, κὴ γένεσις εἶναι, καθάπερ κὴ ἡ μο-

UVA. BHSC. BU 01692

ἡ μονάς. Quæ Pierius ita reddit: *Si drachmas duas oſtendere voluiſſent, Vulturem ponebant. Cauſſam nonnulli commenti ſunt: quia unitas apud Ægyptios duarum drachmarum inſtar æſtimatur, unitas vero cum binario totius eſt numeri generatio. Merito itaque ſi drachmas duas indicare vellent, Vulturem pingebant, quandoquidem & generationis & matris prærogativa polleat, perinde ac unitas ipſa una cum binario numeros omnes generat.* Hæc ἀδιαφόρως & parum fideliter: nam cum Horus dixiſſet Monadem eſſe generationem & principium numerorum, hic ſemper addit, *Unitas cum binario*; ſed binarii nuſquam Horus meminit: non enim binarius principium dicitur numerorum, ſed ipſa unitas. Deinde multum laborat in explicandis illis duabus drachmis, per quas putat cor ſignificari, cum tamen hic de ea re nulla ſit quæſtio. Ego ſic exiſtimo, δραχμὰς pro γραμμὰς in hunc locum irrepſiſſe; nam quod de lineis, non de drachmis ſit ſermo, declarat quod ſtatim ſequitur, παρ' Αἰγυπτίοις μονὰς ἔσιν αἱ δύο γραμμαί, *apud Ægyptios duæ lineæ unitatem ſignificant*. Cur autem hoc binario linearum unitatem ſignificarent, hic nodus eſt, qui ut facilius ſolvatur, primum ſtatuendum, quod ex Pythagora, Damaſcio, Syneſio & cæteris notum eſt, Deum appellari Μονάδα, *Unitatem*: Signum autem Dei, & magni myſterii, apud Ægyptios fuit duplex linea, quarum altera alteri in perpendiculi modum ductæ ſubſterneretur. Cujus rei cum ab iis ratio quæreretur, nulla alia ſuppetebat, niſi quod hæc divini cujuſdam myſterii ſignificatio eſſet. Quamobrem & per eaſdem lineas in crucis modum compoſitas, quas ita reverebantur, & *Magnæ Unitatis*, hoc eſt, Dei Hieroglyphicum ducebant, incerti quid pingerent, Crucis ſacroſanctum

UVA. BHSC. BU 01692

ctum myſterium apud hanc gentem adumbratum graves Auctores tradunt. Iſidorus *Lib.* 1. Origenes *Cap.* 3. Ruffinus *Lib.* 11. *Cap.* 29. Socrates *Lib.* 5. *Cap.* 17. Sozom. *Lib.* 7. *Cap.* 15. Niceph. *Lib.* 21. *Cap.* 16. adduntque ſub Theodoſio Imperatore cum ſolo æquarentur templa, in Serapidis Sacrario Hieroglyphicas compertas eſſe Literas, quæ Crucis præferrent formam.

Cap. 12. Ηφαιϛον ὴ χαλφονλες, κάνθαρον &c.] Non poſſunt iſta congruere: Nam quomodo uni duo Symbola inter ſe oppoſita reſponderent? Scribe, Ηφαιϛον ὴ χαλφοντες, κάνθαρον ζωγραφῶσι, Αθηνᾶν ὴ ϰ Ηφαιϛον γῦπα ϰ κάνθαρον. *Vulcanum indicantes, Scarabæum pingunt, Minervam vero ſimul cum Vulcano, Vulturem & Scarabæum.*

Cap. 13. Θεὸν ὴ ἐγκόσμιον] Merceri verſio, *Deum pulchre ornatum:* Repono, *Deum mundo inhabitantem.* Divinam enim providentiam ſignificat per Univerſum commeantem. Quinque autem illæ Stellæ ſunt, opinor, reliqui Planetæ, excepto Sole & Luna; Nam Stellæ nomine cenſeri non ſolent.

Cap. 14. ἰχθυώμψον ἄργον] ἰχθυώμψον ἄρτον hic aliquis verterat, *panem ex piſcibus*: Imo intellige *panem juſculo piſcis intinctum.* Nam quod ait Clitarchus, Oritas panem ex piſcibus feciſſe, hoc perrarum eſt, nec Ægyptiis conſuetum.

Cap. 15. βαſίλειόν τε ὅπὶ τ κεφαλῆς &c.] Videre eſt hic in picturis (editionis ſcilicet Merceri) cynocephalum cum regia corona, & Interpres quidem pingit, *regium inſigne capite geſtantem:* quam ſententiam ſecutus eſt quoque Pierius: *Ad cynocephali*, inquit, *ſpeciem addebant, ut manus in cœlum ſublatas haberet, & diadema regium capite geſtaret.* Nuſquam tamen hoc apud Horum invenies, a

UVA. BHSC. BU 01692

quo hoc Symbolum depromtum eſt : fefellit Eruditos Viros hic textus, βασίλειον ἐπὶ τ̃ κεφαλῆς ἔχοντα, itaque ſtatim arripuerunt, quod occurrebat, & βασίλειον *coronam* interpretati ſunt; ſed nunquam cynocephalos coronatos Horus Apollo conſtituit. Quid igitur dicendum? τὸ βασίλειον nomen, & βασίλει@, regium vel regale proprium ſignificat. Itaque non modo ad coronam ſignificandam traducitur, ſed ad illud omne, quod regem ſpectat: unde βασίλει@, & βασίλειον dicitur, quod in quaqua re obtinet principatum; & eſt veluti aliorum principium, atque exemplar. Igitur Hieroglyphicorum Scriptores Prototypa Imaginum & Symbolorum, quorum primaria & uberior eſt ſignificatio, appellant βασιλείους. Ut enim rex vivus & ſpirans longe præſtantior eſt imagine, quæ ad ejus ſpeciem expreſſa eſt, (Nam quidquid perfectionis eſt in imagine, longe excitatius lucet in exemplari tanquam in fonte & origine) ita fit, ut Luna appelletur βασίλει@, hoc eſt exemplar, & ἀρχέτυπ@, Cynocephalus vero ſit τὸ βασιλευόμενον. Et ita Cynocephalus dicitur habere βασίλειον in capite; quia Prototypum ſuum, Lunam ſcilicet, in imagine ſuo capiti imminentem defixis intuetur oculis. Et ne videar illud gratis aſſumere, ex ipſo Auctore comprobo, ubi ad *Hieroglyphicum* 11. *lib.* 1. cum dixiſſet, vultures omnes eſſe fœminas, itaque ad ſignificandum quidquid eſt muliebre, recte aſſumi vulturem, quia in eo genere præſtantiſſimum eſt, & quaſi regula cæterorum, utitur eodem nomine βασιλείῳ: ſic enim habet; καὶ τὸ π̃ γυπῶν ὂ̃ (ὡς προεῖπον) γέν@, θηλειῶν ἐσὶν γέν@ μόνον. δι' ἣν αἰτίαν τῇ παντὶ θηλυκῷ̃ ζωδίῳ, Αἰγύπλιοι γύπας ὡς βασίλειον ἐπιτιθέασιν. *quin & vulturum genus, ut jam expoſui, fœminas tan-*

UVA. BHSC. BU 01692

tantum complectitur. Quam ob cauſam & cuivis fœminei ſexus animanti Ægyptii vulturem ut in eo ſexu principem ac primarium apponunt. Nemo hic βασίλειον Coronam & Diadema, niſi abſurde, interpretatus fuerit.

Cap. 16. ἐν τοῖς ὑδρολογίοις αὐτῶν Αἰγύπλιοι κυνοκέφαλον) Ægyptiorum Horologiis ſive Clepſydris inſculptum fuiſſe conſtat Cynocephalum, e cujus natura guttatim aqua defluëret, ſed miræ his in verbis ambages, ἕως τ ὀρᾶς τρίχα διείραντες. Interpretes ſic reddunt: *Remedium hoc excogitarunt, ut quicquid pilorum eſt ad caudam uſque abradentes, pro hujus craſſitudine ferream quandam fiſtulam ad aquam excernendam fabricentur.* Quæſo, quid hic faciunt pili, & quorſum abradi dicuntur? Exiſtimarunt credo in clepſydris vivum animal ſtatui, non effigiem animalis inſculpti, cum de abradendis pilis ad emiſſionem aquæ loquantur. Num tota hæc verſio magnas ineptias admittit? Si licet in re valde perplexa conjicere, ubi illi legunt τρίχα διείραντες, & perperam vertunt *pilos abradentes*, nam διείρειν nunquam *radere* ſignificat, exiſtimo reſtituendum τείπα vel τρύμα διείραντες. Errore Librariorum forte ſcriptum eſt κ pro π, ut ſæpe fit, & τείκα poſitum pro τείπα: Hic aliquis Tyro in Græcis pulchram emendationem facere ſe exiſtimavit, ſi τείχα pro τείπα reponeret, & ita latam errandi anſam dedit. Nomen autem τρίπα Græcis recentioribus idem eſt, ac τρύμα ſive ὀπὴ *foramen*. Et eo quidem utitur Corona Pretioſa, Liber Græcus, qui ſæpe citatur in Meurſii Lexico. Nemini porro mirum videbitur, ſi Philippus Hori interpres, Græcus recentior, hoc vocabulum uſurparit, cum ὄρδινον pro *ordine*, πάτρωνα pro *patrono*, & ſimilia habeat. Exiſtimo igitur germanam vocem eſſe τείπα, & ita lego, ἕως τ οὐρᾶς

UVA. BHSC. BU 01692

τρίπα διείραντες πρὸς τὸ ταύτης πάχος σίδηρον κατασκευάζουσι πρὸς τὴν προκειμένην χρείαν. Cynocephali effigiem, vel potius vaſculum in ejuſdem animalis formam edolatum, ad caudam uſque, vel ad membrum & naturam, quæ per caudam ſignificatur, perforant, per foramen autem ferream fiſtulam ſeu canalem trajiciunt, quo æquabilior fiat per ferreum ſive æreum Epiſtomium, aquæ defluentis emiſſio: διείρειν autem τρίπα recte dicitur, quaſi inſubulare vel ſubula facere foramen. De iſta Clepſydræ fabricatione & foramine, ſic ſcribit Ariſtoph. Scholiaſtes in Veſpis, κλεψύδρα ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον ἢ εἴων ῥεῖν ἄχρι τῆς ὀπῆς. *Clepſydra vas perforatum, in quod aquam effundebant, & ſinebant fluere uſque ad foramen.* Et rurſus ab eo appellatur ἀίσγειον ἔχον μικροτάτῃ ὀπὴν, πρὸς πυθμένα. Apuleius quoque formam ejus attigit, cum ſic deſcribit: *Hic rurſus præconis amplo boatu citatus accuſator quidam ſenior exurgit, & ad dicendi ſpatium vaſculo quodam in vicem colli graciliter fiſtulato, ac per hoc guttatim defluo, infuſa aquæ populum ſic adorat.* Porro de uſu Clepſydrarum in foro ſupervacaneum arbitror hic pluribus inculcare. Lege ibidem, ἵνα μὴ εὐρύτερον τὸ κατασκεύασμα ὑπάρχῃ, & Latine redde, *ne vero latior ſit machina:* ubi Interpres cum ſua Periphraſi ſenſum non aſſequitur, *Ne foramen illud acute artificioſeque confectum.* Non enim de foramine intelligendum, ſed πρὶ μορίου, de illa animalis parte ſculpta in Horologio & in modum tubi fiſtulata, vel de vaſculo in Cynocephali formam artificioſe dolato. Cæterum de hac diviſione horarum ex Cynocephali obſervatione mentionem fecit Victorinus in Commentariis ad Rhetoricos Ciceronis.

Cap. 21. ὃν καλοῦσιν Αἰγυπτιοὶ νῶν] Congruentia dicit Heſychio

UVA. BHSC. BU 01692

ſychio, qui in Dictione νῆς, ait eam ſignificare ψυχὴν, ποταμὸν, & μονάδα. Hic igitur fluvius eſt Nilus.

Cap. 34. πλημμύραν] Mercerus hic interpretatur *inundationem*: ex qua certe interpretatione ratio, quæ affertur ab Oro, inepta limato ſaltem Lectori videbitur, & ridicula. Nota ex Heſychio, πλημμύραν duo ſignificare, ῥεῦσιν ὕδατος, & πλῆθος. In hoc loco deſignat *multitudinem*, non *inundationem*. Unde manifeſta ratio eſt, cur Phœnix πλῆθος ſignificet, quia Solis Hieroglyphicum eſt, qui πολὺς nominatur. Poſſet quidem inundationem ſignificare, ſed in alium ſenſum torquenda eſſet hujus Symboli ratio.

Cap. 35. διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνεσθαι] De hac Phœnicis ætate non conſentiunt Auctores. Mille annos eidem tribuit Nonnus. Septem millia Chæremon Ægyptius, ut eſt apud Joannem Tzetzem. Trecentos & quadraginta Albertus. *Cum Phœnicis vita magni anni fieri converſionem rara fides eſt inter auctores* (inquit Solinus) *quamvis eorum plurimi magnum annum non quingentis & quadraginta, ſed duodecim millibus nongentis quinquaginta quatuor annis conſtare dicant.* Difficile eſt in re tam fabuloſa aliquid certum ſtatuere. Quod autem ait, *fertur ſiquidem Sole*, &c, id Ægyptiis, non Phœnici tribuendum. Itaque, quod inconcinne hic Author dixit, λέγεται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν ὑπὸ Αἰγυπτίων, corrigendum, λέγονται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν Αἰγύπτιοι.

Cap. 38. ἔσι ὃ φησὶ τοῖς ἱερογραμματεῦσι] Cave ἱερογραμματεῖς confundas cum Arpedonaptis, quorum meminit Clemens Alexandrinus *Stromatum Libro Primo* cum luculento Democriti teſtimonio, qui ſuam eruditionem intemperantius prædicans ſcribit: καὶ λογίων ἀνθρώπων πλείσων ἐσήκουσα,

UVA. BHSC. BU 01692

καὶ γραμμέων συνθέσι& μετ' ἀποδείξι& ἐδείς με παρῆλαξεν, ἐδ' οἱ Αἰγυπτίων καλεόμενοι Αρπεδονάπται. *Et homines doctos audivi plurimos, & in componendis cum demonstratione lineis nemo me adhuc superavit, nec qui Ægyptiorum quidem vocantur Arpedonaptæ.* Ubi Arpedonaptas colligas esse Ægyptiorum Mathematicos. At ἱερογραμματεῖς de genere erant Sacerdotum; & iidem qui apud Assyrios ἱερῶν λόγων ἑρμηνευταὶ, ut author est Lucianus in Macrobiis. Siquidem Ægyptiorum sacris & doctrinis præfecti nunc ἱεροφόροι & ἱεροσόλοι appellantur, ὅτι τὸν ἱερὸν λόγον περὶ θεῶν, πάσης καθαρεύοντα δεισιδαιμονίας, καὶ περιεργίας, ἐν τῇ ψυχῇ φέροντες, ὥσπερ ἐν κίστῃ, καὶ περισέλλοντες, *Quod sacram doctrinam ab omni superstitione & curiositate puram, in animo suo, tanquam in cista, gestant, atque continent*, ut diserte notavit Plutarchus: nunc ἱερογραμματεῖς, qui non tantum Sacrarum Literarum Notarii fuerunt, ut quidam apud Diodorum interpretati sunt, sed Sacræ Doctrinæ Interpretes: eosdem vates fuisse innuit Suidas, cum ait, οὗτοι παρ' Αἰγυπτίοις ἦσαν δεινοὶ, καὶ τοῦ τὰ μελλόντων τινὶ ἀληθειαν εἰπεῖν, additque unum ex iis Regi Ægyptiorum prædixisse, futurum Israelitam virtute & gloria clarissimum, qui Ægyptiorum imperium deprimeret: Moysen scilicet innuebat. Iidem etiam erant Phylacteriorum scientissimi; quorum author pervetustus fertur Jachim in ea gente περιάπτων καὶ ἐπῳδῶν ἔμπειρ&. At vero cum Horus describat, ἱερογραμματέα τέλειον, πολλὰ μελετῶντα, ὑλακτοῦντα τε συνεχῶς, καὶ ἀπηγριώμενον, μηδενὶ χαριζόμενον, facile ostendit sacros illos Scribas, legibus & disciplinæ præfectos fuisse. Tales enim erant antiquitus Ægyptiorum Sacerdotes. Hi namque, ut Senatus Principes, Regi præsto semper aderant,

UVA. BHSC. BU 01692

rant, qua opera, qua consilio, qua doctrina ipsum adjuvantes; tum ex Astrologia & Astrorum inspectione futura divinando, tum ex Sacrorum Librorum annotatis res gestas cum utilitate interpretando. Unde a cunctis oneribus erant immunes, & primas a Rege honoris & potestatis obtinebant: πάντων ἀτελεῖς, ἢ δευτερεύοντες μετὰ τὸν βασιλέα, ταῖς δόξαις ἢ τῇ ἐξουσίαις. Præterea sceptrum commune cum Regibus habebant, quod ad honorem agriculturæ, sicut & Æthiopes, in formam aratri effingebant, ut licet ex Diodoro colligere. Et illi quidem primis temporibus Ægyptiorum Sacerdotes hanc dignitatem obtinuerunt. Nam postquam sub Romanorum imperio Ægyptus esse cœpit, nihil his hominibus contemptius; quippe qui ex sacrificis, in viles Chaldæos, haruspices, & aliptas degenerarunt; quod licet ex Hadriani Epist. apud Phlegontem colligere, quæ refertur a Flavio Vopisco in *Saturnino*, statim a principio. Ubi præcautione opus est, ad diluendam Hadriani Imperatoris calumniam, qui perverse & malitiose Christianos cum Isiacis Sacerdotibus confundit, & iisdem Serapidis cultum imponit his verbis: *Ægyptum, quam mihi laudabas Serviane charissime, totam didici levem, pendulam, & ad omnia famæ momenta volitantem. Illi qui Serapin colunt Christiani sunt; & devoti sunt Serapi, qui se Christi Episcopos dicunt.* Hæc admodum perfidiose, nisi velis hac ratione excusare, quod de Apostatis loquatur; qui, ut est in Actis Epimachi Ægyptii Martyris, apud Græcum Martyrologum, τὴν Χριστιανισμὸν κρύπτοντες τῇ ἀσέβειαν ὑπεκρίνοντο, *tecto Christianismo impietatem simularunt.* Pergit Hadrianus, *Nemo illic Archisynagogus Judæorum, nemo Samarites, nemo Christianorum*

UVA. BHSC. BU 01692

rum Presbyter, (quod de hæreticis Christianæ pietatis simulatoribus intelligendum) *non Mathematicus*, *non Aruspex*, *non Aliptes*. Ex quibus intelligere licet, ad quas sordes impiorum sacrificorum natio devenerit. Hoc ipsum plenius ostendit Divus Cyprianus, ubi Senatorem a Christiana fide Apostatam, atque ad Serapidis & Isidis cultum nefarie abreptum insectatur, simul Ægyptios Sacerdotes, in quorum Collegium cooptatus fuerat, describit his verbis:

Namque Sacerdotes tunicis muliebribus idem
Interius ritum cultu interiore fatentur,
Idque licere putant quod non licet: unde per orbem
Leviter incedunt, mollita voce loquentes,
Lapsatosque tenent extenso pollice lumbos,
Et proprium mutant vulgato crimine sexum:
Cumque suos celebrant ritus, bis esse diebus
Se castos memorant; At si tantummodo tunc sunt
Ut perhibent casti, reliquo jam tempore qui sunt?
Sed quia coguntur saltem semel esse pudici,
Mente fremunt, lacerant corpus, funduntque cruorem.

Quæ illic Cyprianus de vestibus, & flagitiosissimis moribus prosequutus est, copiose describit Apuleius, ubi nominat indusia, mitellas, crocotas, virgatas vestes, cœnosa pigmenta, & cætera: *Die sequenti*, inquit, *variis coloribus indusiati, & deformiter quisque formati, faciem cœnoso pigmento obliti, & oculis obunctis graphice prodeunt, mitellis, & crocotis, & carbasinis, & bombycinis linteis. Quidam tunicas albas in modum lanciolarum quoquoversum fluente purpura depictas, cingulo subligati, pedes luteis indu-*

ti

UVA. BHSC. BU 01692

ti caleeamentis. Mox de eorum phanaticis furoribus differit plenius: Quorum rituum pleraque etiam primis temporibus in uſu fuiſſe, declarat Herodotus, ubi animadvertit eos deraſos fuiſſe, circumciſos, veſte linea, & calceis papyraceis indutos, frigida interdiu ter, noctu bis lotos, & in Deorum ſuppliciis frequenti diverberatione ſua ſponte cæſos. Proximi erant Sacerdotibus ἐνταφιασαὶ & ταριχεύται, qui cadavera maxime Sacrorum Animalium curabant, quos, ut ait Diodorus, πάσης μὲν τιμῆς καὶ πολυωρίας ἀξιοῦνται, τοῖς τε ἱερεῦσι συνόντες, καὶ τὰς εἰς ἱερὸν εἰσόδους ἀκωλύτως, ὡς ἱεροὶ, ποιοῦνται. *Omni honore atque cultu dignantur: Nam ſacerdotibus familiares ſunt, & in ſacrarium ut qui ſacri ſunt, libere ingrediuntur.* Tanta autem ſuperſtitione & apparatu ſacra animalia funerant, ut Curatorem funeris unius animalis, totas facultates ſuas ſatis luculentas impendiſſe, & inſuper quinquaginta talenta a Ptolemæo fœneratum memoret Diodorus. Verum quoniam inter officia Sacerdotum eſt aliquod diſcrimen, operæ pretium eſt, de hac re audire Clementem Alexandrinum, qui totam hanc Sapientum & Sacerdotum Ægyptiorum ſeriem diſertiſſime tradit *Stromatum libro ſexto p.* 465. Primus, inquit, procedit is, qui vulgo Ωδὸς nominatur, unum aliquid afferens ex Symbolis Muſicæ. Eum dicunt oportere duos Libros tenere ex Libris Mercurii, ex quibus unus quidem continet hymnos Deorum, alter vero rationes vitæ regiæ. Poſt Cantorem vero proccdit, ὁ Ωροσκόπος, ὡρολόγιον τε μέτα χεῖρα καὶ φοίνικα Ασρολογίας ἔχων σύμβολα. *Horoſcopus geſtans in manu Horologium & palmam Aſtrologiæ Symbola.* Eum quatuor Libros Mercurii de Aſtrologia oportet ſemper promptos in ore habere. Deinceps autem ὁ Ιερογραμματεὺς, ἔχων πλεγὰ ἐπὶ τ κεφαλῆς, βιβλίον ἐν

UVA. BHSC. BU 01692

χερσὶ, ἢ κανόνα, ἐν ᾧ ποτε γραφικὸν μέλαν, ἢ χοῖνος, ἣ γράφουσι. *Prodit*, inquit, *Scriba Sacrorum alas habens in capite, & librum in manibus, & regulam, atramentum præterea ad ſcribendum, & ſtylum junceum, quo ſcribunt.* Hunc oportet ſcire ea, quæ vocantur Hieroglyphica, & Mundi Deſcriptionem, & Geographiam, & ordinem Solis & Lunæ, & quinque Errantium Stellarum, Aegyptique Chorographiam, & Nili deſcriptionem, tum inſtrumentorum, ornamentorumque ſacrorum, tum locorum conſecratorum, menſuras præterea, & quæcumque ad templa & res ſacras attinent. Deinde ſequitur, Στολισὴς ἔχων τε τ᾽ δικαιοσύνης πῆχυν, ἢ τὸ σπονδεῖον, *Stoliſtes ſeu Ornator, qui juſtitiæ cubitum & calicem ad libandum geſtat.* Is ſcit omnia, quæ ad diſciplinam & ſacrificia, primitias, hymnos, preces, pompas denique & dies feſtos ſpectant. Poſt omnes exit Propheta, ὡροφανὲς τὸ ὑδρεῖον ἐγκεκολπισμένῳ, ᾧ ἕπονται οἱ τ᾽ ἐκπεμψιν τ᾽ ἄρτων ἐξάζοντες. *Qui ſpectabilem in ſinu geſtat hydriam, quem ſequuntur, qui emiſſos panes portant.* Is, ut qui ſit Sacrorum Præfectus, ediſcit Libros decem, qui vocantur Sacerdotales, de Diis & legibus, & univerſa Sacerdotum diſciplina. Meminit quoque eo loco Παστοφόρων, qui ſex Mercurii Libros de Medicina ediſcunt, hoc eſt, de Anatomia, & morbis, inſtrumentiſque Medicis, tum de medicamentis, oculis, & mulieribus. Eos autem eſſe ex ordine Sacerdotum declarat hic locus *Libri Tertii Pædagog. Cap.* 2. ubi deſcribens eum, qui idola oſtendit, παστοφόρῳ ὃ ἢ ἱερὸς ἄλλῳ τῳ ἱεροποιούντων: ex quo apparet fuiſſe quemdam Ædituum, de quo dico ad *Symbolum* 41. *Lib.* 1. Ex eo Clementis loco facile confutes eos, qui exiſtimarunt omnes Ægyptiorum Sacerdotes communiter vocari Prophetas; quod

UVA. BHSC. BU 01692

quod ſenſiſſe videtur Diogenes Laertius, cujus auctoritate adductus Criticorum aliquis, in hoc Antinoi monimento, ΑΝΤΙΝΟΩ ΣΥΝΘΡΟΝΩ ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ, θεοφήτῳ, hic dicit eſſe ἱερέα, abuſus communi nomine proprii loco, nec ſatis ea diſcriminans, quæ apud Ægyptios (ut doctiſſime oſtendit Clemens) inter ſe diſtincta erant.

Cap. 39. ᾗ ἀνατελμηλύα θεωρεῖ τὰ ὑπ' ἀυτῦ κηδευόμενα εἴδωλα] Turbatum eſt in hoc loco, & puto reſtituendum ἀνατελαμηλύα. Quam enim ridiculum eſt, hæc verba de Pollinctore accipere, & cum Interpretibus dicere, *Quod nuda & reſecta, quibus juſta facit, ſimulachra contemplatur?* Et ubi Pollinctor juſta facit, hoc eſt, ſepelit ſimulachra? & ſimulachra in partes conciſa? Eſto, Pollinctores funerarint ſacra animalia, prius diſſecta unguentisque oblita, non tamen hoc ſimulachris aureis & marmoreis unquam factum legitur; quod per ſe ineptum eſt. Hæc igitur verba de Cane intelligenda ſunt, γυμνὰ ᾗ ἀνατεταμηλύα θεωρεῖ τὰ ὑπ' ἀυτῦ κηδευόμενα εἴδωλα, *nuda & explicata ſpectat, quæ cuſtodit, Deorum ſimulachra.* Nam κηδεύειν non ſemper funerare, ſed curare & ſervare ſignificat. Quod autem canes cuſtodiæ Templorum & Simulachrorum adhiberentur, ne quid auri argentive ex iis abraderetur, aut etiam gemmæ, quibus parietes ſacri apud Ægyptios colluce-bant, furto ſubducerentur, ex Horo colligere licet, & Æliano de *Animalibus*. Porro quos hic ἐνταφιαστὰς ſeu Libitinarios deſignari vides ab Horo, publici funeris Curatores, eorundem cætum apud Chriſtianos in Orientali Imperio ἀσηκητήριον dictum fuiſſe notat Vir Eruditus; non tamen evincit iis, quas affert, rationibus. Nam quod ex

UVA. BHSC. BU 01692

Novella Justiniani 59. citat, ἑκάστῃ κλίνῃ ἀσκητήριον δίδοσθαι, ἀσκήτας aliquot exequiis mortuorum fuisse deputatos confirmat, non tamen inde recte colligit, ἀσκητήριον fuisse proprie quod funera curabat, quasi definire vellet, ἀσκητὴν esse ἐνταφιαστήν; quod minime dici potest, ubi propria verbi significatio quæritur. Neque enim si Apelles sit pictor & orator, ideo pictorem definiens, dicam, *Pictor est orator.*

Cap. 40. προσιθέασι τῷ κυνὶ τὴν βασιλικὴν στολὴν &c.] Recte hic animadvertit Vir de nostra Societate Eruditus, unam copulativam τὴν pervertere sensum. Depingenda est ut Regis statua veste ad pedes strata, quam canis custodiat, & restituendum, προσιθέασι τῷ κυνὶ βασιλικὴν στολὴν παρακειμένην τὴν χλαμα γυμνόν.

Cap. 41. Πασοφόρον τὴ σημαίνοντες] Interpres vertit, *sacrum pallium gestantem*, perperam meo quidem judicio. Nam si verbi significatio spectanda est, D. Hieronymus in *Isaiam* pastoforium interpretatur thalamum, in quo habitat præpositus templi; in quo πασοφόρος *ædituus* est aliquis potius, quam *sacrum pallium gestans*; quæ verba nimis generalia sunt & obscura. Fefellit Interpretem, quod apud Julium Pollucem πασὸς dicitur, περὶ τῇ δύνῃ περιπέτασμα, *velum quod thalamo obtenditur*; ubi cum aliqui Codices Latini *pallium* reddiderint, hic de veste communi accepit: sed debebat animadvertere quod habet Etymologicum Magnum, πασὸς, ἡ ἐκ πετασμάτων ποικίλων κατεσκευασμένη σκηνή. Ubi pastos non pallium tantum, sed thalamus ipse nominatur, quo sensu etiam pastoforium dicitur. Verum hic aliud latet, quod neque Clementis Alexandrini Interpretes pervidere: πασοφόρος, ut constat ex eodem Clemente, est

UVA. BHSC. BU 01692

eſt ex Sacerdotibus Ægytiorum, & ut facile intelligi poteſt, Ædituus aliquis; nam dicitur advenas in templum introducere & idola monſtrare, σεμνὸν δεδορκὼς, ἢ παῖαναι τῇ Αἰγυπλίων ᾴδων γλώσῃ. Nunc Docti Viri quærunt, quorſum dicatur πασοφόρ@; neque enim Deorum thalamos & ædes portat, ſed cuſtodit: Manuſcriptus aliquis Codex apud Clementem Alexandrinum habet, πλασοφόρ@, diſtortius quidem, ſed apparet ex eo locum eſſe depravatum: Ego legendum exiſtimo πασόφρωρ@, *templi cuſtos*; quo nihil aptius ad Clementis & Hori mentem video: nam ὑπὸ τύτω φυλάτ]ε} τὸ ἱερὸν.

Cap. 49. Ακαθαρσίαν ἢ γεφύοντες, ὄρυγα ζωγεφῦσαι &c.] Magna in hoc Hierolyphico enodando Interpretum eſt diſſenſio. Alii ſiquidem de Oryge, alii de Coturnice intelligunt. Multum refert utrum de quadrupede, an de ave ſermo ſit; quod tamen unius litteræ ambiguitate decepti homines, alioqui non imperiti, confudere. Codex Italus, qui Romæ prodiit excuſus anno 1599, nomen ὄρυγ@ de textu expunxit; reliquit tamen illi locum ad marginem, ne plane abraſum videretur: Deinde repoſuit ὄρτυγ@, Coturnicem pro Oryge. Qua in ſententia fuit quoque Pierius *Lib.* 27. haud ita diligens in Hori mente perſcrutanda. Mihi vero mirari contigit, quomodo Viris Doctis hæc interpretatio exciderit, quæ ut alia omittam, vel hoc uno argumento refelli quam facillime poteſt, quod id ipſum animal, de quo hic ſermo eſt, Horus dicat ἐμπροσθίοις σκέλεσιν ἀνορύσσειν τὴν γῆν, *anterioribus cruribus, ſive pedibus, terram effodere.* Quæſo, cur anteriores hic pedes nominantur, niſi quia ſunt & poſteriores? at ſi anteriores ſunt & poſteriores, apparet animal eſſe quadrupes,

UVA. BHSC. BU 01692

quod in avem tam cito efformavit Pierius. Deinde ſi avis eſt, & Coturnix, quomodo huic, tanquam equo, inſidentes facit Reges? quod abſurdum eſt. Omnino de Orygе totum Symbolum intelligendum; Primum, quia id omnium pene Codicum fides poſtulat, & ὄρτυγ@ nomen, ut apparet, non niſi timide in alienam ſedem irrepſit. Secundum, quia quæ hic Orygi tribuuntur ab Horo, eadem quoque comprobat Ælianus de *Animalibus*. Neque enim tantum Orygem dicit, Solem Orientem averſari, ſed etiam adverſus ejus exortum alvum dejicere; quo fit, ut Serapidis cultores tam præpoſterum animal male oderint. Bene igitur in hac parte Mercerus, qui Aldi Codicem ſequutus nihil mutavit. Sed hic poſtea laudatus Interpres poſtquam ad hunc textum devenit, καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦτο μόνον τῶν πτηνῶν ἀσφαγίσον ἐσθίουσιν, hoc eſt (ut ipſe interpretatur) *Quare & ſacerdotes unam hanc inter volucres non ſignatam comedunt*: tum idem Mercerus in hunc locum annotat; *Mirum ſane eſt, quod hoc loco Orygem inter volatilia annumeret, quod a nemine quod ſciam, eſt proditum.* Putavit ita Vir minime malus, Oryges alatos ab Horo conſeri, nec mirum eſt, ſi hoc tantopere demiratur, ſed non minus mirandum, quomodo Vir tam emunctæ naris, & in tot Authorum commentationibus volutatus, tam facilem locum ſuo nitori reſtituere non potuerit. *Itaque totum hunc locum* (inquit) *corruptum exiſtimarim, nec qua ratione poſſit reſtitui, ſuccurrit, niſi forte pro* τῶν πληνῶν, *legimus* τῶν θηρῶν. Si tam audacter in Auctoribus mutare licet, *omnia* (fateor) *erunt protinus alba.* Sed ubi prudentium Criticorum in dictionum mutationibus hæc audacia? Ego exiſtimo, unius & admodum affinis literulæ mutatione poſ-

UVA. BHSC. BU 01692

posse totam hanc plagam sanari, si dicamus πληνῶν positum pro κληνῶν, quæ germana est lectio. Sed reclamabit aliquis ex Grammaticorum natione, τὸ κτῆνος dici de pecudibus; quod in Orygem ferum animal cadere non potest. Hic quisquis ita objecerit, satisfactum sibi abunde existimet, si Orygem inter pecudes esui aptas videat annumerari a Columella, ubi sic scribit: *Feræ pecudes, ut capreoli, damæque, nec minus Orygum cervorumque genera, & aprorum, modo lautitiis & voluptatibus Dominorum serviunt, modo quæstui ac reditibus.* Unde etiam Juvenalis: *Et Getulus Oryx hebeti lautissima cœna Cæditur.* Est enim Oryx de genere caprearum sylvestrium, bisulcus, & unicornis, ut ex Aristotele & Plinio licet colligere. Oppianus tamen non unum duntaxat cornu, sed plura videtur illi tribuere, dum canit: Οξεῖαι κεφάων ὑπὲ μετήορoι ἀντέλλουσιν αἰχμαὶ. Nunc quod reliquum est difficultatis, expediamus: διόπερ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, ἓξ ὡροσκόπος σημαίνοντος αὐτοῖς τὴν ἀνατολὴν, ἐπικαθίσαντες τούτῳ τῷ ζώῳ, δι' μέσου αὐτοῦ ὡς γνωμόνων τινὰ τὴν ἀνατολῆς ἀκρίβειαν ἐγνώριζον. *Quapropter antiqui Reges cum sibi ortum nunciaret horarum observator, huic insidentes animali, per medium ipsum velut gnomones quosdam ortus rationem ac tempus accurate certoque cognoscebant.* Primum malim καθίζειν active sumere, & de Horoscopo. intelligere, quem Reges jubent Orygem conscendere, ut certius Solis ortum dignoscat. Quod autem habet δι' μέσου αὐτοῦ, τὸ *per medium ipsum* subobscurum est; nescio enim, quid sibi cogitatione pinxit Mercerus, quasi per medium hoc animal, cui insident intuentes Reges, ortus speculentur: Hic μέσον accipiendum est, pro re interiecta & interposita ad aliquid efficiendum, vel certe uno verbo cla-

UVA. BHSC. BU 01692

clarius dicendum διαμέσᾳ ἀυτῇ, hoc est, *ipsius interventu*, *ipso mediante*. Nam διάμεσος dicitur antiquis, ut recentioribus μεσίτης, qui ad negotium aliquod conciliandum intervenit, & sic ὄρυξ hic διάμεσος nominatur, quod beneficio hujus naturalis propensionis, qua Solis primas faces prævidet, tempora discernant Horoscopi. Jam quod ad interpretationem eorum verborum attinet, διὸ οἱ ἱερεῖς τῦτο μόνον τῶ κτηνῶν ἀσφράγιςον ἐσθίσιν, *Sacerdotes unam hanc inter volucres non signatam comedunt:* Visa est Interpreti suspecta vox ἀσφεφάγις, & forte (inquit) legendum ἀσφάγις; sed omnino retinenda vetus lectio ἀσφεφάγισος. Declarat Herodotus, ubi ostendit, vetitum esse Sacerdotibus sub pœna capitis, ne victimam aliquam immolent, quam prius sigillari annulo non signarint, ἀσήμαντον ἢ θύσανλι θάνατος ζημίη ἐπικέεται. Horus hic Orygem solum excipit, eam opinor ob caussam, quod quæ Deorum sigillo essent impressa, in Deorum possessionem transcribi viderentur: at nefas erat, Orygem execratum animal Dei, maxime Solis, nota inurere, & quasi ejusdem peculium facere.

Cap. 59. Βασιλέα ἢ κάκιστον] Si recte expendatur Hieroglyphicum, nomen κάκιστον sensui repugnat. Itaque Pierius legit κάλλιστον: Mallem tamen κεφάλιστον, cum potentissimum regem designari dicat, qui universo terrarum orbi imperitet.

Cap. 69. αὐτότοκον γὰρ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον] Quid facit hic αὐτότοκον, quod Mercerus vertit *ad partum facile & maxime proclive*; at Trebatius, *est hoc animal rotundum & promiscue parit?* Nugæ: Lege, αὐτόκυπτον καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον, *suapte natura cernuum & inflexum animal:* quo nihil ad sensum accommodatius.

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 2. Lib. 2. Καὶ ἀετῦ νεοσσὸν &c.] Hoc Hieroglyphicum ut breve, ita difficile est: Primum Mercerus emendat ἀετῦ νεοσσὸς pro νεοσσὸν. Ego veterem lectionem retineo, cum bis in Horo constanti Veterum Codicum fide ita legatur. Non advertit Mercerus, quod doctiores Grammatici notant, recentiores Græcos (ex quorum numero est hic Auctor Hori μεταφρασὴς) nonnunquam accusativis nominativorum loco abusos. Sic Nicetas in *Alexio Angelo* θυσατέρα dixit pro θυγάτηρ: τῷ βασιλεῖ δὲ τῷδε καὶ τείτη θυγατέρα ἦν Εὐδοκία τὄνομα. Sic Corona Pretiosa, Græcus Liber, θυείδα in nominandi casu pro θυεὶς habet. ἀῤῥενογόνῳ autem non tantum *masculus* est, sed *mares generans*. Vox κυκλοηδὸν omnino depravata est: Mercerus reponit κυκλοειδές, & interpretatur *orbiculatum*: Sed quis tales sensus probare possit? Quod *aquilæ pullus orbiculatum quid significet*. Vide num legendum sit τυλοειδῆ: τυλοειδὴς est *calli speciem habens*, & per Metaphoram *robustus*: sic autem Aquilæ pullus innuet masculum, fortem, & robustum, qui ex diuturno labore callum contraxerit. Non occurrit, quomodo aliter hanc cicatricem obducamus.

Cap. 3. Δύο πόδες] Hoc Hieroglyphico ubi legitur, Δύο πόδες συνηγμένοι ἢ βεβηκότες δρόμον ἡλίᾳ τ' ἐν ταῖς χειμερναῖς τροπαῖς σημαίνουσι, *Gemini pedes simul compacti & progredientes, solis cursum cum in solstitio est hyberno, significant*, variæ sunt lectiones. Et primum quidem Manuscriptus liber, pro δύο πόδες habet δύο πολύποδες. Pierius *Hieroglyphicωn Lib.* 27. *Cap.* 29. non est admodum pugnax, quo minus duo Polypi ad hibernum solstitium denotandum simul colligati exprimantur: *Impressorum*, inquit, *Codicum lectio, quæ est* δύο πόδες, *nequaquam displi-*

UVA. BHSC. BU 01692

cet: ſed ſi progreſſum exprimere volueris, videndum eſt, ſi pedes illigatos pinxeris, qua ratione id tuearis. Hæc ille, quorum nullam auctoritatem, nullam affert rationem. Et certe nullus opinor Veterum invenietur, qui ullam partem Polypi ad Solem ſignificandum unquam uſurparit; quamquam ut nihil eſt in iſtis Symbolis tam alienum, quod non aliquo cultu orationis, & rationis ſpecie ſplendeſcat, poſſet illud fortaſſe dici, Polypum recte Solis in hyberno ſolſtitio tarditatem ſignificare, quod ſit, ut ait Ovidius,

—— *crinali corpore ſegnis.*

Vel ut canit Oppianus:

Παυλοίας ϛροφάλιγγας ὑπὸ σκολιοῖσιν ἰμᾶσι
Τεχνάζων.

Verum quid opus eſſet geminos Polypos ad hoc Symbolum pingere? & ſi ſua natura tardi ſunt, cur vincula, quæ ad frænandam celeritatem expreſſa ſunt, injicerentur? Puto probabilius eſſe, ſi pro δύο πολύποδες, legatur δύο πολλᾶ πόδες, id eſt, *duo Solis pedes*, pro *duobus Polypis*; nam Sol πολὺς appellatur, ut conſtat ex eodem Horo. Quid eſt autem aptius ad Solem in ſolſtitio hyberno tarde progredientem ſignificandum, quam Hori ſive Apollinis ſtatuam, cujus pedes inter ſe vincti ſint & impliciti, depingere? At urget Pierius, & quærit, quomodo ſi pedes vincti ſint, progredientur? Difficilius quidem, ſed tamen progredi poſſunt; quod cernitur in ergaſtulariis, qui ita vinciuntur compedibus, ut aliqua ex parte movere ſe, & progredi poſſint; & recte quidem hoc pacto curſus Solis ſignificatur, qui non eſt omnino nullus, ſed tar-

UVA. BHSC. BU 01692

tardior, ut ſtare quodammodo loco videatur. Quamobrem puto legitimam eſſe lectionem, δύο πολλᾷ πόδες συνειργόμενοι, pro συνηγομένοι, ἢ βεβηκότες.

Cap. 20. Ἱππῳ πολάμι@] Quomodo Hippopotamus horas ſignificet quærit Pierius *Hieroglyph. Lib.* 29. Et multum quidem laborat, ut explicet, conjecturæ vero, quas affert, paulo videntur debiliores. *Quia depaſcit ſegetes*, inquit, *ante determinatas in diem, vel quod interdiu in imis aquis latet, noctu in terram egreditur.* Hæc, inquam, rem acrius perpendenti non ſatisfaciunt. Primum nota, in Græco eſſe ὥραν, non ὥρας: ὥρα autem κατ' ἐξοχὴν, ut conſtat, ſæpe vernum tempus ſignificat. Et ita ὥρας, hoc eſt, veris Hippopotamus Symbolum eſſe dicitur, quia vere, ubi primum herbæ pubeſcunt, incipit e Nilo egredi & pabulari, ut habet Nicander in *Theriacis*,

> Χιλοὶ ὅτε χλοάωσιν, νέην δ' ἀπεχέυατο ποίην.
> *Pabula ubi vireſcunt, & novam fundunt herbam.*

Dixit autem ἀπεχεύατο pro ἀπεχεύαντο per Enallagen. Aliter etiam explicari poteſt, ſi dicas ὥραν irrepſiſſe pro ἀρὰν, ut Hippopotamus execrationem ſignificet, quo nullum animal execrabilius; nam Patrem interficit, & Matrem comprimit.

Cap. 29. Γεφύματα ἐπὶ ἐν δυσὶ δακτύλοις περιεχόμενα] Parum accurate hoc Philippus expreſſit, cum nullam rationem ſubjiciat, nec quos digitos quasve literas intelligat deſignet; itaque vix conjecturæ anſam reliquit.

Cap. 30. Γραμμὴ ὀρθὴ μία ἅμα γραμμῇ &c.] Hoc & hujuſmodi ſigna, ſunt ex hominum impoſitione leviſſimo plerumque fundamento, haud diſſimilia iis, quæ Nicolaus

UVA. BHSC. BU 01692

Smyrnæus Aſtabaſdas collegit de ſignis numerorum.

Cap. 37. Οτε βύλονθ ἄνθρωπον ἐξώλη σημῆναι, χοῖρον ζωγραφῶσι] Ægyptiis igitur, Judæis, & Perſis execrationi fuit, contra Samiis honori, qui ſuem pro tutela navium ſumpſerunt: Τὰ Σάμια πλοῖα συὸς τύπον εἶχον ἐν ταῖς πρώραις, Heſychius. Inde explicatur obſcurum Proverbium, quod eſt in Stromateo, Ναὺς δέ τις ὠκύπορος Σαμίη ὑὸς εἶδος ἔχουσα.

Cap. 38. ἐκσοΐζοντα τὺς ἰδίυς σκύμνυς] Hic ἐκσοΐζειν Mercerus dicit eſſe ἐκ σοᾶς ἐκβάλλειν; ſed hoc ſine ullo teſtimonio: Lege potius ἐκσίζειν, quod eſt etiam flagellare.

Cap. 51. Ανθρωπον πεσσφύγονλα τῷ ἰδίῳ πάτρωνι] Πάτρωνος nomen recentioribus Græcis uſurpatum, ut apud Latinos. Scholiaſt. Eurip. Πάτρων, ἐλευθερώσας τὸν δεσπότην. Heſychius putat quoque centum primos Romuli Senatores πάτρωνας nominatos.

Cap. 53. Γυναῖκα θηλάζουσαν — τρυγόνα ζωγραφῶσιν] Gravis hic Merceri hallucinatio, & ubi turtures viſi cum mammis & dentibus? Omnino vel nomen τεττιγὼν poſitum eſt pro veſpertilione, quod unum inter volatilia proprie dicitur τεττιγᾶν, ut author eſt Julius Pollux, vel Turturis & Veſpertilionis Symbola ſibi invicem proxima, in hac imagine ita fuerunt confuſa, ut τρυγὼν ἀντὶ νυκτερίδος poneretur: Soli enim inter volatilia Veſpertilioni dentes & mammæ tribuuntur ab Auctoribus.

Cap. 57. γεννᾶται ὑπ τοιούτῳ τρόπω· ὅταν μέλλῃ τελευτᾶν &c] Quod ait hic, Phœnicem ſe in terram ſummo impetu projicere, unde & vulnus accipit; ex ſanie vero vulneris defluente alium gigni, qui ſimul cum patre moribundo Heliopolin proficiſcitur; hoc neque Chæremon Ægyptius, qui

UVA. BHSC. BU 01692

qui citatur à Tzetze, neque Philoſtratus & Herodotus, aut ex Latinis Solinus, Lactantius, Manilius, Ovidius & cæteri, qui Phænicis meminerunt, tradidere: Patrem tamen eundem orbiculari myrrhæ ligno veluti ovo includere, & ad aram Solis deferre meminit Herodotus; ſed melius Lactantius de cineribus & reliquiis patris accipit his verbis,

Unguine balſameo myrrhaque & thure ſoluto
Condit, & in formam conglobat ore pio:
Quam pedibus geſtans contendit Solis ad ortum,
Atque aræ reſidens ponit in æde ſacra.

Licitum cuique fuit, in re tam ignota pro arbitrio fingere; itaque pluribus diſcutiendum non puto.

Cap. 62. αὖτη γὼ ἑκατέρᾳ τῇ κεφαλῇ ἀναιρεῖ] Miratur Geſnerus, vir multæ lectionis, Salamandras hic dici bicipites, & merito: plagam vidit, non tamen ſanavit. Exiſtimarim ego ſic legendum, αὖτη γὼ ἑκατέρω τῇ κεφαλῇ ἀναιρεῖ. *Ignem utrimque*, hoc eſt, ab utroque latere cingentem, *extinguunt*, & id capite, a quo maxime frigidus humor inſtillatur, quo Scholiaſtes Nicandri ignem extingui voluit. Porro, quando audis hominem πυρὶ καιόμενον exhiberi per Salamandram, intellige flammis obſeſſum, non conſumptum.

Cap. 78. Καρποδέσμιον παρακολουθοῦντα ἐυρήσεις] *Juncturam pedis conſequi deprehendes*, inquit Mercerus: valde obſcurum eſt quid velit. Significat potius vinculum & (ut ait Vetus Gloſſarium) faſciolam aut funem articularium, quam juncturam pedis: Innuitque bovem ita religatum, ſuum trahere vinculum, nec recte coërceri.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 94. αὗται γὰρ ἑαυτὰς φυλάσσσι χηγορῆσαι κατ' ὄρδινον] Vox Romana, Græca civitate donata, qua uſus eſt etiam Macarius Xinus adverſus *Sarracenos*, & Conſtantinus in *Tacticis*, λοχαγὸς ᾧ λέγε᾽ ὁ πρῶτ@ ἔ σίχ, ἦγν ἔ ὀρδίνε.

Cap. 104. Ανθρωπον σώζοντα πολλὰς —— νάρκλω τὸν ἰχθὺν ζωγραφῆσιν &c.] Aliorum quidem Auctorum hoc nemo tradit, ſed uno omnes ore contradicunt: Itaque hic Auctor Ori Interpres νάρκλω fortaſſe poſuit pro Nautilo ſeu Nauta piſce, cujus mira in natando induſtria, de qua vide Ariſtotelem *Lib.* 9. *de Animal. Cap.* 37. & Oppian. *Lib.* 1. Αλιευτικῶν.

Cap. 109. Ανθρωπον λάμειαν ἔχοντα] Vide, num λαιμὸν ἔχοντα ſit legendum; λαιμὸς eſt gula: vel certo παροιμιακῶς *Lamiam habere* dicuntur, qui gulam habent aut ventrem inſatiabilem. Nam λάμια apud Heſychium eſt bellua, vel mulier inſigni voracitate. Quod autem hic tradit de Scaro, id ipſum habet Ariſtoteles: *Scaro diverſa omnino ventris ſpecies eſt, & ruminare ſolus piſcium quadrupedum ritu creditur.*

Cap. 112. αὕτη γὰρ καταχεθεῖσα, ῥίπτῃ τῳ ἐν τῇ ὑρᾷ ἄκανθαν] Non de turture ave, ſed de paſtinaca piſce intelligit, quem Græci τρυγόνα nominant: Spina autem caudæ, eſt radius ſive ſtimulus, quem hic piſcis habet inſignem. Dioſcor. *Lib.* 2. *Cap.* 22. τὸ κέντρον τ ὑρᾶος nominat: βέλ@ ῥίγιον Oppianus, qui ejus venenum diſerte deſcribit *L.* 2. *de Piſcatu.* Lege igitur, *hamo*, ἀγκίστρῳ, non *laqueo*, ut reddit Mercerus, *implicatam Paſtinacam.*

JOAN.

UVA. BHSC. BU 01692

JOANNIS CORNELII DE PAVW

OBSERVATIONES IN HORAPOLLINEM.

UVA. BHSC. BU 01692

IOANNIS CORNELII
DE PAAW
OBSERVATIONES
IN
HORAPOLLINEM

UVA. BHSC. BU 01692

JOANNIS CORNELII DE PAUW OBSERVATIONES IN HORAPOLLINIS

LIBRUM PRIMUM.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Ita efferendum eſt hoc nomen cum M. S. Auguſtano, Suida, Photio & Euſtathio. Errant, qui ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ſcribunt diviſim. Nam iſta Iſodynama, quæ conjuncta bene ſonant, disjuncta ſonant male. Patet ex Linguæ Analogia & exemplis ubique obviis, quæ convaſare nolo. Unum eſt, quod ſilentio præterire non poſſum, quia plane gemellum eſt huic Noſtro: Ut Ωρ@ Ægyptiace eſt Απόλλων, ita Ανθις Ægyptiace eſt Ερμῆς: Ex iſtis duobus unum Ερμάνθις ſimiliter factum eſt; quod ſi ſepares, & contra ipſos Græcos inſurgis, & Linguæ Genio impingis colaphum. Hoc certum & perſpicuum. Quare ineptum eſt ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, & redonandum Naſutulis, a quibus profectum eſt primum. *Horapulus*, quod ex Poghini Libro M. S. adducit Hæſchelius, longe tamen pejus. Nam id nihil ſignificat, & Amanuenſium meras exhibet inanias. Quod autem Viri Eruditi de Recentiorum Μοχόπθλ@ pro Μόχ@, Αρμμόπθλ@ pro Αρμμ@, Ξανθόπθλ@ pro Ξάνθ@ &c, notant, intelligendum eſt caute. Nam nomina illa voces non ſunt ſingulæ, ſed binæ. Græcis ſcilicet Recentioribus πῦλ@ eſt Latinorum *pullus*, ut ſcimus ex Gloſſis Græco-

UVA. BHSC. BU 01692

barbaris: Iſta vox cum aliis vocibus ab illis conjuncta ſæpe; atque hinc Μοαχόπυλ@ idem, quod Μόαχ@ πύλ@, Αρμιόπυλ@ idem, quod Αρμι@ πύλ@, & ſic in cæteris. Unde apparet, quid ad ipſum *Horum* faciat *Horapulas*; pro quo, ſi nomen fuiſſet uſu receptum, ſcribendum eſſet ſaltem *Horopulus*, ut ab Aliis jam obſervatum. Sed ut dixi, nugax eſt omnis iſta ſcriptio & abjicienda prorſus.

Cap. 1. ϖῶς ἀιῶνα σημαίνυσι;] Verum eſt, quod Mercerus notat de his Inſcriptiunculis: Recentiores ſunt, & ratio earum habenda eſt nulla.

τὴν ὀφιν ὑπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα κρυπτομένην] *Caudam ſub reliquo corpore latentem.* Interpres male. Baſiliſcus ſerpens eſt magnitudine duodecim digitorum, qui incedit medio erectus: Vide Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 21. Hic ita pingebatur ab Ægyptiis æternitatem deſignare volentibus, ut ſub corpore erecto lateret cauda, ne finis æternitati contrarius appareret ſcilicet. Apage flexus multiplices, & quicquid eo pertinere poſſet.

ὀραῖον] Mercerus ex Libro Morellii ὀθεῖον: quod mihi impenſe placet. Nam ſic vocem habemus peregrinam. Junge Bochartum in *Hierozoïc. Part.* 1. *P.* 22. *& Part.* 2. *P.* 402.

θεοῖς περιτιθέασιν] Interpres, *diis circumponunt.* Utrumque pravum eſt; quia nimis exiguus eſt Baſiliſcus, quam ut Diis circumponi poſſit. Scribe παρεγκιθέασιν: Sic quod verum eſt, dicitur. Mox in fine Capitis recte ſcriptum, ἐπὶ τ κεφαλῆς τ θεῶν ἐπιγιθέασιν.

τῦτο ἢ μόνον ἀθάνατον] Hoc nullibi ſcriptum, ſed contra apud Plinium & Ælianum ſcripta, quæ mortalitatem ejus evincunt ſubitam: Sciunt omnes. De Ibide notat Ælianus *Lib.*

UVA. BHSC. BU 01692

Lib. 10. *Cap.* 29. *de Animal.* Ὡς μὲν ἔν μακροβιώτατόν ἐστι τὸ ζῶον καὶ δὴ εἶπον· λέγει δ' Ἀπίων, καὶ ἐπάγεται τὰς ἐν Ερμῇ πόλει ἱερέας μάρτυρας δεικνύντας οἱ εἶναι ἀθάνατον. τοῦτο μὲν ἔν καὶ ἐκείνῳ δοκεῖ τ' ἀληθείας ἀφεστάναι πάμπολυ· καὶ ἐμοὶ δ' πάντως ἂν καὶ κατεφαίνετο ψευδὲς, εἰ καὶ ἐκείνῳ δοκεῖ. An ſimile quid de Baſiliſco cum ſuis Ægyptiis confinxit Horapollo? Haud puto; quia *Cap.* 34. hujus Libri, ubi de Phœnice agitur, legimus diſerte, ψυχὴν μὲν, ἐπειδὴ πάντων τ' ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον ὑπάρχει τοῦτο τὸ ζῶον. Quod certe ſcribere non potuiſſet Autor, ſi Baſiliſcum feciſſet immortalem. Quid igitur? Locum corruptum auguror & Amanuenſium fidem habeo ſuſpectam: Scribi poteſt perbene ad mentem Philippi & ipſius Horapollinis, τοῦτο δ' μόνον ἀθάνατον. Alia genera Serpentum ſunt ſatis longæva; hoc unum præ cæteris adeo longævum eſt, ut videatur fere immortale: Vocula omiſſa taxat, & tollit quod nimium eſt. Hoc certe non diſplicet: Et ſic optime etiam quadrat, quod de Baſiliſco ex Philone Byblio notant Viri Eruditi.

ὃ καὶ προσφυσῆσαν ἑτέρῳ παυλὶ ζώῳ δίχα καὶ ξ δακεῖν, ἀναιρεῖ] Signate Ælianus *Lib.* 2. *Cap.* 5. *de Animal.* καὶ μύτοι καὶ θεασάμην ὁ τ' ὄφεων μήκιστον αὐτὸν, οὐκ εἰς ἀναβολὰς, ἀλλ' ἤδη ὄντα τ' ξ φυσήματος προσβολῆς αὖον ἐστιν. Nam Emphaticum eſt illud αὖον ἐστιν, & ex Atticorum loculis petitum, ut ſciunt, qui Linguam callent. Bochartus in *Hierozoïc. Part.* 2. *P.* 401. depravate citat αὐτός ἐστιν, idque in καυτὸς vel καυσὸς mutat parum perite.

Cap. 2. ταῦτα πάλιν καὶ τ' μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν] Interpres, *ea rurſum in eundem reſolvi, & tanquam imminutionem ſumere.* Neutrum placet; quia Articulo αὐτὸν relato ad vocem κόσμῳ, non dicitur, quod dicendum erat. Omnia,

UVA. BHSC. BU 01692

quæ in Mundo generantur, non redeunt diſſoluta in Mundum; nam inde non exierant; ſed in ſe ipſa & genera ſua, unde proceſſerant, & quorum partem ab æterno conſtituebant: Quare generatio & diminutio illa expreſſa Serpente, qui caudam ore comprimens, in ſe redit. Notiſſimum eſt hoc Philoſophorum Dogma, & ab Hæſchelio etiam commemoratum in Notis: Id autem hic expreſſum ſine dubio, antequam Amanuenſes mutaverant, quod ipſe Philippus ſcripſerat. Lege igitur, ταῦτα πάλιν ἡ τ μείωσιν εἰς ἑαυτὰ λαμβάνειν: Sic illud ipſum habebimus denuo. Pro ἑαυτὸ Græci etiam dicunt ἀυτὸ: Quare & ἀυτὰ pro ἑαυτὰ legere potes, ſi velis.

Cap. 3. ἶσιν, τετέσι γυναῖκα] Illud τετέσι γυναῖκα aperte probat, ἶσις vel ἶσιν Ægyptiis denotaſſe *fœminam.* Nam alias inepta eſt interpretatio, & nugas agit Philippus.

Σῶθις] Σῶθις Viri Eruditi *canem* denotare aiunt apud Coptos. Sit ita, per me licet: Aliter tamen Veteres Ægyptii, ſi Plutarchum audiamus, qui in Libro *de Iſid. & Oſirid.* ſcribit, Σωθὶ σημαίνειν κύησιν ἢ τὸ κύειν: in quo nihil eſt, quod ad vocem κύων pertineat proprie & jure ſuo. Quod ſubjicit ibi Autor, διὸ καὶ παρατροπῆς χρωμένης ἔ ὀνόματι, Ελληνιστὶ κύων κέκληται τὸ ἄστρον, ὅπερ ἴδιον τῆς Ισιδ νομίζεται, luſus ingenii eſt, quo rem ipſam tangit, non vocabuli indolem. Nihil apertius; nihil indubitatius.

διόπερ ἔνιοι ἀλόγως τ ἐνιαυτὸν.] Malim διόπερ ἔνιοι ἀλόγως καὶ τὸν ἐνιαυτὸν, ἴσιν λέγουσιν. *Qua de cauſa non abſque ratione annum etiam vocant iſin.* Iſis multa ſignificabat apud Ægyptios: *mulierem*; *Deam*; *ſidus*, *in quo anima Deæ*; *annum.* Attende; videbis particulam requiri, ut oratio recte procedat.

Εάεσιν

UVA. BHSC. BU 01692

βάεσιν] Cur Aldinum βάϊσιν aſpernantur Viri Eruditi? id ego certe non aſſequor, ubi βάϊν præceſſit, & hoc uſu tritum eſt, illud non item. Vide etiam ſequentia.

Cap. 4. πενλεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχουσι] Haud dubie legendum πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσαν: id ipſa verborum συνέχεια probat. μοῖραι ſunt gradus, non dies: id certum quoque.

πληρώσασαν] Præſens hic, & idem, quod πληρόυσαν, *complentem:* Mercerus peſſime *completis.* Nam id falſum eſt, ut quisque animadvertit ſtatim.

εἰς τὸ κάτω τοῖς κέρασι νεύειν] Ex his & ſuperioribus commode illuſtrari poteſt illud Plinii de Simiis *Lib.* 8. *Cap.* 54. *Luna cava triſtes eſſe, quibus in eo genere cauda ſit, novam exultatione adorare.* Cum Luna deorſum cornua inflectit, *cava* eſt, & ſuum illud inane nobis oſtendit: Similiter Cælum dicitur *cavum* apud Varronem *Lib.* 4. *de Ling. Lat. Cælum dictum ſcribit Ælius Gallus, quod eſt cælatum; aut a contrario nomine, quod apertum eſt: Non male. Quod poſt, verior Ælius; multo potius cælare a cælo, quam cælum a cælando. Sed non minus illud alterum de cælando, ab eo potuit dici, quod interdiu cælatur, quam quod noctu non cælatur omnino. Ego magis puto a chao cavum; & hinc cælum,* κοῖλον: *quoniam ut dixi, hoc circum ſupraque, quod complexu continet terram, cavum,* κοῖλον. *Itaque dicit Andromeda, Nox tu, quæ cava cæli ſignitenentibus conficis bigeis. Et Agamemnon, In altiſono cæli clypeo. Cavum enim clypeum. Et Ennius item ad cavationem, Cæli ingentes fornices.* Ita legendus eſt ille locus: de quo Nos alibi accuratius. Salmaſius ad Solinum de iſtis Plinii mira: videbimus loco ſuo.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 5. Ετ@ τὸ ἐνισάμψιον] *Annum ineuntem & inceptum.* Interpres non bene, *instantem annum.* Sciunt Græce docti.

ἡ ἄρρεα, πηχῶν ἑκατόν] Ita Ægyptii: aliter Græci. Vide Suidam in V. Αρρεαία μάνλις, & Leopardum *Lib.* 5. *Cap.* 22. *Emendat.*

τελακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν] Hæc mutila ſunt, & Autorem reddunt ſibi adverſum. Scribendum abſque dubio, τελακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν καὶ τετάρτε. Unoquoque anno quartum diei accedit; & ſic annus Solaris proprie & accurate loquendo non eſt dierum 365, ſed 365 & quadrantis diei. Hoc Autor dixit; hoc ſequentia aperte ſibi requirunt. Numeris indicati erant dies: id vitium excluſit; Nota ſcilicet, qua indicata erat pars quarta diei, ab imperitis neglecta fuit, tanquam calami ductus ſupervacaneus & fortuitus. Nihil manifeſtius: Et ſic, ut nunc video, locum hunc etiam conſtituit Salmaſius ad Solinum *pag.* 389.

ὅθεν καὶ διὰ τετραετηρίδ@ ϖλείσην ἡμέραν ἀριθμῶσιν Αἰγύπλιοι] Quarto quoque anno igitur Ægyptii pro quinque diebus ἐπαγόμενοις computabant ſex dies ἐπαγόμενας, ut ſic quatuor illos quadrantes colligerent. Quadrantis ratio ſingulis annis haberi non poterat in computando, quia annus dies, non dierum requirit partes: Expectandum igitur, donec quatuor quadrantes diem efficerent unum; quem non intercalabant Ægyptii, ſed ſuis ἐπαγόμενοις apponebant. Hoc aperte docet hic locus Horapollinis. Minus perite Diodorus Siculus *Lib.* 1. *Biblioth.* τὰς ϑὲ ἡμέρας ϗ ἄγεσι κ@ τ σελήνην, ἀλλὰ κ@ τὸν ἥλιον, τελακονθημέρες μὲν τιθέμενοι τὰς μῆνας, πέντε ϑ ἡμέρας καὶ τέταρτον τοῖς δώδεκα μησὶν ἐπάγεσιν, καὶ τύτῳ τῷ τρόπῳ τὸν ἐνιάυσιον κύκλον ἀναπληρῶσι.

Nam

UVA. BHSC. BU 01692

Nam ita currebat tempus, ſed non computabatur. Ab uno ortu Caniculæ ad alterum Caniculæ ortum ſunt dies trecenti ſexaginta quinque cum unius diei quadrante: Hoc tempus quotannis ſibi obſervabant Aſtronomi, ſed Ægyptii in vita communi non computabant quotannis; quia, ut modo dixi, annus civibus computatus dies integros, non diei particulas deſiderat. Hoc perſpicuum eſt, & illud Diodori, πέντε ὧν ἡμέρας ϰγ τέταρτον τοῖς δώδεκα μησὶν ἐπάγεσιν, minus accuratum eſſe probat. Atque hinc conſtat etiam, quam recte ſcriptum ſit apud Plinium *Lib.* 2. *Cap.* 47. *Omnium quidem, ſi libeat obſervare minimos ambitus, redire eaſdem vices quadriennio exacto Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempeſtatum magna ex parte. Et eſt principium luſtri ejus ſemper intercalari anno Caniculæ ortu.* Annus quartus iſtius Periodi minoris, annus intercalaris eſt, in quo quadrantium fieri debet collectio: Hoc quarto anno, ſtatim a luſtro quadriennali completo incipit luſtrum quadriennale novum, ipſo Caniculæ ortu. Nihil apertius, aut facilius. Salmaſius ad Solinum multus eſt ſuo more in redarguenda loci Pliniani ſcriptura: quo jure nunc omnes & ſinguli vident. Taceo, quod de Eudoxo ibi verba fiant, qui intercalationem certe non metuebat, aut annum illum quartum *intercalarem* dicere recuſaſſet. Sed hoc in tranſitu: Plura alias.

Cap. 6. ἢ Ἀρεα, ἢ Ἀφροδίτην] Hæc ocium agunt hic, & tutius abeſſent. Nam aliis interjectis de Marte & Venere demum agitur *Cap.* 8. In Antiqua Editione, qua uſus eſt Mercerus, antequam Aldinam nactus fuerat, non comparebant iſta, ut colligere poſſumus ex Nota ejus.

πλαγίως περιφέρεϑ] Elegans eſt περιφέρεϑ, & rem Graphice

UVA. BHSC. BU 01692

phice demonſtrat: Videmus quotidie.

πρὸς τοῦτο] τοῦτο reſpicit accipitrem, & ſibi requirit ζῶον, quot latet in ζῶα; πρὸς autem comparat, & alia animantia cum accipitre confert: Vertas igitur, *cum hoc collata.* Interpres habet *eadem ratione*; quod Græcâ non promunt, & minus exercitatos inducere poſſet in errorem.

ἐν τῷ ἄνω ἐχημαλίῳ] Hoc minus exaſciatum eſt, & leviter corruptum: Scribe, ἐς τὸ ἄνω ἐχημαλίῳ. Sic apte ſequitur εἰς τὸ κάτω, quod gemellum illud ſatis aperte deſiderat: Et ſic εἰς etiam nitet magis, quam ἐς. Aldinum autem Exemplar ſequor, cum τὸ κάτω tibi commendo. Nam id ſingulum recte jungit ſingulo. Si τὰ κάτω malles, etiam τὰ ἄνω ſcripſerim: tu fac, quod velis. Supra *Cap.* 4. εἰς τὸ κάτω νοεῖν & πρὸς τὸ ἄνω ἐχημαλίῳ ſimiliter habuimus.

Cap. 7. Εἰ γε μὴν] Hoc Caput Mercerus in ſecunda Editione ſua perperam connectit cum Capite præcedenti. Nam ibi poſt νίκην ſtatim in principio nulla ψυχῆς fit mentio: Methodum noſti.

ἔστι γὰρ τὸ μὲν βαί, ψυχὴ] Aliter Bochartus ex Lexico Coptico: Vide ejus *Hierozoicon Part.* 1. *Pag.* 115.

ψυχὴν ἐγκαρδίαν] *Animam in corde habitantem.* Merceri *animam cordatam* ambiguum eſt.

δεῖ τὸ καὶ πρὸς τ' ψυχὴν συμπαθεῖν] Ita Codex Auguſtanus cum Codice Morelliano, ſi particulam καὶ excipias, quæ a Morelliano aberat: utrumque ſatis aptum eſt, quanquam καὶ tutius certe omitteretur. Aldinum, τὸ πρὸς τ' ψυχὴν συμπαθὲς, haud dubie diverſa lectio eſt, quæ in Libris diverſis olim reperta fuit: τὸ ſæpe idem, quod ὃ, ut nemo neſcit; Eo ſenſu accipiendum eſt in verbis iſtis, quæ ſic ſatis commoda ſunt: *unde & accipiter, quod plane cum anima*

UVA. BHSC. BU 01692

anima consentit, aquam &c.

Cap. 8. βασανιζομένη] Verbum honestum: *examinata, explorata.* Apud Hesychium est, Βασαγικόρ. ὁ θᾶσον συνεσιάζων πρὸς ἱππώνακτι. Ubi scribendum forte Βασανικόρ. Sed hæc alias & loco suo.

ἐπειδὰν ἢ γυνήσῃ, ὅπερ σπανίως γίνεται, δύο ἄρσενικὰ, ἢ δύο θηλυκὰ] Hæc depravata sunt. Nam qui jungi possunt duo mascula, vel duo fœminea? Negatio excidit haud dubie, & scribendum, ἐπειδὰν ἢ γυνήσῃ, ἀκ, ὅπερ σπανίως γίνεται, δύο ἄρσενικὰ, ἢ δύο θηλυκὰ. Ut quisque videt, γυνήσῃ præcedentia respicit primo & principaliter.

ἀδὲ μὴν ἡ θήλεια ἑτέρᾳ κορώνῃ] Ita Hæschelius ex Codice Augustano, cui Morellianus suffragabatur. Aldus in suis Membranis repererat, ἡ θήλεια κορώνῃ ἑτέρᾳ. Legere optimum sit, ἀδὲ μὴν ἡ θήλεια κορώνη ἑτέρᾳ.

ἐκκορὲ, κορὲ, κορώνην λέγουσι ἀγνοοῦντες] Quid? an Græci ignorabant, quid acclamatio ista sibi vellet, & ea utebantur nihilominus? Credat Judæus apella, non ego: Sic omnium bipedum stupidissimi fuissent Græci, qui rem omnem ab Ægyptiis addiscere potuissent millies. Locus haud dubie est corruptus, quem diu emendare debuissent Viri Eruditi, ne adeo insulsa viderentur calculo suo probasse. Faciamus, quod decet. ἐκκορὲ, κορὲ, κορώνην Græcum est, & voces exhibet, quas ipsi pueri in Græcia intelligebant. Scribe, ἐκκόρει κόρε κορώνην. κορέω & κορεύω est *devirgino*, ut διακορέω & διακορεύω: pro illis ἐκκορέω & ἐκκορεύω dixerunt etiam multi. In Dicto certe Vulgari, quod hic habemus, ἐκκόρῃ nihil aliud est, quam διακόρῃ: *devirgina puer cornicem.* κόρος sponsus est juvenculus, cui acclamatio Cornicem optat, id est, uxorem fidissimam &

UVA. BHSC. BU 01692

ab omni impudicitia plane alienam. Nihil ſuavius, nihil apertius ; inprimis ſi Æliani locum notiſſimum jungas. Et quid igitur? Iſtane ignorarunt Græci Græcis innutriti? Apage ineptias plus quam ineptas. Ut ipſa acclamatio corrupta fuit, ita corruptum quoque eſt illud ἀγνοῦντες: Scribe meo periculo abſque mora, λέγουσι ἐυνοῦντες. Quod dicebant, animo benevolo dicebant, & fauſta precantes benevolis: Hoc certius certo. Cum Amanuenſium errore ſolenni Græca leviter deformata eſſent, Critici Diobolares pro Ægyptiis & peregrinis iſta habentes, εὐνοῦντες bono animo mutarunt in ἀγνοῦντες: Hoc quiſque ſentit ſtatim. Et ſic locus hic facilis eſt & manifeſtus. Addamus ei alterum ſimilem, qui apud Pindari Commentatores extat, & elegantiſſimus certe eſt, ſi legatur, ut primum calamo exiit. Verſus Æſchyli ex Danaidibus, tres Senarii ſunt puri puti,

Κἆπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Εως ἐγείρω πρευμνῆς τὰς νυμφίους
Νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Νόμοισι θέντων, *more eorum, qui eos poſuerunt prius*: θέντες intelliguntur illi, qui ad thorum deduxerant novos nuptos, ut illic primo cubarent una: Hi eos poſuerant & depoſuerant ibi: Et hoc τιθέναι pulchre opponitur alteri ἐγείρειν. Nihil ſimplicius, aut venuſtius. In illa deducentium turba ſemper erant pueri & puellæ: Eo pertinet Æſchyli σὺν κόροις τε καὶ κόραις, & illud Commentatorum antecedens, ἢ τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπεν, διὰ τὸ τὰς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζομένους λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόραις. Res eſt indubitata. Quæ ſequuntur poſt Tragici Verſus, verba ſunt

In-

UVA. BHSC. BU 01692

Interpretis Græci: Lege, κἀν τῷ βίῳ, ἀκορεῖ ἀντὶ τ κόρας κορώναν. Quod ἐκκόρειν eſt in Dicto præcedenti, ἀκόρειν eſt in Dicto illo: α, ut notum, centies auget, non privat; hinc ἀκορεῖν plus eſt, quam κορεῖν, & Emphatice accipi debet ibi: Sciunt Græce docti, & præter imperitos ea de re dubitabit nemo: *Strenue devirginat* (Talaſſius) *pro puella cornicem.* Hoc Dictum autem in vita communi erat frequens: Quo ſpectat Scholiaſtæ ἡ ἐν τῷ βίῳ. Vita ſæpe mores communes denotat: Comici βίον μιμέμενοι ſunt apud Hephæſtionem Noſtrum: Alia prætereo. Eodem pertinent ſequentia; quæ ita conſtituenda ſunt, παροτρύνοντες ἢ ἔνιοί φασιν, Εκκόρει κόρε κορώναν. Et hoc eſt ipſum illud Dictum, quod hic habemus. Nunc omnia clarent etiam in Scholiis. Nam illud αἰχύνην ἐξευτελίζων recte conſtituit Hæſchelius: αἰχύνων ſequitur apud ipſum Pindarum. Quæ Alii de his conſcribillarunt, non ſunt unius aſſis, & eo ablegari debent, quo alia inepta quævis. Cur autem Nicolaus Cauſſinus ex Phænice Colophonio adducit ea, quæ nihil ad rem pertinent, neglectis illis,

Αλλ' ὦ 'γαθοὶ ἐπορέξαθ', ὧν μυχὸς πλατεῖ,
Δὸς ὤναξ ἡ σὺ πολλά μοι νύμφη,
Νόμῳ Κορώνη· χεῖρα δ' ἣν ἐπαιτάσῃ,
Τοιαῦτα εἰδὼς δός μ ἡ καταχρήσῃ.

quæ eo pertinent plane? An quia in iſtis etiam poſt Eruditiſſimi Caſauboni induſtriam videbat nihil? Fallor, aut ita eſt. Et, quæſo, quid ὤναξ ibi? quid alia perplexa & male coagmentata? abſque ullo dubio Verſus inſigniter ſunt corrupti, qui nunc in tranſitu conjectura, niſi fallor, inſigni faciam, ut iterum ſint ſynceriſſimi. Lege,

UVA. BHSC. BU 01692

Αλλ' ὦ 'γαθοι 'πορέξαθ', ὧν μυχὸς πλατεῖ·
Δος ὦ νεᾶνις ἢ σὺ πολλά μοι νύμφη·
Νόμῳ Κορώνη χεῖρα δᾶν' ἐπαίξοι·
Τοιαῦτα γ' εἰδὼς, δός τι ἢ καθὰ χρὴ σέ.

νεᾶνις νύμφη, *ſponſa juvencula*; hoc aptum eſt, & ipſe Phænix, ſi reviviſceret, pro ſuo agnoſceret lubens: Cum ſcriptum eſſet compendiarie, ὦ ναις vel ὦ ναις, ex eo prodiit ſtatim Rex ille infauſtus obſtetricante Amanuenſium imperitia. δᾶν' ἐπαιτάσῃ ſcriptum pro δᾶναι ἐπαιτάσῃ ob Verſum. Alia aperta ſunt, & morari non poſſunt quemquam. Sed hoc in tranſitu, ut dixi: Reliqua, quæ in fragmento illo minus expedita ſunt, tentabimus ſuo loco.

Cap. 10. Μονογενὲς] *Ab uno genitum, ab uno ortum.* Interpretis *unigenitum* non dicit, quod debet.

μόνη γὰρ γένεσις αὐτοῦ] Ita legendum. *Una enim & ſimplex generatio ejus, talis eſt.* Cum γένεσις arcte cohæret μόνη, & unum illud ac μονογενὲς explicat. μόνος diverſa lectio eſt, quæ ita non convenit certe.

πλάσαι σφαιροειδὲς παραπλήσιον τῷ κόσμῳ σχῆμα] Sic etiam Alii, ut notum: Et quid igitur eſt, quod apud Ariſtotelem legimus *Lib.* 5. *Cap.* 19. *de Hiſtor. Animal.* οἱ ἢ κανθαροὶ ἰῶ κυλίσοι κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλεύσοί τε τὸν χειμῶνα, ἢ ἐνίκτσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι? An in pilulis latere & hyemem tranſigere poſſunt ſcarabæi? Id ego certe non capio, nec alius etiam capiet. Nam quod orbiculatum eſt, ipſa forma ſua latebras excludit. Hoc omnes ſentiunt ſtatim. Locus Philoſophi depravatus eſt: Viſne ſuſpicionem? Legendum forte, ἐν ταύτῃ φωλεύσοί τε τὰ γόνιμα, ἢ ἐνίκτσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι. τὰ γόνιμα ſunt

UVA. BHSC. BU 01692

ſunt ſemina, ex quibus generantur vermes, ſcarabæorum initia. φωλεύσι eſt *abſcondunt*, *occultant*: agendi notionem verbum ſæpe habet. Heſychius in Lexico: Φωλεύει. κρύπτει. Suidas: Φωλέσσι. κρύπτουσι. Noſter *Lib.* 2. *Cap.* 90. Ανθρωπον ἐμφωλεύοντα ἑαυτῷ κακίαν. Alia adſcribere nolo. In pilula igitur, quam volvunt, ſemina abſcondunt, vermeſque ingenerant ſcarabæi: Hoc aptum & bonum. Facilis autem eſt conjectura noſtra: Nam ex γόνιμα ſtatim fieri poteſt χειμῶνα vel χιμῶνα, ut vulgo ſcriptum, tranſpoſitis modo literis.

ἑνάτῃ ἢ ϰῃ ὀγδόῃ] εἰκοσῇ pro ὀγδόῃ requiritur haud dubie: Ex notis numeralibus error. Junge Ælianum *Lib.* 10. *Cap.* 15. *de Animal.* Ubi τῇ ὕστερον ταύταις eſt *die ſequenti*, non *deinde*, ut imperite vertit Interpres.

ταύτῃσι γὰρ τῇσι ἡμέρῃσιν] Subaudiendum eſt κατὰ, ut ipſi pueri ſciunt. Mercerus ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ impenſius probans, neſcio, quid ſibi velit.

γένεσιν κόσμου] *Mundi ortum.* Die vigeſimo nono, quo Luna Solis congreſſum appetit, Mundus hic viſibilis & ὑλικὸς ortus eſt ſecundum Ægyptios. Scis, quid de Mundi ortu fabulantur illi: hujus tota machina producta fuit die vigeſimo nono, cum dies viginti octo latuerat, & ipſo illo puncto diei vigeſimi noni, quo Sol cum Luna congreditur, ſe viſendam præbuit nativitatiſque habuit horam. Plura forte alias. Mercerus, qui *Mundi generationem* explicat *rerum*, *quæ in Mundo gignuntur*, *ortum ac productionem*, immane quantum a vero abeſt, ut nunc omnes vident.

ἀκτινωτὴ] De radiis accipiendum ſuſpicor, quibus cutis earum diſtincta: radios quaſi exhibet corporis pictura.

UVA. BHSC. BU 01692

ἀμαυρότεραι] Minores & ita exiguæ, ut evaneſcant fere: ἀμαυρὸν & ἀμαυρῶδες eleganter etiam de illis dicitur, quæ rediguntur quaſi ad nihilum. Interpres peſſime, ut nemo neſcit, qui feles & eorum oculos norit.

ἔχει ἢ πᾶς κάνθαρος ἢ δακτύλος τελείονλα] Hoc falſiſſimum eſt, ut ſciunt ipſi pueri: Non dubito, quin Amanuenſes hic iterum egerunt res ſuas. Aut vocula excidit, & legendum eſt, ἔχει ἢ πᾶς ἕτος κάνθαρος &c, aut literarum compendia male expreſſa ſunt, & ſcribendum, ἔχει ἢ ἕτος κάνθαρος &c. Nihil apertius.

ἢ μονόκερως ἢ ἰδιόμορφος] Quid hoc? an duo alia Scarabæorum genera non erant etiam ἰδιόμορφα? De eo dubitet nemo. Nam inde diſcrimen, & accurata diſtinctio. Et quid igitur, rogo iterum, ἰδιόμορφος de tertio genere? an quia unum illorum ἀιλύρῳ, alterum ταύρῳ erat ſimile, hoc vero animantium nulli, vox ſeparatim de eo uſurpata? Hoc aliquid eſt, ſed quod longius arceſſitum non ſatisfacit mihi. Et ſit tamen ita; quid, quæſo, ſequens Ibidis mentio ad hoc præcedens? eane vicina ſunt, & apte connecti poſſunt? Cras credam, non hodie. Quid plura? Locum leviter corruptum puto, & mutata unica literula ſcribendum, ἢ μονόκερως ἢ ἰβιόμορφος, *unicornis eſt & Ibidem refert*. Sic pulchre Ibidis memoria ſuccedit, & in unoquoque genere ſimilitudo eſt apta: Primum ἄϊλυρον refert, & quia ἄϊλυρος Solis Symbolum eſt, dicatur Soli: Alterum refert taurum, & quia taurus Lunæ eſt vehiculum, dicatur Lunæ: Tertium Ibidem refert, & quia Ibis Mercurio ſacra eſt, Mercurio etiam cenſetur ſacrum. Vides? Certa eſt conjectura mea, & de qua dubitabit nemo.

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 11. ὅταν ὀργώσῃ] Novum hoc ab ὀργόω, pro quo ὀργάω usu tritum est. Pierius Valerianus *Hieroglyph. Lib.* 18. *Cap.* 4. ὀργάζῃ legit; quod ego non sumam mihi, ubi duo Cod. M. S. pro hoc nostro stant. Aldinum ὀργύσῃ non est unius assis, & natum forte ex ὀργήσῃ.

πρὸς βορέαν ἄνεμον] Ita perbene Cod. Aug. & Morell. ἄνελκον Aldi ipso inepto ineptius est. Sed an forte in Libris quibusdam scriptum, τῷ φύσιν ἑαυτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν, ἀνέλκουσα ὑπὸ τούτου ὀχθεῖ, *naturam suam pandens Boreæ, ab eo attrahens comprimitur*? Sane ἀνέλκουσα non illepide adumbraret conceptionis mirificæ blanditias & modum: ἀνέλκειν sæpe est attrahere, & ita accipi posset hic: Hoc certum. Cum autem ita scriptum esset, facile ex eo fieri potuit ἀνέλκουσ' & ἀνέλκον: Quare fortasse vera est hæc mea suspicio; quæ tamen alterum ἄνεμον, quo nihil certe facilius, nequaquam proscribit, aut proscribere potest. Pro ὅτι ἡμέρφις mox Cod. Aug. paulo emaculatius ὅτι ἡμέρφας: ipsi Tyrones sciunt.

ποθοῦσα παιδοποιΐαν] Hæc itérum Cod. Aug. & Morell. lectio est. Aldus ediderat, ποιοῦσα παιδοποιΐαν: quod certe flaccescit, & a Sciolis profectum est, quibus γάμον γαμεῖν, νόσον νοσεῖν, & alia id genus, placebant vehementius. Veritas, *fœtus procreandi desiderio:* ipsum illud desiderium facit, ut & potus & cibi fiat immemor. Sentisne? hoc ποθοῦσα hic statuminat plane.

ἄλλα γένη γυπῶν] Perbene uterque Liber M. S. ὀρνέων habet pro γυπῶν: Vide modo sequentia, & si dubites, ad Pyrrhonis Scholam extemplo te confer, ut semper & de omnibus dubites posthac.

γυπῶν ἢ ὑπηνέμιον ποιοῦσιν] His omnes Vultures distin-

UVA. BHSC. BU 01692

ſtinguit Autor ab omnibus aliis alitibus: nihil apertius, ut dixi.

ἐξ ἱκανῦ διασήμα]@] Copula adeſſet peropportune: ἢ ἐξ ἱκανῦ διασήμα]@. Vide modo.

ποειζομὴν τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῇ βρώσιμα] ποειζομὴν vox eſt ſuſpecta mihi; quia hic agitur de viſu vulturis, quo victui neceſſaria deſtinat ſibi e longinquo: Nihil apertius. Interpres, *atque e ſatis longo intervallo quæ ſibi uſui ſint, comparet edulia*: Quod certo certius ineptum eſt. Nam id faciunt omnes volucres, ut nihil de aliis animantibus dicam. ποείζεσθ aliquando eſt *invenire & quærere excogitando:* An iſtam σημασίαν inflexit Philippus, & de vultu-re, qui oculis edulia ſibi deſtinat, eo ſenſu τὸ ποειζομὴν adhibuit? Non puto, nec putabunt, qui Græca callent. Quid igitur? Fallor, aut vox leviter corrupta eſt, & ipſe Philippus ſcripſit, χωειζομὴν τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῇ βρώσιμα: *ſibi ſecernens ad victum neceſſaria.* Oculis ſecernit e longinquo edulia mox petenda: Nihil naturalius, nihil facilius. Victum quærens, e longinquo diſcernit, quæ victui eſſe poſſunt.

ἑκατὸν γὰ εἴκοσιν ἡμέρας ἔγκυος μὴν &c.] Ælianus *Lib. 2. Cap. 46. de Animal.* γῦπα δὲ ἄῤῥενα ἔ φασι γὴ ἐσθαί ποτε, ἀλλὰ θηλείας ἁπάσας· ὅπερ ἔπισάμὴν τὰ ζῶα, κὴ ἐρημίαν τέκνων δεδιότα, εἰς ὄπιγονὶν τέκνων τοιαῦτα δρᾷ· ἀνλίπρωροι τῷ νότῳ πέτονται· εἰ δὲ μὴ ἦ νότ@, τῷ εὔρῳ κεχήνασι, κὴ τὸ πνεῦμα εἰσρέων πληροῖ αὐτὰς, κὴ κύεσι τελῶν ἐτῶν. Quorum poſtrema non vertit Interpres. An quia incredibile videbatur ei, tam diu uterum geſtare vultures? Ita videtur certe. Scis, quid de Elephanto ſcribat Ælianus, ſcribant alii: Id incredulitatem ejus auxit. Ego tamen Græca ideo non negli-

UVA. BHSC. BU 01692

gligam, aut Æliani Codicibus mox omnem ſic denegavero fidem: Aliud eſt, quod facit ut dubitem, an Autor unquam ſcripſerit, quod nunc in Libris ſcripſiſſe dicitur. Quæ de ſubventanea vulturum conceptione narrat, ex Ægyptiorum ſcriniis petita ſunt, ut conſtat ex hoc ipſo loco, & Plutarcho in *Quæſt. Roman.* Hoc certum & exploratum. Jam autem diſerte hic notat Noſter, vulturem non diutius, quam centum & viginti dies uterum geſtare: A quo cum iſtud Æliani abeat immenſum, fors Amanuenſes dederunt, quod ipſe Autor non dederat. Visne conjecturam? Legendum forte, ϗ κύεσι τρίτον ἔτους, *& tertiam anni partem uterum geſtant.* Sic elegantiſſime conſpirant iſta Æliani cum his Horapollinis, & vultures non onerantur nimio uteri labore: Facillimus autem eſt error, ut quisque videt ſtatim. Inquies apud Philen legimus ex Æliano, quem ubique ſequitur,

Θῆλυς γὴ πᾶς γὺψ, ϗ σπορᾶς ἄνευ κύῃ.
Χαίνων γὰρ ἀνλίπεῳ ὑψῆ πρὸς νότον,
Συλλαμβάνῃ τὸ πνεῦμα, ϗ τρίτῳ χρόνῳ,
Στρωθὲς πλεῳλὲς ἄρ' ἀπὸ μήτρας ἐξάγει.

Fateor: Sed quid obſtat, quominus ille in Libros inciderit, qui eundem errorem præferebant, quem nunc præferunt Noſtri. Nihil certe, nihil. Nam & Phileti, & Aliis omnibus, qui Antiquiora deſcribebant, id contigit ſæpe: De Plinio notiſſima res eſt, & cujus exemplum inſigne adferemus in his ipſis Obſervatiunculis. Quo recentiores autem ſunt Autores, & propius ad tempora noſtra accedunt, eo probabilior eſt errorum conſenſus & gemina Librorum depravatio: Hoc certum & dubii

UVA. BHSC. BU 01692

pers. Quare illud Philetis apud me certe ponderis est perexigui, nec scripturam Æliani suspectam statuminare potest. Et sane ut dicam, quod sentio, non modo Philen, sed plerosque etiam alios, qui ea tempestate vivebant, depravato Æliani loco inductos fuisse puto, ut de vulturum uteri gestatione scripserint, quæ Antiquis plane ignota fuerant. Nam hinc etiam est meo judicio illud Glycæ in *Annalibus:* οἱ δέ γε τὰς φύσεις τῶν ζώων διασκεψάμενοι, τριετῆ χρόνον τοὺς γῦπας ἐγκυμονεῖν τερατεύονται. καὶ πῶς, ἄκουε· οὐκ ἐστὶν ἄῤῥενα γῦπα θεάσασθαι. ἀσυνδυάστως γὰρ αὐτοὺς τίκτειν νόμοι φύσεως παρακελεύονται· ὅθεν καὶ πᾶν τὸ γένος αὐτῶν ἡ τοῦ θήλεος φύσις ἠνέγκατο. ὅπερ ἐπιστάμενοι γῦπες, καὶ τὴν ἐρημίαν δεδιότες τῶν τέκνων, εἰς ἐπιγονὴν ἅπαν τὸ γένος στρατεύεται, καὶ δρῶσι τι σόφισμα ἄριστον. τῷ νότῳ καὶ γὰρ ἀντίπρωροι πέτανται· εἰ δὲ μὴ νότος εἴη, τῷ συγγενεῖ εὔρῳ ἁπλοῦσι τὰς πτέρυγας, εἶτα κεχήνασι, καὶ τοῦ πνεύματος ἐμφοροῦνται εἰσρεόντος, καὶ τίκτουσι ζῶα, μὴ μέν τοι γε ὠὰ ὑπήνεμια. διὸ πλείστου χρόνου δεῖται ἡ φύσις πρὸς ζώου τελεσιουργίαν. χαλεπὸν γὰρ, καὶ λίαν ἐργῶδες τῇ φύσει οὐσιῶσαι τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς ζῶον πλαστουργεῖν τὸ λεπτότατον. Locum Æliani aperte respicit, & τερατωδῆ istam uteri gestationem censens, nihilo minus excogitat bonus, quæ eam probabilem efficiant & naturæ legibus consentaneam. Basilius Magnus, quem in verbis præcedentibus secutus est fide, de istis ne γρὺ: Vide *Homiliam* ejus 8. *in Hexaëmer*. Quod certe notandum. In Geoponicis, illo bonorum & malorum cumulo, legimus *Lib.* 14. *Cap.* 26. tanquam ex Aristotele; Ἀριστοτέλης φησὶ, γῦπας μύρου ὀσμῇ ἀπόλλυσθαι, κανθάρους δὲ τῇ ὀσμῇ τῶν ῥόδων. εἶναι γὰρ τούτοις σωτήριον τὴν δυσωδίαν. γῦπας δὲ μὴ συγγίνεσθαι, ἀλλὰ ἀντιπρώρους τῷ νότῳ πετομένους ἐγκυμονεῖν, καὶ διὰ τριῶν ἐτῶν τίκτειν. Quæ ejusdem sunt notæ, & eandem erroris habent scaturiginem.

UVA. BHSC. BU 01692

nem. Nam falsissimum est, quod de Aristotele dicitur, qui priora, non posteriora scripsit in Libris suis. Ipse Philosophus de vulture *Lib.* 6. *Cap.* 5. *de Animal.* τίκτουσι ἢ δύο ὠὰ οἱ γῦπες. τὰ μὲν ἔν ἄλλα ὅσα σαρκοφάγα, ἅπαξ ὤπταται πλεοναάκις ἢ ἅπαξ ἐκτοντα· ἡ ἢ χελιδὼν δὶς νεοττεύει, μόνον τῶν σαρκοφάγων, id est, ut recte vertit Interpres, *Pariunt vultures ova bina: Cætera quæ carne vescuntur, non plus quam semel anno parere exploratum est; Hirundo una bis anno nidificat.* Nihil apertius est; pessimeque nugas suas Philosopho adscripsit homo ineptus. Interpres ibi δι' ἓξ τριῶν ἐτῶν τίκτειν Latine reddidit *per tres annos parere:* quod nimis insulsum est hercule, & ineptiarum alit ineptias. Nam sic vultures deterioris fuissent conditionis, quam ipsa Latona, cui partus fuit longe difficillimus propter negatum, in quo pareret, terræ angulum. Vertas missis nugis, *sed facie Austro obversa volare, atque sic prægnantes fieri, & post tres annos parere.* Annos tres uterum gestant, & illis exactis pariunt: Usum præpositionis tenent Græce docti. Et sic igitur Recentiores, Æliani Codicibus decepti, ut firmiter mihimet ipse persuadeo; sed plerique, ut antea dixi, non omnes. Nam meliora certe edoctus fuit Joannes Tzetzes ex Scriptore huic Nostro affini, ut constat ex *Chiliad.* 12. *Cap.* 439. ubi inter alia hæc leguntur,

Πένθε δ' ἡμέραις θεὸς πυγὴν πετόμενοι ἀνέμοις,
Κυρίως συλλαμβάνουσι γονὴν ὑπηνεμίαν·
Εν ἑκαλὸν καὶ εἴκοσιν ἡμέραις ᾗ γλυνῶσι
Τὰ ὑπηνέμια ὠὰ· ἐν ᾗ τοσούτοις ἄλλαις
Ἐκ τῶν ὠῶν ἐκλέπτουσι, καὶ νεοσσὸς ποιοῦσιν·

UVA. BHSC. BU 01692

Εν ἑκατὸν ἡμέρῃσι ϗ καὶ εἴκοσιν ἐτέρῃσι,
Μέχρι καὶ πτήσεως αὐτῶν, ἐκλρέφθσιν ἐκείνθς.

πρὸς πυγλὼ πετόμϐοι ἀνέμοις, *volantes ventis, qui ad nates flant.* ἄνεμοι πρὸς πυγλὼ ſunt venti averſi & poſtici, qui vulgo dicuntur ἔρριοι. Moneo, quia Interpres πρὸς πυγλὼ perperam ſeparavit ab ἀνέμοις, vertens, *Quinque autem diebus natibus volantes contra ventos.* Nam ſic Græca non poſſunt eſſe bona. Periti vident.

θηλυκῶς μϐύτοι ϯ ἑρϕνόν] Hæc tuto abeſſe poſſunt, & minus certe conveniunt, quia pro τλὼ ἑρανὸν Philippo placuit τλὼ ἑρανίαν: Fors a manu recentiori acceſſerunt, ideoque in Aldi Membranis non comparebant.

ἀποτελεῖται] Recte Interpres *perfecta ſit*: Nam Præſens non quadraret, & ipſum Præteritum hic in Præſenti latet. Alias legendum ſit ἀποτελέοθη vel ἀπετελέοθη.

βασίλειον] Regium inſigne ita dicitur, ut nemo neſcit: Hic vox latius accipitur, & quodvis inſigne denotat, quo res a rebus principaliter diſtinguuntur. Ut ſexus fæminei inſigne, quo ab altero virili apertius diſtinguatur, Vultur apponitur cuivis fæminæ: Hoc appoſitiſſimum eſt.

μηκύνω ϯ λόγον ——] Hæc mutila cenſent Viri Eruditi, & in Libris M. S. ut mutila repræſentantur: Male, niſi fallor. Nam cui bono repetitio illa, μητέρα ἂν θέλοντες σημῆναι, γῦπα ζωγεϕθσι? Nonne Philippus id omne enarraverat antea, & quidem accurate? De eo dubitat nemo. Et cur igitur, rogo adhuc ſemel, id repetitum hic, & quidem ita jejune? Hoc ego non aſſequor, & alii etiam non aſſequentur, quibus ingenium eſt paulo felicius. Dicam, quod ſuſpicor. Menda leviſſima obſidet locum,

UVA. BHSC. BU 01692

locum, quam Critici inſulſi non potuerunt deprehendere; quo factum, ut verba male diſtinxerint, & ſic magis adhuc corruperint, mutilaque cenſuerint tandem: Si ſcripſeris, ἀφ' ἓν καὶ πᾶσαν θεὰν, ἵνα μὴ ϖᾶς ἑκάσης γεφύων μηκύνω τὸν λόγον, Αἰγύπλιοι μητέρα ἔσαν θέλονλες σημῆναι, γῦπα ζωγραφοῦσι, ſententia erit apta numeroſque habebit ſuos, nec quicquam aderit, quod putide repetitum videatur cuiquam. Quid autem facilius hac conjectura noſtra? Ex ἓν implicite ſcripto facimus ἔσαν explicite ſcriptum: Imo hoc placet. Hæſchelius ad Marginem Editionis ſuæ ita ſupplebat lacunam, — τὸν λόγον, σημαίνονλες, τλῶ γῦπα γεφύσιν Αἰγύπλιοι.

μήτης γάρ ἐσι θηλυκὸς ζώος] Ad vulturem hoc referendum; non modo mater eſt vultur, ſed etiam mater matrum; quia mares non ſunt in iſto genere. Nihil ſignatius. Quod de *matre ſexus fæminei* addit Mercerus, ineptum eſt & Græca non ferunt: Nam ſic ſcribendum fuiſſet, μήτης γάρ ἐσι θηλυκὸν ζῶον. Pueri vident, & ſentiunt etiam, quam marcidum ſit illud ipſum.

ἐπεὶ τύτων ἡ γλύεσις ἐκεῖθέν ἐσι] Quo reſpicit τύτων? An ad ſuperiora illa, διότι καὶ ἡ γλύεσις ἡλίυ καὶ σελλνης καὶ τῶν λοιπῶν ἀςέρων, ἐν αὐτῷ ἀποτελεῖται? Nihil aliud reſtat, & niſi eo reſpiciat vocula, miſere inter verba ſociata relinquitur ſibi. Hoc ipſum tamen durum, & vix tolerabile. Niſi fallor, locus male habet: An forte legendum, ἐπεὶ τοσύτων ἡ γλύεσις ἐκεῖθέν ἐσι, *quoniam tot & tantorum generatio inde eſt?* Sic vocula apte ad præcedentia illa referri poteſt, & orationis ſtructura non eſt prava. Scriptura compendiaria vitio originem dedit.

δραχμὰς ἢ δύο &c.] Hæc ego non intelligo: Quid

UVA. BHSC. BU 01692

drachmæ ad Ægyptios? quid drachmæ ad unitatem? Ego in his talpa ſum, nec juvant Viri Eruditi: Nam Nicolaum Cauſſinum, qui vocem δραχμὰς ter mutat, ipſa ſcripturæ pervicacia refellit. Visne conjecturam? Dabo, ſed ea conditione, ut meliora proferas, ſi hora benignior tibi obtigerit. Græci drachmam una quadam linea videntur repræſentaſſe; & duas proinde drachmas lineis duabus: Hæ autem duæ lineæ erant nota unitatis apud Ægyptios; de qua hic verba faciens Philippus, non Interpretem, ſed Periphraſtem egit, & ut Græcis ſuis rem perſpicue exponeret, ſignum illud unitatis vocavit duas drachmas, earumque lineolis unitatis lineolas deſignavit. Sic omnes intelligebant ſtatim, quid Symbolum ſibi vellet, & duæ Ægyptiorum lineolæ duabus Græcorum lineolis deſignatæ, non poterant cuiquam e Græcia eſſe ignotæ. Sentisne? Certe vel hoc verum eſt & locus ſubindicat certo, vel aliud quiddam ſubeſt, cujus notitiam Amanuenſium ignavia mihi invidit. Quæ de ipſo Monadis ſigno apud Ægyptios notat Cauſſinus, Myſtica ſunt, & ego non curo, quia auctoritate carent.

Cap. 12. κάνθαρον ἢ γῦπα] Ordinem nota: in Vulcano maſculum præcedit, in Minerva fæmineum. Nihil decentius.

ἔκτε ἄρσενικᾶ ἢ θηλυκᾶ] Ita perbene legitur ex Libris melioribus: ὑπάρχοντ@, quod Morellianus præterea exhibebat, ſententia non requirit. Hactenus nihil evidentius. Sed quid ſequens, ἀπὸ ἧ τῆς Αθλιώτης τὸ γῦπα γενέσθαι; An id probabat naturam maſculam Deæ? Nihil inſulſius. Nam omnia in vulturibus fæminea, ut jam audivimus ſæpe. Et ſic apparet, ipſos illos Libros meliores eodem vitio

UVA. BHSC. BU 01692

tio laborare, quo alii deterioris notæ, & vel temporis injuria, vel descriptorum ignavia feciſſe etiam vocum aliquot jacturam. Legendum saltem, ut scias, quid Autor voluerit, ὅτι ἡ τῆς Ἀθλιωτὰς τὸν κάνθαρον, ἢ ὅτι ἡ Ηφαίστου τὴν γῦπα γεφύρωσιν. ἔτοι γὰ μόνοι θεῶν παρ' αὐτοῖς ἀρσενοθήλεις ὑπάρχουσι. Hoc ego video, hoc tu vides: Sic mares junguntur fœminis, & naturæ communio indicatur certa. Cauſſinus de his peſſime: Aperta res eſt.

μόνοι θεῶν] Interpres, *hi ſoli ex Diis*: quod falſum eſt. Nam præter Minervam & Vulcanum plures fuerunt Dei ἀρσενοθήλεις in Ægypto. De Luna ipſe Horapollo *Cap. præced.* ἥτις (ſcilicet κανθάρων δευτέρα γένεσις) ἢ τῇ Σελήνῃ καθιερώθη, ἀφ' ἧς ἢ τὸν ἐν οὐρανῷ ταῦρον, ὕψωμα τῆς θεᾶς ταύτης λέγουσιν εἶναι παῖδες Αἰγυπτίων. Quæ aperte naturam maſculam vindicant Lunæ: Nam quo pertinebunt cæteroquin tauri vires? Alia Autorum loca de Luna mare ſciens prætereo: Notiſſima enim ſunt: Neque cumulo, quæ de aliis Ægyptiorum Diis maſculo-fœmineis aliunde afferri poſſent: Nam ea etiam ſatis nota ſunt in hac literarum luce. Sufficit, quod ſic conſtet de Interpretis ineptiis; qui cum aliis Viris Eruditis non intellexit vocem μόνος, cujus σημασία hic non excludit, ſed eximit, & aliquid præſtans notat & egregium. Vulcanus & Minerva Dei ἀρσενοθήλεις non ſunt ſoli, ſed inter Deos ἀρσενοθήλεις primarii ſunt ac præcipui; pro Diis maſculo-fœmineis habentur κατ' ἐξοχὴν: Hoc aptum & ad Ægyptiorum Dogmata accommodatum eſt. Sic autem vox illa etiam alibi accipienda eſt: Adſcribamus ex Hymnis, qui Orpheo tribuuntur vulgo, exempla quædam: In Hymno Νεμέσεως eſt,

Αἰδία,

UVA. BHSC. BU 01692

Αϊδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις.

In Hymno Νόμυ,

Αυτὸς γὰρ μοῦνος ζώων ὀίηκα κρατύνει.

In Hymno Λευκοθέας,

Μόνη ἢ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἶν ἁλὶ λύεις.

In ſequenti Παλαίμονος,

Φαινόμηι σωτὴρ μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνη.

In Hymno Περσεφόνης,

Ευφεγγὴς, κερόεσσα, μονὴ θνητοῖσι ποθεινὴ.

Alia omitto, & ipſe quærere potes: Sunt enim plura. In omnibus autem iſtis aliquid eximium indicatur voce, & de uno ac ſolo minime cogitandum eſt: Nam cæteroquin improba & inepta eſſent, quæ ibi dicuntur ab initiatis: Id omnes ac ſinguli vident. Et ſic etiam in aliis Autoribus ad τὸ ὑποκείμενον accommodanda eſt vocis ſignificatio, quam nunc primus, niſi memoria fallat, tibi apeRio. Unum exemplum adhuc afferam ex ipſo Horapolline noſtro: Ubi de Cucupha ſermo eſt, gratum animum eo indicatum fuiſſe legimus, διότι τοῦτο μόνον τῶν ἀλόγων ζώων ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν γονέων ἐκτραφῇ, γηροβόσασιν αὐτοῖς τιμὴν ἀντιαποδίδωσι χάριν. Quod falſum eſt, ſi Interpretes ſequaris, ſed verum, ſi ſequaris me: Inter aves ſcilicet pias, maxime pia eſt illa, ideoque excellentiæ nota non immerito ei tribuitur. Videsne?

Cap. 13. Θεὸν ὄν ἐγκόσμιον.] Recte vertunt, *Deum qui in mundo eſt*; *Deum mundo inhabitantem*: ψυχὴν ἐγκαρδίαν ſimiliter habuimus ſupra *Cap.* 7.

τὴν νίκην περιβάσης, ἥ &c.] Hæc notes: Totum hoc Univerſum Circus eſt, in quo immenſa Corpora Cæleſtia cum

UVA. BHSC. BU 01692

cum omnibus aliis inter se cursu certant: Huic certamini præest Deus ἐγκόσμιος, qui victores declarare & victoriæ præmia distribuere potest solus: Illa ipsa autem spes victoriæ est, quæ facit, ut sidera & Orbis universus in partibus suis, celerrime & absque ulla intermissione se continuo moveant. Hoc sibi volunt illa, de quibus Alii, quantum memoria repeto, ne hilum: Quare notandum est, ut dixi, hoc Ægyptiorum Dogma singulare.

πέντε μόνοι &c.] Saturnum & Martem numero septenario eximit Mercerus: quod ego probare non possum. Haud dubie Solem & Lunam supra Planetarum conditionem extulerunt Ægyptii, & inde factum est, ut quinque remanserint numero. Et sic etiam Caussinus perbene.

Cap. 14. πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ συνόδον] Mercerus, *cum Deæ congressu*: Recte. Nam de Dea sermo est, non de Deo. Scribe igitur in Græcis, πρὸς τὴν τῆς θεᾶς σύνοδον, ne dissona sint, quæ consona esse debent. ἡ σελήνη συνοδεύσασα ἡλίῳ sic sequitur etiam apte. Nihil evidentius. Mox ἐν τῷ μέρει τῆς ὥρας significat *partem horæ*: Interpres nimis dilute, *aliquanto tempore*.

ἔτι ἢ ἡ ἐκ τῆς] ἢ non est apud Aldum, & abundat certe, vel potius in γὲ mutandum est: ἡ δὲ præcessit, ut vides.

τέτρας δὲ τρεφομένους —— ἕτω ἡ τέτρας] Mira constructio, quæ Tautologiam exhibet manifestam: Nam ἕτω ἡ τέτρας ingrate repetitur, ubi τέτρας τρεφομένους præcedit. Dicam, quod suspicor: Aliquando pro genitivis absolutis adhibentur nominativi absoluti, & oratio eos paulo liberius

UVA. BHSC. BU 01692

aſciſcit arbitrio ſuo : Res eſt Eruditis nota, & quæ ſæpe imperitis Amanuenſibus obfuit. Simile hic obſervaſſe videor mihi. Legas enim, ἔτοι ὃ τρεφομϐύοι ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ ἀπιμελείας τυγχάνονλες, ὰ, καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τελδῖᾷ, ὅτω ἢ τάτυς, ἀλλὰ &c, videbis ſtatim orationem ſatis bene procedere & nihil in ea apparere ſuperfluum. Nominandi enim caſus ſunt pro caſibus gignendi, & præponuntur apte, ut mox quarto ſit locus. Nihil apertius. Et ſic manifeſtum eſt, quo Aldinum τυγχάνονλες pertinuerit : In eo ſcilicet veræ lectionis ſunt veſtigia, quæ penitus Amanuenſium ſocordia non potuit delere. Si caſus accuſandi adhibuiſſet Philippus ſtatim in principio Pericopæ, haud dubie ſcripſiſſet uno ac ſimplici ductu, τάτυς ὃ τρεφομϐύυς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ ἀπιμελείας τυγχάνοντας ὰ καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα, ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τελδυτᾷν, ἀλλὰ &c. Hoc certum & perſpicuum eſt : Potes autem jungere cum his noſtris verba Euſtathii ad *Iliad. B. V.* 353. Ut jam monuimus, Amanuenſes inſulſi hanc conſtructionem paulo ſecretiorem interpolarunt ſæpe. Supra *Cap.* 10. habuimus, ὑφ' ἰῶ ἀπαμϐύον, ζωογονεῖται τὸ τ καν∂άρων ϐύῳ : Ubi dubito, an ſimile non irrepſerit mendum : Nam de ipſa Sphæra ibi adhuc ſermo eſt præcipuus; ideoque longe ſignatius & convenientius certe legeretur, ὑφ' ἣν ἀπομϐύσαι, ζωογονεῖται τὸ τ καν∂άρων ϐύῳ, eadem ſtructura, quam hic enodavimus tibi. Locum perpende, quæſo; videbis.

τότε ὅλῳ ἀποθνήσκϛ] Legendum potius, τότε ὅλον ἀποθνήσκειν. Nam a præcedentibus pendent.

Αἰγύπλια ἀπσαμϐύων] Malim Αἰγυπλίοις : De literis Ægyptiis nihil præceſſit, ſed de literis ſimpliciter; & mox etiam ἀπσαμϐύης γεφύμμαλα ſimiliter ſequitur : Quare abun-

da

UVA. BHSC. BU 01692

dat & nimium eſt Αἰγύπτια. Alterum Αἰγύπλιοις contra aptum eſt & Emphaſin habet; quia illa Cynocephalorum familia, quæ eo erat ingenio, ut literas addiſcere poſſet quaſcunque, apud Ægyptios inveniebatur ſolos, aut inveniri credebatur ſaltem. Recte igitur Aldus cum Libris ſuis: Junge Ælianum *Lib.* 6. *Cap.* 10. *de Animal.*

ἢ εἰ γεφύρει] Ita legendum eſt abſque ullo dubio: Nam ideo atramentum & ſtylus Cynocephalo appoſita.

ἰχθυώμενον ἄρτον] Codex Auguſtanus perbene ἰχθυώμενον ἄρτον: quod Cauſſinus veriſſime explicuit. Nam quæ de Ichtyophagis Oritis ſcribuntur, non conveniunt Ægyptiis: Dein ἄρτος ἰχθυώμενος non eſt panis ex piſcibus confectus, ſed panis, cui aliquid de piſcibus accedit: Attende modo; ipſa locutio Cauſſinum juvat.

οἱ ἱερεῖς ἐκτός] Interpres *externi Sacerdotes*: Qui ſunt illi, & cur de illis hic ſermo? Ineptiæ & ineptiæ meræ. Poſt ἱερεῖς collocandum eſt punctum, & ἐκτὸς cum ſequentibus connectendum. Quid autem vocula iſta? An *præterea?* an *extra illud, quod jam dixerat?* Sic certe ſententia eſſet apta: Sed uſus obſtat, quo non probata eſt ſignificatio illa. Quare legendum ſuſpicor, αὐτὸς γνῶται τε πεεπλυμένος &c. quod perſpicuum eſt, & omnes intelligunt ſtatim: Ex ductibus literarum implicitis error.

τῷ ῥύπῳ παεφερόμενον] Quid illud παεφερόμενον ad ῥύπῳ? Interpres, *nec tamen ullis a nativo colore transfertur aut inquinatur ſordibus:* Vide, quo circuitu utatur, ut παεφερόμενον accommodet ad ſententiæ normam. Id omne tamen ineptum & jejunum: Nam nunquam ita locuti ſunt Græci. Sed eſto; ita locuti ſint ſæpe: quid tota illa ſententia ad natationis induſtriam? An qui in natando non

UVA. BHSC. BU 01692

contrahunt ſordes, doctius & melius natant, quam qui eas contrahunt? Ne ita ſentias, ſi cachinnos non exſpectes. Et quid igitur verborum murmur ad rem ipſam? Nihil plane, nihil. Non dubito, quin locus egregie depravatus ſit ab Amanuenſium furfure: Scribe, ut ipſe Philippus ſcripſerat olim, διότι τὰ μὲν ἄλλα ζῶα κολύμβῳ χρώμενα, ῥᾷῳ παραφέρεται, μόνον δὲ τοῦτο, εἰς ὃν τόπον πεφύκῃ πορεύεσθαι, κολυμβᾷ, τῷ μηδὲν τῷ ῥᾷῳ παραφερόμενον. Recta via natat, quo velit, nec unquam ab aquarum fluxu agitur transverſus: Hoc egregium eſt; hoc dicit, quod debet. ῥῳ pro ῥύπῳ ſcribebant Veteres, & in Libris Antiquis αι & ε confunduntur millies: Inde prima depravationis cauſa.

Cap. 15. σχήμαλι τοιῷδε] In aliis Libris τρόπῳ τοιῷδε: Ex qua lectionis diverſitate, ad Marginem annotata, haud dubie ortum eſt illud σχήμαλα, quod ad finem Capitis præcedentis, paulo remotius a voce παραφερόμενον, apparebat in Libris Aldinis: Auguſtanus & Morellianus id non habebant. Vide Merceri Notas.

βασίλειόν τε ἀπὸ τ῀ κεφαλῆς ἔχονλα] βασίλειον hic ſumitur pro regio inſigni; de quo non incondite Laurentius Pignorius ad *Menſam Iſiacam*: Quamquam mihi, ubi hunc locum Horapollinis jungo cum figura Cercopitheci & Cynocephali, qui in dicta Menſa Iſiaca viſuntur, fit probabilius, inſigne regium apud Ægyptios fuiſſe Lunæ exorientis ſignum, quod ipſum orbem Lunarem complectebatur, tanquam ex eo egredientem: Nam ſic Schemata illa intelligo. De Luna nova habuimus ſupra, eam ἐν τῇ ἀναλολῇ πενλεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσαν, πρὸς τὸ ἄνω τοῖς κέρασιν ἐχημαλίζ῀: Talis autem figura eſt, quæ orbem continet:

UVA. BHSC. BU 01692

tinet totum, vel ex qua orbis exſurgit totus. Et ſic Lunam habemus, quæ primo exilis, tandem continuo creſcens ad orbem redigitur plenum ac perfectum: In quo certe aliquid eſt, quod quævis læta promittebat regi, & proinde efficere potuit, ut illud pro inſigni regio habitum fuerit perquam accommode & perquam venuſte. Sic locus hic appoſitiſſimus eſt, de quo Cauſſinus adeo inepte, ut nihil ineptius excogitari poſſit: Neque juvat bonum locus ille ſuperior de Vulture. Nam ibi ad vocem βασίλειον accedit γῦπα, & longe alia eſt locutionis indoles: Pueri vident, & in re clara verbis parco lubens.

τὸ χῆμα ὅπὶ τῆς ἀνατολῆς, ὁ κυνοκέφαλ@ &c.] Diſtinctio male habet: Scribe, τῦτο γράφσι τὸ χῆμα, ὅπὶ τ ἀνατολῆς ὅ κυνοκέφαλ@ ποιεῖται, ὡς εἰπεῖν φεσδυχόμν@ τῇ θεῷ. Articulus ὅ arcte cohæret cum τὸ χῆμα, & ὅπὶ τῆς ἀνατολῆς ita accipiendum, ac ſi poſt ὅ collocatum eſſet. Interpres locum fortaſſe non intellexit ſatis: Nam ideo a verbis ſingulis diſceſſionem fecit, niſi fallor. Vide modo.

ἐπειδὴ ἀμφότεροι φωτὸς μετειλήφασι] Locus ſuſpectus: Nam quid ἀμφότεροι hic? Idne præcedentia nos exſpectare jubent? Nequaquam certe, quicquid Interpres comminiſcatur ſibi. Dicam ſuſpicionem meam: Legendum autumo, ἐπειδὴ ἀμφοτέρῳ φωτὸς μετείληφε. Sic apte dicitur, cur Lunam orientem adoret Cynocephalus: Quia ſcilicet ortu ejus particeps fit utriuſque luminis. Sole occidente mox Lunam videt orientem, & ſic pro uno lumine luminibus fruitur duobus. Emphaticum eſt ἀμφοτέρῳ & venuſtum: Hoc quiſque videt ſtatim. Cum autem id mutatum eſſet in ἀμφότεροι, mox μετείληφε tranſire debuit in μετειλήφασι volens nolens: Nihil apertius.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 16. Ισημερίας δύο πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφαλον &c.] Illud πάλιν leviter tranſpoſitum eſt. Nam ad latus Cynocephali incedere debet, de quo antea fuit ſermo, non de Æquinoctiis. Lege, Ισημερίας δύο σημαίνοντες, πάλιν κυνοκέφαλον &c.

ζωγραφῆσι ζῶον] Sententiam male onerat ζῶον: Diſtinguendum puto, κυνοκέφαλον καθήμενον ζωγραφῆσι. ζῶον ἐν ταῖς δυσὶ γὰ ἰσημερίαις &c.

ἵνα ᾖ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ &c.] De his & ſequentibus, quæ difficillima ſunt, ita ſentio. Legendum eſt primo, ἵνα ᾖ μὴ εὐρύτερον τὸ κατασκεύασμα ὑπάρχῃ, δι' ἧ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ὡρολόγιον ἀποκρίνεται, μὴ ᾖ πάλιν στενώτερον, ἀμφοτέρων γὰ χρεία, τὸ μὲν γὰ εὐρύτερον, ταχέως ἐκφέρον τὸ ὕδωρ, ἐχ ὑγιῶς τ' ἀναμέτρησιν τ' ὥρας ἀποτελεῖ, τὸ ᾖ στενώτερον, κατ' ὀλίγον τ' βραδέως ἀπολύον τ' κρουνὸν, ὁμοίως. Hoc certum & perſpicuum: Sic εὐρύτερον & στενώτερον dicuntur recte de iſto Cataſceuaſmate, quæ de ipſa aqua certe dicuntur perperam. τὸ ὕδωρ male repetitum has tenebras induxit: Nam ſic locus viſus eſt mutilus, & omnia confuſa fuerunt & turbata. ἀπολύον τ' κρουνὸν eſt *aquam emittens*: quod ſcilicet ἐκφέρον τὸ ὕδωρ dixit paulo ante, hic ἀπολύον τ' κρουνὸν dicit eodem ſenſu. Interpres minus bene & ambigue. ὁμοίως præcedentia reſpicit, ἐχ ὑγιῶς τῷ ἀναμέτρησιν τῆς ὥρας ἀποτελεῖ, quæ hic repetenda ſunt ἀπὸ κοινοῦ: Id autem ex corrupto ἕως protraximus, in quod tranſierat Amanuenſium imperitia, qui ſcripturæ compendia & literarum ductus implicitos non intelligebant. Nihil pronius aut facilius, ut ſciunt periti. Dein ſcribendum, τ' ὀρήθρας τρύπαν διιέντες, πρὸς τὸ ταύτης πάχος, σίδηρον κατασκευάζοσι πρὸς τ' προκειμένῳ χρείαν. *Meatus urinarii ſciſſuram perforantes, pro hujus craſſitie ferream*

UVA. BHSC. BU 01692

ream fistulam fabricantur in usum modo dictum. Οὐρήθρα meatus urinarius est a vesica ad caulis caput, cujus aperturam τρύπαν vocat Autor: Hanc ad vivum expressam perforabant, & ad facti foraminis magnitudinem redigebant magnitudinem fistulæ ferreæ, quæ aquam per caulem deduceret, ut sic deducta cursum teneret certum. Jam nihil apertius. Pro ἐρήθρας compendiarie exaratum erat ουρας: hoc imperiti Scribæ descripserunt imperite. τρύπα autem & τρύπαν, si literæ copulentur, a τείχα non multum abludit, & facile etiam seducere potuit ignavos. Erunt, qui scripturi sunt, τῆς ἐρήθρας τρῆμα: Quod certe non displicet etiam mihi, si pro ταύτης πάχος legatur τάτε πάχος: Nam articulus nominis conditionem & sexum debet sequi. Tu fac, quod velis; utrumque bonum est, & rem exprimit apte. διείρειν est trajicere & perforare, pulchreque dicitur de ipsa τρύπῃ in imagine expressa: Hoc certum. In Aldino Exemplari erat διάφραντες; quod eodem pertinuit: Nam haud dubie detortum est ex διαπείραντες, quod non diversum est a διείραντες. Nunc omnia clarent, quæ hactenus fuerunt obscurissima, nec alii Viri Eruditi potuerunt ope ingenii illustrare: Præter Mercerum, Hæschelium & Caussinum, videndi sunt Gesnerus in *Historia Animalium*, & Salmasius in *Exercitat. ad Solinum pag.* 454. Qui omnes a veritatis scopo aberrarunt longe. Apage, apage illud τείπα, quod abblandiri potuit Caussino: Nam ea barbaries non est in his Philippi. Dein ἐρᾶς de Cynocephali pene ineptissimum est; quia ipse caudam habet proprie dictam: Vide Pignorii *Mensam Isiacam*, ut alia præteream. Homo cauda caret; & ideo pars illa, quæ caudam refert, quanquam pro cauda minime sit, ita

UVA. BHSC. BU 01692

ita dicitur non invenuſte. Nihil certius. Quid autem Polyhiſtoris illud, ἐκ τῆς ὀφρῦς τείχα δείρανλες, πρὸς τὸ ταύτης πάχος σίδηρον καλασκδύαζεσι? An τρίχα δείρειν apte dicitur? An fiſtula, quæ craſſitiem habebat unius pili, aquam commode transmittere poterat, & cum præcedenti σεινώτερον omnique cohærentia loci convenit ſuſpicio illa? Dicam libere; nihil anilius, nihil exoletius. Alia prætereo, & cum nugis diutius conflictari nolo. Cæterum in Codice Morelliano poſt δύξύτερον ſcriptum erat τὸ ὕδωρ μομᾶ: quod ego ignoro, quid ſibi velit. Viſne conjecturam? Fors Lector diligens ad τὸ ὕδωρ adſcripſerat in Margine vocem μώμα, qua indicabat vocabulum illud ſpernendum & inducendum eſſe ibi: τὸ ὕδωρ μώμα, *illud ὕδωρ ſperne ac ride.* μωμεύειν, μωμέειν & μωμάειν in uſu promiſcuo fuerunt olim. Et hoc ſatis probabile eſt profecto: Nam tales annotatiunculæ & ἐπικρίσεις millies in contextum inſinuarunt ſeſe, & eo ipſo Autorum loca miſere deturparunt: Eruditiores ſciunt, & Nos ea de re ſuo loco plura.

ὡς ἢ δὲ] Quantivis pretii eſt illud ὡς, quod ex Codice Auguſtano promſit Hæſchelius: Nam abſque eo ſententia eſt imperfecta.

Cap. 17. Θυμὸν] *Animi præſtantiam*; *animi magnitudinem:* Interpretes male. De Leonis iracundia agitur *Cap.* 38. *Lib.* 2.

κεφαλὴν δὲ ἔχει μεγάλην] Paulo aliter Ariſtoteles in *Phyſiognom. Cap.* 5. φαίνεται τῶν ζώων ἁπάντων λέων τελεώτατα μετειληφέναι τὸ ἐν ἄρρενι ἰδέας. ἔστι γὰρ ἔχων σῶμα εὐμεγέθες· τὸ ἦ θηρίωσωτον τετραγωνότερον, οὐκ ἄγαν ὀσῶδες, τὸ ἄνω τε γλύν ὑ θηξεσηκῦαν, ἀλλὰ ἰσορροπῦσαν τῇ κάτω· ῥίνα ἦ παχυτέραν, ἢ λεπλωτέραν· χαροπὸς ὀφθαλμὸς, ἐγκοιλὸς, ὑ σφόδρα θηλιφερεῖς, ὥστε

τε ἄγαν ϖεθμήκεις, μέγεθος ϗ μέτριον· ὀφρῦν ἐυμεγέθη, μέτωπον τετρέγωνον, ἐκ μέσε ὑποκοιλότερον, ϖρὸς ϗ τὰς ὀφρῦς ϰ͵ τ῾ ῥῖνα ὑπὸ ξ͵ μελώπε οἷον νέφος ἐπανεσηκὸς, ἄνωθεν ϗ ξ͵ μελώπε ϰ͵ τ῾ ῥῖνα ἔχϙ τείχας ἐκκλινεῖς, οἷον ἀνάσιλον. Ita legendus eſt ille locus. ἀνάσιλον crines ſunt a vertice in frontem reflexi: Autor Etymologici Magni: Ανάσιλον. τρίχωμα, τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐπὶ μέτωπον ἀνεσεγμένον. Ita ſcribendum eſt: Nunc ordine contrario legitur peſſime, τὸ ἀπὸ μελώπε ἐπὶ τ῾ κορυφὴν ἀνεσεγμμένον. Heſychius ſuo loco: Ανάσιμον. τρίχωμα, τὸ ϗϙ ξ͵ μετώπε ἐπὶ κορυφὴν ἐσεγμένον. Ubi idem mendum eſt, & vox capitalis præterea male exprimitur: Nam ἀνάσιλον vel ἀνάσιλλον haud dubie ſcribendum. Paulo ante in eodem Lexico legitur: Ανασεσυλιᾶϖς. ἐσεμμένας ἔχειν τὰς τρίχας· ἀνάσιλλ@ σέφαν@. Ubi reponendum ἀνασεσιλλᾶϖς vel ανασεσιλλῶϖς: Nam ab ἀνάσιλλ@ verbum deducitur. Nihil apertius. Illud ἐσεμμένας quantivis pretii eſt, & totum ἀνάσιλον pulchre repræſentat nobis: Unum ſcilicet capillitium, quod a vertice in frontem retrahitur, ἀνάσιλον proprie dictum non efficit, ſed crines in orbem omnes ita diſpoſiti, ut coronam quaſi referant ipſa æqualitate ſua orbiculari: Eo pertinet illud ἐσεμμένας; Circulus crinium coronæ circulum imitatur, ipſique crines ſunt coronarii. Et ſic intelligendum etiam eſt ſequens ἀνάσιλλ@ σεφαν@: Pro ἀνάσιλλον dictum etiam ἀνάσιλλ@, quod σέφαν@ redditur propter ipſas τρίχας ἐσεμμένας. Dubito tamen, an non legendum ſit, ἀνάσιλλον, σεφάνη: Nam & ἀνάσιλλον pro ipſo capillitio ſyncerius certe eſt, & σεφάνη, non σέφαν@, de iſta capillorum ſtructura uſurpari ſolet: Vide modo Pollucem *Lib.* 4. *Segm.* 144. & 146. Quicquid ſit, elegans eſt Heſychii Gloſſula, quæ omnem ἀνάσιλλ῾ ſtructuram aperit nobis:

UVA. BHSC. BU 01692

Quare peſſime egerunt, qui in iſtis Grammatici pro ἐσεμμένας repoſuerunt ἐσραμμένας. Nam ſic ἀνάσιλος pars maxima perit, & ejus dimidia vix remanet, quæ non niſi per Metonymiam ita dicta: Crines ſcilicet a vertice in frontem deducti præcipue efficiunt, ut totum capillitium coronæ ſimilitudinem referat: hinc nomen totius datum eſt parti. Nihil vulgatius. Quid autem ἐσραμμένας eſt poſitum nude? Nugæ, nugæ, & nihil aliud. Quare peſſima eſt mutatio illa, & longe ableganda ad ipſos corvos. Apud Plutarchum & Appianum de Surena legimus: μέγιςος ὢν ὁ Συρήνας τὴν κάλλιςος, αὐτὸς ὢν τῇ κατ' ἀνδρίαν δόξῃ τὴν θηλύτητα ἔχ καλῶς ἔχ ἐοικὼς, ἀλλὰ Μηδικώτερον ἐσκευάσμενος ἐντρίμμασι σεσώπτε, τὴν κόμης διακρίσι, τῶν ἀλλῶν Πάρθων ἔτι Σκυθικῶς ἐπὶ τὸ φοβερὸν τὸν ἀνασίλλων κομώντων. Ubi haud dubie legendum eſt τὸ ἀνάσιλλον κομώντων: Quod Appiani Interpres veriſſime ita reddidit, *quum alii Parthi ad terrorem capillitium in frontem reflectere ſoleant.* Nam id ἀνάσιλον exigit, & crines in frontem retorti præſtant revera; ut conſtat inter alia aperte ex eo ipſo, quod hic de Leone ſcribit Philoſophus adhibita eadem voce: Capilli a vertice in frontem reclinati, & ad ipſam ſuperciliorum nubem accedentes, faciem Leonis terribilem efficiunt & ejus ἀνδρείαν quaſi repræſentant inter alia. Nihil certius. Salmaſius in Epiſtola ad Colvium de *Virorum Cæſarie* iſta Appiani & Plutarchi ita Latine reddidit peſſime, *cum cæteri Parthi Scythicum in morem ad terrorem refluo retro crine comarent.* Nam ſic omnis ille horror abeſt, & omnia invertuntur plane. Sed ille in ἀνάσιλῳ prorſus cæcutiit cum aliis Viris Doctis, qui Ariſtotelis locum rectiſſime emendantes, explicuerunt tamen peſſime, depravatis Heſychii & Ety-

UVA. BHSC. BV 01692

Etymologi Annotatiunculis decepti. Quid, quæſo, ἀνάσιλον erit in loco Philoſophi, ſi crines denotet a fronte in verticem adductos? Idne verbis convenit? idne convenit rei? Nugæ, nugæ, quæ ſeſe ſubvertunt ipſæ: Hoc apertiſſimum eſt, & probat, quam vere correximus Grammaticorum loca. De Salmaſio plura alias: Nunc iſta non agimus. Pergamus: Qui recalvaſter eſt, nudo vertice crines reſiduos habere ſolet circa verticis ambitum; qui cum coronam quaſi efficiant, & in orbem tanquam corona cingant caput, hinc factum eſt, ut recalvaſter dictus ſit ἀνάσιλος vel ἀνάσιλλος: Suidas in V. Αναφαλαντίαν: Αναφαλαντίαν, ὃν οἱ ἀναφάλαντον λέγουσι. ἢ Ανάσιλλον, τὸ αὐτό. Et in V. Ανάσιλος: Ανάσιλος. ἀναφαλαντίας, ἄκομος τ κεφαλήν. Ubi Salmaſius perperam reſcribit ἄκομος τ κεφαλήν: Nam ſic ipſum ἀνάσιλον tollit, & una cum eo ſignificationem vocis. Nihil perſpicuum magis. Igitur ἀναφαλαντίας dicitur ἀνάσιλος ob ipſam calvitiei coronam, & amiſſa capillorum parte τὴν κεφαλήν eſt ἄκομος: Hoc ſentis jam. Cum Suidæ loco Pollucem junge *Lib.* 2. *Segm.* 26. De eo nos accuratius aliquando: Nam vix dubitamus, quin illud φάλα ὃ κόμος ἦς, quod longe ineptiſſimum præcedentibus ſubjicitur, a ſecunda manu acceſſerit poſtea: Lexicorum fata noſti. Apud ipſum Pollucem *Lib.* 4. *Segm.* 137. & 138. ubi hiſtrionum perſonas enumerat, pro ἀνάσιμος bis legitur in Libris M. S. ἀνάσιλλος: Perperam & imperite. Ανάσιμος ille erat ὑπέρογκος, id eſt, faſtigium habebat ſummum in capite ſupra ipſam perſonam, ut diſerte notat Onomaſtici Autor: Hinc ἀνάσιλλος eſſe non poterat. Nam ipſa frons & vertex ſub faſtigio & ὄγκῳ latebant plane. Nihil indubitatius. Recte additur ibi, ἐκ μέσου ἀνατέτανται αἱ τρίχες, cri-

UVA. BHSC. BU 01692

nes ex medio capite porrigebantur; quia faſtigium, ut dixi, prohibebat quominus a fronte & vertice porrigi poterant: Incipiebant igitur, ubi incipiebat faſtigium, & eadem altitudine apparebant, qua apparebat προσωπις pars ſuprema. Hoc quisque intelligit, & aperte refellit Eruditiſſimum Jungermanum, qui admiſſo ἀνάσιλλος, ita conſtituebat illa, ὅτι μελώπις ἀνατέταν) αἱ τείχες. Nihil tale Polluci in mentem venit, aut venire potuit unquam. ἀνατείνεσθ aliquando eſt porrigi, & ita accipi debet ibi: Fors tamen melius ſcriberetur ἐπιτέταν); hoc ego diſſimulare nolo: Sed de Polluceis ſuo loco plura. In Gloſſis Labbæi legimus, *Reburrus*. ἀνάσιλλος, ἀναφάλαντος. Quid illa? Dicam, quod ſuſpicor. *Burrus* eſt, qui a cibo & potu rubet: Feſtus Pompejus diſerte, *Burrum dicebant Antiqui, quod nunc dicimus rufum: Unde ruſtici burram appellant buculam, quæ roſtrum habet rufum. Pari modo rubens cibo ac potione ex prandio burrus appellatur.* Idem *reburrus*; ut *ſimus*, *reſimus*, *calvus*, *recalvus*, aliaque id genus habemus multa: Hoc certum. Sed quid illud ad ἀνάσιλλον & ἀναφάλαντον? Fallor, aut vox Latina hiſtrionis perſonam reſpicit, & ad Scenam referenda eſt: Scilicet Momus & irriſor erat ille *reburrus*, qui ideo faciem habebat perquam rubentem, ut ſic ipſo colore animaret jocos ſuos ac ſales; Ille autem Græce expoſitus ἀνάσιλλος & ἀναφάλαντος, quia ſimul erat recalvaſter, & ut res ſuas melius ageret, ad ruborem faciei accedebat capitis calvities. Quid quæris? Hoc appoſitiſſimum eſt: Et ſic Interpretatio Græca ad ipſam perſonam pertinet, non ad primitivam vocis σημασίαν. Perſona rubicunda & recalva dicebatur *Reburrus*, eamque ἀνάσιλλος & ἀναφάλαντος deſignant: Similia apud

UVA. BHSC. BU 01692

apud Pollucem extant plura, nec alia haud dubie Latinorum fuit conditio, de quibus nos ſuo loco accuratius. Sic lux etiam nunc Iſidoro, apud quem ſcribitur in Gloſſis, *Reburrus*, *hiſpidus*. Scilicet hiſtrio ille *Reburrus*, & rubens erat, & recalvaſter, & barba præterea piliſque horridus: Eo reſpiciens Iſidorus, *reburrum* explicuit *hiſpidum*, ut Græci reſpectu ſimili ἀναφάλαντον. Nihil accommodatius. Quæ Alii de his narrant, inepta ſunt, & adverſis frontibus inter ſe pugnant. Vide modo Salmaſium ad *Vitam Carini*. Certe eleganter adornata fuit, ſi verum eſt, quod ſuſpicor, perſona illa Satyrica: Nam & calvities, & facies hiſpida, & color rubentior, mire conveniunt dicaci & irriſori. Id omnes ſentiunt ſtatim. Addamus tandem illud: ἀνάσιλος & ἀνάσιλλος promiſcue ſcribitur, ut conſtat ex jam allatis: Iſta vox compoſita eſt, & a ſimplici σιλὸς originem ducit præcipuam; σιλὸς, σιλλὸς, ἀνάσιλος, ἀνάσιλλος, ut φάλαντος, ἀναφάλαντος, aliaque ſexcenta: σιλλοὶ autem dicti Satyri & irriſores ab ipſa calvitie, quæ illis propria quaſi eſt: Heſychius in Lexico, Σιλλὸς, ἀνάφαλαντος, μῶμος, κακολογία, ἢ χλευασμός. Inde verbum σιλλεῖν & σιλλᾶν pro dicteria fundere: Idem Heſychius, Σιλλοῖ, μωκᾶσθαι, ψέγει, κακολογεῖ. Et, Σιλλεῖ, ἀναξαίνει, λυπεῖ. Qui ab ἴλλος deducunt σιλλὸς, ridiculi ſunt, & ipſorum σιλλῶν merentur dicteria: Idem autem σιλὸς, quod σιλλὸς, ut diximus jam: Et quid igitur? An a σιλὸς fortaſſe fit Σιληνὸς, qui & dicax, & recalvaſter? Certe hoc longe magis arridet mihi, quam alia Aliorum commenta: σιλὸς, σιλέω, Σιληνὸς. Nihil appoſitum magis. Sed hæc ſufficiant hic; quæ occaſione loci Ariſtotelici paucis exponere, Lector, mihi viſum fuit e re tua.

UVA. BHSC. BU 01692

ἥλιος ᾗ ὁ Ωρ@ ἀπὸ ᾧ τ ὡρῶν κρατεῖν] Hæc Philippus de ſuo adjecit, & Græcorum indolem aperte reſpirant: Ægyptii Ωρ& Etymon nunquam ab ὥραις deduxiſſent.

Cap. 18. λέοντ@ τὰ ἔμπροσθεν ζωγραφῶσι] In quibus non modo vires, ſed etiam νὰρξ θοὴ, ut eſt apud Oppianum *Lib. 3. Cyneget. V. 53. & ſeq.*

Εκλυον αὖ κἀκεῖνο λεοντοκόμων ἀίζηῶν,
Δεξιτερὴν ὑπὸ χεῖρα φέρειν ἄῤθωνα λέοντα
Νάρκα θοὴν, τῇ πάντα λύειν ἀπὸ γύαλα θηρῶν.

Sed locus eſt ſuſpectus: Nam ἀπολύειν γύαλα θηρῶν de νάρκη, ubi nihil aliud accedit, certe perquam ingratum eſt & durum. Ipſe Oppianus *Lib. 2. Halieut. V. 81. & ſeq.* de Torpedine piſce

Οἷον δ' ὀρφναίοισιν ἐν εἰδώλοισιν ὀνείρων
Ανδρὸς ἀτυζομένοιο κὴ ἰεμένοιο φέβεσθαι,
Θρώσκει μὲν κραδίη, τὰ δ' γύνατα παλλομένοιο
Ασεμφὴς ἅτε δεσμὸς ἐπειγομένοιο ϛαρύνει·
Τοίην γυοπέδην τεχνάζετ' ἰχθύσι νάρκη.

Alia ſimilia prætereo. Dein, quis præter Oppianum illud prodidit de Leone? Nemo, hercule, nemo. De Hyæna tale quid narratur, ut notum: Sed omnia in iſto animali prodigioſa, & tot tantiſque deliramentis obſeſſa, ut deſit ipſe finis: Sciunt, qui Animalium Hiſtoriam tenent. In Leone nihil tale, & indoles ejus generoſa, multumque a fabellis trivialibus abhorrens: In memoriam modo revoca, quæ de Leonis magnanimitate & vi aperta legiſti aliquando apud Ariſtotelem, Plinium, Alios. Quare ego certe νάρκα probare non poſſum. Sunt, qui pro eo reponunt

UVA. BHSC. BU 01692

nunt σάρκα: Sed id minus adhuc probaverim. Quid igitur? Scribendum ſuſpicor plane ἄλκα: Sic nihil convenientius, & nihil appoſitum magis ad hunc ipſum locum. In anticis maximum eſt Leonis robur, & ea ita a natura comparata ſunt, ut dextra adhuc fortiora ſint ſiniſtris: Hoc omnes intelligunt; hoc omnes probabunt. ἄλξ pro ἀλκή ipſis Tyronibus notum eſt ex Homero: Literæ autem Verſuum initiales, errores excluſerunt infinitos in Libris, ut Eruditi ſciunt; Unde factum, ut cum hic Νάλκα pro Αλκα male appicta litera exaratum eſſet, mox Criticorum ingenio in locum ejus ſucceſſerit Νάρκα: Quid, quæſo, pronius aut facilius?

Cap. 19. τοῖς κλείθροις τῶν ἱερῶν] *Templorum januis*: quicquid claudit, κλεῖθρον dicitur; hinc κλεῖθρον pro janua, quæ domus eſt clauſtrum: Heſychius in Lexico, Κλεῖθρα. μοχλοὶ ἀσφαλείας, πύλαι. Alia omitto. Cuperus in ſuo *Harpocrate* de ſera hic perperam cogitat: Quod Noſter vocat κλεῖθρον, Plutarchus vocavit θύρωμα in verbis ab Hæſchelio adductis: Sed ea etiam infeliciter tentabat Vir Doctus.

Cap. 21. εἰς λέοντα γενόμῳ] Hæſchelius ad Marginem Editionis ſuæ: λέοντι *M. S. ubi præpoſitio* ἐν *deeſt.* Sit ita, per me licet; Alias pro γενόμῳ forte ſcriptum in Libris quibuſdam συγγενόμῳ: Nam ſic λέοντι præpoſitionem non requirit.

τὴν ἀνάβασιν ϗ Νείλϗ] Cod. Morell. ϗ θεϗ pro ϗ Νείλϗ: quod plane ineptum eſt. Pro πόλαμϗ olim ſcribebant ποτϗ: An inde enata eſt lectio illa? Hoc verum eſſe poſſet: Nam & alii errores ex iſta contractione. Videbimus ſuo loco.

UVA. BHSC. BU 01692

ἢ τὰς χολέδρας] Nec χολέδρας, nec χολύδρας Græcum eſt: Tu ſcribe deleta litera, ἢ τὰς χολέρας. Heſychius optimus Grammaticorum, χολέρα σωλὴν, δι' ὃ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶ κεφάλων φέρεται ἐξακοντιζόμενον. Nihil pote expreſſius. χολὰς & χόλιξ inteſtinum, ἀπὸ τ χολῆς: Qui accurate volebant loqui, χολάδας dicebant τὰ ἔντερα, χόλικας vero τὰς τῶ βοῶν κοιλίας: Vide Ammonium περὶ ομ. ἢ Διάφ. Λέξ. Ariſtophanes ibi in *Babyloniis*, Η βοϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγ' χολίκων ἐπιθυμῶν. Verſus eſt Anapæſticus Tetrameter Catalecticus, qui ab ipſo Ariſtophane dicitur Ariſtophaneus: Viri Eruditi in Fragmentorum Sylloge inepte ex uno Verſu bono duos fecerunt malos. Igitur ſi non omnes Græci, ita ſaltem politiores Attici vocabula diſtinguebant. Fel inteſtina permeans, ipſis inteſtinis indidit nomen, & a χολῆς vel χόλε dicta ſunt χολάδες & χόλικες: Hoc certum. Qui a χύσις & χύειν Etymon deducunt, ridiculi ſunt, & ipſo literarum ſono refelluntur. Ab eodem χολὴ vel χόλ' quin χολερὸς deductum ſit, nullus ego dubito: Nam eo pertinet χολερὰ νόσος, pro quo nunc abſolute dicitur χολέρα, *morbus biliosus*: Quicquid ſcilicet ad bilem pertinet, dictum χολερὸν: Unde τὰ χολερὰ olim etiam abſque dubio τὰ ἔντερα & inteſtina: Nam ad τὸν χόλον vel inprimis ſeſe referunt, ut conſtat ex nominibus, quibus indicantur vulgo. Sic autem pro τὰ χολερὰ etiam uſurpatum αἱ χολέραι, ex voce adjectiva, ſicuti moris erat, facta voce ſubſtantiva. Vides, quo hæc tendant? Sic tandem ſcimus, quam appoſita ſit vox χολέρα pro tubo: Ita ſcilicet dictus eſt, & eleganter dici potuit tubus, a ſimilitudine inteſtinorum, quam aperte refert, & ipſa forma exprimit ſua. Nunc & Heſychio & Philippo lux certa.

λεοντο-

UVA. BHSC. BU 01692

λεοντομόρφους] Idem illud notatum Plutarcho in *Symposiac. Lib.* 4. *Quæst.* 5. sed loco insigniter corrupto, quem hic in transitu corrigam. Legitur vulgo: κρῆναι ᾗ ἡ καταχάσμαλα τ̃ λεοντείων ἐξίασι κρουνὸς, ὅτι Νείλ@ ἐπάγῃ νέον ὕδωρ τ̃ Αἰγυπτίων ἀρύραις, ἡλίκ τ̃ λέοντα παροδεύοντ@. Quæ vertit Interpres: *& quod Leontini fontes & hiatus suos nova aqua repletos inveniunt, Nilo exundante, quando Sol per Leonem transit.* Adeo inepte, ut nihil magis. Scribe missis nugis periculo meo, κρῆναι ᾗ ἡ κ̃ χάσμαλα τ̃ λέοντων ἐξίασι κρουνὸς, ὅτι Νείλ@ &c. *per rictus Leonum emittunt latices suos perennes &c.* Ex λέοντων errore solenni factum est λεοντείων: χάσμασι λεοντείοις in altero loco Plutarchi rectum est, ut ipsi decennes vident.

κατ' εὐχὴν πλεονασμ̃ ὑγρότητος ——] Locus mutilus & truncatus, quem ego restituere non possum: πλεονασμὸς hic est benigna humoris copia; aquæ ubertas magna: Hoc certum videtur mihi ac perspicuum, ubi ad verborum cohærentiam attendo. Sententia fuerit: Quapropter in hodiernum usque diem sibi precantes aquæ ubertatem, Symbolo isto utuntur. Et sic Merceri τῷ αὐτῷ σημείῳ χρῶνται locum habere posset. κατ' εὐχὴν πλεονασμ̃ ὑγρότητος idem est, quod εὐχόμενοι πλεονασμὸν ὑγρότητος: Cum Symbolo isto utuntur Ægyptii in Canalibus & Aquæductibus suis, eo ipso aquæ ubertatem sibi exoptant. Ita intelligendus est locus. In Codice Morellii post hæc verba scriptum erat, ᾗ ἐν χωείων γέμοντες τ̃ οἶνον ζῶον λέοντα: Quæ in suis Membranis etiam repperit Pierius Valerianus. Nam eo referendum est, quod *Lib.* 1. *Cap.* 13 *Hieroglyph.* legimus: *Illud non omittam, quod Horus Apollo tradit, in supplicationibus pluvias exposcentibus, plerisque in locis Leonum ora vi-*

UVA. BHSC. BU 01692

no prolui fuisse morem. Sed advertendum est, vulgatos Hori Codices hoc loco depravatos esse. Quid de istis dicemus? Latina Pierii ineptias alere, certum est; quid Græca faciant, incertum, quia scriptura eorum est incerta. Visne conjecturam? Dabo: Autor Græcus, quem Stephanus Le Moyne trivit, apud Cuperum in *Harpocrate* de hac Ægyptiorum superstitione ista scribit hisce gemella: ἐν Αἰγύπτῳ ἡ τοῦ Νείλου ἀνάχυσις καὶ ὑπέρελυσις κατ' ἐκεῖνον εἰώθει γίνεσθαι τὸν ἐνιαυτοῦ τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὁ ἥλιος ἐν τῷ λέοντι ἐστὶ· τηνικαῦτα γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι τότε δημόσια καὶ μεγάλα λουτρὰ ἤνοιγον, καὶ τοὺς ἀπαντλαχόθι κρουνοὺς τοῦ ὑδάτων, εἰς σύμβολον τοῦ ὑπισαμοῦ λεοντοπροσώπους ἐποίουν· κἀκεῖθεν ἐπεκράτησε, καὶ τὸ τοὺς ὑπολημνίων κρουνοὺς λεοντοειδεῖς κατασκευάζειν, εἰς μίμησιν τοῦ Νειλώου ὕδατος προσχύσεως προσκαλουμένων ἡμῶν οἰονεῖ καὶ τοῦ οἴνου δαψιλῆ καὶ ἄφθονον διαῤῥοήν. Ex quibus colligo, simile quid de vasorum torcularium tubis in isto Codicum additamento fuisse dictum: Nam τοῦ οἴνου, quod eo pertinet, Græca diserte habent. Fallor itaque, aut ista etiam sunt mutila, & partem modo exhibent rei dicendæ: Scribendum enim suspicor, καὶ ἐγχώριοι γὲ νὺν ὄντες τοῦ οἴνου, ζῶον λέοντα ——. Quæ, ut vides, æque ac verba præcedentia, sunt lacera & accisa: Dicere voluit, qui hæc scripsit; Quare & indigenæ nunc viventes vinum, Leonis imaginem vasorum torcularium tubis affingentes, in dolia excipiunt. Sic sententia est manifesta, & quod Autor ille dixerat, etiam dixerunt ea: Hoc quisque videt. Notandum autem illud προσκαλουμένων ἡμῶν cum sociis suis: Nam ex istis apparet, illud κατ' ὀΰχὴν πλεοναστῶς ὑγρότητος recte a nobis expositum esse paulo signatius & exquisitius.

τὸ μοῦ ὑδρεῖον] Ita legendum est absque ullo dubio cum Li-

UVA. BHSC. BU 01692

Libris M. S. Apage, apage Merceri νέον, quod hic expreſſit in Verſione ſua.

γλωτταν τῦ εἶναι] Hæc longe ineptiſſima ſunt, ſi Viros Eruditos audias. Dicam paucis, quod verum eſt: τῦ εἶναι referendum eſt ad præcedens ὑγρῷ, & verba hoc, & nihil aliud, ſignificant; *Linguæ vero, quia hanc perpetuo in humido exiſtentem, etiam genitricem ipſius humidum eſſe aſſerunt.* Lingua humido gaudet, & facit, ut ſibi humidum perpetuo adſit: ipſius εἶναι τὸ ὑγρὸν genitrix eſt. τὸ εἶναι vicem ſubſtantivi gerit, & idem eſt, quod τὸ ὄν: Nihil frequentius apud Græcos: Quare γλῶτταν τῦ εἶναι explicari poteſt γλῶτταν τῦ ὄντος. Niſi forte ipſum ὄντος pro εἶναι ex Philippi calamo exierit, & literarum nexus deceperint Amanuenſes ignavos. Eruditi videant. Mihi τῦ εἶναι non diſplicet: Lingua facit, ut ſit humidum, & ut perpetuo id ſuppetat ſibi. Imo hoc accommodatius, ut nunc animadverto, quam alterum: Nam lingua in ore non eſt proprie genitrix τῷ ὄντος ὑγρῷ, ſed τῷ εἶναι ὑγρὸν. Hoc ſciunt, qui linguæ munus norunt. Quare locutio conciſior ita accipienda eſt, nec de alia lectione cogitandum.

ὅτι ἡ γλῶσσα ἡ Αἰγυπτίου τὸ ὕδωρ &c.] Hæc potiſſimum reſpiciunt illa, ἔρανον καὶ γῆν ὕδωρ βλύζοσαν: Junctim ſcilicet duo iſta Symbola, hydriarum trium & cæli terræque aquam ſcaturientium, hiſce omnibus explicantur. Quod moneo, ne male accipias, & quædam deeſſe putes.

ἐπεὶ μέση τῦ οἰκουμένης ὑπάρχει] Vitium alit ἐπεὶ, & locum deturpat: Nam illud αἰτιατικὸν hic prorſus inſulſum eſt. In re clara verbis parco; & Viri Eruditi certe culpandi, qui adeo inficeta potuerunt vertere & probare.

UVA. BHSC. BU 01692

Tu ſcribe abſque mora, μόνη ὴ ἡ Αἰγυπτίων γῆ, ἥπερ μέση τ ὀικυμψίης ὑπάρχι, καθάπερ ἐν τῷ &c. *ſola vero Ægyptiorum terra, quæ Orbis media eſt, ſicuti &c.* Sic nihil decentius: Ex utroque conſtat juxta Autorem Noſtrum, quod Ægyptus aquam ſibi procuret ipſa, & ſcaturigines habeat domeſticas: Nam & media æſtate aſcendit Nilus, & Ægyptus in ipſo Orbis umbilico ſita eſt. Vident omnes, qui aliquam habent rerum naturalium notitiam. Ipſe error facillimus eſt & fratres habet longe plurimos: Eruditi ſciunt.

Cap. 22. θυμιατήριον καιόμψυον &c.] Ex his Gulielmus Xylander Plutarchum emendat in *Libro de Iſide & Oſiride pag.* 355. Sed nimis arbitrarie & minus perite: Tu ſcribe mecum, τὸν ὴ οὐρανὸν, ὡς ἀγήρω διὰ ἀϊδιότητα, καρδίᾳ θυῶν ἐσχάρας ὑποκειμψίης. θύω & θύον idem ſæpe, quod θυμίαμα: hinc θυῶν ἐσχάρα focus, in quo fiunt ſuffitus & adolentur thura; adjectio eſt elegans, quia ara major, in qua victimarum fit oblatio, etiam ἐσχάρα dicitur. ἐσχάρα θυῶν igitur ipſum θυμιατήριον eſt, & acerram denotat venuſte.

Cap. 23. ὀνοκέφαλον] *Hominem aſinino capite:* De Animali non cogitandum hic cum Interpretibus, nec de ſolo aſinino capite, ac ſi ὀνοκέφαλον pro ὄνε κεφαλὴν ſcriptum eſſet. Ut κυνοκέφαλ, & alia gemella extant, ὀνοκέφαλ hic fictum. Aſininum caput pro capite humano ſumtum loco Symboli, ad denotandam hominis ſtupiditatem: Hoc aptum. Alia non ſunt unius aſſis.

Cap. 24. χωρὶς γραμμάτων] ἀποτρόπαιων ἢ μυϛικῶν: Talia multa. Literas hic a Symbolis debemus accurate diſtinguere.

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 25. ὡς ἡ ἐκλιπόνλι τῷ &c.] Dubito, an hæc ſatis ſyncera ſint: Fortaſſe ſcribendum, γεώδϕ τινὶ ἐμφερὴς, οὗ ἡ ἐκλιπόντ@ τῷ ποταμῷ, συνεκλείπϕ. Vocem γεώδϕ reſpicit οὗ: Si limus, ſi terreſtre illud fluvio deſit, ipſa rana deeſt ſimul. Attende, & cum his compara Ælianum in *Animal. Hiſtor. Lib.* 2. *Cap.* 56.

Cap. 27. ὕφαιμον ὀφθαλμὸν] Non arridet mihi oculus iſte ſubcruentus. Nam quid ſignificat hic? Nugæ, nugæ. Scribendum ſuſpicor, γλῶσσαν ζωγραφῶσι, ἡ ὑπαὶ τὸν ὀφθαλμὸν. Infra linguam pingebant oculum, ut ſic πρωτεῖα & δευτερεῖα ſeſe proderent. Mox eadem de cauſa manum habemus ſub lingua, γλῶσαν καὶ χεῖρϕ ὑποκάτω. Quid, quæſo, convenientius?

οὕτω γὰρ οἵ τε λόγοι τελείως τ^ς ψυχῆς &c] Ineptiunt Græca & cum Græcis Latina: Scribe una litera mutata, ἕτοι γὰρ οἵ τε λόγοι &c. Articulus præcedens ὀφθαλμοῖς commodiſſime reſpicit: Oculi ſunt animi ſermones. Nihil certius aut appoſitum magis.

εἴπερ ἡ ἑτέρα λαλιὰ παρ' Αἰγυπλίοις ὀνομάζε)] Hæc etiam inepta ſunt in utraque Lingua: Scribe, ἥπερ ἡ ἑτέρα λαλιὰ παρ' Αἰγυπλίοις ὀνομάζον). *Unde & alter ſermo apud Ægyptios vocantur.* De oculis adhuc ſermo, qui ἑτέρα λαλιὰ dicuntur Ægyptiis, quia per illos loquitur ipſe animus. Hoc indubitatum eſt.

Cap. 29. ϑαιὲ] Vide Bochartum in *Hierozoic. Part.* 1. *pag.* 866. Ex ſono vox ita videtur facta.

ἀέρ@ φωνὴν] Non inelegans hoc: Similiter accipiendus locus ille Euripidis in *Hippolyto Coronato Vers.* 1200. *& ſeq.*

UVA. BHSC. BU 01692

Ενθέν ἱς ἠχὼ χθόνι@ , ὡς φωνὴ Διὸς ,
Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φελκώδη κλύειν.

Διὸς φωνὴ *tonitru* eſt: Interpres ibi perquam dilute, *ſicut vox Jovis.* Quanquam revera dubito, an id pro loci iſtius indole non ſit nimis ſublime, ſatiſque cum ἠχὼ χθόνι@ conveniat: Scis, quid mihi in mentem veniebat aliquando? Scribendum ſuſpicabar, ὡς φωνὴ λιὸς, *ut vox Leonis.* Λ & Δ in Libris M. S. millies confunduntur, & minus tritum eſt λιὸς: hinc error leviculus fortaſſe. Sed ea de re plura ad ipſum locum.

γράφσι, τυτέσι βροντὴν] Tonitru ſcilicet pingunt, id eſt, nubes colliſas igneque coruſcantes.

Cap. 30. τὰς πρώτας τροφάς] Mercerus *primam educationem*: Ambigue & male. Vertas, *primam alimoniam; primum victum.* Ægyptii παπυρόφαγοι ſatis noti ſunt ex Herodoto & Æſchyli Scholiaſte. Cum Dioſcoride aliter tamen Plinius; ſed falſo, ut a Viris Eruditis jam obſervatum. Vide *Lib.* 13. *Cap.* 13. *Natural. Hiſtor.* ἀρχαιογονία a Mercero recte vertitur *antiqua origo*: quod γενικῶς accipiendum eſt, & quicquid perquam vetuſtum eſt, indicat. Dalecampius ad locum Plinii id εἰδικῶς ad ipſam Ægyptiorum originem refert; *originem ſuam ſignificantes*: Improvide & nullo judicio. Nam ex papyri eſu non poterant Ægyptii antiquitatem ſuam probare, quia aliæ Gentes ſic ſtatim papyro oppoſuiſſent glandes ſuas: Hoc certum & perſpicuum.

Cap. 31. ἀρχὴν σόματ@] *Primas partes oris*, quæ ſunt ante fauces & guttur. Mercerus minus apte, *oris initium.*

ἐπειδὴ πασὰ γεῦσις τύτοις τελεῖται] Nihil ineptius, ut ipſa diſtin-

UVA. BHSC. BU 01692

distinctio probat, quæ in his adhibetur. Scribendum absque dubio est, ἐπειδὴ παραγεύσις τύτοις τελεῖται. *his enim fit gustus primus*, & imperfectus. Minus est παραγεύω, quam γεύω; παραγεύσις, quam γεῦσις: Sciunt, qui Linguam calent. Illud τύτοις ad præcedens γλῶσσαν ἐπὶ ὀδόντων referendum est junctim: Nam solos dentes respicere non potest. Sic locus perspicuus est & aptus.

Cap. 32. ἢ πρὸς τέκνα χυέσεως] χύεσις πρὸς τέκνα nova locutio est, quales in hoc Opusculo occurrunt plures: Nisi locus corruptus sit ab Amanuensibus, qui scripturæ compendia non intelligebant, & ipse Philippus scripserit manu sua, ἀρχὴν τ̃ πρὸς γυναῖκας συνυσίας ἢ τ̃ τέκνων χυέσεως, οἱ ἄνδρες ἔχυσι. Et hoc certe improbabile non est: Nam, ne quid dissimulem, locutio illa nimis nova est, ideoque peccat. Attende, attende modo.

Cap. 33. ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ὑδονῶν εἴπομεν εἶναι] Ineptum est ἡδονῶν, & a verbis sequentibus plane abhorret: Scribe, ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῆς εἴπομεν εἶναι. Sic recte subjicitur, ἡ ἢ συνυσία ἐκ δύο ἡδονῶν &c. De una ἡδονῇ etiam sermo fuerat antea. Mercerus in Codice suo invenerat, ἐπειδὴ γὰρ δεκαὲξ ἡδονὴν εἴπομεν εἶναι: Quod appositissimum quoque est. Nam Sexdecim voluptatem voluptatisque esse indicem Capite præcedenti dixerat Noster προηγυμνάσω. Quare ita legere possumus perbene. Scis, quid censeam? Utraque lectio in Libris olim comparuit jure suo.

ἔκ τε τ̃ ἀνδρὸς, ἢ τῆς γυναικὸς] Pravum hoc, ubi ἡδονῶν præcedit: Hoc quisque videt. An scribendum, ἐκ δύο ἡδονῶν συνέσηκεν, ἐκ τῆς τ̃ ἀνδρὸς, ἢ τῆς γυναικὸς? Ita videtur: Nam articulus τῆς positus semel, utramque & maris & fœminæ voluptatem respicere potest absque ullo periculo.

Alias

UVA. BHSC. BU 01692

Alias legendum, ἐκ δύο ἡδονῶν συνέσηκεν, ἥτε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς. Sic ejecta præpositione, quam literæ præcedentes potuerunt gignere, ἡδονῶν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς arcte cohærent, & oratio est rotundissima.

Cap. 34. πλημμύραν] Verum est, quod Caussinus de hac voce scribit: Idem Hesychius in Lexico, Πλημμυρεῖ. πέπληθεν. Et, Πλημμυρὸν. μεσὸν, πεπληρωμένον. Deducta est hæc significatio ab altera prima. Nam πλημμύρα proprie est *inundatio*: μύρω, ῥέω; πλυμμύρω, τῇ πλήμῃ μύρω. Suidæ Lexicon, Πλήμη. ἡ πλυμμύρα τῆς θαλάσσης. Ubi male dubitant de scriptura: Nam πλήμη idem, quod πλήσμη. Hesychius, Πλῆμα, πλήρωμα. Et, Πλημοχόη. τῇ ὑσεραίᾳ ἡμέρᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκας πληροῦσιν, ἃς καλοῦσι πλημοχόας. Utrumque fit a πλέω: Quare in istis vocibus eadem est translatio, quæ in voce πλυμμύρα, & sicuti hæc ab inundatione ad repletionem transfertur, ita illæ a repletione ad inundationem: Hoc quisque sentit. πλήμνη aliter vulgo accipi solet pro rotæ modiolo: Quare Antiqui Critici in isto Hesiodi Versu, Αὐτὸς δ' ἐν πλήμνῃσι διϊπετέος ποταμοῖο, non ita improvide pro πλήμνῃσι reposuerunt πλήσμῃσι. Sed ea de re alias: Nunc ista non agimus.

καὶ πάντας ἐξερδύνᾳ ὁ ἥλιος] Codex Morellii πάντα: Ita legendum absque dubio. Genus masculum non convenit.

εἶθ' οὕτω πολὺς ——] Locus lacunosus, etiam apud Aldum: Epithetum haud dubie intercidit, quo Sol propter ipsum illud πλεῖον peculiariter indigitatus est. εἶθ' οὕτω πολύς ἐστι, ὥστε —— ὀνομάσθη, *dein ita abundans est Sol, & copia exuberat sua, ut —— vocatus sit.* Vides? Sic una vox, vel unum Solis Epithetum desideratur, quod ego restituere non possum; quia incertum est, quodnam ex longe plurimis

UVA. BHSC. BU 01692

mis ſumſerit Noſter: Eruditi ſciunt, nec ipſis Tyronibus ignota res eſt. Mens Autoris patet, & verborum ratio conſtat: Hoc ſufficit, & nunc præſtitimus primi: Nam Alii aliena narrant. Pro ὀνομάσθη in Libris quibuſdam ſcriptum erat ὀνομάζῃ & ὀνομάζε: Quæ diſcrepantia annotata excluſit ineptiſſimum illud ὀνομασθήσε, vel ut in hac Noſtra Editione excudendum fuerat, ὀνομασθήτε: Nam ita & Hæſchelius & Aldus ediderunt ex Libris ſuis. Alterum Merceri correctio eſt, & ſeſe in contextum inſinuavit male.

Cap. 35. δι' ἃ πενταϰοσίων ἐτῶν παραγίνε] Annorum numerus procul dubio eſt corruptus: Nam ubi *Lib.* 2. *Cap.* 89. Cornici tribuuntur anni quadringenti, & *Lib.* 1. *Cap.* 1. Baſiliſcus propter longiſſimum vitæ ſpatium dicitur μόνον ἐ ἀθάνα, numerus hic annorum nimis certe exiguus eſt pro Autore Noſtro, qui *Cap. præced.* Phænicem dixerat πάντων τ ἐν τῷ ϰόσμῳ πολυχρονιώτατον. Quid igitur? Nullus ego dubito, quin Amanuenſes Numerorum notas male expreſſerint, & ipſe Horapollo vel ſeptem annorum millia, vel annos ſaltem mille quadringentos ſexaginta unum, Phænici pro vitæ ſpatio adſignaverit: Videndus eſt Tacitus loco notiſſimo, Aliique Viri Eruditi, qui iſta examinarunt: Res eſt ſatis trita, nec hic explananda mihi.

λέγε γὰ μᾶλλον τ ἄλλων ἀνθρώπων &c.] Hæc longe ineptiſſima ſunt, & Viri Docti corrigendo non extricarunt, ſed intricarunt. Rationem reddit Autor, quare Phænicem poſt mortem honorent Ægyptii, ut ipſa animalia ſacra, eoque pertinent hæcce: Scribe igitur, λέγεται γὰ μᾶλλον τ ἄλλων ὀρνέων ἡλίῳ χαίρειν ὑπ' Αἰγυπτίων. Sic nihil aper-

 tius:

UVA. BHSC. BU 01692

tius: Quia ardentius, quam omnes aliæ volucres, Solem; qui ſummus eſt Ægyptiorum Deus, colit Phœnix; eum vel inprimis poſt mortem honorandum ſibi exiſtimarunt Ægyptii: Hoc ipſi pueri capiunt. Pro ἀνθρώπων olim ſcribebatur ανων; Id in ὀρνέων contracto latere credidit Stipes: Critici ſciunt, & pluſculi inde errores, de quibus nos alias. Sed ſequentia etiam laborant & ope indigent noſtra: Scribe commate poſt Αἰγυπτίων collocato, δι' ὃν ἡ ὁ Νεῖλος αὐτοῖς πλημμυρεῖ, ὑπὸ τ θερμότητος τότε ξ θεξ. Sic ratio beneficii conſtat, ab ipſo Numinis beneficio deſumta: *per quem*, Solem, *& Nilus illis exundat, calore ſcilicet iſtius Dei.* δι' ὃν exponitur ſequenti ὑπὸ τῆς &c. Quare ſubaudiendum eſt δηλονότι, ut in Verſione expreſſimus: Et ſic ipſi politiores ſæpe, ut ſciunt, qui Linguam callent. Nunc planus & perſpicuus eſt locus.

ἀποδοθήσεται] Nihil ineptius iterum: Lege ἀπεδόθη; pro quo in Libris quibusdam ſcriptum ἀποδέδοται, quod ipſa varietate ſua produxit vulgatum ἀποδοθήσεται, ſimiliter ut de præcedenti ὀνομαοθήτεται notavimus.

Cap. 36. τῇ καρδίᾳ ἐστὶν ἐμφερής] In M. S. Morellii ἀμερὴς; quo nihil inſulſius. Fors in Libro Antiquiori ſcriptum fuit ομερης pro ὁμοιομερὴς: Inde enatum poſtea ἀμερὴς. Sed ἐμφερὴς optimum tamen, nec dimittendum: Æliani locus vice Commentarii eſſe poteſt.

Cap. 37. εἰς πάντα τὰ φυτὰ] *In omnia, quæ oriuntur ex hac terra:* εἰς πάντα τὰ φυόμενα. Interpres nimis indige, ut ipſa adjuncta probant.

Cap. 38. διὰ τὸ τούτοις πάντα παρ' Αἰγυπτίοις] τούτοις, ſcilicet atramento & junco: κόσκινον præcedens reſpicere non poteſt Articulus. Oratio minus apta eſt, & quæ hic dicit Phi-

UVA. BHSC. BU 01692

Philippus, parum concinne dicit.

ἐπειδὴ ζωλὼ ἢ θάναλον ἔτ@ διακείνῃ] Eo pertinet cribrum, quod bona & mala discernit: Sequentia ad χοίνον & μέλαν pertinent. Nam ἱερογραμματεὺς designatus vel atramento & junco, vel cribro. Liber ille Sacer χράμμασι Αἰγυπτίοις consignatus erat: Et eo pertinebant etiam χοινίον & μέλαν. Sic aperta hæc.

ἢ βίβλ@, ἱερὰ καλαμὶν ἀμβρὴς] Pessima distinctio: ἀμβρὴς haud dubie vocabulum Ægyptiacum est, quod socium habere nequit peregrinum. Scribe igitur, ἔσι ἣ παρὰ τοῖς ἱερογραμματεῦσι ἢ βίβλ@ ἱερὰ, καλαμὶν ἀμβρὴς. Liber ille Sacer Ægyptiace dicebatur ἀμβρὴς. Hesychius in Lexico, Αμβείζειν. θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς. Sed id plane aliud, nisi fallor, & huc non pertinet.

Cap. 39. εἰς τὰ ἄπλα θεῶν εἴδωλα] Ita edidit Hæschelius: Aldus & Mercerus ἄπλα non habent. Quid vox ista significat hoc loco? Nihil plane, nihil. Dicam, quod suspicor: Scribendum videtur, ἐπειδὴ ὁ κύων ἀτενίζῃ πρὸς τὰ ἄπλα τ῀ ζώων εἰς τὰ ἁπλᾶ θεῶν εἴδωλα. Dii proprie videri non possunt, & tamen videntur aliquando: Cum scilicet aliquid assumunt, quod aërium est, & in oculos incurrit, sed ita tenuiter, ut nisi acutissimi sint, deliteſcat plane. Hoc θεᾶ εἴδωλον vocat, & ἁπλᾶν θεᾶ εἴδωλον, per oppositionem τ῀ ἄπλων εἰδώλων, quæ in templis stant, & propter materiam rudem ac crassam vix pro θεῶν εἰδώλοις haberi possunt: Illa simplicia sunt εἴδωλα, hæc fabrefacta; Illa vera, hæc ficta. Sentisne? Appositum est ἁπλᾶ eo sensu, & dignum Antiquitate credula. Sic autem aliquid dicitur, quod sententiam præstat bonam, & canibus tribuit præcipuum quid: Scimus enim, quid in Hecates Sacris posit

UVA. BHSC. BU 01692

sit oculus caninus, & unus Theocritus id docet in Pharmaceutria sua. Videt igitur canis, & præ aliis animantibus videt τὰ ἁπλᾶ θεῶν εἴδωλα: Hoc sentit quisque. Ut diximus jam, Aldus & Mercerus absque ἄλλα simpliciter ediderunt εἰς τὰ θεῶν εἴδωλα: quod eodem tamen modo accipiendum est. Nam illa *simulacra Deorum* fabrefacta, de quibus Interpretes Nostri, non magis ad hunc locum pertinent, quam radii textorii pertinent ad Solem.

ἐνταφιάσῃ ὑπ' ἀτῶν ἱερῶν] ἀτῶν ἱερῶν opportune additur hic: Nam in eo vertitur rei cardo. Plures erant ἐνταφιασταὶ apud Ægyptios, ut notum. Sacra autem Animalia intelliguntur, nec de aliis *Sacris* hic cogitandum est. Nihil apertius.

τὰ ὑπ' ἀυτῶ κηδευόμενα εἴδωλα] εἴδωλα hic idem, quod præcedens ἱερά; Sacra scilicet Animalia pro Deorum, quibus consecrata erant, habebantur simulacris: Sic Canis Anubin repræsentabat, Hircus Panem, alia Animalia alios Deos Deasque. Quare paulo secretius hic locutus est Philippus, vel ipse potius Horapollo, quem Philippus debuit sequi; & ipsa illa voce λόγως ἱερὸς expressit, qui de Animalibus Sacris circumferebantur: Multa de illis Ægyptii, ut sciunt Eruditi. Cauffinus de his adeo inepte, ut nihil ineptius excogitari posset: Id omnes vident nunc.

ἐλαφρότερον ἔχῃ, εἴτε θάνατ@ &c.] Interpres dicit, quæ Græca non dicunt: Accipe uno verbo, quod verum est. In Græcis post ἔχῃ copula intercidit, quæ cum Interprete restituenda est; & locus integer ita Latio reddendus: *Splenem vero, quoniam hoc animal maxime præ cæteris bona valetudine gaudet, & sive mors ei, sive rabies acciderit, ex uno*

UVA. BHSC. BU 01692

uno ſplene id contingit. ἐλαφρότερον ἔχειν id ſignificat apud Græcos, quod dixi: De canum autem ſanitate, & morborum, quibus vexantur, numero exiguo, aliquid Ælianus in *Hiſtor. Animal. Lib.* 4. *Cap.* 40. Alia prætereo: Hinc ἐλαφρότερον ἔχειν de illis venuſte uſurpatum. Nunc nihil evidentius. Hæſchelius ἐλαφρότερον etiam ad ſplenem referebat, & ex Ariſtotele id exponebat μακρὸν: Vix dicam, quam inepte. Nam quid μακρὸν ad rem dicendam? Apage, apage nugas vere nugas.

οἱ θεραπεύοντες ἢ τὸ ζῶον τοῦτο] Hic etiam τὰ ἱερῶν ἐνταφιασταὶ intelliguntur.

ὄσφρησιν ἢ ἡ γέλωτα ἢ πλαρμὸν] Hæc igitur a contrario ſumta. Nihil frequentius in vita communi.

Cap. 40. Ἀρχὴν ἢ ἡ δικαστὴν &c.] Hæc male a præcedentibus ſeparantur, cum quibus aperte cohærent: Vide modo initium Capitis.

προσιθέασι τῷ κυνὶ ἡ βασιλικὴν σολὴν παρακειμένην, ἀκῆμα γυμνόν] Haud dubie legendum, βασιλικὴν σολὴν παρακειμένην ἀκήματι γυμνῷ: Præpoſitionis Metatheſis non placet hic. Cauſſinus cum Socio ſuo copulam male tranſponit: Nam προσιθέασι βασιλικὴν σολὴν παρακειμένην mera balbuties eſt, & duo illa, προσιθέασι παρακειμένην, ita comparata ſunt, ut alterum manifeſte evertat alterum. Vident, qui Græca callent.

γυμνὸν ἐθεώρει τὸν βασιλέα] Ut videret, an corpore eſſet integer: Morem noſti. Ut canis videbat Deorum imagines, quas alia animantia videre non poterant; ita Judex videbat Regem nudum, quem aliorum civium videre poterat nemo; hoc lege, illud natura prohibente. Iſta eſt inter hæc connexio, & ita accipiendum illud, εἰς τὸ θεῶν

UVA. BHSC. BU 01692

εἴδωλα ὀξυωπεῖ cum aliis eo pertinentibus.

Cap. 41. Πασοφόρον ὃ σημαίνοντες &c.] πασοφόρος hic Sacerdotem Ædituum notat: Origo nominis haud dubie a thalamo portatili, qui pro Sacello erat, & de loco in locum ferebatur a Miniſtris ſacris. Hi enim eo ipſo thalami Cuſtodes & Æditui: Res eſt aperta. Hinc πασοφόριον pro ferculo, quod ſuſtinebat πασὸν, cum portabatur: Heſychius in Lexico, Πασοφόριον, τὸ τ πασὸν φέρον, ἢ οἰκονομία, ἢ συναγωγὴ, ἢ ναὸς ὐανθὴς. Ubi Salmaſius imperite ſcribit, Πασοφόριον, τ πασὸν φέροντων ἢ οἰκονομία. Ut πασοφόριον eſt thalami ferculum, ita σκευοφόριον eſt vaſorum ferculum: Vide Pollucem *Lib.* 10. *Segm.* 17. Alia non tango in præſenti; hoc ſufficit. Reliquæ ſignificationes, quas tradit Heſychius, faciles ſunt & notæ. πασοφόριον & templum, & partem denotat templi: Iſidorus in Gloſſis, *Paſtorium, atrium templi.* Ubi recte Viri Eruditi legunt, *Paſtophorium, atrium templi.* Idem alibi, *Sabarium, atrium templi.* In quo iidem Viri Eruditi *paſtophorium* perperam quærunt: Nam aliud plane eſt *Sabarium*, & nihil cum *Paſtophorio* habet commune. Lege, *Sabatarium, atrium templi.* Sabata & Sabbata ignorat nemo: Inde *Sabatarium & Sabbatarium.* de Martialis *Sabbatariis* taceo, quia notiſſimi ſunt. Addamus tertium: Apud eundem Iſidorum legitur, *Safarium, atrium templi.* Id ad *paſtophorium* etiam redigere voluerunt Viri Docti: Absque judicio iterum, & male. Dicam uno verbo: Legendum eſt, *Sacrificarium, atrium templi.* Ut a *ſacer ſacrarium*, ſic a *ſacrificus ſacrificarium*, locus, in quo verſantur Sacrifici, ipſum atrium templi. Quid ais? Hæc appoſitiſſima ſunt, & non mutant, ſed explicant ſcripturam vulgatam: Talia

UVA. BHSC. BU 01692

ſia ſcilicet in Gloſſis ſunt ὅσα κόνις, de quibus nos alibi ſaturantius.

Cap. 42. ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις &c.] Mercerus, *ſed quod hominibus cibi ſtatis horis parentur & apponantur.* Quod ineptum eſt & nullius plane momenti: Nam quid illud ad unum Horoſcopum, & unum hominem, qui Horoſcopum repræſentat? Eodem tamen pertinent Græca, quæ ad Merceriana quam proxime accedunt, ſi præciſe non ſint eadem. Dicam, quod verum eſt: Una vocula excidit, quæ compendiarie exarata, Articulo τοῖς nimis erat affinis: Lege, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τούτοις τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τ῀ ὡρῶν ποριζονται, *quia victus hiſce hominibus ab horis quæritur:* Quia horas inſpiciendo & denunciando, victum ſibi quærunt, ut omnes alii artifices eo, quod exercent, artificio: Sic omnia ſunt plana. ἀπὸ τ῀ ὡρῶν elegans eſt eo ſenſu, cum cæteroquin inconditum eſt: Ratio autem & Symbolum, & rem Symbolo deſignatam pulchre declarat. Quare non eſt dubitandum. Sed & legere potes, ſi velis, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τούτοις ἀνθρώποις &c. Nam id minus quidem ornatum eſt, ſed bonum tamen. Philippum noſti.

Cap. 44. μῦσ@] Plutarchus μῖσ@; quod etiam mallem fere hic: Ad ἀλληλοφάγον & κενοποιὸν attende, ipſumque μισεῖ@ζ.

ἰχθὺν] Ita ſcribendum: ἰχθλωὸν ex correctione natum eſt. τῷ ἰχθλῶ ſcilicet more ſolenni appoſitum erat υν, quo ſyllaba poſtrema male picta corrigebatur: Id ſciolus ignorans, poſtea ex ἰχθλῶυν fecit ἰχθλωὸν. Talia in Libris, quot ſunt in littore arenæ.

κενοποιὸν] Hanc vocem Interpretes non intelligunt. A Medi-

UVA. BHSC. BU 01692

Medicorum filiis petenda eſt ejus ſignificatio: habent illi cibos διαχωρητικὰς ἢ τῆς κοιλίας ὑπακτικὰς, qui ventrem ſolvunt & inaniunt; hos Noſter dixiſſet κενοποιὰς, & eo ſenſu ſcripſit hic, ἰχθὺν πάντα εἶναι κενοποιὸν: Parum ſcilicet nutriunt, & alvum ſolventes multa ſecum auferunt piſces. Sentiſne? Hoc appoſitum, & μίσυς etiam Symbolum. Quæ Hæſchelius ad *Cap.* 14. ex Clemente Alexandrino de piſcibus adducit, eodem pertinent: ἡ σὰρξ πλαδαρὴ eſt caro flaccida & mollis, qualem gignere ſolent nutrimenta illa. Conſule ipſos Medicos & Philoſophos.

Cap. 46. ὑγιᾶ φύσιν] *Naturam rigidam:* Sequitur κατὰ μοχλίον, & τὴν θήλειαν φύσιν. Interpres inepte.

Cap. 47. ἀκόφ γὰρ ὁ ταῦρος ἀπὸ πολλῆς διασήματος. συνιεὶς τὸ ὀργᾶν &c.] Verba ſunt male coagmentata: In Aldino Exemplari pro τὸ ὀργᾶν ſcriptum erat τε ὀργᾶν. Cur Viri Eruditi non ſumſerunt utrumque, & quæ olim juncta fuerant, junxerunt denuo? Ego certe lego, —— ἀπὸ πολλῆς διασήματος, συνιείς τε τὸ ὀργᾶν, διὰ δρόμυ &c. Sic nihil aptius.

παραγίνεται ἐν τῇ συνουσίᾳ] Non deterius eſſet, ſed paulo melius, παραγίνεται ἐς τὴν συνουσίαν, *ad coitum accurrit.* ἐς finem denotat eleganter, ad quem actio tendit, ut ſciunt ipſi Tyrones. Mercerus in Verſione ſua ἐν τῇ συνουσίᾳ cum verbis ſequentibus junxit; quod etiam non ineptum eſt.

Cap. 48. τράγος ἢ ἐλάφου &c.] Junge Geſnerum *Lib.* 1. *de Quadruped.* ubi male Ælianum pro Horapolline citat. Mira eſt iſta hirci ſalacitas.

Cap. 49. Ἀκαθαρσίαν] Recte Mercerus, *impurum ſceleſtumque animum:* Hoc convenit Orygi, & quæ de eo narrantur hic: Sic ἀκάθαρτος *improbus*, *ſceleſtus* eſt Græce.

Quare

UVA. BHSC. BU 01692

Quare longe eliminandum eſt illud *immunditiam* in Capitis Epigraphe.

ὄρυγα ζωγραφοῦσιν] Ægyptium hoc animal, ut non obſcure conſtat, ſi cum his jungas locum Plinii *Lib.* 2. *Cap.* 40. *Hiſtor. Natur.* ubi Caniculam deſcribens, de Oryge notat hæcce: *Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu ejus contra ſtare & contueri tradit, ac velut adorare, cum ſternuerit.* Ita Ægyptii vocabant feram, & ipſum nomen Ægyptium animali domeſtico haud dubie inditum: Nihil apertius aut ſignatius. Et ſic apparet, quam miſere ineptiant Viri Eruditi, qui Orygis nomen ab ὄρυξ & ὀρύττειν deducere volunt, cum ſit peregrinum plane, & procul a Græcia ſub cælo Ægyptio natum. ὄρυξ inſtrumentum foſſorium eſt Græce; ſed id nihil commune habet cum voce ὄρυξ, quæ feram denotat: Nam ejus origo ex terra Nilotica. Hæc accurate diſtinguenda ſunt, ne diverſiſſima peſſime confundantur. Apud Herodotum pro ὄρυγες habemus ὄρυες: Unde illud? Haud dubie ab ambigua pronunciatione vocis peregrinæ, quam ita efferebant multi, ut non ορυκς dicerent, ſed ορυς: Nam hinc diverſa ſtatim vocis declinatio. Hoc quisque videt, & Etymologos ineptos etiam aperte refellit: Nam ορυς ab ὀρύττειν & ὄρυξ longius certe divertit. In Gloſſis Labbæi legimus, *Sublones*, ὄρυγες, θήλια ἐργαλίατα. Quæ manifeſte corrupta, ita refingunt Viri Eruditi, *Sublones*, ὄρυγες θηλία, ἐργαλεῖα τε. Partim bene, partim male. Illud, ὄρυγες θηλία, bonum eſt: Nam ὄρυξ utrumque notat, & feram, & inſtrumentum foſſorium, ut vidimus jam: Prior ſignificatio a voce Ægyptia venit; poſterior a voce Græca. Recte etiam ita exponitur τὸ *ſubulones*: Nam a *ſubula* ſic dicuntur feræ, quæ cornua habent inſtar ve-

UVA. BHSC. BU 01692

ruum : Jam autem & Oryges unicornes, quorum meminit Ariſtoteles & Plinius ; & Oryges bicornes, quorum meminit Oppianus, ejuſmodi cornua habent : Quare *ſubulones* haud dubie dicti ſunt ea de cauſa. Hæc bona ſunt. Sed quid eſt ſequens illud ἐργαλεῖα ? An *ſubulo* ἐργαλεῖον denotare poteſt ? Abſit, abſit : Nam id *ſubula* dicitur, ut conſtat luculente ex iisdem Gloſſis, ne alia commemorem. Et hoc igitur ineptum eſt & pravum. Legendum moneo, *Sublones*, ὄρυγες θηλία, ἐργάται. Qui *ſubula* utuntur, & *ſubulam* ut operarii tractant, dicti *ſubulones:* Jam aperta ſunt Grammatici verba. τῷ λία correctionis loco adſcriptum fuerat ταυ : Inde iterum error. Ipſa *ſubula* & ὄρυξ toto cælo differunt : Nam *ſubula* pungitur, *oryge* foditur. Viri Eruditi utrumque inſtrumentum peſſime confundunt, ut ſic ab oryge commodius deducant nomen feræ : Sed ea de re alibi plura. Cæterum quod de Oryge, Caniculam *in exortu*, *cum ſternuerit*, *veluti adorante*, ſcribit Plinius, referri etiam poteſt ad animalis malitiam, de qua hic agitur ex profeſſo : Nam, ut ipſe Plinius notat, Canicula Solis calores accendit, & ſic facit, ut multorum malorum ſit autor. Quare Caniculam, quæ ex Sole benigno facit Solem maliguum, ſternutamento veneratur Oryx. Hæc pulchre conſpirant, & omnem controverſiam tollunt, quæ inter Plinium & Horapollinem exoriri poſſet. Qui ira correpti ſunt, vix ſternutare poſſunt : Hinc ſternutamentum in Oryge, pro ſigno animi exultantis & læti accipitur : Quod Salmaſius ad Solinum *pag.* 336. non animadvertit. De ſternutamento etiam Alii : Vetus Arati Scholiaſtes παλμῷ tamen adſcribit, quod Illi πταρμῷ ; Sed corruptus eſt, & nomen ὄρυγος male etiam ibi transformatum

UVA. BHSC. BU 01692

tum in ὄρτυγ&: Quæ utraque menda perbene correxit Vir Eruditus *pag.* jam *citat.* Et tamen locus nondum eſt perpurgatus: Emendemus eum hac occaſione in tranſitu: Legendum, ϰ ἡ κυνὸς ἀϖτολὴ ϰ τ ἑνδεκάτην ὥϱαν φαίνε, ϰ ταύτην ἀϱχὴν ἔτους λέγουσι, ϰ τ Ισιδ& ἱερὸν εἶναι τ κύνα λέγουσι, ϰ τ ἀϖτολὴν αὐτ, ἐφ' ἧν ϰ τ ὄϱυγα — —, θύουσι, τῷ πλαϱμῷ & ζώῳ τότε σημειούμενοι τὸν ϰαιϱὸν τ ἀϖτολῆς & ἄστϱου. Poſt ὄϱυγα aliquid deeſt, quo Orygis lætitia exprimebatur & animus bonus exoriente Cane. Nihil apertius. θύουσι τ ἀϖτολὴν gemmula eſt: Sic γάμον θύειν dixerunt terſiores, ut notum.

ϰϱαυγὴν ποιεῖται] ϰϱαυγὴ hic eſt clamor, qui animum prodit iratum ac triſtem; a ϰϱάζειν deducitur ϰϱαυγὴ, quod eſt aſperius clamitare: Sic commode ſequitur, οὐϰ ἀλογῶν αὐτὴν, ἀδὲ εὐφημῶν. Et hic clamor opponitur ſternutationi, quæ ſignum animi expliciti & remiſſi.

ζωγϱαφεῖ ἑαυτ τὰς ϰόϱας] Nihil ineptius aut inficetum magis: Pueri vident. Locus haud dubie eſt corruptus. An cum Samuele Bocharto in *Hierozoico* legendum eſt ἀσαφεῖ ἑαυτ τὰς ϰόϱας, id eſt, ut ipſe interpretatur, *abſcondit pupillas ſuas*? Abſit, abſit: Nam illud ἀσαφεῖ plane inconditum eſt Græciſque ignotum. Aliud latet: Scribere potes non inepte, συγϰϱύπτ ἑαυτ τὰς ϰόϱας. Cum unguis terram effodit, pupillas oculorum abſcondit una: Hoc Græcum & bonum. Et cur tamen τὰς ϰόϱας συγϰϱύπτει ſcripſit Philippus, ubi id, quod locutione illa indicatur, exprimere poterat & melius & facilius? Ne quid diſſimulem, hoc facit, ut de ipſa ſuſpicione mea ambigam. Et certe aliquid commendabilius mihi, dum hæc ſcribo, in mentem venit: Legendum ſcilicet arbitror plane, συγϱέφ ἑαυ

UVA. BHSC. BU 01692

ἑαυτῦ τὰς κόρας, *contorquet & in gyrum agit pupillas ſuas.* Sic appoſitiſſime ſequitur, ὡσπερεὶ ἀγαναικλῶν ἢ μὴ βκλόμϕ@ ἰδεῖν ☿ τ ϑεῦ ἀνατολήν: Nam certiſſimum ἀγανάκτησεως indicium eſt illa pupillarum συσϱοφὴ, quæ ſimul impedit omnem videndi actum. Nihil notius aut indubitatius. Et ſic pulchre τῷ συσρέφειν opponitur ſuperius ἀτενίζειν: Cum κραυγὴν ποιεῖται, εἰς ☿ ϑεὸν ἀτενίζϕ: Cum ☿ γῆν ἀνορύτϕ, τὰς κόρας ἑαυτῦ συσρέφϕ. Utrumque accommodatiſſimum eſt, & veluti penicillo animal iratum nobis depingit. Quare hoc ratum ſit, moneo, accedente ipſius etiam ſcripturæ depravatæ conſenſu.

ϑπικαθίσανλες τύτῳ τῷ ζώῳ] Quid Reges in Oryge? Nonne id indecorum, & regia majeſtate indignum? Ita viſum certe Bocharto in *Hierozoico*, qui ideo Regem cum Horoſcopo mutat. Sed quid etiam ille in Oryge? An ut Solis ortum accuratius indicaret fera? Nugæ, nugæ, quas refellere etiam eſt nugari. Locus manifeſte corruptus eſt, quem ita legere debes totum: διόπερ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, ☿ ὡροσκόπϖ σημαίνονλ@ ἀυτοῖς ☿ ἀνατολὴν, ϑπικαθίσαντες τῦτο τὸ ζῶον ὅϱϑ μέσϖ, αὐλῷ, ὥς λινι γνώμονι, ☿ τ ἀνατολῆς ἀκρίβειαν ἐγνώειζον. *quare Antiqui Reges, Horoſcopo ortum illis nunciante, animal hoc in medium collocantes, eo, veluti gnomone quodam, ortus certitudinem explorabant.* ϑπικαθίζειν ὅϱϑ μέσϖ, in medium adducere; εἰς μέσον παριέναι, prodire in medium, ipſi Tyrones tenent. In terminationibus vocum millies errarunt Scribæ; hinc & τύτῳ τῷ ζώῳ pro τῦτο τὸ ζῶον, & ἀυτῦ ὥς λινων γνωμόνων perperam ſcriptum pro ἀυτῷ ὥς τινι γνώμονι: Numero plurium hic locus eſt nullus, ut quisque videt. Facillima eſt correctio, quæ accedente diſtinctione bona, ſententiam verborum efficit apertam ac faci-

UVA. BHSC. BU 01692

facilem. Quæ Nicolaus Cauſſinus hic comminiſcitur, ejuſdem Commatis ſunt, cujus reliqua ejus Viri, id eſt, diſtorta atque inepta. Salmaſius tamen ad Solinum *pag.* 462. non nominato Cauſſino, ad normam eorum callide accommodavit ſua. Hominis Eruditi commenta etiam probare non poſſum: Nam primo δι' μέσε αὐτε ea notione, qua id cum Cauſſino accipit, perquam ſuſpectum eſt mihi, nec μεσίτης & μεσηρεύειν ſtatuminare poſſunt: Vide modo Labbæi Gloſſas, ut alia nunc prætéream, & de ipſa locutionis indole nihil dicam, quæ ſi δι' αὐτε ſit *per eum*, non amat certe ſuſpectum illud μέσε. Dein ἐπικαθίσαντες τὸ τὸ ζῶον ita nude & ſimpliciter, noſtro ἐπικαθίσαντες ἔ-το τὸ ζῶον δι' μέσε, quod veſtitum eſt & plenum, protinus aſſurgit lubens: Fateor, Vir Eruditus hanc nuditatem ipſe animadvertens, addit, poſſe etiam legi, ἐπικαθίσανλες τέτῳ τὸ ζῶον, hoc eſt, ut ipſe ſupplet, τῷ ἡλίῳ: Sed id plane abſurdum eſt, & verbis vim infert manifeſtam. Vox enim ἥλι@ ita non præceſſit, ut τέτῳ in hac Pericope ad eam referri poſſit: Pueri vident, & proximum ἀναλολὴν rem extra dubium collocat. Dein, ſi ἥλι@ etiam ſubaudiri poſſet, ἐπικαθίσανλες τέτῳ ego certe non probaverim: Quid enim? An Soli apponebatur Oryx, ut Soli eſſet proximus, & ad latus conſiſteret ejus? Hoc locutio innuit, & longe ineptiſſimum eſt, ut vides. Quare ſic alterum ἀνλικαθίσανλες, quod ipſe tamen reſpuit, advocandum eſſet ſane. Sed cui bono tot ambages, ubi noſtrum illud facillimum eſt & aptum? Apage, apage eas cum ipſis illis ineptiis, quibus nexæ ſunt. Aliter de his Gesnerus in *Libro de Animal. Vivipar.* quem conſulere potes, ſi velis: Ego poſt locum recte conſtitutum Aliorum ina-

UVA. BHSC. BU 01692

niis diutius immorari nolo. Unum illud adjiciam adhuc: Cum Salmaſius vulgatam ſcripturam etiam propterea aſpernatur, quod Oryx animal ſit nimis exiguum, quam ut homo ejus dorſo inſidere poſſit, non vulgariter certe errat: Nam ut nihil aliud dicam nunc, vide modo, quæ *pag.* 157. de Orygis magnitudine antea notaviṭ ipſe; Sic Virum Grammaticum hic, ut centies alibi, deprehendes ſibi adverſum planeque diſſimilem.

τοῦτο μόνον ἅπ πλησῶν] Veriſſime Hœſchelius κλησῶν, quod diu ante jam placuerat Geſnero: Vide *loc. citat.*

ἀσφαράγιστον ἐσθίσιν] Illud ἀσφαράγιστον recte explicuit Cauſſinus in *Notis*, & poſt Cauſſinum Salmaſius in *Exercitat. Plinian. Pag.* 157. Sed quid ſequens ἐσθίσιν? An animalia ita explorabantur & ſignabantur, ut eſſent eſui? Neſcio, ubi id didicerit Noſter; neſcio, unde Viri Eruditi reſciverint id moris fuiſſe olim. Quid multa? Ego nunquam a Philippo profectum puto, quod ab Amanuenſibus nunc ei adſcribitur: Legendum eſt, ἀσφράγιστον θύσιν. Sic cum Herodoto conſentit Autor, qui animalia ſacrificanda ita ſignata & explorata fuiſſe ſcribit, ut pro integris Diiſque acceptis haberi poſſent: Jam autem Oryx non ſignatus mactabatur Lunæ, quia inimicitiæ inter Deam & Orygem erant capitales & perpetuæ; atque adeo ſignum, quo probari poterat numini acceptus, plane abſurdum fuiſſet & ἄτοπον. Hoc aptum eſt, & illud ipſum, quod Herodotus voluit.

ἐπειδὴ ἀνλιδικίαν ἴνα] Ita Codex Auguſtanus & Morellianus: Nam a Libro Aldino aberat vox ἀνλιδικίαν; quam in ſuis Membranis etiam repperit Pierius Valerianus, ut apparet ex *Cap.* 47. *Lib.* 24. *Hieroglyphic.*

ἰδεα-

UVA. BHSC. BU 01692

ὑδραγωγῶ τόπω] Hæc Libri Aldini lectio est, quam casu secuti sumus, non certo consilio: Nam Hœschelius ex Codice Augustano ediderat ὑγραλωγῶ τόπω; quod verum esse potest, quanquam nunc alibi forte non occurrat.

πιὸν] Hœschelius legendum ait πιὼν: Perperam & inepte. Nam ἔχον similiter præcessit, & subaudiendum est ζῶον vel κλῆνω: Nihil apertius.

τοῖς χείλεσιν ἀναταράσσῃ] Illud χείλεσιν displicet Bocharto, qui in ejus locum substituit χηλαῖς: Non poterat infelicius. Nam sic pessime sequitur, τοῖς ὃ ποσὶν εἰς αὐτὸ ἐπιπέμπει κόνιν, quod aliquid indicare debet a præcedenti diversum: Oryx bibens, antequam os ex aqua educat, labris aquam turbat; mox ore ex aqua educto, pedibus in eam immittit pulverem: Hæc apta sunt; hæc prius χείλεσιν, & posterius ποσὶν aperte statuminant. Et qua fronte igitur ab ipso ποσὶν auxilium petere potuit Vir Doctus? Id ego mehercule ignoro, & mera socordia factum est.

κῇ μιγνύῃ τῷ ὕδατι τῲ ὕλῳ] Leve mendum, sed satis inficetum: Nam quid ὕλῳ hic? Nihil, mihi credas, nihil; nec remota comminiscor, quibus vocem defendam: Scribendum absque dubio, κῇ μιγνύῃ τῷ ὕδατι τῲ ἰλύν. Ista centies confusa: In aqua est ἰλὺς, in terra κόνις: Hinc mox ἐπιπέμπῃ κόνιν sequitur appositissime.

ὐδὲ γὰρ ὐδὲ τοῦτο καθῆκον ἐργάζεται &c.] Mercerus, *Nam ne hoc quidem officium Deæ præstat*: Apage illud *Deæ*, quod ab his plane alienum est. καθῆκον hic est officium, quod fera debet feræ: Hoc Oryx aquam turbans, pessime temerat, quum ipsa Dea omnia omnibus præstet luculente. In verbis contiguis animus Deæ beneficus in omnes ani-

man-

UVA. BHSC. BU 01692

mantes, non invenuſte opponitur Orygis animo in omnes feras malefico. Nunc ſententia eſt apta & bona. Ex his conſtat autem, Ægyptios Lunam habuiſſe pro terræ præſide.

Cap. 53. ὅτε πατὴρ ϗ ἡ μήτηρ αὐτᾶ] Scribendum eſt αὐτῶν, ubi τέκνα ſequuntur & præcedunt.

διασωθῇ] Pierius Valerianus *Lib.* 20. *Cap.* 11. *Hieroglyphic.* ex Codice M. S. διαϛωθῇ legit; quod ego, quid ſit, neſcio.

ἔδοξε σεβάζειν] Ita Mercerus etiam ex Libro Morelliano, & Pierius ex Codice ſuo: Vide locum citatum. Non improbo. Sed cur lectionem Aldinam, quæ ex Libris quoque petita, ſic Viri Eruditi aſpernantur adeo faſtidioſe? Idne meretur? Sane συμβάλλειν elegans eſt, & ſi non ſuperet alterum, ſaltem æquat: De Symbolis hic agitur, quæ ad res ſignificandas ſumta & electa: Quid igitur συμβάλλειν? Nonne appoſitiſſimum eſt, & ipſum σύμβολον ſiſtit nobis? Ita ſentient haud dubie omnes, qui Linguæ proprietatem callent.

Cap. 54. ἀφόδευμα ξηρὸν περιθέασιν] *Stercus aridum circumponunt*, aggerunt: Merceri *circumlinunt* nimis indigum eſt.

πῦρ ὑποβάλλωσι] Pierius ex Libro M. S. πῦρ ἐμβάλλωσι: Minus bene. Vide *Lib.* 20. *Cap.* 6. *Hieroglyphic.*

καταχαιόμενοϛ τὰ ἑαυτᾶ πέρα] Sic etiam Pierii & Morellii Membranæ: Aldus ex ſuis ediderat, καταχαιόμενα τὰ ἑαυτᾶ περϕ: Recte, ſi caſus nominandi pro caſibus gignendi poſitos cenſeas. Vide quæ ſupra notavi ad *Cap.* 14.

ποιεῖται τ ἀγῶνα] *Certamen inſtituat*, cum venatoribus ſcilicet, qui eum aggrediuntur. Pelicanus animal eſt in-

no-

UVA. BHSC. BV 01692

nocuum, & hominibus nunquam adverſum, niſi quando de ſua & pullorum ſalute agitur: Tunc enim & ſe & ſuos atrocius defendit. Atque hinc Sacerdotes Ægyptii eo veſci non debent, & ab animali plane innocuo abſtinent. Ita hæc accipienda ſunt: Quo poſito, Interpres, qui hæc obſcure verterat, ſuperius illud εὐσυλλητότερον male profecto vertit *facile*, cum ipſa ſententia haud dubie requirat *facilius & minori moleſtia*: Diu ſcilicet ſe defendit Pelicanus, & aggredientes quovis modo repellere ac eludere ſtudet, ſed non obſtante iſto conatu, tandem capitur aduſtis alis, cum cæteroquin forte non fuiſſet captus. Sic certamen habemus, quod Interpretis commentum plane tollit.

κῆ δύνοιαν] Nihil ineptius: Scribendum eſt ſine dubio, κῆ ἄνοιαν, ut habebant Morellii & Pierii Membranæ: Vide eum citato *Hieroglyphicorum* loco. Quod Vulpanſer facit, certo judicio facit; quod Pelicanus, imprudentia ſola: Hinc unus commiſeratione dignus eſt, alter indignus. Ad principium modo Capitis recurre: Si καλὰ δύνοιαν Pelicanus ageret prudens, quod agit, non deterior eſſet, aut eſſe deberet ejus conditio, quam illa Vulpanſeris.

Cap. 55. κηκόφαν] Quid vox ſignificat? An *Ciconiam*? Abſit, abſit: Nam de ejus pietate erga parentes agit Noſter *Lib.* 2. *Cap.* 58. ibique πελαργὸν vocat, quem Græci ita vocarunt omnes. Res eſt aperta, ut mirer Hœſchelium & Mercerum hic potuiſſe de Ciconia cogitare, ubi iſta legebant poſtea in hoc ipſo Libello: Nihil inſulſius, nihil indignius Virorum Eruditorum ingeniis. Aliud haud dubie quærendum. Laurentius Pignorius in *Notis ad Tabul.*

UVA. BHSC. BU 01692

bul. Iſiac. ſola vocis & literarum ſimilitudine ductus, per κακάφαν intelligit *Upupam*, & ipſum illud nomen hic deliteſcere cenſet: Amanuenſes ſcilicet κακάφαν ſcripſiſſe ſuſpicatur pro καπάπαν, poſtquam barbaries Latina miſcuerat Græcis. Et eo refert, quæ de upuparum in parentes pietate extant apud Plinium & Ælianum. Quam ſententiam ſequitur etiam Bochartus, ſed alia ratione & alio modo: Vocem enim κακάφαν retinet, eamque Ægyptiacam cenſet auctoritate Vocabularii Coptici, in quo κακάφα Arabice redditur *Upupa*. Vide eum in *Hierozoic. Part.* 2. *Pag.* 348. Quid dicemus de iſtis? Nobis ſcilicet non probari ea, ſed falſa etiam videri & abſona. Nam quod de καπάπα voce Latinogræca ſuſpicatur Pignorius, plane commentitium eſt, ubi inter Latinogræca nihil tale reperitur ullibi: Quod autem de Coptico κακάφα ſcribit Bochartus, ab ingenio Autoris Noſtri plane abludit; qui cum ubique utitur vocabulis Græcis, cur, quæſo, hoc uno loco uſus fuiſſet vocabulo Ægyptiaco? An forte vocem non intelligebat peregrinam, vel domeſticam non tenebat, qua peregrinam exprimeret? Ne ita ſentiamus: Nam en, ut alia præteream, quæ iſtam ſuſpiciunculam refellunt, *Lib.* 2. *Cap.* 92. legimus diſerte, Πρόγνωσιν εὐκαρπίας οἴνου βαλόμενοι σημῆναι, ΕΠΟΠΑ ζωγραφοῦσιν. Et *Cap.* 93. *ſeq.* Ανθρωπον ὑπὸ σαφύλης βλαβέντα ἢ ἑαυτὸν θεραπεύοντα βαλόμενοι σημῆναι, ΕΠΟΠΑ ζωγραφοῦσι ἢ ἀδίαντον τὴν βοτάνην. Quare & ἔποψ ei perquam notus fuit, & vocem, qua Ægyptii ἔωοπα exprimebant, intellexit probe: Hæc certa ſunt & explorata, nec a quoquam convelli poſſunt. Quid plura? Dicam tandem, quid videatur mihi: Pro voce Græca Noſtrum hic vocem Græcobarbaram dediſſe ſuſpicor:

UVA. BHSC. BU 01692

cor: κυκύδα noctua eſt Græcis recentioribus, ut omnes ſcimus ex Lexicis Græcobarbaris; Illud nomen adhibuit Philippus, & κυκύφαν hic ſcriptum pro κυκύδαν, ut alibi millies β & φ commutarunt vices ſuas: Nihil notius, nihil certius. Inquies: Si hic in deſignanda noctua uſus ſit vocabulo Græcobarbaro, cur *Lib.* 2. *Cap.* 51. utitur vocabulo mere Græco? Et hoc rogantem rogabo te viciſſim; Cur *eodem Capite* utatur voce πάτρων, *Capite* autem 94. κατ' ὀρδινον, ubi meliora Græca ei haud dubie erant ad manum? Hæc ſcilicet ab arbitrio Scriptoris pendent, & certa regula metiri non poſſunt. Sed regeres forte; nihil de illa noctuarum pietate apud alios Autores occurrere. Largior: Sed quid tum: An inde ſequitur, Horapollinem & Interpretem ejus Philippum de ea nihil ſcripſiſſe vel ſcribere potuiſſe hic? Cave, ita ſentias, ſi a peritioribus irrideri nolis.

νεοσίαν αὐτοῖς ποιήσας] Nota genus maſculum, niſi legendum ſit potius, νεοσίαν αὐτοῖς ποιήσασα.

Ὑπὸ αὐτῶν τὰ πτερὰ, τροφάς τε χορηγεῖ, μέχρις &c.] Hoc diverſum eſt ab eo, quod vulgo de Ciconia refertur: Nihil certum, aut perſpicuum magis. Sed quid ſuperius γηράσασιν, ubi ad hæc ipſa attendas? Dicam, & dicam tribus verbis: Aves in ſenectute difficilius pennas mutare ſolent, quam in ætate vegeta: Eo reſpicit Philippus, ideoque parentes commemorat ſenes; qui ſcilicet tunc pennas mutantes juvari debent a filiis, cum antea vegetiores eorum auxilio non indigerent, ſed ſeſe juvare poſſent ipſi. Vertas igitur præcedentia illa, *poſteaquam a parentibus educatum fuerit*, *ipſis ſeneſcentibus parem refert gratiam*, & ipſum γηράσασιν cum his arctius junge, ut ſic alterum expli-

UVA. BHSC. BU 01692

cet alterum. Interpres peſſime *ſenio confectis*; quod ad Ciconiarum pietatem vacillantes perperam adegit: Hoc quisque videt nunc. Cæterum quod ab Horapolline hic de Noctua narratur, perquam ſimile eſt ei, quod ab Æliano in *Hiſtoria Animalium* de Merope narratum fuit, ſi verum eſt, quod de loco ejus ſuſpicor. Age, adſcribamus eum hac occaſione, ut ſic ab inſigni menda, qua laboravit in hunc uſque diem, liberetur tandem opera noſtra: Ita *Lib.* 11. *Cap.* 30. legitur vulgo: ὁ μέροψ ὄρνις ταύτῃ τοι δοκεῖ δικαιότερος εἶναι τῶν πελαργῶν· ὁ γὰρ ἀναμιμνήσκων γηράσαντας ἐκτρέφειν τοὺς πατέρας, ἀλλὰ ἅμα τῷ φῦσαι τὰ ὠκύπτερα ἕτοιμος ἐργάζεται, ἢ ἔστι δικαιότερος ἢ εὐσεβέστατος ὀρνίθων ἁπάντων. Sed quid illud ἅμα τῷ φῦσαι τὰ ὠκύπτερα, quod ipſum Meropem reſpicit tenellum & in prima ætate conſtitutum? An ſimulac pennæ majores naſcuntur ei, parentibus jam præſto eſt, & præſto eſſe poteſt? Mirum. Nam tum pulli alii parentum adhuc indigent ope. Sed eſto: Quid illud ad parentum ætatem? Quomodo inde probatur, Meropes filios ante ſenectam parentibus adeſſe? Præceſſit γηράσαντας; Huic aliquid ſubjici debet, quod parentum ætatem reſpicit minime ſenilem: De eo dubitare poteſt nemo; Et ſic vides, tranſitum eſſe ineptum a parentibus ad pullos. Quid multa? Scribendum eſt minima mutatione, ἅμα τῷ ῥεῦσαι τὰ ὠκύπτερα, *ſimulac defluant pennæ*. Hoc aptiſſimum eſt; hoc pulchre ad hæc Noſtra appropinquat: Elegantiſſime autem ῥεῖν de pennis, comis, ac foliis deciduis adhibetur apud Græcos, ut Eruditiores ſciunt, & nos alibi videbimus forte pluribus. Et ſic igitur ibi legendum eſt peraccommode & pereleganter. Sed inquies, apud Ariſtotelem *Lib.* 9. *Cap.* 13. *de Animalib.* legimus, εἰ μὲν

UVA. BHSC. BV 01692

ἓν τῶ πελαργῶν, ὅτι ἀντεκτρέφουσι, θρυλλεῖται παρὰ πολλοῖς, φασὶ δέ τινες καὶ τὰς μέροπας ταὐτὸ ἔχειν τὸ ποιεῖν, καὶ ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἐκγόνων, ἀ μόνον γηροκόμους, ἀλλὰ καὶ εὐθὺς, ὅταν οἷοί τ' ὦσι· ἢ ὁ πατέρα, καὶ ἡ μητέρα μένειν ἔνδον. Quæ ſcripturam vulgatam apud Ælianum tueri poſſunt. Fateor: Sed ne multis te morer, illa etiam depravata ſunt, & eodem auxilio indigent. Quæſo, quid eſt ὅταν οἷοί τ' ὦσι poſt γηροκόμους? Nonne ineptias alit, & relictis parentibus turpiter etiam ad filios properat? De eo iterum dubium eſt nullum. Quid autem ſequens, ἢ ὁ πατέρα καὶ ἡ μητέρα μένειν ἔνδον? An junior pater & mater, ſimulac filii eos alere poſſunt, non amplius egrediuntur domo, & reliquum vitæ tempus ibi manent ſepulti? Hoc verba innuunt, & longe ineptiſſimum eſt. Quid igitur? Locus Ariſtotelis abſque dubio etiam eſt corruptus, & ſcribendum, ut una cum altero Æliani reſplendeſcat denuo, ἀ μόνον γηροκόντας, ἀλλὰ καὶ εὐθὺς, ὅταν οἷοί τ' ὦσι, ὁ ἢ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ μεῖναι ἔνδον. Hoc iterum aptiſſimum eſt, ut ipſi Tyrones vident. Diximus jam, Amanuenſes in terminatione vocum erraſſe millies: Id factum quoque in iſto loco. Ratio corrigendi facilior non eſt, quam illa ipſa. Pulchre ad rem Plinius *Lib.* 10. *Cap.* 33. *Nec vero iis minor ſolertia, quæ cunabula in terra faciunt, corporis gravitate prohibitæ ſublime petere. Merops vocatur, genitores ſuos reconditos paſcens, pallido intus colore pennarum, ſuperne cyaneo, primori ſubrutilo. Nidificat in ſpecu ſex pedum defoſſa altitudine. Recondi* Plinio eſt, quod ἔνδον μεῖναι Ariſtoteli: Alias φωλεύειν Græcis, *latere* dicitur Latinis. Locutio eſt Eruditis nota. Iſidorus ex iſtis Plinii ſcribit, *Meropes parentes ſuos recondere & alere*; quod ineptum eſt & hominis ingenio dignum. Sed ea de re a-

UVA. BHSC. BU 01692

lias. Nunc omnia clarent in hoc Capite, & apparet etiam, quam recte in Notis ad *Cap.* 12. expoſuimus illud μόνον, quod ſine dubio hic poſitum eſt pro μᾶλλον.

Cap. 56. πρὸς τὴ ἑαυτῦ μητέρα ἐπίγαμον ἤκει] An vox ἐπίγαμον accipienda eſt παθητικῶς: *ad matrem uxoris loco mox habendam accedit?* Ita videtur: Nam alias ſtructura verborum non eſt apta: Id omnes vident, qui Linguam intelligunt. Et tamen, non diffitebor, ſuſpecta eſt mihi iſta patiendi σημασία: An forte una litera peccat, & ἐπίγαμος vel ἐπιγαμῶν ſcribendum eſt, quod utrumque filium improbum reſpiciat? Certe id magis ego probarem: Prius Epithetum, poſterius participium eſt. Mercerus ad Marginem Editionis ſuæ adſcripſerat ἐπὶ γάμον: quod adjunctum illud πρὸς τὴν ἑαυτῦ μητέρα vix admittit, ideoque non adblanditur mihi.

εἰς ἢ τὸ κατώτατον μέρος ὄνυχας δύο &c] τὸ κατώτατον μέρος idem eſt, quod κάτω paulo ante: Gradum autem ſupremum hic ſumſit Autor, ut improbitatem Equi Fluviatilis eo ipſo magis deteſtaretur. Quæ bona ſunt, extolli ſolent & ſuperiora occupant, quæ mala, deprimuntur & inferiora petere debent: Eo pertinet Autoris dictum. Ungues Hippopotami κάτω βλέπουσιν, & εἰς τὸ καλώταλον μέρος vergunt, ut ſic diſcant omnes, quo loco ac numero habenda ſit improbitas ejus inſignis, cui τὰ κάτω & τὸ καλώτατον deſtinata ſunt: Hic verus ſenſus eſt eorum. Ineptiſſime Phaſianinus, qui ingeniolum ſuum ſecutus eſt, non Libri Antiqui ductum: De ſceptri parte ſuperiore nihil in præcedenti Sectione: Adhæc, ſi Suidam ſequamur, totus Hippopotamus in ſceptro inferiore, ut tota Ciconia in ſceptro ſuperiore, non ungues Hippopotami ſolæ. Quare riſum

UVA. BHSC. BU 01692

risum debet homo, & Hœschelius nimia facilitate sua erat etiam lepide: Qui tales Interpretes sequitur in adornandis Græcis, rectæ rationi indicit bellum. Unum adjiciam, quod nunc opportune adhuc mihi in mentem venit: Fortasse pro καλώταλον scriptum fuit olim κακώτερον literis implicitis; ut τὸ κάτω sic dictum fuerit μέρ@ κακώτερον propter rationem jam dictum: Et hoc perquam probabile profecto. Nam, ne quid dissimulem, κατώτατον nimium quid importat. Attende, attende modo.

Cap. 57. φλιτερᾶν ζωγραφῶσιν. ὁ δὲ &c.] Hoc mirum profecto, ubi Columbarum castitas adeo celebratur: Sed genera Columbarum sunt plura, ut novimus, & quanquam omnes dicantur φλιτεραὶ, in varias tamen familias sese dispescunt, quæ suis quæque nominibus gaudent. Palumbes, Turtures, Columbæ; φάτται, τρυγόνες, περιστεραὶ, sunt maxime celebres: Harum diversi mores, & diversa ingenia: Vide Ælianum *de Animalib. Lib.* 3. *Cap.* 44. ubi castum illud ad solas Palumbes, Turtures & Columbas albas restringitur: Alii aliter; de quibus hic agendi locus non est, & Nos plura fortasse aliquando. Vulgo enim non distinguuntur, quæ distinguenda sunt. Hic Noster haud dubie Autores secutus est suos, & hæc ipsa scribens, de Columbis sensit, quæ certe non sunt ita pudicæ, ut Turtures & Palumbi, ipso usu magistro: Et sic περιστερὰ hic accipiendum est proprie de Columba urbana & domestica; quam tamen accuratius debuisset indicare, si colores inter se distinxerit, ut fecit Ælianus cum Anteambulonibus suis; inprimis ubi *Libro Secundo Cap.* 32. habemus φλιτερὰν μέλαιναν, ut maximum pudicitiæ signum: Sed de ea suo loco.

τὰς

UVA. BHSC. BU 01692

τὰς ἐσθίοντας τῦτο μόνον, ἃ μεταλαμβάνῃ τ̃ τοιαύτης κακίας] Locus aperte corruptus: Nam ita non loquuntur Graeci, aut locuti ſunt unquam. Scribe, vel τὰς ἐσθίοντας τῦτο μόνον, ἃ μεταλαμβάνῃ ἡ τοιαύτη κακία, vel οἱ ἐσθίοντες τῦτο μόνον, ἃ μεταλαμβάνουσι τ̃ τοιαύτης κακίας. Periti vident ſtatim.

Cap. 59. Βασιλέα ἧ κάκιϛον] Peſſimum eſt illud κάκιϛον, & locum tueri non poteſt. Pierius Valerianus *Lib.* 15. *Cap.* 8. *Hieroglyphic.* in locum ejus ſubſtituit κάλλιϛον: Sed id nimis delicatum eſt, & ipſâ pulchritudine ſua officit ſibi. Mercerus in Exemplari, quo uſus fuerat ante viſum Exemplar Aldinum, invenerat κάρϛον: ex quo faciebat κράτιϛον, quia ſcriptum eſt in Enarratione, ☥ Βασιλέα ξ̃ κόσμῳ κρατεῖν: Specioſe quidem, ſed male, ut mox videbimus. Ego non dubito, quin legendum ſit ἄρϛον, quod Exemplar Merceri totidem literis exhibebat: *Regem optimum.* In vicinia eſt ratio.

☥ Βασιλέα ξ̃ κόσμῳ κρατεῖν] De iſtis Coſmocratoribus poſtea agitur loco ſuo, & hic loqui non potuit Noſter: Menda delitefcit, quam, ut tot alias, non deprehenderunt Viri Eruditi. Dicam tribus verbis: Scribendum eſt, ἀνιτῶμενοι γράφειν, τὸν Βασιλέα τῷ κόσμῳ κρατεῖν, *volentes eo indicare, Regem decenter imperare.* τῷ κόσμῳ idem, quod χ̃ κόσμον; bono ordine, ratione certa ac honeſta. Eo pertinet Circulus, & forma orbicularis, cujus tenor eſt certus, & nec ſiniſtrorſum nec dextrorſum deflectens: Eo pertinet cauda ore repreſſa, quæ continentiam & temperantiam indicat. Sic tandem Symbola habemus ξ̃ Βασιλέος ἄρϛος: Hoc nemo negabit. Apage, apage igitur alias Aliorum nugas.

παρ᾽

UVA. BHSC. BU 01692

παρ' Αἰγυπτίοις ἐστὶ μεσοί] Junge Bochartum in *Hierozoic. Part.* 1. *pag.* 1066. *& Part.* 2. *pag.* 764.

Cap. 60. βασιλέα φύλακα] Lectio ſuſpecta: Nam *Rex Cuſtos* abſolute ineptias alit, & longe diverſiſſima perperam miſcet: Alius eſt βασιλεὺς, alius φύλαξ, ut nemo neſcit. Dein, poſt βασιλέα φύλακα, quod rem ſignatam exhibet, incondite ſequitur φύλακα ζωγραφῶσιν de ſigno: Nam aliter hæc ordinari ſolent, nec ita idem per idem dici. Non celabo, quod ſuſpicor, ut arbitreris Lector: φιλόκαλον ſi compendiarie & more priſco ſcribatur, adeo ad φύλακα appropinquat, ut Scribæ cæcutientes facile in eo potuerint labi: Hinc credo, ipſum Philippum ſcripſiſſe primum, ετέρως ἢ βασιλέα φιλόκαλον δηλῶντες, τὸν μὲν &c. Sic nihil decentius: Ad ipſum ελέρως attende, & Symbolum præcedens, quod βασιλέα ἄριστον repræſentat nobis; ſpes blanda mihi ſuboritur, fortaſſe non diſpliciturum tibi ſuſpicionem meam.

ὄφιν ἐγρηγορότα] Capite ſcilicet erecto & ore ſibilante: Alter caudam ore comprimens dormitabat quaſi.

φύλακα ζωγραφῶσιν] ἐν μέσῳ τῷ εἰλίγματι: Vide *Caput præcedens*. Ubi nomen Regis in Symbolo iſto, ibi Cuſtos in hoc.

φύλαξ ἐστὶ πάντος κόσμου] *cuſtos eſt omnis ordinis boni.* Interpres inepte: Sic iterum omnia peſſime confunduntur. κόσμος eſt ordo bonus, & quidem ille rerum publicarum καθ' ἐξοχήν: Sic φιλόκαλον apprime etiam convenit, ut vides. Sequentia cum his cohærent, & mutila ſunt, niſi fallor: Scribe, καὶ ἑκάστοτε τὸν βασιλέα, ἐπεγρήγορον δεῖ εἶναι. Ex literarum affinitate error.

Cap. 61. τὸν βασιλέα κοσμοκράτορα νομίζοντες &c.] Hic demum

UVA. BHSC. BU 01692

mum habemus Cosmocratora & totius orbis terrarum quasi dominum. κόσμος hoc loco idem, quod ἡ οἰκουμένη. Res est evidens.

ὁ γὰρ βασίλειος οἶκος, παρ' αὐτοῦ —— ἐν τῷ κόσμῳ] Locus mutilus: Inepta sunt, quæ Mercerus, quæ Phasianinus habent. Fors unum κράτος intercidit, & legendum est, ὁ γὰρ βασίλειος οἶκος παρ' αὐτοῦ κράτος ἐστὶν ὁ κόσμος, *domus enim regia pro modo ejus imperii, totus orbis est habitatus.* ὥσπερ, ut notum, sæpe comparat & pro rei mensura est. Sic nihil aptius: Ut ostendant κοσμοκράτορα verum esse κοσμοκράτορα, in anguis circulo domum ejus regiam pingunt, quæ scilicet est ipse orbis habitatus. Hoc bonum est; hoc omnes intelligunt. Et sic igitur legendum fortasse: Simulac ἐστὶν in ἐν transierat, ὁ κόσμος in τῷ κόσμῳ transire debuit una. Facillima est correctio, ut quisque videt.

Cap. 62. ἐν τῷ μέλιτος —— &c.] Sententia est satis aperta: De verbis non laboro incassum. Hœschelius hæc ita supplebat ad Marginem Editionis suæ: αἰνίττονται γὰρ ἐν τῷ μέλιτος γλυκύτητος καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ζώου δυνάμεως, ὅτι χρὴ τὸν βασιλέα χρηστὸν ἅμα καὶ δεινὸν εἶναι πρὸς τὰς πράξεις καὶ διοίκησιν.

Cap. 64. Παντοκράτορα] *Omnipotentem:* Interpres male. De Deo hic absque dubio agitur, non de hominibus, ut in præcedentibus Sectionibus: Singula in his accurate distinguenda sunt, ne turpiter ineptiant.

οὕτω παρ' αὐτοῖς τοῦ παντὸς κόσμου τὸ διῆκον ἐστὶ πνεῦμα] *Ita apud eos anguis Symbolum est spiritus per totum universum sese diffundentis.* ἀνθοῖς Ægyptios respicit: πνεῦμα autem est spiritus ille vitalis, qui cuncta permeat, & permeando animat: *Iste spiritus est anguis*, Metaphorice scilicet & Symboli-

UVA. BHSC. BU 01692

bolice. Nam ἐςὶ hic assimilat, & rei signum est, non ipsa res signata. Sic nihil apertius: Viri Eruditi cum Interprete haud dubie in his cæcutierunt. Unum illud adjiciam: Quia κοσμοκράτωρ & βασιλεὺς τῦ παντὸς κόσμυ præcessit, pro τῦ παντὸς κόσμυ convenientius fuisset hoc loco τῦ παντὸς absolute: Sic enim totum hoc universum ab orbe terrarum habitato accuratius fuisset distinctum. Sed paulo intricatius in his locutus est Autor, & vocem κόσμυ varie adhibuit, ut ex jam dictis liquet.

Cap. 65. ἀπὸ τ̃ τῦ ἑρμῦ ὁμοιότητ@] Inepta lectio: Haud dubie legendum, ἀπὸ τῆς τῦ ἔργυ ὁμοιότητ@. Puer viderit.

Cap. 66. σελήνης χῆμα —— ἔχον εἴκοσι ϛ̃ ὀκτὼ &c.] De his ita Salmasius ad Solinum *pag.* 454. *Mirum est hoc Hieroglyphicum, & si quid judico, male descriptum. Dicit Ægyptios, ut mensem exprimant, pingere Lunæ faciem, quæ viginti & octo dies habeat æquinoctiales solos. Hoc ridiculum. Quomodo enim in facie Lunæ tot illi dies pingi potuerunt? Deinde, cur æquinoctiales soli? Præterea, non solus dies æquinoctialis viginti quatuor horis constat, ut ibi dicitur. Verissima emendatione locum inquinatissimum sic emaculo:* Μῆνα ϑ̃ χράφοντες, σελήνης χῆμα, καθὸ ϛ̃ φθίνει ϑ̃, ἔχον εἴκοσι ϛ̃ ὀκτὼ ἀριθμὸν, ἡμέρας σημαίνοντα, ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τ̃ ἡμέρας ὑπαρχέσης, ζωγραφῦσι. *Ut mensem significarent, pingebant Lunæ faciem habentis viginti octo numerum, qui numerus dies designabat, quibus Luna apparet. Addit,* ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τ̃ ἡμέρας ὑπαρχέσης, *ne quis de die naturali caperet, qui ortu & occasu Solis terminatur.* Vidistine audacius aut insolentius quid? Sic ex quovis facere licet quidvis, & Veteres olim non scripserunt nobis, sed nos hodie scribimus illis. Apage tam diram corrigendi audaciam: Locus corruptus est procul

UVA. BHSC. BU 01692

dubio, ſed remedio adeo inſolito ac violento non eget. Viginti octo dies æquinoctiales non habet menſis aut habere poteſt, ſive Solis ſive Lunæ ſpectemus curſum: Ineptum igitur eſt, εἴκοσι ἢ ὀκτὼ ἡμέρας ἰσημερινὰς: Alia apta ſunt & proba. Lege minima mutatione, ἔχον εἴκοσι ἢ ὀκτὼ ἡμέρας ἰσήμοιρας μόνας. Sic illa etiam optima evadunt. In Luna cava depicti erant viginti octo dies æquales & ejuſdem menſuræ: Singuli enim ex viginti quatuor horis conſtabant. Et his deſignabantur dies viginti octo, quibus Luna apparet: Alii duo erant omiſſi, quia illis Luna non apparet. Hoc apertum & dubii expers: Et ſic igitur mirum hoc Hieroglyphicum deſinit eſſe mirum. Nam quod de modo adumbrandi ſcribit Vir Eruditus, erroneum eſt & nullius plane momenti: Haud dubie id omne ſatis venuſte adumbratum ab Ægyptiis, quanquam Horapollo non exprimat modum. Nec de eo debemus eſſe ſoliciti, ubi certum eſt, naturam non obſtare, quominus dies illi in ſemicirculo Lunæ cavæ potuerint adumbrari. Viſne aliquid, quod ſatis accommodum eſt? Totum ſemicirculum in partes viginti octo diviſerint, iiſque vel numerum viginti quatuor, vel aliquid, quod pro numero eſſe poterat, inſcripſerint; Sic pulchre dies viginti octo æquales horæque ſimiles viſentium oculis fuerunt exhibita: Hoc nemo negabit. Sed quaqua ratione id factum, parum mehercule refert, ſi factum modo fuerit, fierique potuerit, ut extra dubium eſt certe. De aliis Viri Eruditi ne γρὺ: Inepta enim ſunt præ illis, quæ cum Horapollinis Interprete leviter emendato nunc tibi diximus primi: Nihil apertius, nihil indubitatius. Quare & chartæ & tempori parcendum eſt.

Cap.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 67. δξὰ τὸ, πολύγονον] Sequitur πολύτεκνον, quod eodem pertinet & vocem otiosam efficit: Cur autem duas voces adhibuit Autor, ut unum πολύγονον explicet, & alterum ἄρπαξα ne una voce illustrare dignatus est? Hoc ego certe non assequor. Quid multa? Aut ego egregie memet decipio, aut pro πολύγονον hic olim alia vox comparuit: Legendum suspicor, vel δξὰ τὸ, πολύκλονον ἢ πολύτεκνον &c, vel δξὰ τὸ, πολύφονον καὶ &c. Crocodilus animal est vere noxium rapinis & cædibus suis: Hinc ἄρπαγα πολύφονον vel πολύκτονον Crocodilo adumbrarunt. Vides? Sic singula numeros habent suos, & unum contra jus fasque prærogativam non habet præ altero.

Cap. 68. ἐπειδήπερ παντὸς σώματος ζώϊ &c.] Locus manifeste corruptus, quem Conradus Gesnerus in Libro de *Animalib. Vivipar.* verissime ita constituit & vertit: ἐπειδὴ πρὸ παντὸς σώματος ζώϊ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναφαίνονται, *Quoniam ante reliquum corpus oculi hujus feræ ex profundo aquæ emicant.* Nihil apertius aut convenientius. Et sic etiam Samuel Bochartus in *Hierozoico Part.* 2. *pag.* 781. quem consulas, velim.

Cap. 69. αὐτότοκον γὰρ ἡ κατωφερὲς τὸ ζῶον] Nihil ineptius est, quam quod Mercerus hoc loco habet, & Græca etiam promunt. Quid enim? An τὸ αὐτότοκον Symbolum est τῆς δύσεως, quæ interitum indicare solet, ut ἡ ἀνατολὴ ortum? Nugæ, nugæ, quæ non immerito jam displicuerunt Gesnero: Legit ille in Libro de *Animalib. Ovipar.* καλωπὸν γὰρ καὶ καλωφερὲς τὸ ζῶον. Non male quidem, sed minus tamen signate, & minus etiam modeste. Rectius Caussinus, αὐτόκυπτον γὰρ καὶ καλωφερὲς τὸ ζῶον. Quod calculo meo probarem, nisi, antequam ejus Animadversiunculas consulue-

UVA. BHSC. BU 01692

ram, legere in mentem veniſſet mihi, ἀυτόκυφον γὰρ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον. Id optimum enim eſt, & alterum haud dubie poſt ſe relinquit: Heſychius in Lexico, κυφὸν. καμπύλον, κυρτὸν, διὰ γῆρας ἐπικεκυρτωμένον. Hinc ἀυτόκυφον, quod ſua natura cernuum eſt, non ſenio: Vox eſt elegantiſſima, cui ſimiles ſunt pluſculæ; Vide modo Lexicographos. ἀυτόκυπτον iſta formæ lenocinia non habet: Id fatebuntur omnes, qui Linguam callent.

Cap. 70. ἄτοπον παρασκευάσῃ] Ita Hœſchelii Editio, quam male ſecutus ſum. Nam cum Aldo & Mercero haud dubie legendum, ἄτονον παρασκευάσῃ, *invalidum reddiderit*. Nota eſt ſignificatio vocis, & ejus contrarium habuimus ſupra *Cap.* 62. Alterum Codici Auguſtano non adſcribo, ſed Typothetarum inertiæ.

AD LIBRUM SECUNDUM.

σοι παραξήσομαι] Ita omnes Libri hic conſtanter: Ex quo ipſoque hoc Proœmio recte colligunt Viri Docti, προσφώνησιν deeſſe ſtatim in principio Libri Primi. Vide Hœſchelium ibi in Notis. Codex Auguſtanus & Morellianus *Cap.* 35. *Lib.* 1. etiam habebant σοὶ; quod ibi certe non quadrat: Nam ſi in ipſo Opere id adhibuiſſet Philippus, non uno illo loco, ſed aliis pluſculis occurreret haud dubie.

ἃ δὲ καὶ ἐξ ἄλλων &c.] Hæc recte intelligenda ſunt. Præcedit, περὶ τῶν λοιπῶν τὸν λόγον ὑγιῆ σοι παραξήσομαι: quod perbene vertitur, *reliquorum tibi veram idoneamque in medium afferam rationem.* λοιπὰ ſunt Horapollinis reliqua, quæ una cum eorum idonea ratione exponeret Libro hoc Secundo: Nihil perſpicuum magis. Iſtis autem verbis per

mo-

UVA. BHSC. BU 01692

modum oppoſitionis ſubjiciuntur hæcce, ἃ ᾗ &c: quæ ita Latio reddenda ſunt; *Quæ vero & ex aliis Commentariis ſubjunxi, non continentia aliquam enarrationem, ſubjectæ materiæ ratio effecit, ut ſubjungere debuerim.* ἄλλων ἀνλίγραφα, vel ἄλλα ἀνλίγραφα hic vocat Aliorum Scripta, in quibus cum de re Hieroglyphica reperiſſet quædam, non potuit non ea apponere hiſce Horapollinis: Argumenti enim id exigebat ratio, cui vulgo obtemperandum eſt ut alteri ἀνάγκη. Omnia autem iſta, Symbola ſunt nuda, nec ullam rationem continent, cur rei Symbolicæ inſervierint, & ita publice uſurpata fuerint: ἐξήγησιν vocat rationem illam; quæ particula ᾗ ubique exprimitur in iſtis Horapollinis: Hæc vero nulla, ſi unum & alterum excipias, in omnibus ſequentibus ad Numerum 31 usque: Quare illa haud dubie depromta ſunt ἐξ ἄλλων ἀνλίγραφων, & cum Horapollineis nequaquam miſceri debent. Nunc apertum eſt, quid iſta ſibi velint: Mercerus alieniſſima confinxit ſibi, nec ea intellexit hactenus quisquam.

Cap. 1. ποτὲ ᾗ δείλην] Ita Hœſchelius ex Libro Auguſtano; cui accinebant Pierii Valeriani Membranæ: Vide *Lib.* 44. *Cap.* 37. *Hieroglyphic.*

Cap. 2. κυκλωηδὸν] Vox manifeſte corrupta: Merceri κυκλοειδὲς, Cauſſini κυλοειδῆ non ſunt unius aſſis. Mihi hic tenebræ ſunt meræ: Nam quid etiam ᾗ ſtatim in principio? Itane incipiunt Sectiunculæ? Fallor, aut Amanuenſes ſtrenue hic egerunt, quod ſolent. An forte ᾗ ἀετὸς νεοσὸν jungendum eſt cum verbis præcedentibus, ποτὲ ᾗ ψυχὴν ἀνθρώπε ἄῤῥεν@, & reliqua ita ſcripta, Ἀῤῥενογόνον ᾗ κύκλῳ ἡδὺν σημαίνῃ σπέρμα ἀνθρώπε, Sectiunculam conſtituunt ſeparatam? Sic certe ex tenebris lux oriretur mihi.

σπέρμα

UVA. BHSC. BU 01692

σπέρμα ἀνθρώπε denotare poteſt ἢ ἀῤῥενόγονον: Hoc certum. Dein, id denotare etiam poteſt τὸν κύκλῳ ἥδὺν omnibuſque acceptum; quia & mares & fæminæ τῷ σπέρματι delectantur. Ut autem animam hominis maſculi deſignare potuit Stella, ita & Aquilæ pullum: Nihil in eo, quod mordet. Ipſa autem Inſcriptio non turbat: Nam ea, ut aliæ omnes, a Recentioribus profecta eſt haud dubie. ἢ ex ipſa illa confuſione enaſci potuit, & ſic in ſpongiam incumbere debet; niſi forte in τὸ mutandum ſit, & ductus literarum impliciti Scribas cæcutientes deceperint. Quid ais? Hæc certe non diſplicent mihi. Imo, diſplicent: Nam, ut nunc animadverto ſtatim, σπέρμα ἀνθρώπε pro Symbolo haberi non potuit vi ſua. Quo modo id adumbratum? qua ratione diſtinctum ab aliis ſeminibus vel liquoribus? Ut vides, nihil in eo, quod ſeſe prodat certo, & ipſum ſemen Symbolo denotandum erat, non pro Symbolo adhiberi poterat. Quare ea de cauſa ſuſpicionem meam non probo, & nunc plane ſcribendum eſſe autumo, vix litera mutata & ſola diſtinctione ejecta, καὶ ἀετὸν νεοσὸν ἀῤῥενογόνον, καὶ κύκλῳ ἡδὺν σημαίνει, ἢ σπέρμα ἀνθρώπε. Hæc ſcilicet τὸν ἀετὸν etiam reſpiciunt, & enarrant porro, quid ἀετὸς apud Ægyptios ſignificaverit. νεοσὸς ἀῤῥενοτόκος eſt pullus maſculus: Et hunc deſignabat Stella, ut ἀνθρώπε ἀῤῥενα deſignabat animam. De κύκλῳ ἡδὺν dubitare poteſt nemo: Stella enim talem adumbrat certo. Poſtremum ab arbitrio Symbolis utentium pependit, ut alia millena: Sic nihil in his ſpinoſi. Unum illud ſilentio præterire non poſſum: Quod Cauſſinus hic notat de νεοσὸν pro νεοσὸς longe ineptiſſimum eſt, & cachinnos meretur ſolutos. Quid enim? An quia Ætas Recentior

Ju-

UVA. BHSC. BU 01692

θυείδα dixit pro θυεὶς, & in vocibus istius Commatis ex casu quarto fecit casum primum, idem illud obtinuit & obtinere debuit in νεοσσὸς similibusque? Fateor, hoc lepidissimum est hominis commentum, & ipsi pueri in hac Literarum luce ridebunt forte.

Cap. 3. Δύο πόδες συνηγμένοι ἢ ἑβδηκότες] Nimium fere est illud συνησμένοι; pro quo magis etiam arridet mihi συνειργμένοι vel συνειργόμενοι: Duo pedes inter se vincti & tamen progredientes, repræsentant Solstitium hybernum. Si compedibus vinctos, qui in ergastulis non progrediuntur, sed reptant, proposueris tibi, nihil apertius aut decentius: Quare Viros Eruditos hæsitasse miror. Et hoc recte etiam animadvertit Caussinus; qui in aliis iterum cæcutivit supra omnes alios: Quis, quæso, Soli unquam tribuit pedes? An qui ludentes ei tribuerunt pectines & radios textorios? Nugæ, nugæ. Sed a Sole ad statuam Apollinis confugit bonus: Credo, ut ibi tutus esset ab ineptiarum & socordiæ pœna. Nam nihil insulsum magis hoc loco. Dein, quis Solem absolute vocavit πολλὸν? Quis per πόλλ' πόδας intellexerit Solis pedes? Nemo hercule, nemo: Phy ineptiæ! Illud πολύποδες, quod in quibusdam Libris M. S. fuisse dicitur, longe melius est haud dubie, quam Patris Jesuitæ somnia: Nam ut tarditatem Solis digne exprimerent, non modo sumserunt animal tardum, sed duos ex isto genere copularunt; qui euntes & proserpentes, si copulati fuerint, ita sese brachiis ac flagellis irretiunt, ut vix ire & proserpere possint vel tantillum. Sciunt, qui in vita communi non sunt hospites. Et hoc igitur Symbolum esse poterat solstitii hiemalis. Sume Lector, quod placet: Mihi δύο πόδες hactenus videtur

UVA. BHSC. BU 01692

tur potius cum plerisque Membranis. Pro πολύποδες olim compendiarie scribebatur ποδες: Hinc statim apparet, unde oriri potuit ista diversitas in Libris; una scilicet virgula male adjecta eam exclusit: Nihil frequentius isto genere erroris, ut sciunt Periti. Certe duplex olim Lectio hoc loco: Nam hinc quoque altera illa diversitas in συνηγμένοι & συνειργμένοι vel συνειργόμενοι: Scilicet συνηγμένοι melius est, si πολύποδες legas, συνειργμένοι autem vel συνειργόμενοι, si πόδες, ut jam monuimus: Et sic vel hoc vel illud sumtum pro utriusque lectionis indole ab Eruditis olim Criticis; quorum vestigia sequi non potuerunt Amanuenses imperiti: Nam, ut vides, utrumque in Libris, quos Hœschelius & Pierius contulerunt, ab illis perperam confusum est.

Cap. 5. Πολέμε σόμα δηλῶσιν &c.] Hesychius, Στόμα, τὸ κατεργασικώταλον μέρος τῦ πολέμε. Appositissime ad hunc locum.

Cap. 6. Ανθρώπε σόμαχον δηλοῖ δάκτυλος] An quia se contrahit & explicat ventriculus, ac si digitus esset? Scis, quid de parte, qua viri sumus, dicat Martialis: Ventriculus etiam erigitur & subsidet pro cibi mensura. Alii per σόμαχον intelligunt canalem, cujus ductu cibus in ventriculum delabitur, eumque digito assimilatum putant: Minus bene, si quid in his video.

Cap. 9. Οσφὺν ἢ σάσιν ἀνθρώπε βελόμενοι &c.] Illud ὀσφὺν mihi perquam suspectum est: Nam cur spinam dorsi sumserunt ad lumbum denotandum? Hoc certe non sapit Symbolorum indolem, & doctrina eorum respuit. Dicam, quod sentio: Scribendum suspicor, Ισχὺν ἢ σάσιν ἀνθρώπε βελόμενοι ζωγραφεῖν, τὸ νωτιαῖον &c. σάσις ἀνθρώπε est

UVA. BHSC. BU 01692

eſt corporis humani firmitas, qua ſtabile eſt ſibi: Interpres balbutit enim cum ſtatu conſtitutioneque ſua: Huic σάσι perbene jungitur ἰσχὺς; Hoc vident omnes: Et ſic ſuſpicio ſeſe commendat ſtatim. Literæ initiales poſtea appingendæ errores pepererunt innumeros: Et ſic οσχὺν pro ισχὺν pictum aliquando hic.

τινὲς γὰρ λέγουσι τὸ σπέρμα &c.] Hæc ἐξήγησις eſt, quæ Horapollinem citat, ſi mentem ſuam accurate expreſſit Philippus in principio hujus Libri, ut certe videtur: Quanquam, ne quid diſſimulem, dubium inducere poſſet illud τινὲς λέγουσι. Nam ipſe Horapollo ita non ſolet certe.

Cap. 10. Ορτυγὰ ὀσέον ζωγραφούμενον, διαμονὴν &c.] Celebris eſt Coturnicum pugnacitas? An eo alludit Symbolum, & referendum eſt τὸ δυσπαθὲς? Haud puto, & cum Hœſchelio hic etiam ὄρυγα legendum eſſe aio, quod ita perſpicue in M. S. ſuo repperit Pierius Valerianus, ut conſtat ex *Lib.* 28. *Cap.* 34. *Hieroglyphic.* Ubi lectionem optimam de teſtudine peſſime explicat, quæ ſcilicet ἀπὸ τῆς ὀρύττειν ſic dicta fuerit: Nihil ineptius, nihil falſius. Tu vide de Orygis cornu ipſum Hœſchelium ad *Cap.* 49. Libri Primi, ut ſic de oſſe hic melius judices. Eo pertinet etiam, quod apud Ælium Lampridium legimus de Commodo in ejus *Vita*: *Virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret, & orygis cornu haſta tranſmiſerit.* Ubi Salmaſius cum *baſto* ſuo miſere ineptit: Nam id inſtrumentum non eſt, quo Orygis cornu aut ſolidius quicquam transmitti poteſt. Sed ea de re alias plura.

διότι δυσπαθές ἐστι τὸ ζῶον ὀσέον] Hæc Horapolline non indigna eſt ἐξήγησις.

Cap. 11. δεξιούμενοι] Ita legendum eſt abſque ullo du-

UVA. BHSC. BU 01692

bio: Apage, apage illud ἀξιώμενοι, quod in Verſione Merceri expreſſum eſt, ut vides.

Cap 13. Ανθρώπῳ δάκτυλος ἀναμέτρησιν σημαίνῃ] Junge *Numer. 6.* Et hinc apparet, Philippum ex Diverſorum Commentariis hæc nuda Symbola excerpſiſſe, prout ſeſe offerebant: Nam cæteroquin junxiſſet ea. Sed quid dicendum de Enarratione, quam Phaſianinus huic Symbolo apponit? Eam ego hominis ingenio adſcribendam eſſe puto, donec Libri inveniantur, qui talia exhibeant Græce: Et idem judicium ferendum de illis, quæ Numero 8 & Numero 21 allevit bonus. Indolem Interpretis exempla, quæ Hœſchelius attulit in Notis, ſatis ſuperque probant mihi, neque dubito.

Cap. 14. Γυναῖκα ἔγγυον ἑλόμενοι &c.] Pro ἔγγυον Hœſchelii & Pierii Codices ἔγκυον: Vide *Lib.* 44. *Cap.* 13. *Hieroglyphic*: Quæ ſcriptura non lenocinatur mihi: Nam ſic Symbola non quadrant, ſi quid in his video. Mulier deſponſata eleganter Solis Circulo, cui junctus eſt ἀνὴρ cum altero Sole bipartito, indicatur; quia in matrimonio & familia conjugata unus eſt Sol, maritus ſcilicet, cui adhæret ἀνὴρ cum Sole bipartito, id eſt, uxor, quæ omne decus & lumen a marito mutuat, ita tamen, ut poſt integrum Solem Sol etiam videatur bipartitus: ἀνὴρ eſt reſpectu Viri, Sol bipartitus reſpectu aliorum, qui in eadem familia vivunt. Vides? Symbola ſunt venuſta, ſi ἔγγυον legas; quæ ſi ἔγκυον ſumſeris, plane abſurda videntur mihi. Ego certe Aldinam non muto.

μετὰ ἡλίου δίσκου] Ne bis κύκλον diceret Philippus, vocem δίσκου adhibuit: Sunt iſta Synonyma, ut nemo neſcit. Aldus his ſtellulam appoſuit: Qua de cauſa perſpectum non eſt mihi.

ση-

UVA. BHSC. BU 01692

σημαίνεσιν] Hoc vitium alit manifeſtum: Recte Mercerus ζωγραφεῖσιν: Ineptos Amanuenſes decepit σημαίνειν identidem repetitum.

Cap. 15. ἔτι ἢ ἄλλως] Codex Auguſtanus, πῶς τὸ αὐλὸ: Sic Inſcriptiunculam habemus, cui Capitulum ſubjiciendum eſt novum. Nihil apertius.

οἷον πλέυγας ἔχων ἄνεμον σημαίνῃ] Cum Mercero ſcribendum eſt, οἷον πλέυγας ἔχοντα ἄνεμον σημαίνῃ. Puer viderit. Bonus Phaſianinus ex corrupta lectione ἐξήγησιν adornavit contra mentem Philippi.

Cap. 17. Βοὸς ἄῤῥεν@] Ita etiam Pierius Valerianus ex Codice ſuo: Vide *Lib.* 3. *Cap.* 21. *Hieroglyphic.*

Cap. 18. ποινὴν σημαίνῃ] Scribitur etiam πονεῖν, ut Hœſchelius notat ad Marginem Editionis ſuæ: Perperam haud dubie & inepte. Nam ſic in hoc & præcedenti Capite bis idem diceretur contra ipſam verborum normam. Res eſt perſpicua.

Cap. 20. Ιππ@ ποτάμι@ γραφόμεν@ ὥραν δηλοῖ] Hæc dubio procul corrupta ſunt. Nam quid ὥρᾳν hic? An *pars diei*? Nihil inficetius, nihil a vero alienius. An igitur *tempus vernum*? Haud puto. Nam id nimis ambiguum eſt & nimis etiam venuſtum pro Philippo Noſtro, qui ver haud dubie hic vocaſſet ἔαρ, ut Lectorem non relinqueret incertum. Sciunt, qui Linguam callent. Et eſto tamen; ὥραν pro vere uſurpaverit: Quid Hippopotamus ad denotandum tempus vernum? Illudne convenit, quod Cauſſinus comminiſcitur? Non credo. Nam ſic Hippopotamus non magis, quam quodvis aliud animal, quod herbas pabulatur, pro veris Symbolo fuiſſet ſumtus; ut nunc nihil de noxa dicam, quæ in temporis lætiſſimi

UVA. BHSC. BU 01692

indicio eum aliis omnibus non injuria debuiſſet poſtponere. Dein, ſi a pabulo repetenda eſſet Symboli origo, æſtatem potius, quam ver, deſignaſſet Hippopotamus: Nam ad depaſcendas ſegetes maturas e Nilo egredi dicitur inprimis & præcipue: Ælianus *Lib.* 5. *Cap.* 53. *de Animal.* Οἱ ἵπποι οἱ ποτάμιοι ἔν Νείλῳ μέν εἰσι τρόφιμοι, ὅταν ὴ τὰ λήια ἐνακμάζῃ, ἢ ὧσιν οἱ σάχυες ξανθοὶ, ὀκ ἄρχονται παεφχρῆμα κείρειν αὐτὰς ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ παραμείβοντες ἔξωθεν τὸ λήϊον, σοχάζονται πόσον αὐτὰς ἐμπλήσειε μέτρον· εἶτα λογισάμενοι τὸ ἀποχρῆσον σφίσιν, ἐμπίπλασι, ἢ ἀναχωρῆσιν ὀπὶ πόδα ἐμπιπλάμενοι, τὸ ῥεῦμα ἔν ποταμῷ κατὰ νώτου λαβόντες. πεφιλοσόφηται ὴ ἄεφα τῶτο αὐτοῖς, ἵνα εἴ τινες τῶν γεωργῶν ὀπίσιεν ἀμυνόμενοι, ὧδε ὀκ ἔν ῥάσῳ ἐς τὸ ὕδωρ καταδράμοντες ἔχοιεν τὰς πολεμίους ἀνλιωροσώπους, ἀλλ' ὀκ ὄπισθεν οἱ ἵπποι ἔτοι δοκῶντες. Ita legendus eſt ille locus, qui in Libris Noſtris nunc circumfertur mendoſus. Nota in tranſitu illud, παραμείβοντες ἔξωθεν τὸ λήϊον, σοχάζονται πόσον αὐτὰς &c. Nam ſic lux tibi in iſtis Plinii *Lib.* 8. *Cap.* 25. de Hippopotamo: *Depaſcitur ſegetes, deſtinatione ante, ut ferunt, determinatas in diem, & ex agro ferentibus veſtigiis, ne quæ revertenti inſidiæ comparentur.* Non omnes arvi ſegetes ore decerpit Hippopotamus, ſed quantum ſibi ſufficiat pro pabulo diurno, ut ſic revertens inveniat ſubinde, quod unius diei expleat famem: Ita Ælianus non obſcure, & Plinius nunc diſerte. Scis, quid ſit *in diem vivere*: Eadem ratione loquendi *ſegetes deſtinatione ante determinatas in diem* dixit Hiſtoriæ Naturalis Autor. Nihil apertius, nihil indubitatius: Id tamen non intelligebat Magnus Polyhiſtor, qui ideo, *ſegetes deſtinatione ante, ut ferunt, determinatas, indidem & ex agro ferentibus veſtigiis*, Plinio obtrudebat invito. Sed de his plura

UVA. BHSC. BU 01692

plura alias. Ex dictis apparet, non magis vernum, quam æstivum tempus significaturum fuisse Hippopotamum, si pabuli habenda esset ratio. Et sic nihil ad rem facit commentum illud Cauſſini; de quo ipse Autor dubitavit provide. Nam hinc est, quod statim ad correctionem accedat, & pro ὥραν legendum suspicetur ἀέρα: Longe melius certe & acutius: Quare non repugnabo, si ita cum Cauſſino legere velis. Alias dicendum Scribas ignavos vocem decurtasse, & in Libris Antiquioribus pro ὥραν exaratum fuisse φθορὰν; quod certe magis adhuc adblanditnr mihi propter illud ipsum, quod de Hippopotami noxa omnes Autores scribunt uno ore. Elige Lector, alterutrum haud dubie verum est.

Cap. 24. ΣΦὴΞ ἀεροπετὴς, ἤτοι αἷμα &c.] Hæc certo certius inepta sunt: Nam quid vespa volans ad sanguinem Crocodili & cædem? Nugæ, nugæ. An scribendum mutata distinctione, ΣΦὴΞ ἀεροπετὴς ἢτοι αἷμα κροκοδείλε, βλαπτικὸν ἢ φόνον σημαίνει. *Vespa per aërem volitans vel Crocodili sanguis, noxium vel cædem denotat.* ut sic duo Symbola, & duas res Symbolis denotatas habeamus hic? Non displiceret suspicio, si sanguini Crocodilino non obstaret, quod semini humano obstitisse vidimus: Quomodo scilicet Crocodili sanguis pro Symbolo esse potuit? Estne in eo aliquid, quo statim ab alio quovis sanguine discerni possit? Nihil minus, nihil minus: Sanguis enim Crocodili pictus non magis videbitur sanguis Crocodili, quam alterius cujuscunque animalis. Et hoc iterum ostendit, aliud quid delitescere hoc loco: Scribendum autumo plane, ΣΦὴΞ ἀεροπετὴς ἤτοι λαῖμα κροκοδείλε, βλαπτικὸν ἢ φόνον σημαίνει. Sic nihil evidentius aut appositum magis: σφὴξ ἀεροπετὴς βλαπ-

UVA. BHSC. BU 01692

βλαπλικὸν notat, λαῖμα κροκοδείλε φόνον: Hæc pueri intelligunt. Vulgatum αἷμα κροκοδείλε βλαπλικὸν etiam non convenit, quia Crocodili ſanguis inter remedia eſt apud Medicos: Vide, ut Alios omittam, Plinium *Lib.* 28. *Cap.* 8. *Hiſtor. Natural.* Quin & αἷμα κροκοδείλε, ſi pro Symbolo haberi poſſet, non ſatis bene adumbraret cædem, quia Crocodili ſanguine ea certe non peragitur: Hoc quiſque intelligit, & priorem conjecturam noſtram quoque premit. In altera nihil tale, & dubium revera nullum: Quare ipſo certo mihi videtur certior. λαῖμα καμήλε habes apud Ariſtophanem in *Avibus*; ubi aliquis ex Cuſteri amicis reponendum exiſtimabat δ' αἷμα: Male abſque dubio & nullo jure. Sed de loco iſto alias & loco ſuo. Aldinum, Πῶς φονέα ἢ αἷμα; Κροκοδείλε σφὴξ ἀεροπετὴς &c, longe ineptiſſimum eſt, & ablegandum ad ipſas Crocodili fauces.

Cap. 25. τοῖς νεοσοῖς τ κορωνῶν] An pullos cornicum præciſe? Videndum. Fors aliud latet: Apud Plinium *Lib.* 10. *Cap.* 74. legimus inter alia, *Diſſident olores & aquilæ: corvus & chlorio, noctu invicem ova exquirentes.* Quod ibi mirantur Viri Eruditi, quia aves illæ noctu non volant. Quo jure, videbimus alias: Nunc dicam tantum, de corvo dubium ſupereſſe nullum, ſi non omnem, ſed nocturnum hunc intelligamus, qui haud dubie a nocturno volatu ita dictus. Similiter accipi poteſt locus Athenæi *Lib.* 8. *Cap.* 12. *Convivii*, γλαῦκες δέ φησι τὴ κόρακες ἡμέρας ἀδυνατῶσι βλέπειν, διὸ νύκτωρ τὴν τροφὴν &c. Ubi Viri Eruditi contra omnium Librorum auctoritatem νυκτικόρακες nunc reponunt ſibi: Plura ſuo loco. Et hoc ſatis probabile videtur mihi, quia alterum probabile inde ſequitur: χλωρίων, de quo Ælianus & Alii præter Plinium, eſt

UVA. BHSC. BU 01692

eſt ſatis quidem notus, ſed tamen ignotior, quam cornix: Hinc facile Amanuenſes in exaranda voce potuerunt labi, & ex minus nota procudere magis notam. Legamus enim τοῖς νεοσσοῖς τ῀ χλωρίωνων, habebimus ſtatim illud diſſidium, cujus meminit Plinius, & locus hic plane ſingularis erit explicando Hiſtorico: Sane hoc valde lenocinatur mihi, & multis, niſi fallor, etiam lenocinabitur. Sed videant Eruditi: Mutatio eſt leviſſima, qua utimur, & ipſa vocis abſentia in Libris quibuſdam ex ejus ignoratione potuit originem ducere. Ita ſcilicet ſapiebant ſæpe Scribæ, qui κορωνῶν, ut domeſticum & familiariſſimum, omnibus modis retinuiſſent ſibi.

Cap. 26. ὡς θήρᾳν θανατ —— &c.] Hæc miſere truncata ſunt, & nemo reſtituet ſine Libris: De Phaſianino quid ſentiam, dixi. Ego puto Symbola plura, & res Symbolis denotatas etiam plures, hic fuiſſe commemorata: παγὶς ἔρωτα ſit unum; *laqueus amorem denotat.* Huic adjunctum fuerit alterum, ὡς θήρᾳ θάνατον; *venatio mortem:* Quod multis modis verum eſſe poteſt. Tertium forte, πλερὸν ἀέρα; *ala aërem.* De vento ala indicato habuimus ſupra: Illud non abſimile huic. Nam ipſe ventus aër eſt motus, ut nemo neſcit. Quare hactenus legeretur ſatis bene, Παγὶς ἔρωτα ὡς θήρα θάνατον, πλερὸν ἀέρα σημαίνῃ. Reliqua non capio. Vox abeſt, qua *filius* Symbolice denotatus: Hanc alii quærant; ſic Articulus eſſet integer. Nam poſt σημαίνῃ perbene ſequi potuit eodem ordine, —— ὸν υἱόν: Hoc ſatis apertum. Sed an forte ſcribendum ὠὸν υἱόν? Id verum eſſe poſſet: Nam filius filiam comprehendit, & magis dignum ſumtum pro minus digno; Junge *Cap.* 53. *Lib.* 1. Ubi υἱὸς etiam haud dubie eſt τέκνον. Sed

UVA. BHSC. BU 01692

Eruditi videant: Aberramus fortaſſe toto cælo, & cum nihil de his dicere conſtitueramus, omnia de illis dicimus, quæ Critices auxilio poſſumus. Eo ſcilicet nos ducit te adjuvandi ſtudium, Lector. Hœſchelius ad marginem Editionis ſuæ ita ſupplebat & vertebat Græca, Παγὶς ἔρωτα ὡς θήρειον θανάληφόρον, πτερὸν ἀέρα σημαίνει, *Laqueus amorem ut indaginem lethiferam, ala aërem ſignificat*, negle-ctis reliquis: Id ſcias velim. Apud Pierium Valerianum *Lib.* 21. *Cap.* 21. *Hieroglyph.* πτερὸν ἢ ἀέρα totidem literis eſt ex Codice M. S.

Cap. 27. Λόγοι ἢ φύλλα] Mercerus recte, *Sermones & folia:* Folia ſunt antiquiſſima, ut ſermones etiam. Pierii *deſcripta folia* hic ego non capio: Sed talia ille multa, quæ ſponte prætereo.

Cap. 28. Κλίμαξ, πολιορκίαν, δ΄ τὸ ἀνώμαλον] Neſcio, an hoc ſatis ſyncerum & bonum: Peropportune legeretur, Κλίμαξ, πολιορκίαν ἢ τὸ ἀνώμαλον: Hoc quiſque ſentit ſtatim. ἢ & δ΄ compendiarie & implicite ſcripta perquam gemella ſunt: In iſtis gemellis cæcutierunt, quibus in ipſis diverſiſſimis id contigit ſæpe. Nihil pronius. ἐξήγησις, quam exhibet δ΄, hic etiam minus eſt accommoda.

Cap. 29. Γράμματα ἑπτὰ ἐν δυσὶ &c.] In his Viri Eruditi fuerunt talpæ. Dicam tribus verbis, quod debeo: Pro δακτύλοις legendum eſt δακτύλιοις. *Septem literæ duobus annulis comprehenſæ Muſam, aut infinitum, aut fatum denotant.* Pro digitis nunc habemus annulos, qui ita videntur adornati, ut unus per alterum ductus fuerit in modum Sphæræ: His autem inſcriptæ non uno loco literæ ſeptem. Numerus ſeptenarius ſatis celebris eſt: Et annulus haud dubie infinitum notat, finem non habens ipſe. ἄπει-

UVA. BHSC. BU 01692

ρ& δακτύλι& quo ſenſu dicatur Græce, ſciunt omnes. Sunt hæc aperta nunc & bona.

Cap. 30. γραμμὴ ὀρθὴ μία, ἄμα &c.] Hæc inepta ſunt & abſque dubio corrupta, ſive Hœſchelium, ſive Aldum ſequamur: An forte legendum, γραμμὴ ὀρθὴ μία ἄμα γραμμῇ ἐπικεκαμμένῃ, ἢ δέκα γραμμαὶ ἄπιπέδους σημαίνουσι. *Una linea recta cum altera inflexa, vel decem lineæ campeſtres denotant*? Hoc ego tenebo, donec Alii meliora afferant. Qui in plano degunt & campeſtria inhabitant, dicuntur hic ἄπιπέδοι, illoſque deſignarunt Ægyptii Symbolis iſtis: Ægyptum noſti & regiones adjacentes. Latinorum *campi* a καμπὸς & κάμπειν multis videntur dicti: Eodem pertinere potuit γραμμῆς unius καμπὴ. In Linguis diverſis originationes ſæpe eædem quod ad res ipſas attinet. Attende autem ad illud σημαίνουσι, quod numerum multitudinis & γραμμαὶ certe requirit ſibi: Nihil apertum magis. Pierius Valerianus *Lib.* 37. *Cap.* 27. *Hieroglyphic.* ex Codice M. S. adfert hanc ſcripturam, γραμμὴ ὀρθὴ μία ἄμα γραμμῇ ἀπικεκλημένῃ, ἢ —— ἢ δέκα γραμμὰς ἀπιπέδας σημαίνουσι. Quæ eodem pertinet, quo illa Codicis Auguſtani: Nam ἢ δέκα diſerte exhibet; quod cum in Libro priori ad marginem adſcriptum eſſet, poſterior Librarius recepit in contextum, retenta ſimul ipſa lectione mutilata: Nam hinc procul dubio eſt illud, ἢ —— ἢ δέκα. Pro ἐπικεκαμμένῃ in Libro iſto erat ἐπικεκλημένῃ: Perperam & corrupte: Nam ſcribendum ſane ἐπικεκλιμένῃ, quod ab ἐπικεκαμμένῃ non abludit. Res eſt aperta. At bonus ille Pierius mendam retinebat bono animo, indeque *adſcita* conficiebat ſibi: Quicquamne inſulſius?

Cap. 31. μέλλουσα τεθνᾶναι] Non tantum morti, ſed

UVA. BHSC. BU 01692

etiam partui proxima, facit hirundo, quod hic dicitur: Vide loca ab Hœſchelio citata. Quare cum mica ſalis hoc accipiendum eſt: Hirundo paritura pullis conſtruit latebras in ipſum mortis eventum, quem metuit.

Cap. 32. περισερὰν μέλαιναν ζωγραφῶσιν] Si de Columba nigra hoc intelligendum ſit, ab Æliano diſſentit Noſter, & nigris tribuit, quod ille tribuiſſet albis: Vide quæ ad *Cap. 57. Lib.* 1. notavimus. Et hoc verum forte. Fallor tamen, aut de φάττᾳ hic egit Autor, & paulo indiſtinctius locutus eſt, ut plerique fecerunt ſæpe: Sic inter φάτλας, primas pudicitiæ laudes tribuit nigris, ut Ælianus inter περισερὰς, albis. De turture hic cogitare non poſſumus, quia turtures nigri non dantur: Niſi forte colorem ſumſerint nigrum, non ut colorem avis, ſed ut colorem triſtitiæ adumbrarent; Quod tamen non fit mihi veriſimile, & a Symbolorum ingenio abhorret. Quare ſequamur illud.

ἕως ἂν χηρεύσῃ] Interpres, *Hæc enim quamdiu vidua eſt, alteri viro non miſcetur.* Sed ita omnes viduæ, ſive rationis participes ſint, ſive non: Quare hoc nihil præcipuum notat in columba. Res eſt aperta, & miror Viros Eruditos hic adeo hebetes. Scribendum, αὕτη γὰρ ἂν συμμίγνυται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἐξ ἂν χηρεύσῃ, *hæc enim cum altero viro non conſueſcit, ex quo vidua facta eſt.* Hoc dicit, quod dicendum erat. Scriptura implicita errorem iterum peperit.

Cap. 34. Λεῖψον μυρμήκων] Genus neutrum, ut loquuntur, participii λείψων, quod pro ſubſtantivo hic adhibuit Philippus, ſi Editionem Hœſchelii ſequamur: Sed an forte Typothetæ fuerunt minus diligentes, & pro λεῖψιν, ut

UVA. BHSC. BU 01692

ut Aldus & Mercerus ediderant, per errorem dederunt λεῖψον? Id mihi perquam probabile.

Cap. 35. ἑκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ] Ita Hœschelius edidit ex Libro Augustano: Inepte & absque ullo judicio. Nam sic nihil in his boni: Vide modo præcedens, ἄνθρωπον ἔχθρον ἑτέρῳ ἴσῳ ἐναντιούμενον, Vide modo sequens, εἰ γὰρ ἐναντίον ἦν ἀναιρετικὸν ἕτερος, omnemque totius Capitis structuram, res adeo tibi aperta erit, ut nihil apertum magis excogitari posset. Verissime Aldus ex Libris suis, ἑκάτερος γὰρ ἑκάτερον ἀναιρεῖ: Quod imperiti mutarunt, quia ridiculum videbatur illis, parvum Scorpionem cum Crocodilo maximo, ut parem inimicum, componere. Atqui nihil tale necesse est, ut fiat: Nam quod nunc primus ego moneo, & omnes Viri Eruditi ante me monere debuissent diu, de Crocodilo fluviatili hic non est sermo, sed de Crocodilo terrestri, qui ita sæpe dictus ἁπλῶς: Vide ne nota congeram, Salmasium in *Exercitat. Plinian. pag.* 613. & Bochartum in *Hierozoic. Part.* 1. *pag.* 1060. Est autem Crocodilus ille terrestris, Stellio ex lacertarum genere, cui cum Scorpione bellum perpetuum & internecinum: Ælianus *Lib.* 6. *Cap.* 22. *de Animalib.* Ἐχθίστα γὰρ τῷ μὲν λέοντι πῦρ καὶ ἀλεκτρυών, ὕαινα δὲ τῇ παρδάλει, σκορπίῳ δὲ ἀσκαλαβώτης. νάρκη γὰρ τὸ σκορπίον καὶ λαμβάνει, προσαχθέντος οἱ καὶ ζωὸς καὶ προειρημένος. Et Plinius *Lib.* 29. *Cap.* 4. *Scorpionibus contrarius maxime invicem stellio traditur, ut visu quoque pavorem iis afferat, & torporem frigidi sudoris. Itaque in oleo putrefaciunt eum, & ita ea vulnera perungunt. Hunc Græci coloten vocant, & ascalaboten, & galeoten. In Italia non nascitur. Est enim hic plenus lentigine, stridoris acerbi, & vescitur, quæ omnia a nostris stellionibus aliena sunt.* Unde

UVA. BHSC. BU 01692

lux Arabi Pandectario, qui ita de Crocodilo hoc minori, *Dhab eſt quoddam animal, ut lacerta magna, ventricoſum; & Latine vocatur Ballecola. Eſt ſpecies ſtellionis Arabici.* Hierozoici Scriptor, quid ſit *Ballecola*, ingenue fatetur ſe neſcire, vocemque corruptam putat: In quo egregie fallitur & fallit. Nam integerrima eſt & facilis: *Ballecola* ſcilicet ſcriptum pro *Vallecola* vel *Vallicola*, eoque nomine dictus Crocodilus terreſtris, quia in amœniſſimis convallibus & pratis ſolet degere: Aperte Plinius *Lib.* 28. *Cap.* 8. *Alter* (ſcilicet Crocodilus) *illi ſimilis, multum infra magnitudinem, in terra tantum odoratiſſimiſque floribus vivit. Ob id inteſtina ejus diligenter exquiruntur jucundo nidore fracta, Crocodileam vocant, oculorum vitiis utiliſſimam.* Sed hoc in tranſitu: De Crocodilo minori nos plura forte alias. Nunc omnia in his ſibi conſtant, & quod caput eſt rei, inimicos hic habemus pares, qui mutuum ſibi afferunt exitium: Id omnes & ſinguli vident. De inimicitia inter Scorpionem & Crocodilum fluviatilem, in Antiquorum Scriptis nec vola, nec veſtigium extat: Nam quod ex loco Æliani colligunt Viri Eruditi, longe ineptiſſimum eſt, & falſius ipſo falſo. Videamus eum hac occaſione: Ita habent vulgo verba Græca *Lib.* 2. *Cap.* 33. *de Animalib.* κατέγνωσαν ᾗ ἄρα ᾗ ζώᾳ τᾷδε (κροκόδειλᾳ) ἤδη τινὲς, ὅτι τίκτῃ μᾶλλον τοσαῦτα ὠᾷ, ὅσαις ἂν ἢ ἡμέραις ἐπωάζωσιν ὄρνεις. εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια. ἤδη δὲ ἔγωγε ἤκουσα, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἂν ἀποθάνῃ, σκορπίον ἐξ αὐτᾶ λίκτεσθαι. κέντρον δὲ ἄρα ὑραῖον αὐτὸν ἔχειν λέγουσιν ἰᾷ πεπληρωμένον. Quæ Viri Eruditi vertunt: *Hoc etiam aliqui in hoc animante obſervarunt, totidem ab eo pari ova, quot etiam diebus ovis ſoleat incubare: ut primum vero catuli fuerint*

UVA. BHSC. BU 01692

rint excluſi, ſcorpium e crocodilo naſci audio, cujus caudæ aculeo venenato ille ictus intereat. Peſſime & Græcis plane neglectis. Dicam paucis: Ab illis, ἤδη δὲ ἔγωγε ἤκουσα &c, nova ſententia incipit, & ὁ κροκόδειλος ὅπως ἂν ἀποθάνῃ vertendum eſt, *Crocodilus quomodocunque mortuus fuerit*, id eſt, ſive naturaliter, ſive violente; ſive in aqua, ſive in terra: Sic ſtatim ἐξ αὐτοῦ τίκτεσθαι ſeſe aperit, & ſenſum habet bonum. Ex Crocodilo mortuo naſcitur Scorpius: Antigonus Caryſtius *Cap.* 23. *Mirabil.* Φασὶ δὲ καὶ τὸ κροκόδειλον σκορπίους γίνεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἵππων σφῆκας γίνεσθαι. Archelaus Ægyptius ab eo citatus,

Εἰς ὑμᾶς κροκόδειλον ἀποφθίμενον διαλύει,
Σκορπίοι, ἡ πάντα ζωοθετοῦσα φύσις.

Sequentia apta ſunt, & ſatis perſpicua per ſe: Fallor tamen, aut copula excidit, quam reſtituere debemus. Scorpius, qui ex Crocodilo naſcitur, alius eſt a Scorpio, qui parentes habet ſui generis: Vide ipſum Ælianum *Lib.* 6. *Cap.* 20. *de Animalib.* Scribe igitur, κέντρον δὲ ἄρα ἀρκτῖον καὶ αὐτὸν ἔχειν λέγουσιν ἰὸν πεπληρωμένον. Non aliter ſcilicet, quam verus & proprie dictus Scorpio: Ita accipiendus eſt ille locus. Qui εἶτα ὅταν γλύφῃ τὰ νεόττια cum jam explicitis conjungunt, miſere hallucinantur, & longe abſurdiſſima narrant: Nam primo, quid eſt, ὅταν γλύφῃ τὰ νεόττια, σκορπίῳ ἐξ αὐτοῦ λύκτεται? An ſimulac pullos excluſerit Crocodilus, ex eo naſcitur Scorpius; & novo partu mox animal vivum edit, non ovum vel ova? Hoc novum, hoc mirum, hoc incredibile prorſus & a nemine unquam traditum. Dein illud, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἂν ἀποθάνῃ, prout ab illis exponitur, quid erit, quæſo? An Scor-

UVA. BHSC. BU 01692

Scorpius ille, ſimulac Crocodilus pullos excluſerit, naſcitur, & matri exitium affert? Ita ſentiunt; ita accipiunt verba: Sed quis unquam ſimile vel fando audivit? Quid igitur? An non niſi ſemel parit Crocodilus, & ſtatim poſt partum primum a pullo ſuo interficitur ſemper? Nihil ineptius, nihil anilius. Omnes uno ore teſtantur, Crocodilis vitam eſſe longævam: Hoc falſum, & uno ore a nobis omnibus negandum, ſi vera ſint illa. Apage, apage nugas, quibus diutius inhærere nolo: Jam enim omnes eas nugaciſſimas eſſe ſentiunt, ſi quid ſentire poſſunt. Quod nos dicimus de Æliani loco, veriſſimum eſt, nec in dubium vocandum. Sed quid eſt, quod apud Philen legimus, ex loco Æliani depromtum?

Ωῶν δὲ σωρὸν ὁ κροκόδειλος μὲν κύῃ,
Μετὰ δέ γε τὴν ἔκλεψιν ἐυθὺς τῶν τόκων,
Ἐγκεντρος ἐξέρπῃ τὶς αὐτῶν σκορπίος,
Ὑφ' ὧν τελευτᾷ πρὸς φθορὰν πεπληγμένος.

Fateor, ex iſtis ſua derivarunt Homines Literati, ſed imperite etiam & incondite: Nam quid poſt ἔκλεψιν ἐυθὺς τῶν τόκων eſt illud ἐξέρπῃ αὐτῶν? An ex ipſis pullis naſcitur Scorpius, & illi, qui vix nati ſunt, abſque conceptione pariunt ſtatim? Vel poſtquam ovis exierunt pulli, ſtatim ex iiſdem ovis exit Scorpius, qui ſcilicet in aliquo angello ovi hactenus latuerat? Et ſic, ſive ex pullis, ſive ex ovis exeat fætura nova, tot ſunt Scorpii, quot ſunt vel pulli vel ova? Certe αὐτῶν non poteſt aliter accipi, quam vel hoc vel illo modo. Jam autem utrumque adeo ineptum eſt, ut nihil magis, ipſumque numerum aperte reſpuit Autor. Dein, ὑφ' ὧν τελευτᾷ πρὸς

UVA. BHSC. BU 01692

πρὸς φθορὰν πεπλημμέν@ an præciſe ad Crocodilum pertinet, & Scorpium nobis exhibet parricidam? Nihil minus, nihil minus: Nam homines, quotquot ſunt, reſpicere, & necem, quam omnes & ſinguli a Scorpio Crocodilino ſibi metuere debent, adumbrare poſſunt illa: Hoc certum & dubii expers. Quid igitur? Longe aliud latet, quod nunc commode etiam aperiam tibi. Locus Æliani manifeſte corruptus eſt in illis, ὅσαις ἂν ᾖ ἡμέραις ἐπωάζωσιν ὄρνεις. εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια. Nam falſiſſimum eſt, Crocodilum tot ova parere, quot ſunt dies, quibus ovis incubant aves. Sexaginta quippe ova vulgo parit Crocodilus; Et ſic aves dies etiam ſexaginta ovis incubarent vulgo: Quod omnes aliter habere ſciunt: Hoc primum. Dein, εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια aperte pendent, & nihil habent, quo ſeſe referre poſſunt. Quare certiſſimum eſt mendum; cujus correctio vellem, eſſet æque certa. Sed hic laboramus. Dicam tamen, quod ſuſpicor: Scribendum forte, ὅτι τίκτει μὲν τοσαῦτα ᾠὰ, ὅσαις ἂν ᾖ ἡμέραις ἐπωάζει, ὄρνις εἶτα, ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια. Crocodilus, ut pulli ex ovis prodeant, facit, quod aves facere ſolent: Putamen ſcilicet frangit, & ſic exeundi copiam illis præbet. Eo reſpiciens Autor, poſt ἐπωάζει ſubjicit, ὄρνις εἶτα, ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια, quod paulo floridius ſcriptum pro εἶτα ὡς ὄρνις γλύφον τὰ νεόττια: *avis dein*, *cum pullos excludat*, id eſt, quemadmodum avis, ut ſolent aves, excludens pullos; cum ovi putamen detrahit, avis eſt, & ſe pro ave gerit Crocodilus: Nihil fortius aut ſignatius. Talia habemus infinita in Utraque Lingua, & aliis etiam hodiernis uſuque tritis: Quare mihi non diſplicet, hercule, ſuſpicio. Quicquid ſit, vulgata ſcriptura vitium contraxit, & in

UVA. BHSC. BU 01692

istis Codicibus, quibus usus est Phile, jam depravata fuit: Nam inde etiam factum, ut olim Sapiens ille Jamborum Scriptor, similiter ut Viri Eruditi hac tempestate, perperam conjunxerit εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόπλια cum verbis sequentibus, a quibus accurate separanda sunt; & sic sententiam sibi confinxerit a mente Æliani plane alienam. Non tamen ita imprudens fuit, ut Nostri eum fuisse putant: Illa enim Æliani, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἂν δοκάνῃ, negligens, hæc sola sibi sumsit adumbranda, εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόπλια, ἤδη ἤ ἔγωγε ἤκουσα, σκορπίον ἐξ αὐχένος λίκτεως· κέντρον δὲ ἄρρεν ὀρανῶν αὐτὸν ἔχειν λέγουσιν ἰῷ πεπληρωμένον. Idque fecit hoc modo,

Μετὰ δέ γε ἢ ἔκλειψιν δύθυς ἐκ τόκων,
Ἐγκείρας ἐξέρσει λὶς αὐτῷ σκορπίος,
Ὑφ' ἕν τελαυλᾶς πρὸς φθορὴν πεπληγμένος.

Singula respondent singulis: Æliani εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόπλια, exprimunt illa Μετὰ δέ γε ἢ ἔκλειψιν δύθυς ἐκ τόκων: Sequentia ἤκουσα σκορπίον ἐξ αὐτοῦ λίκτεως, hæcce Ἐγκείρας ἐξέρσει λὶς αὐτῷ σκορπίος: Posterius denique κέντρον ἢ ἄρρεν ὀρανῶν &c, illud Ὑφ' ἕν τελαυλᾶς πρὸς φθορὴν πεπληγμένος: quod sic appositè ad omnes homines pertinet, qui sibi cavere debent a Scorpii Crocodilini aculeo. Sentisne? Id spero: Nihil enim apertius. Erunt, qui Versum postremum ita scribent, Ὑφ' ἕν τελαυτὴ πρὸς φθορὴν πεπληγμένοις, ut dubium posthac superstit nullum: Sed id necesse non videtur mihi, ubi verba recte explicita sunt, & Autor credidit, ea neminem de Crocodilo accepturum esse, quia nemo est, qui simile quid de Crocodili nece scripsit unquam. Illud notandum est; quod in ἐξ αὐτοῦ ille etiam hærens, pro eo am-

UVA. BHSC. BV 01692

ambigue dederit ἀυλῷ: Nam ſic rem in medio quaſi relinquit, & nihil definit certo, ut facere potuiſſet ſtatim, ſi ἀυτῷ ſcripſiſſet, & ſic Æliani illud expreſſiſſet. Atque hæc in tranſitu. Miſere in illis cæcutierunt omnes, & plane ridiculi ſunt, qui ex Philete apud Ælianum pro ἀυλῷ ſcripſerunt ἀυτῶν, ut ſic ova intelligerentur ſcilicet: Phy ineptiæ, quæ ipſas ineptias ſuperant! Et ſic apparet luce meridiana clarius, locum Horapollinis de Crocodilo terreſtri non modo accipi poſſe, ſed etiam accipi deberi, quia inter Scorpium & Crocodilum fluviatilem omnis inimicitia plane ceſſat.

Cap. 36. αὕτη γὰρ ἄῤῥεν☞ αἰδοῖον ἔχει, ὡς ὀσάειον] Eo pertinent etiam verba Ariſtotelis *Lib.* 9. *Cap.* 6. *de Hiſtor. Animal.* ἔστι δὲ (ἡ ἰκτὶς ſeu muſtela ſylveſtris) καὶ ὀρνιθοφάγος, ὥσπερ αἱ ἄλκυροι· τὸ δ' αἰδοῖον αὐτῆς ἐστι μὲν, ὥσπερ εἴρηται, ὀσᾶν, δοκεῖ δ' εἶναι φάρμακον σφαγγειάς τὸ ☞ ἄῤῥεν☞. Quia ſcilicet & mas & fœmina illud genitale habent, diſerte addidit τὸ ☞ ἄῤῥεν☞: Emphaſis eſt in voce.

Cap. 37. ἄνθρωπον ἐξώλη] *Hominem ſpurcum*: Gloſſæ Labbæi ita opportune, ut alia præteream. Interpres male, ut vides nunc.

Cap. 38. πυρέτλειν] De calore accipe ex nimia iracundia, & febri inde orta.

ἐκσοΐζονλα] Haud dubie hic & poſtea legendum eſt vel ἐξοσίζοντα & ἐξοσιζομένους, vel ἐξοσεΐζοντα & ἐξοσεϊζομένους: Prius debetur Pierio Valeriano, quem videre potes *Lib.* 1. *Hieroglyphic.* Poſterius Davidi Hœſchelio. Utrumque ſcilicet dixerunt Græci, & Linguæ Genius admittit, ut norunt, qui Græce docti ſunt, & probare non neceſſe eſt mihi: Ipſum autem verbum ita aperte ſuggerit vox ὀσᾶ,

UVA. BHSC. BU 01692

ut mirer fuiſſe quemquam, qui id non reſtituerit ſtatim primo oculorum conſpectu.

τὰς σκύμνας ἢ ἐκσοϊζομένας] Sententia non eſt apta, nec verba cohærent, ut debent: Si legeretur, τὰς σκύμνας δὲ ἐξοσιζομένας, δῆλα τὸ πυρετόν· ἐπειδὴ τὰ ὁσᾶ τὸ &c, nihil accommodatius aut convenientius foret. Non modo θυμὸς ἄμετρος hoc Symbolo exprimitur, ſed etiam ὁ ἐν θυμῷ ἄμετρα πυρετὸς: Quare ſic recte λεόντα μὲν δῆλα τὸ θυμὸν præcedit, ut prius adumbretur; commode autem ſequitur σκύμνας δὲ ἐξοσιζομένας, δῆλα τὸν πυρετὸν, ut exprimatur poſterius: Ad quod manifeſtius declarandum, opportune ſubjicitur ἐπειδὴ τὰ ὁσᾶ τὸ σκύμνων &c. Nam id non ſciviſſent omnes, ſed ignoraſſent plerique. Attende, attende, Lector: Fallor, aut hoc ſimileve requiritur, ne ſententia ſit imperfecta.

κοπτόμενα] *Si findantur*: ut cilices fiſſi ignem emittunt, ita & catulorum Leoninorum oſſa. Interpres male *collidantur*.

Cap. 39. ἔτος ὃ ἡδύτατον μέλος ᾄδει γηράσκων] Novum hoc: Nam moriens ab Aliis dicitur concentum modulatiſſimum edere. Pueri ſciunt, nihilque vulgatius. An forte Philippus ſcripſerat ad mentem Horapollinis, ἔτος ὃ ἡδύτατον μέλος ᾄδει θνήσκων? Quia morti proximus cantu excellit Cygnus, eo deſignarunt Senem Muſicum, qui jam cilices cernit, ad Charontis properans cymbam. Hoc verum forte: Nam γέροντα præcedens facile ſeducere potuit Amanuenſes. Nihil tamen affirmo: Judicent Eruditi.

Cap. 40. ὡς μίγνυσ ἄνθρωπος τῇ φύσιν] Ut hæc intelligas, notanda ſunt verba Æliani *Lib.* 3. *Cap.* 9. *de Animal.* Κορῶναι ἀλλήλαις εἰσὶ πιστόταις, ἢ ὅταν εἰς κοινωνίαν συνέλθωσι,

UVA. BHSC. BU 01692

σι, πάνυ σφόδρα ἀγαπῶσι σφᾶς, ἢ ἐκ ἂν ἴδοι τις μιγνύμενα ταῦτα τὰ ζῶα ἀνέδην, ἢ ὡς ἔτυχε. Cum pudore peragunt opus Venereum, & non in omnium oculis palam, ſed in ſecreto privatim: Hoc eſt κατὰ φύσιν; hoc reliqua ſibi volunt. Interpres ambigue, & niſi fallor, ridicule: Nam ad modum operandi reſpicit, qui nequaquam humanus.

Cap. 41. πυρέξαντα] *Inflammatum, aduſtum.* Phaſianinus dixit, quod voluit, more ſuo.

Cap. 42. διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν μήτραν ἐπ' εὐθείας] Junge Gesnerum in *Hiſtoria Animalium*, & vide etiam Ariſtotelem *Lib.* 10. *Cap.* 2. *de Animalib.*

Cap. 43. ἐκεῖνος γὰρ ἀπὸ τῆς ὀχείας καταβαίνων &c.] *Ille enim ab inſcenſu deſcendens, ſi quidem in læva deſcenderit &c.* Verba Græca ſunt longe ſignatiora, quam Latina Interpretis: Plinius etiam *Lib.* 8. *Cap.* 45. minus Emphatice, *Si poſt coitum ad dextram partem abeant tauri, generatos mares eſſe; ſi in lævam, fœminas.* Ad ipſum deſcenſum attendendum eſt, & in quam partem ille fiat: Hoc diſcas ex Græcis rite intellectis. Aldi καταβάλλων ineptum eſt nude & ſimpliciter poſitum: ἑαυτὸν καταβάλλειν, *ſe demittere*, dicunt Græci. Quare ſi articulus adeſſet, lectio illa etiam foret optima.

Cap. 46. φύλλον ὑπιτίθησι δάφνης &c.] Id enim a Diis quoque videtur edocta, & primo rerum humanarum Autore: Quin & ipſa δάφνη Oraculum deſignat, & vocem divinam ἐκ στεμμάτων δαφνίνων λαχεῖσαν: Eruditi ſciunt. Sic Symbolum cum re Symbolo expreſſa convenit: ἀπὸ χρησμῷ ἰατρεύοντα ἑαυτὸν habemus hic diſerte. Cæterum quod Hœſchelius hic notat de Origano ex Libris Æliani, plane diverſum eſt, & alio pertinet: Hic morbus, ibi vul-

UVA. BHSC. BU 01692

nus commemoratur; hic lauri folium in nidum imponitur, ibi origanum manducatum applicatur vulneri. Moneo, ne minus periti decipiantur ejuſmodi Notulis. Ad rem magis Ælianus *Lib.* 1. *Cap.* 35. *de Animal.* & Plinius *Lib.* 8. *Cap.* 27. *Palumbes, gracculi, merulæ, perdices lauri folio annuum faſtidium purgant: columbæ, turtures & gallinacei herba, quæ vocatur helxine.* Ubi Viri Eruditi facta tranſpoſitione ſcribunt, *Palumbes, gracculi, merulæ lauri folio annuum faſtidium purgant: perdices, columbæ &c.* Sed ea de re alibi.

Cap. 47. ἐκ τύτων γὰ &c.] Ariſtoteles *Lib.* 5. *Cap.* 19. *de Hiſtor. Animal.* Οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων, οἱ γίνονται ἐκ τ περὶ τὸ ὄξ@ ἰλύ@. Minus perite Plinius *Lib.* 11. *Cap.* 35. *Rurſus alia genera culicum aceſcens natura gignit.* Id, quod natura & indole ſua aceſcit, vocat *aceſcens natura*: Dalecampius perperam *materia* pro *natura* legit ibi.

Cap. 48. ἀλλ' ἀφ' ἑτέρ δεχόμ@ον] Sed ab alio, qui facit, ut ira excandeſcat, bilem accipiat ſibique ſuccreſcere ſinat: Interpres male. Potes etiam ſimpliciter vertere, *ſed per alium accipientem*, eo ſenſu, quo dixi. Erunt, qui ἀφ' ἑτέρ omiſſa perſona ad rem transferent, & ſic interpretabuntur *aliunde*: Quod appoſitiſſimum certe foret, ſi ita loquerentur Græci; Sed id hactenus non obſervatum mihi. Videndum. In his Philippi ſunt nova quædam & apud Alios inprimis politiores non ita obvia: Hoc certum.

ἔχεσαν τὰ ὀπίσθια ὀρθά] ὀπίσθια hic ſunt partes poſteriores & noviſſimæ, quibus opponuntur anteriores & primæ: Notiſſimus eſt Verſus Heſiodi, Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα: Ubi vox ſimiliter accipitur. Et ſic ſententiam hic habemus novam de Columbarum felle,

UVA. BHSC. BU 01692

felle, & loco, ubi reperitur. Sunt, qui fel Columbis negent; sunt, qui fel Columbis tribuant, sed in intestino: Ita Aristoteles, Plinius, Alii. Hic in partibus extremis & caudæ proximis, Columbarum fel reperiri scribit. Scis, quid de Cervis quibusdam notant Aristoteles & Plinius; eos in cauda fel habere, non alibi: Simile hoc de Columbis. Sic locus est aptus, qui si de ἐντέροις hic cogitemus, ineptias alit longe ineptissimas. De cætero ipsum ὀπίσθια hic perquam Emphaticum est. Hominem, qui ab ipsa natura bilem non habet, sed eam postea accepit, Symbolum hoc designat: Nonne sentis statim, quam pulchre ipsum illud *postea* in τοῖς ὀπίσθιοις insit? non *ab ipsa nativitate*, sed *postea*: Hoc observandum, ut Philippum recte intelligas.

Cap. 49. ἢ ἀπὸ τ῀ γῆς] Articulus est ex Codice Augustano: Aldus ἀπὸ γῆς edidit; rotundius, ubi ἀπὸ θαλάσσης similiter præcedit.

ἵνα τὸ ἀσφαλῶς μένειν] Ut ibi tutus sit a fascino, & degat absque metu: Vide Ælianum *Lib.* 1. *Cap.* 35. *de Animalib.* Et sic apparet, quam inepta sint, quæ Claudius Salmasius de his scribit in *Exercitat. ad Solinum pag.* 178. Plinius paulo durius inquit, lapidem ab aquilis *inædificari nido*, id est, in ædificando & construendo nido una cum aliis tignis adhiberi. Apage nugas nugaciissimas, de quibus nos plura forte alias.

Cap. 50. ἡ καταδιωκόμενον &c] De amicitia, quæ inter equum & otidem intercedit, omnes uno ore: Vide Aristotelem in *Histor. Animal.* Athenæum *Lib.* 9. *Conviv.* Plutarchum in Libro de *Solert. Animal.* Ælianum *Lib.* 2. *Cap.* 28. *de Animal.* Oppianum *Lib.* 2. *Cyneget.* Alios. Et quid

UVA. BHSC. BU 01692

quid igitur eſt, quod hic de eorum inimicitia legimus? An unus Horapollo ab omnibus Aliis diſſentit? Cras credam, non hodie. Locus haud dubie eſt corruptus, & omne illud diſſidium ab Amanuenſibus, cum prius amica eſſent omnia. Si καταδιωκόμενον mutes in κατοικειόμενον, & ἵπλαται in ἐφίπλαται, pro inimicitia iterum habebis amicitiam, & Horapollo dicet cum Philippo ſuo, quod omnes Alii dicunt. *Hominem debiliorem & in potentioris familiaritatem receptum volentes deſignare, otidem & equum pingunt. Ea enim ad equum advolat, ſimulac eum conſpexerit.* οἰκειῶσθαι notiſſimum eſt de illis, quos tanquam amicos & familiares nobis adjungimus: Pro eo hic habes κατοικειῶσθαι; quod paulo intricatius ſcriptum, Amanuenſes decepit, & hic omnia in odium convertit. Nam hinc ἵπτανται; hinc bella inſcriptio illa. Quanquam ἵπλαται, ubi verbum amicum præcedit, fortaſſe non eſt malum, ſi recte intelligatur; vel, quod nunc etiam mihi incidit, peropportune ſcribi poſſet, αὕτη γὰρ ἵπταται, ὅπῃ ἂν ἴδῃ ἵππον, *ea enim volat, ubicunque viderit equum.* Quid ais? Nonne hæc vero ſimillima ſunt & plana? Imo arrident mihi ſuſpiciones meæ.

ὠΐδα] Peſſime Hœſchelius otidem Latine *aſionem* dici notat: Nam in loco Plinii *Lib.* 10. *Cap.* 23. unde illud deſumſit, pro *Otis* haud dubie legendum eſt *Otus*. Nomina iſtarum avium plus ſemel confuſa ſunt: Videbimus forte alias.

Cap. 53. νυκτερίδα πάλιν] Hoc debetur Codici Auguſtano, & in ſuis Membranis etiam invenit Pierius Valerianus, ut conſtat ex *Lib.* 25. *Cap.* 12. *Hieroglyphic.* Geſnerus *Lib.* 3. *de Avib.* νυκτερίδα ſcripſerat ex ingenio: Nihil

UVA. BHSC. BU 01692

hil apertius aut indubitatius. Sequens, ἔχουσαν ὀδόντας ἐν μασοῖς, tutius abeſſet: Nam ſententiam onerat; quæ rotundiſſima eſt, ſi legamus, νυκτερίδα πάλιν ζωγραφοῦσιν. αὕτη δὲ μόνη τῶν ἄλλων πτηνῶν, ὀδόντας ἐν μασοῖς ἔχει. Pueri vident. Et ſic perbene Aldus: Quare ex Libris deterioribus illud invectum eſt in Librum Auguſtanum alioſque ſimiles.

Cap. 54. τρυγόνα ζωγραφοῦσιν] Bochartus in *Hierozoic. Part.* 2. *pag.* 57. τρυγόνα *paſtinacam* vertit ex Æliani Libro 17. *Cap.* 18. *de Animal.* Non improbo. Quanquam Phile in Jambis de turture etiam ſcribit, quod hic ſcribitur; idque omni dubio procul petiit ex ejuſdem Æliani Libro 1. *Cap.* 39. *de Animal.* quod nunc ad paſtinacam marinam refertur etiam vulgo. Sed cur iſta bis ſcripſit Ælianus in Libris ſuis? Sane Philen hic ſequi poſſumus, & de τρυγόνι piſce & τρυγόνι ave illa accipere ſeparatim: Nam avem etiam oſtendunt iſta Libri Primi, οἱ δὲ ὑπαναχωροῦσιν ἡσυχῇ ἐν βάθει. ἔνθα δήπου ἐν ὁ δόλος τῶν δειλαίων πρόκειται, δίκλυα ἐκπεπεταμένα. An Auctor paſtinacam horrendam omnibusque inviſam vocaſſet δειλαίαν? Haud puto: Turturi convenit Epithetum, & Phileti mehercule favet. Adde, quod Ælianus, ubi de paſtinaca loquitur, ſi ipſum ὑποκείμενον non inducat diſtinctionem, ſemper notam Characteriſticam adjungit, qua avem a piſce diſtinguat: Vide *Lib.* 1. *Cap.* 56. *Lib.* 2. *Cap.* 36. *Lib.* 8. *Cap.* 26. *&* *Lib.* 17. *Cap.* 18. Ea autem *Lib.* 1. *Cap.* 39. eſt nulla: Quare de turture ibi egiſſe videtur certe. Attende, attende Lector.

Cap. 57. ῥήσσει ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν γῆν] *Se ad terram allidit.* Elegans eſt ῥήσσειν eo ſenſu: Labbæi Gloſſæ, ῥήσσω, *allido.* Heſychius, Ῥῆξε, διέῤῥηξε, κατέβαλεν. Alia omitto. Qui

ῥίπτει

UVA. BHSC. BU 01692

ῥίπῖϛ & ῥίμματ@ legunt pro ῥήσϛ & ῥήγματ@, non ſunt audiendi, & ſplendide nugantur: Nam ῥίμματ@ ne quidem eſt Græcum, quantum ego ſcio. Cave igitur mutes.

καὶ ὁπλῶ] Iisdem Criticis κοπλῶ placebat pro ὁπλῶ; quo jure, nunc vident omnes. Mallem, tacuiſſent boni.

ἅμα τῷ πτεροφυῆσαι] Ita Codex Auguſtanus: Aldus ἅμα τῇ πτεροφυήσϛ: Quod ego neutiquam aſpernor. Nam a πτεροφυέω perbene fieri poteſt πτεροφυήσις.

καὶ παραγλυόμλυ@ ἐκεῖ, ἅμα &c.] Hæc ſana non ſunt: Nam ſi ita legamus, non modo ambiguum eſt, de patre an filio ſit ſermo, ſed omnes & ſinguli, qui verborum ductum ſequantur, ea de filio accipere debent. Vide modo; deprehendes ſtatim loci ineptias. Scribe igitur, ut verba dicant, quod debent, —— ἐν Αἰγύπτῳ, ὃς ἢ παραγλυόμλυ@ ἐκεῖ, ἅμα τῇ ἡλίᾳ ἀνατολῇ ἐκεῖσε τελδυτᾷ. Nihil apertius. Obſerves autem ἐκεῖ & ἐκεῖσε, quorum unum ſufficere poterat, & quæ utraque adhibuit Philippus, ut ſtyli Characterem proderet, qui minus ſæpe elegans eſt: Niſi forte, quod nunc opportune mihi incidit, alia adhuc lectio ſub iſta vulgata deliteſcat, & ſcribendum ſit plane, —— ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ παραγλυόμλυ@ ἐκεῖν@, ἅμα τῇ ἡλίᾳ ἀνατολῇ ἐκεῖσε τελδυτᾷ· καὶ μ̄ τ̄ &c. Tu judices Lector: Alterutrum haud dubie requiritur.

Cap. ϛ9. ἔχιν ζωγραφοῦσιν] Hic ſerpens fœmina dicitur ἔχις; quo nomine accuratiores deſignabant marem, ἔχιδναν appellantes fœminam: Tyrones ſciunt. Et hanc differentiam, vellem, hic obſervaſſet etiam Philippus: Nam ſic articulus ἄυτη fuiſſet longe emaculatior, quia ἔχις per ſe maſculum eſt. An forte ἔχιν ex ε̄χιν pro ἔχιδναν, decurtatum

UVA. BHSC. BU 01692

tatum eſt? Si ita ſentire velis, per me licet. Talia in Libris Noſtris, ὅσα κόνις: Exempla in his ipſis Annotatiunculis jam habuimus plura.

σόμα σόμαλι ἐμβαλξσα] Inepta lectio & aperte falſa: Nam maritus os ſuum inſerit in os fæmellæ, non contra fæmella os ſuum in os mariti. Res eſt notiſſima ex loco Plinii & aliis ſimilibus. Legendum autumo, σόμα σόμαλι ἐπιβαλξσα, *os ori injiciens*, os ore complectens & corripiens. Sic habemus, quod quærimus. ἐπιβάλλειν ſæpe dicitur de illis, quæ immiſſa cingunt, & amplectendo tenent: Id autem eſt hujus loci, & plane ſtatuminat conjecturam noſtram. Scimus, βαλξσα & λαβξσα centies permutaſſe ſedes, & nihil frequentius eſſe iſto Amanuenſium errore: Quare ſuſpicari etiam poſſes, pro ἐπιβαλξσα ipſum Philippum ſcripſiſſe primo ἐπιλαβξσα, quod rem aperte & Graphice exprimeret: Sed ut ut probabile eſt illud, alterum ἐπιβαλξσα non reſpuo. Iſtud addendum: Aldus pro participio habet indicandi modum, ἐμβάλλ pro ἐμβαλξσα: Rectius haud dubie & ſyncerius. Nam ſic verba ſunt apta magis, ut vides ſtatim, ſi attendas.

καὶ μὴ τὸ ἀποζεύχθῆναι] Hæc etiam falſa lectio eſt, & ab Amanuenſibus, quibus fallere ſolenne eſt, abſque ullo dubio profecta. Quid? An fæmella maris caput demordet, cum a coitu diſceſſerint, & μετὰ τὸ ἀποζεύχθῆναι? Nihil falſius aut ineptius: Nam tunc caput jam exemtum eſt ore. Res ipſa loquitur. An legendum, μετὰ ξ ἀποζευχθῆναι, *eodem momento, quo ſejunguntur*, & a coitu diſcedunt? Hoc ſatis aptum & bonum: Fallor tamen, aut Philippus ſcripſit, κατὰ τὸ ἀποζευχθῆναι. Nam ita loquun-

UVA. BHSC. BU 01692

quuntur Græci eo ſenſu, nihilque obvium magis, quam utriuſque voculæ confuſio : Eruditi ſciunt. Tu tamen eligas, Lector. Ælianus *Lib.* 1. *Cap.* 24. *de Animal.* id factum ſcribit, ὅταν πρὸς τῷ τέλει τῶν ἀφροδισίων ὦσι: quod pulchre hoc noſtrum explicat.

Cap. 60. ἔχιδναν] Vox ſuſpecta & fidei non ſatis certæ: Nam ſic τέκνα non habemus, ſed matrem, nihilque adeſt, quo ætas denotetur, cujus tamen ratio habenda hic inprimis. Si liceret, ſcriberem lubens, ἐχίδνιον ζωγραφῆσιν. Catulus viperæ, ut notum, ἐχείδιον & ἐχίδνιον dicitur. Nihil facilius & pronius hoc errore : Qui ubi ſemel irrepſit, generis mutatio ſecuta eſt ſtatim, & pro τοῦτο, αὕτη, pro ἐκβιβρώσκον, ἐκβιβρώσκεται ſcriptum fuit. Hoc ſentit quiſque, & millies ita factum in Libris. Sed arbitrentur Eruditi. Præcedens certe Symbolum probabilem etiam efficit ſuſpicionem meam: Nam ubi ἔχις vel ἐχίδνα ſimpliciter præceſſit, non nude ἐχίδναν, ſed veſtite ἐχίδναν πάλιν dediſſet Autor, ſi vocem illam hic adhibuiſſet. Nota eſt ejus ſcribendi Methodus.

ἐν τῇ ——] Locus mutilus, cujus ſententia eſt perſpicua: Viri Eruditi eo debuiſſent eſſe contenti.

Cap. 61. βασιλίσκον ζωγραφῆσιν] Hoc caute accipiendum: Apponunt homini accuſato Baſiliſcum. Unus Baſiliſcus quod hic dicitur, denotare non poterat : Hoc certum. βασιλίσκον προσεπιγράφεσι fuiſſet aptius : προσπεριποιῆσι τῇ βασιλικὴν σολὴν habuimus *Lib.* 1. *Cap.* 40.

Cap. 62. ὑπὸ πυρὸς καιόμενον] Hoc ego non intelligo: Nam ſi Salamandra non comburatur igne, male profecto hominem igne combuſtum deſignes Salamandra. Nihil apertius, nec Cauſſini ineptias moror. Vitium haud dubie

UVA. BHSC. BU 01692

bie ſubeſt, & locus male habet. An ſcribendum, Ανθρωπον ὑπ' ἔρωτος καιόμενον? Hoc conveniret certe: Nam amantem nos etiam hodie ſolemus Salamandræ aſſimilare propter ipſum ignem amoris, in quo vivit. Scriptura implicita iterum vitio potuit originem dare: Niſi locus ſit mutilus & vox una exciderit, ut legendum ſit ea reducta, Ανθρωπον ὑπὸ πυρὸς ἔρωτος καιόμενον. Eruditi videant: Hoc auxilium a me exſpectent, non aliud. Sed revoco dictum, & tertium addam: Scribendum forte, quod nunc ſubito mihi in mentem venit, Ανθρωπον ὑπὸ κρύος καιόμενον. Non tantum ignis, ſed etiam frigus dicitur καίειν: Eruditi ſciunt, & Scribæ id ignorantes corruperunt locum. Sic enim Salamandra Symbolum erat aptum; quia huic rigor perpetuus & ſummus. Sentiſne? Hoc poſtremum & facillimum & veriſſimum puto.

αὕτη γὰρ ἑκατέρᾳ τῇ κεφαλῇ ἀναιρεῖ] Hæc præcedentibus juncta nemo intelligit, aut intelligere poteſt. Phaſianinus nugatur ſtrenue: Quis unquam ſcripſit, Salamandram flammis conficere omnes, quotquot attigerit? Quis ἑκατέρᾳ τῇ κεφαλῇ ita accipiendum putet, ut ab eo accipitur? Ego ad talia nauſeo. Cauſſinus aliter, ſed inepte etiam & pueriliter. Dicam, quod ſuſpicor: Symbolum hoc ἐξήγησιν caret, & eam amiſit temporis injuria: Adfuit enim abſque ullo dubio, cum Libri erant integri, & nondum acceperant plagas. Hoc primum. Dein aliud Symbolum adſcriptum fuiſſe puto ordine ſuo, cui hæc ipſa ἐξήγησις, αὕτη γὰρ ἑκατέρᾳ τῇ κεφαλῇ ἀναιρεῖ, conveniebat rectеque ſubjuncta erat: De animali ſcilicet bicipite ex reptilium genere agebat Symbolum, quod intercidit & ſui ἐξήγησιν nobis reliquit ſolam. Videſne? Sic Symbolo alieno ad-

UVA. BHSC. BU 01692

ſcripta eſt ἐξήγησις aliena, & boni Amanuenſes, ne lacera & truncata ad poſteritatem tranſmitterent, utraque iſta copularunt arcte: Homines lepidi, mehercule, & feſtivi, quibus talia concedimus libenter, ut ſic ſibi delicias faciant ipſi, non nobis, aut elegantiorum cuiquam. Quare moneo, ut nunc ſeparentur denuo, quæ hactenus cohæſerunt male.

Cap. 64. ὃ προέρχεται ἀυλῶν ὗς] Hoc aperte ſtatuminat præcedens ἀπρόϊτον, & Phaſianinum cum ſuis ineptiis plorare jubet: Opportune Suidas, Απρόϊτος. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος.

Cap. 65. διὰ τῆς ἰδίας ἐξωλείας βλαπτόμενον] Perbene Mercerus, *qui proprio & a ſe illato damno lædatur*. Nam ἐξώλεια abſque dubio hic *damnum* eſt χρικῶς; quod certe notandum. Phaſianinus vocem non intelligens, pro ἐξωλείας confinxit ſibi ἐξοχίας: Quo nihil revera ineptius. Nam quid *relegatio* hic? Imo relegentur, & quidem ad ipſos Garamantas, tales inficetiæ.

Cap. 66. φονεύῃ] Non invenuſte Oppianus *Lib.* 2. *Vers.* 608. *Cyneget.* de hac ipſa re,

> Κεῖνοι ἢ φίλα τέκνα δυσειδέα δοιὰ τεκόντες,
> Οὐκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἐὴν μερίσαντο ποθηλὺν·
> Αλλὰ τὸ μὲν φιλέουσι, τὸ δ' ἐχθαίρουσι πόθοισιν,
> Αὐταῖς δ' ἀγκαλίδεσσιν ἑῶν ἔκλεινε τοκήων.

Ubi legendum puto, ἑῶν τέθνηκε τοκήων: Nam ἔκτεινε pro ἐκτάνθη ibi non placet mihi. Inepte Rittershuſius, *In ipſiſque ulnis ſuarum interficit matrum.* Id enim arena eſt ſine calce. Tu vertas, *ipſis vero ulnis interit ſuorum parentum*, quibus ſcilicet ſtrangulatur catulus nimium dilectus: Pli-

UVA. BHSC. BV 01692

Plinius *Lib.* 8. *Cap.* 54. id vocat *complectendo necare.*

Cap. 67. πίθηκον ἑρῶντα] Pierius Valerianus *Lib.* 14. *Cap.* 42. *Hieroglyphic.* pro πίθηκον ex M. S. ſuo ἄλγερον legit hoc loco: Quod certe facillimum eſt, & nemo aſpernabitur, qui felem mejentem vidit aliquando: Nihil notius. De Simia id mihi non ita conſtat: Videndum.

Cap. 68. αὕτη γὰρ ἀναπνεῖ διὰ τῶν ῥωθώνων ἢ &c.] Hæc ἐξήγησις facit, ut ſuperius ἀκόνλα longe ineptiſſimum ſit: Quid enim? An quia per nares & aures reſpirat capra, auditu eſt acerrima? Hoc ego non capio, & nemo capiet, credo. Quod Ælianus ſcribit *Lib.* 1. *Cap.* 53. *de Animal.* Ἔχει δὲ πλεονέκτημα ἡ αἶξ, ἢ τῷ πνεύματι εἰσροὴν, ὡς οἱ νομεῖλικοὶ λόγοι τῆ ποιμενικοί φασιν· ἀναπνεῖ γὰρ καὶ διὰ τῶτων, καὶ διὰ τῶν μυκτήρων, καὶ αἰσθητικώτατον τῶν διχηλῶν ἐστι, aptum eſt & quisque intelligit; hoc contra ineptum & ſenſu idoneo deſtitutum plane. Amanuenſes abſque dubio hic iterum dederunt, quod Philippus non dederat: Scribendum arbitror, Τινὰ ὃ κῷ τὸ μᾶλλον ἀναπνέοντα θέλοντες σημῆναι, αἶγα &c. Sic nihil manifeſtius & conveniens magis: Ælianus ſimiliter plane in verbis adſcriptis, ἔχει δὲ πλεονέκτημα ἡ αἶξ, ἢ τῷ πνεύματι εἰσροὴ: Hoc vident omnes. Ex ſcriptura compendiaria iterum error. Lepus auditus acerrimi erat Symbolum; reſpirationis largioris Capra: Sic Doctrina Hieroglyphica ſibi conſtat, & per picturas loquitur apte. Visne aliud? Quanquam αἰσθητικώτατον apud Ælianum non peccat, quia per ſe ſubſiſtit & longe diverſiſſima non nectit perperam, fors rectius tamen pro eo legeretur ibi ἀθμαλικώτατον: Nam ſic vox exprimit Capræ πλεονέκτημα, & ἆθμα illud largius. Videbimus alias accuratius. Cæterum ab eo, quod hic de Capris domeſticis

ſcri-

UVA. BHSC. BV 01692

ſcribitur, longe diverſiſſimum eſt, quod Oppianus de ſylveſtribus ſcribit *Lib.* 2. *V.* 338. *Cynegetic.* Nam ibi per ſola cornua ſpirare dicuntur illæ: Adſcribamus locum, ut eum data nunc occaſione enodemus tibi. Ita habet.

Αιγάγροις δέ λις ἐςὶ δι' αὐτῶν αὐλὸς ὀδόντων
Λεπταλέης πνοιῆς κεφάων μέσον· ἔνθεν ἔπειτα
Αυτὴν εἰς κεφαλίην ἢ πνεύμονας εὐθὺς ἱκάνῃ.

Joſephus Scaliger ad Varronem de *Re Ruſtica* per κεφάων μέσον intelligit cornuum interſtitium, a quo ad ipſum palatum pertinuerit fiſtula illa reſpirationis exiguæ: Et hunc Rittershuſius Aliique Viri Eruditi ſequuntur. Vix dicam, quam ridicule & inepte: Nam eo admiſſo, multum ego ſcire aveo, quo modo ſuffocari potuerit Capra ſylveſtris, cornibus cera obductis, ut mox aperte indicant iſta,

Εἰ δέ τις αἰγάγρῳ κηρὸν κέρασιν περιχεύοι,
Ζωῆς ἐξέκλεισεν ὁδὸς, πνοιῆς τε διαύλος.

Intercluditur ſpiritus cera cornibus circumfuſa, & omnis reſpirationis meatus ſic obſtruitur ſtatim: Hoc quo modo verum eſſe poteſt, ſi fiſtula a palato ad cornuum interſtitium pertinuerit tantum, & non proceſſerit ad ipſa cornua & cornuum cava? Id ego non video, nec quiſquam videbit unquam: Nam cornuum meatus obſtructi nihil ad palatum, nihil ad frontem mediam & cornuum interſtitium. Hoc quisque ſentit, hoc plus quam ridiculum efficit commentum illud. Aliud haud dubie requiritur. An κεφάων μέσον *cornuum meditullium* eſt, *ipſorum cornuum pars intima*, quæ cava ſpiritum adducere & educere poterat; & pars *hujus*

me-

UVA. BHSC. BU 01692

medii erat fiſtula illa ad dentes procurrens ab ipſis cornibus? Ita certe ſententia eſt bona & Oppianus non ineptit: Sed quid tibi videtur de verbis? An illa ſunt ſatis apta, & tota fiſtula ad ipſos dentes uſque *pars media cornuum* recte dicitur? Haud puto, & revera id inconditum eſt. Quid igitur? Locum leviter corruptum cenſeo, & plane ſcribendum ſuſpicor,

Αιγάγροις δέ τις ἐσί δι' αὐτῶν αὐλὸς ὀδόντων
Λεπταλέης πνοιῆς, κεράων μέρ@·

Fiſtula illa eſt pars cornuum & cornuum quaſi radix, quæ ab ipſis cornibus ad dentes pertinet, & inde ad cor & pulmones ſeſe extendit porro: Sic nihil facilius, nihil perſpicuum magis, omneſque intelligunt ſtatim, cur cornibus cera obductis ſuffocentur Capræ. Sed hoc in tranſitu in gratiam Poëtæ, quem diligo.

Cap. 69. ὕαιναν ζωγραφοῦσιν] Samuel Bochartus in *Hierozoic. Part.* 2. *pag.* 397. Geſnerum ſecutus in hoc loco Horapollinis & altero Æliani, addita voce legendum eſſe putat ὕαιναν ὄφιν: Adi ipſum Virum Eruditum. Mihi, ut brevis ſim, id omne videtur ſomnium Geſneri: Nam ubi extabant Codices illi tum Horapollinis, tum Æliani, qui ὄφιν exhibebant? Dein, ubi ὕαινα ſerpens commemoratur Græcis? ὕαινα illis duplex, animal quadrupes & piſcis: de tertio genere nihil ſcriptum aut pictum recordor mihi. Adhæc, quis de ſerpente mare & fæmina meminit apud Græcos? Ne unus credo. Quid autem in his auctoritatis habet Baal Aruch? Iſne Græcis pro Magiſtello obtrudendus erit? Ineptiæ, ineptiæ. Contra omnes Græci & Latini de quadrupede fæmina & mare memi-

UVA. BHSC. BU 01692

nerunt paſſim: Quare etiamſi Libri eſſent, qui ὄφιν præferrent diſerte, aliique Autores de ſerpente ſexum mutante loquerentur etiam diſerte, hanc certe lectionem, quæ Librorum auctoritate nititur, ea de cauſa non abjicerem ego. Et ſic Virum Eruditum miror ſcripturæ publicæ adeo adverſum. Sed ſcio, quid accidit ei: Nova & hactenus inaudita oculos ejus effaſcinarunt; & ut Magiſtrum Hebræum obſtringeret ſibi, Græcis inſciis & ignaris teſtimonium denunciavit pro arbitrio ſuo. Ita fieri ſolet, ut Lepidiores ſciunt.

αὕτη γὰρ ὅτε μὲν ἄῤῥην &c.] Hoc non injuria negat Ariſoteles *Lib.* 6. *Cap.* 32. *de Hiſtor. Animal.* loco egregio, ſed miſere depravato, quem hic in tranſitu corrigam. Ita conſtituendus eſt: ϖρὶ δὲ τῶ αἰδοίων ὃ λέγεται, ὡς ἔχει ἄῤῥενος καὶ θηλείας, ψευδός ἐσιν. ἀλλ' ἔχει ὁ μὲν τὸ ϗ ἄῤῥενος, ὅμοιον τῷ τῶ λύκων, καὶ τῶ κυνῶν· τὸ δὲ δοκεῖν θηλείας εἶναι, ὑποκάτω μέν ἐσι τ῀ κέρκε, παραπλήσιον δ' ἐσὶ τῷ ϗήματι ϗ θήλεος· οὐκ ἔχει μέν τοι οὐδένα πόρον· ὑποκάτω δ' ἐσὶν αὐτῆς ὁ τ῀ περιτῴσεως πόρος. ἡ δὲ θήλεια ὕαινα ἔχει μέν τι ὅμοιον τῷ ϗ ἄῤῥενος λεγομένῳ αἰδοίῳ· ἔχει δ' ὥσπερ ὁ ἄῤῥην αὐτὸ ὑποκάτω τ῀ κέρκε, πόρον δὲ οὐδένα ἔχει. μὴ δὲ τοῦτο ὁ τῆς ϖεριτῴσεως ἐσὶ πόρος· ὑποκάτω δὲ τούτε, τὸ ἀληθινὸν αἰδοῖον. Mas & fœmina contraria habent & plane oppoſita: Sic nihil facilius & evidentius.

Cap. 70. ὁμῆ τεθῇ] Rectum eſt τεθῇ, ex quo factum Aldi τιθῇ, cui ego neſcio, cur τιθῆται & τεθῆται adſcripſerit Hœſchelius in ora Editionis ſuæ: Sed ita Critici ſæpe, ut ingeniolo morem gerant.

Cap. 72. ἐάν γάρ τις τὸ δέρμα τοῦτο &c.] De Hyæna multi multa, quæ paſſim obvia ſunt. Unum præterire non poſſum, ut Oppiano iterum adſim: Pars narium Hyænæ, pedi-

UVA. BHSC. BU 01692

dibus applicita, canes & eorum latratum cohibet: Ita ille *Lib.* 3. *Cyneget. V.* 273. ubi Hyænam describit:

Ἡ δέ τε κυρτῆται μεσάτην ῥάχιν, ἀμφὶ ἧ πάντη
Λαχνήεσσα κυρεῖ, κῆ δ' ἔγραπται δέμας αἰνὸν
Κυανέης ἑκάτερθεν ἀπίτριμα ταινίῃσι·
Σλεινή τ' ἐπλάδιός τε πέλῃ κὴ νῶτα κὴ ἐρὴν,
Ρινός τ' ἀμφότερ' οἷσιν ἀπικλείεσιν ὀδῆσι
Ριγεδανὸν· τ' μὴν τε διαλμήξας ωξὶ ποσὶν
Εἰ φορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δεῖμα κραλαιῶν,
Καί σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις
Ανλίον ἀχ ὑλάεσι, πάρ@ γε μὴν ὑλακόωνλες.

ῥινὸς ἀμφότερα, *nasi utraque*, id est, utramque partem, dextram & sinistram; οἷσιν ὀδῆσι, *dentibus suis*; ἀπικλείεσιν ῥιγεδανὸν, *includunt terribiliter*. Ita legenda & intelligenda sunt ista: Nunc pessime legitur vulgo, Ρινόν τ' ἀμφοτέροισιν ἀπικλείεσιν ὀδῆσι Ριγεδανὸν. Nam ῥινὸς pellis est, & non magis ad nasum, quam ad caudam pertinet. De voce ἀπίτριμα nos plura forte alibi: Non sunt ista hujus loci.

Cap. 73. Ανθρωπον διανθέντα ὑπὸ τ ἰδίων &c.] Quid διανθέντα hic? An *deceptum*, ut Mercerus scribit ex ista Hesychii Glossula, Διαίνεθ. διαιολᾶν, ἐξαπαλᾶν, ποικίλλειν? Haud puto: Nam primo, cum mica salis accipienda est Grammatici expositio, quæ omnes fraudes non designat in genere, sed eas εἰδικῶς, quæ humectando fiunt. Dein ipsa decipiendi notio non conveniens est huic loco: Nam de vi aperta haud dubie loquitur Symbolum, ut μέλων θηρεύεθ & alia probant. Mihi suspecta vox est, ut diu ante fuit Conrado Gesnero, qui in Libro de *Quadrupedi-*

UVA. BHSC. BU 01692

bus legit, Ανθρωπον διαδεφίλα ἀπὸ τ ἰδίων ἐχθρῶν, id eſt, ut ipſe vertit, *Eum, qui hoſtes ſuos evaſerit.* Sed ita non loquuntur Græci, quantum ego ſcio; & ſi ita loquerentur, id cohærentia loci non probaret: Quare ea conditione non utar. Aliud latet, quod uno verbo tibi aperiam: Scribendum eſt, Ανθρωπον διωχθέντα ὑπὸ τ ἰδίων ἐχθρῶν. Sic nihil facilius aut apertius: Mutatio autem, ut vides, eſt leviſſima.

μέλλων θηρᾶσθαι] Inepte Mercerus, *a venatoribus indagandus*: Tu vertas *capiendus*; cum venatores inſtant, & metus eſt, ne capiatur. Junge, quæ ſupra habuimus de Caſtore.

τὰς τρίχας καὶ τὸ ἄκρον τ οὐρᾶς] Hæc arcte copulanda ſunt: Nam pili etiam ad caudam & caudæ extremum pertinent. Moneo, ne minus periti errent.

Cap. 75. Ανθρωπον ὑπὸ πυρὸς σωφρονισθέντα &c.] Ineptit Interpres: Vertas, *Hominem igne flammiſque inhibitum, & quidem in media iracundia.* Qui ira excandeſcunt, ſubito flammis conſpectis, cohibentur perculſi, & eo avocantur ab ipſa ira, dum metuunt ſibi. Hoc voluit Philippus; Eo reſpicit Symbolum. Leo ſignum eſt excandeſcentiæ: Hic retinetur in ipſa excandeſcentiæ ἀκμῇ viſis facibus. Nihil apertius aut appoſitum magis. Unum illud adjiciendum: ἐπὶ θυμῷ hic eſt *in iracundia*, & dandi caſum habet pro caſu gignendi: Quo modo Græci aliquando. Hoc tamen decepit Interpretem Noſtrum, qui ſi ἐπὶ θυμῷ ſcriptum fuiſſet, fortaſſe ad verum collimaſſet. Inquies; ſcribamus igitur in poſterum ita: Per me licet. Leviſſima enim eſt mutatio.

Cap. 77. ἀπὸ ἐξωλείας] ἐξώλεια hic *luxuria*, *intemperantia*,

UVA. BHSC. BU 01692

tia, *nequitia* est: Labbæi Glossæ ad rem opportune, Ἐξώλεια. *luxoria*. ἄνθρωπον ἐξώλη simili sensu habuimus. Supra *Cap.* 37. hujus Libri. Interpres male hoc loco. Quid autem Phasianinus? Ille cum relegatione sua hic iterum adest nobis. Rideas, rideas Lector.

ταῦρον ζωγραφοῦσιν ὠδιδεδεμένον ἀγριοσυκέᾳ] Junge Plinium *Lib.* 23. *Cap.* 7. *Histor. Natur.*

ὅταν ὀργᾷ] *Cum præ libidine ferociat.* Notissimum est ὀργᾶν in Veneris Schola: Et hoc pulchre convenit cum ἐξωλείᾳ rite intellecta. Maxima autem tunc est tauri ferocia: Quare apposite in exemplum adfertur hic.

Cap. 78. καρποδέσμιον παρακολουθοῦντα εὑρήσεις] Interpres; *juncturam pedis consequi deprehendes.* Non poterat ineptius: Nam primo, quid est *juncturam pedis consequi*? Nonne καρπὸς est *junctura pedis*? nonne eam *consequuntur* omnes animantes? De eo certe dubitabit nemo. Jam autem καρποδέσμιον habemus hic, non καρπὸν: Quod cur neglectum & male habitum? Adhæc, quid παρακολουθεῖν cum casu quarto? An ita loquuntur Græci? Ut dixi, nihil hisce ineptius, nec quicquam in illis boni. Locum explicabo, in quo præter Mercerum misere etiam cæcutiit Caussinus. καρποδέσμιον vinculum est & funis, quo taurus ligatur in dextro genu: καρπὸς hominibus tribuitur vulgo; hic tauri habemus καρπὸν ex translatione: γόνυ scilicet & καρπὸς Synonyma sunt hoc loco, & rem eandem designant. Hactenus nihil planius. Sed quid καρποδέσμιον παρακολουθοῦντα? Scribendum opinor, τοῦτον γὰρ ἐὰν δήσῃς τῷ δεξιῷ γόνυϊ, καρποδέσμιῳ παρακολουθοῦντα εὑρήσεις. *hunc enim si ligaveris in dextro genu*, *funem sequentem habebis.* Pro ἐν τῷ δεξιῷ γόνυϊ scriptum Ellyptice τῷ δεξιῷ γόνυϊ. καρποδέσμιῳ causam sequelæ indi-

UVA. BHSC. BU 01692

cat: Funis ſcilicet inſtrumentum eſt, quod facit, ut ſequatur taurus. Per funem igitur, & interventu funis, quo dextrum genu conſtrictum eſt, taurum habebis tibi morigerum, & ducere poteris, quocunque velis. Caſus tertius a verbo ſeparandus eſt: Nam inepte taurus diceretur ſequi funem, ubi homo adeſt, qui funem tenet taurumque ducit: Hoc omnes ſentiunt ſtatim. Et ſic aptum eſt Symbolum, & apta etiam eſt Symboli ἐξήγησις. σωφροσύνη ſcilicet eſt εὐμετάβλητος ἡ μὴ σαθρᾷ, quæ vinculo indiget, & ab uno funiculo pendet: Nihil accommodatius aut apertius. Cæterum quod hic dicitur, omnes intelligimus: Sed quid tibi videtur de eo, quod Ælianus ſcribit *Lib.* 4. *Cap.* 48. *de Animalib.* Τῶ̀ θυμῷ τεθηγμένον ταῦρον ἢ ὑβρίζοντα εἰς κέρας, ἢ σὺν ὁρμῇ ἢ ἀκατασχέτως φερόμενον, οὐχ ὁ ἐγκόλος ἐπέχει, ὁ φόβος ἀναστέλλει, οὐκ ἄλλο τοιοῦτον· ἄνθρωπος ἢ ἴσησιν αὐτὸν, καί πως λύει τῆς ὁρμῆς, τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γόνυ διασφίγξας ταινίᾳ, καὶ ἐντυχὼν αὐτῷ? Nonne ineptum id & plane ridiculum? Haud dubie. Nam quid faſcia hominis genu alligata, ad ferociam animalis impetuoſiſſimi cohibendam? Eamne videt ſtatim? Eane in memoriam revocat ei, quid vinculum poſſit in genu ſuo? Nugæ, nugæ. Debuiſſet Autor illud commemorans, Magos in auxilium advocaſſe ſibi.

Cap. 79. φθορόοικον] *Perditorem domeſticum.* Vocem invertit Philippus: οἰκοφθόρον Alii dicunt.

Cap. 80. ἔστ' ἂν ——] Locus mutilus: Quæ Phaſianinus habet, iterum ex cerebello ſuo haud dubie promſit, non ex Libro Antiquo. Notiſſimum eſt factum illud Trochili, & certo certius commemoratum hic: Sed quid iſtud ad denotandum hominem veſcentem? Id ego non capio.

UVA. BHSC. BV 01692

capio. Nam alia millena ſuppetunt, quibus veſcens apertius & convenientius adumbrari poteſt. Dein Crocodilus, qui os aperit, non veſcitur, ſed Trochilus, quem os aperiens exſpectat. Non dubito, quin mendo etiam inquinatus ſit locus: Scribe & ſcribe meo periculo, Ανθρωπον τρυφῶντα βουλόμενοι σημῆναι &c. Sic nihil ſignatius. Crocodilus, qui cibo repletus os aperit, & corpore ſupino Trochilum exſpectat, ut ex dentium purgatione voluptatem ſibi percipiat, venuſte Symbolum eſt hominis luxurioſi & delicate viventis: Hoc ſentiunt omnes, & lectionem illam commendat certo. Notes autem hic Crocodilum ſolum aperto ore: Nam id deſiderium exprimit, quo mox adventurum Trochilum ſibi ſperat. Et ſic τρυφῶν & delicati indoles depingitur etiam belle.

Cap. 81. Αρπαγα ἄνθρωπον ἢ ἀνενέργητον &c.] *Hominem rapacem, cui rapiendi facultas eſt ademta.* Crocodilus rapax eſt: Hunc ſi tetigeris Ibidis ala, torpebit & ut cautes Marpeſſia ſtabit. Ita accipiendum eſt Symbolum. Quare ejecta copula rectius legeretur, Αρπαγα ἄνθρωπον ἀνενέργητον βουλόμενοι &c. Attende, videbis ſtatim. Mercerus ineptit.

Cap. 87. ἐκείνη γὰρ ὁρῶσα τὴν ἔχιδναν, φεύγει] ἐκείνην γὰρ ὁρῶσα ἡ ἔχιδνα, φεύγει, quod Hœſchelius mallet, non mallem ego, quia longe ineptiſſimum eſt. Facile a cervis interficiuntur ſerpentes, ut Ælianus & Alii ſcribunt: Fac igitur, ſerpentem conſpecto cervo ſtatim fugam ſibi capeſſere; idne ἀσκέπτως & ἀνοήτως, an εὐβούλως & εὐνοήτως facit? Et reſpondebis, credo, poſterius extra omnem dubitationis aleam poſitum eſſe: Nihil apertius, ut mirer Virum Eruditum ita potuiſſe labi. Tu nihil igitur mutes, & vulgatam tibi retineas: Quia cervi ſerpentes quærunt, eoſque

UVA. BHSC. BU 01692

que non difficulter victos manducant, cervorum fuga pro fuga inconsiderata & stulta habetur: Hoc omnes sentiunt. Inquies, qui fieri potest, ut cervus serpentes capiat, & quidem in ipso latibulorum aditu, ut Ælianus aliique Autores narrant, si viso serpente aufugiat statim? Sed prima illa fuga non prohibet hercule, quominus cervus mox animum resumens, serpentem aggrediatur & capiat: Nam in vita communi talia quotidie fiunt, ut nemo nescit. Quare de captura in locis apertis & planis dubium certe est nullum. Quod de serpentibus in ipsis lustrorum faucibus captis & manducatis scribitur, paulo difficilius est: Nam sic locus non relinquitur fugæ. Sed dicam, quod omnem scrupulum eximet, & Nostrum cum Aliis in concordiam rediget plane: Notissimum est illud Plinii de cervis, *Non vident terras, sed in odorem earum natant*: Simile quid observandum, ubi de lustrorum faucibus agitur. Attractos enim serpentes capiunt & manducant, non visu, sed odoratu perceptos; & quos non vident, sed odorantur, capiunt statim, cum certo certius aufugissent & timentes quasi retrocessissent, si eos vidissent primum: Sic verum est, quod Noster scribit, ὁρῶσαι τὴν ἔχιδναν φεύγει, & omnia sunt in his amicissima. Animal simplex & quavis specie stupefactum, primum conspecto serpente fugit; dein statim ad prædam accurrit resumto animo: Si serpentem vero non conspexerit, sed odoratus fuerit tantum, omissa fuga eum comprehendit & manducat protinus. Sic facit animal, quod naturæ suæ conveniens est: Videsne?

Cap. 88. τῆς ἰδίας τροφῆς] Inepta lectio: Nam quid dicit Symbolum ea admissa? Quid in signo, quod ad rem signa-

UVA. BHSC. BU 01692

ſignatam appropinquet? Hoc ego non video, & nemo videbit unquam. Apage, apage igitur Amanuenſium ineptias longe ineptiſſimas: Veriſſimum eſt τῆς ἰδίας ταφῆς, quod Mercerus in utraque Editione ſua expreſſit & Latine etiam reddidit. Quia Elephanti dentes ſuos adeo ſolicite ſepeliunt, ex eo apparet, quam ſoliciti ſint de ipſa ſepultura ſua, & quid poſt mortem de cadavere fieri velint: Hoc Horapollo, hoc Philippus voluit. Junge Ælianum *Lib.* 5. *Cap.* 49. *de Animalib.*

ἐκεῖνος γὰρ ὅταν ἴδῃ] Duplex hic ſcriptura in Libris, ut in *Variis Lectionibus* jam annotavimus: Hœſchelius in Editione ſua utramque ita copulavit, ἐκεῖνος δὲ ὅταν ἴδῃ τὰς ἰδίας ὀδόντας πίπτουσας, καταδεχόμενος τούτων, ἢ τούτους δὲ πεσόντας, λαβὼν κατορύττει: Peſſime & nullo judicio. Nos Lectionem Auguſtanam expreſſimus, quæ bona quidem eſt, ſed Aldinæ tamen cedit: Vident, qui oculos habent iisque uti poſſunt.

Cap. 90. ἢ ἰδίαν ὀσμὴν ἀφιέναι] Abſque ullo dubio legendum eſt ὀσμὴν, quod ſententia aperte deſiderat ſibi: Anhelitum autem inhibet Panthera, & ſic ipſam inhibet ὀσμὴν: Ita intelligendum hoc. Paulo ſecretior eſt locutio, & pro ἢ ἰδίαν ὀσμὴν apertius hic ſcripſiſſet Philippus ἢ ἰδίαν πνοιὴν: Sed an ita forte exaratum olim in Libris? Alii ſumant, quod velint; mihi ſcriptura vulgata placet rite intellecta. Cæterum quod hic dicitur, referendum eſt ad factum illud Pantheræ, quod nobis refert Ælianus *Lib.* 5. *Cap.* 54. *de Animalib.* Nam alias odoris ſuavitate ex animalibus prædam ſibi comparat, ut notum eſt: Quare hæc rite diſtinguenda ſunt, ne ab omnibus Aliis videatur diſſentire Noſter.

UVA. BHSC. BU 01692

καταδιωκλικὴν ἅσαν τ ἄλλων ζώων] *Quæ perſequitur & ad ſe trahit alia animantia.* Non illepidum eſt καλαδιωκλικὴν eo ſenſu, ut ſciunt, qui Linguam callent. Nunc elegantiſſimum eſt Symbolum ad hominem denotandum, qui nullum ne minimum mali animi indicium prodit: Nam ipſa odoris ſuavitas, quæ animalibus exitium parat, inhibetur hic inhibita reſpiratione. Attende; nihil ſignatius. Et ſic ὀσμὴν certe convenientius eſt, quam πνοιὴν: Id vides jam.

Cap. 91. ὡς καλαχηλεῖ ὑπὸ τ ἡδονῆς] Recte: Sic etiam Ariſtoteles, apud quem Salmaſius ad *Solinum pag.* 155. male reſcribit κατακλίνου, quia ita legitur apud Antigonum: Nam ſi quid mutandum ſit, ego ex hoc Noſtro & Ariſtotele potius Antigonum corrigam. Sed hæc alias. Quod de tibia hic legimus, ſine dubio etiam diſplicuiſſet Salmaſio, qui cervum captum putat ſolis ſibilis, & Plinium ridet cum *paſtorali* ſua *fiſtula*: Et illud tunc examinabimus ſimul. Tu junge interim Ælianum *Lib.* 12. *Cap.* 46. *de Animalib.* ut Virum naſutum, ubi tempus erit, exſibiles digne.

Cap. 93. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ &c.] Mutila Inſcriptio: Nam ex contextu addendum fuerat, καὶ ἑαυτὸν θεραπεύοντα.

ἀδίαντον ἀποθέμενος εἰς τὸ ἑαυτᾶ σόμα] Illud ἀποθέμενος εἰς τὸ ἑαυτᾶ σομα de Upupa & aliis aviculis inepte dicitur: Nam ipſum os illis pro manu eſt, eoque geſtant & deponunt omnia. Pueri ſciunt. Dein ἀποθέμενος de eo, quod ori immittitur, vix etiam adhiberi poteſt. Non dubito, quin leve mendum itrepſerit in hunc locum, & ipſe Philippus exaraverit manu ſua, ἀδίαντον ἀποθέμενος εἰς τὸ ἑαυτᾶ πόμα. *In potionem ſuam.* Sic nihil facilius aut accommodatius.

UVA. BHSC. BV 01692

φειδάδες] Medici φειδάδαι sunt notissimi in hac literarum luce: Hic φειδάδεται pro θεραπεύεται usurpatur absolute. Vide Salmasium ad *Solinum pag.* 740. Paulo ante etiam φειδεύονται pro θεραπεύονται malim ego ex aliis Libris, ut sic conveniant illa: Interpres ad vocis significationem naturalem nimis anxie adhæsit.

Cap. 97. ἀεὶ ἐν κινήσει ᾗ θυμῷ] Recte Interpres, *in continuo motu & animi intentione*. Locutionem nota.

κορώνης νεοσσὸς ζωγραφοῦσιν] Hoc leviter corruptum est: Scribe, κορώνην νεοσσοῖς ζωγραφοῦσιν, *cornicem cum pullis pingunt*. Præpositio abest: Id Amanuenses vel miscellos Grammaticos decepit. Ipsa cornix abesse nequit: Nam de ea hic præcipue agitur. Nihil clarius.

ἱπταμένη] Volans, non sedens & quiescens. Eodem pertinent illa Aristotelis *Lib.* 6. *Cap.* 6. *de Histor. Animal.* ᾗ ἐκλέψαντες (οἱ πλεῖστοι τῶν ὀρνίθων) ὀλιγωρίαν ἐπιμέλειαν ποιοῦνται (τῶν νεοττῶν) τὸ λοιπὸν, πλὴν κορώνης. αὕτη γὰρ ἐστὶ μίνα χρόνον ἐπιμελεῖται· ᾗ γὰρ ἤδη πετομένη σιτίζει παρεπετομένους. Ubi legendum videtur mihi, ᾗ γὰρ ἤδη πετομένους σιτίζει παρεπετομένη: Nam illud ἤδη certe pullos, non matrem requirit sibi. Nihil frequentius in Libris, quam illa casuum transpositio.

Cap. 98. μὴ ἄρα χειμάζῃ] *Nunquid procellas minentur.* Nubes explorat e proximo, ut sciat, num tempestates meditentur. Moneo in gratiam Tyronum, quibus verba Græca possent negotium facessere. Interpres minus bene. Pro μὴ ἄρα vulgo dicitur ἆρα μὴ eo significatu.

Cap. 99. ἱέρακα ἐγκύμονα ζωγραφοῦσιν] Glossæ Labbæi, ἐγκυήσασαν. *connixam*. Idem ἐγκύμονα hic: Alias ipsum ἐγκυήσασαν reponendum. Nam accipiter prægnans adumbrari non potest.

UVA. BHSC. BU 01692

ἀπολέγει] *Incubat.* λέγεται, ut omnes sciunt, *cubare* etiam notat. Interpres balbutit.

διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τ χρόνον τὰς ὄνυχας ἀπολλύειν] Quid hoc? An ungues amittunt accipitres, ut pennas, & eas, ut pennas, etiam recuperant? Absit, absit: Nam nihil falsius & ab ipsa natura alienius. Aldus ediderat ex Membranis suis, διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τ χρόνον τὰς ὄνυχας ἀπολύειν: Quod mire allubescit mihi, & dubio procul exhibet ipsam Philippi manum. *Quia per id tempus ungues solvunt*, id est, ex aduncis fiunt rectæ: *Quia ungues remittunt*, & in rectum sese porrigunt, eoque ad rapiendum fiunt ineptæ. Hoc est ἀπολύειν hic: *solvere*, *laxare*, *remittere*. Aristoteles de Aquilis idem notat *Lib.* 6. *Cap.* 6. *de Histor. Animal.* & διαστρέφεται dixit, quod Noster dicit ἀπολύειν. Verba sunt: ἐκβάλλει δ' αὐξανομένων τὸν ἕτερον τ νεοττῶν, ἀχθόμενος τῇ ἐδωδῇ· ἅμα γὰρ λέγεται ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἅπας γίνεται, ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τὰς τ θηρίων σκύμνους. οἵτε ἂν ὄνυχες αὐτῶν διαστρέφονται ὀλίγας ἡμέρας, ἢ τὰ πτερὰ λευκαίνεται· ὥστε ἢ τοῖς τέκνοις τότε γίνονται χαλεποί. διαστρέφεται est *detorqueri*, *reflecti*, & τὸ ἀπολύειν exprimit plane. Plinius locum Philosophi attulit *Lib.* 10. *Cap.* 3. *Histor. Natural.* & illud διαστρέφονται Latine reddidit *invertuntur: Alterum expellunt tædio nutriendi. Quippe eo tempore ipsis cibum negavit natura, prospiciens ne omnium ferarum fætus raperentur. Ungues quoque earum invertuntur diebus iis, albescunt inedia pennæ, ut merito partus suos oderint. Invertuntur*, & illud aduncum amittunt, in quo unguium est robur. Hæc aperta sunt. Sed quid in Aristotelis loco est, ἅμα γὰρ λέγεται ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἅπας γίνεται? Pessimum haud dubie Amanuensium κάθαρμα. Nam primo, si per totum illud tempus ἅπας esset ἀετὸς,

ne

UVA. BHSC. BU 01692

ne unum quidem pullum nutrire posset, & ipse miser inedia periret: Hoc sana ratio docet & omnes sentiunt statim. Dein, ipse Philosophus de Aquilis pullos nutrientibus diserte scribit *Lib.* 9. *Cap.* 32. ἀπολίθεται ἢ ἡ φωτοδύσαν τροφὴν τοῖς νεοττοῖς, διὰ τὸ μὴ εὔπορον εἶναι καθ' ἑκάστην ἡμέραν αὐτὴν ποιίζεσθαι, ἐνίοτε οὐκ ἔχουσιν ἔξωθεν κομίζειν. Quare ita ineptire non potuit certe. Quid plura? Legendum est absque dubio, ἅμα ἢ λέγεται ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀπαλὸς γίνεσθαι. Per id tempus mollescit Aquila, & ita mollescit, ut rapiendis ferarum catulis sit impar, & aviculis aliisque minutioribus sese sustentare debeat. ἀπαλὸς γίνεσθαι idem, quod ἀπαλύνεσθαι: Similiter χαλεποὶ γίνονται sequitur mox, & alia similia occurrunt alibi. Ab ista autem mollitie est ipsa unguium inversio, qui una cum toto corpore molescunt. Quid ais? Hæc accommodatissima sunt. Scripturæ vitium est perquam antiquum, & quo locus Philosophi laboravit jam ante Plinii tempora: Nam ille, ut vides, in eo misere hæsit. Et sic exemplum hic habemus insigne Pliniani erroris ex antiquissimorum Codicum depravatione. Vide, quæ diximus ad *Cap.* 11. *Lib.* 1.

Cap. 100. διὸ καὶ κάμηλος λέγεται] Aldus & Mercerus κάμηρος; quod Scholion redolet, ut recte Hœschelio observatum. Ipsa Etymologia hic tradita Græciam ciet: Quare Philippus eam absque dubio addidit de suo.

Cap. 101. καὶ ἡ ὄρασιν ὀξὺν] *Visu acrem.* Interpretis *visu celerem* non dicit, quod debet.

κυνὸς ὄμματ' ἔχων] Hoc supponit, canes in oculis sanguine abundare: Nam cæteroquin connexio est nulla, & plane ineptit διὸ. Attende modo, videbis statim. Ipsum illud foras arcessendum satis tamen molestum est hoc loco, &

UVA. BHSC. BU 01692

multis diſplicere poſſet: Id ego diffiteri nolo. An forte aliud latet, quod nunc ſubito ſeſe offert mihi? Dicam: In Libris Homericis, quos Horapollo trivit, ſcriptum eſſe potuit αἱμοβαρές pro οἰνοβαρές; & illud arcte junctum cum κυνὸς ὄμματ' ἔχων, non illepide adduxit forſitan Scriptor Ægyptius, ut eo Symbolum ſanguinis appetens illuſtraret: Sane hoc mihi perquam probabile eſt, quia ſic connexio eſt certa, & qualis eſſe debet. διὸ ἢ ὁ Ποιητής: Attende, attende, quæſo, ad illud ipſum.

Cap. 102. προσλαμβάνῃ τὰς ὀπισθίους πρότερον] Quid? An ranis pedes poſteriores naſcuntur ante priores? Haud puto, ubi ad ea attendo, quæ Ælianus habet *Lib.* 2. *Cap.* 56. *de Animal.* & ipſam Naturæ legem conſidero, qua partes capiti proximæ formantur ante alias remotiores. Dein, Symbolum etiam poſteriores non amat tempore primas: Nam ſi priores non ederentur, niſi editis jam poſterioribus, aut ego egregie fallor, aut ipſos priores deſideraſſet Symbolum & ratio Symbolica: Nihil apertius, aut perſpicuum magis. Quid multa? Ineptiſſima lectio eſt, quam ex Codice Auguſtano hic repræſentavit Hœſchelius. Aliter Aldus, qui προσλαμβάνῃ τὰς ὀπισθίους πόδας edidit ex Membranis ſuis: Longe melius certe & accommodatius. Nam ſic nihil adeſt, quod ſententiam efficit pravam: Sed quid de verbis dicemus? An illa integra ſunt, & numeros habent ſuos? Ita profecto ſentiet nemo, ubi de pedibus anterioribus nihil, ne minimum præceſſit. Quid igitur? Legendum autumo plane, vel προσλαμβάνῃ τὰς ὀπισθίους πόδας πρότέροις, vel προσλαμβάνῃ τὰς ὀπισθίους πρότέροις. *ad priores pedes poſteriores aſſumit.* Præpoſitio cum verbo ita cohæret, ut ſeparatæ vim habeat omnem: τὰς ὀπισθίους πόδας πρὸς πρότέροις

UVA. BHSC. BV 01692

ροις λαμβάνῃ. Nihil notius, & ſic ipſe Philippus plus ſemel. Nunc ordine pedes enaſcuntur, & Symbolum aptum eſt una cum ipſis verbis. Illud addendum: Duplicem lectionem tibi propoſui, quia haud dubie Libri olim variarunt, & in his τὰς ὀπισθίους πόδας ποσὶ τέροις plenius, in illis τὰς ὀπιθίους ποσὶ τέροις parcius ſcriptum fuit.

Cap. 104. αὕτη γὰρ ὅταν ἴδῃ &c.] Verba male diſtincta ſunt: Scribe, αὕτη γὰρ ὅταν ἴδῃ τὰς πολλὰς τῶν ἰχθύων, μὴ δυναμένους κολυμβᾶν συλλαμβάνῃ πρὸς ἑαυτὴν ἢ σώζῃ, *ubi piſcium cætum viderit, eos, qui natare non poſſunt, ad ſe ſumit & ſervat.* Sic aptum eſt, quod dicitur, & ea, quæ de Torpedine piſciculos in cibum captante narrantur vulgo, non refellunt Philippum cum Horapolline ſuo: Quod facit Torpedo, ſolis invalidis facit & qui natare non poſſunt; alios torpore immobiles efficit, & ita capit, ut eſcam præbeant ſibi. Sentiſne? Solos invalidos, ſi forte conſpexerit, ſervat. Et hoc cum re ſignata convenit pulchre. Bonus ille Cauſſinus de Nautilo hic cogitabat.

πρὸς ἑαυτὴν] Melius eſſet πρὸς ἑαυτῇ: quo pertinet Aldi lectio, quam leviter interpolavit Mercerus.

Cap. 105. κακῶς ἀνηλωκότα] Si conſideres Ariſtotelis & Plinii loca notiſſima de Polypi cura domeſtica, quid ais? tibine placet illud κακῶς? Haud puto. Dein, quid mali in eo, quod conſumtis utilibus inutilia abjiciat? Nonne id faciunt omnes & facere debent, qui ſibi officere nolunt ipſi? De eo, hercule, dubitabit nemo. Et quid igitur moramur? Pro κακῶς ἀνηλωκότα ipſe Philippus ſcripſit καλῶς ἀνηλωκότα. Sic cum Ariſtotele & Plinio concinit Noſter: Qui decenter, non perdite, omnia conſumit, Polypo comparatur recte.

πολ-

UVA. BHSC. BU 01692

πολλὰ ἡ ἀσώτως ἐσθίων] Celeberrima eſt Polypi voracitas: Et hæc, credo, Amanuenſes decepit, qui ingenii penuria diſtinguere non poterant accurate diſtinguenda.

Cap. 106. ἔτ@ γὰρ τὸς πολύποδας κρατεῖ] Hic ab Aliis omnibus diſſentit Noſter: Vide Ariſtotelem *Lib.* 8. *Cap.* 2. *de Hiſtor. Animal.* Oppianum *Lib.* 2. *Halieutic.* Ælianum *Lib.* 1. *Cap.* 32. *&* *Lib.* 10. *Cap.* 38. *de Animal.* Plinium *Lib.* 9. *Cap.* 62. *Hiſtor. Natural.* &c. Quod non ferendum certe. Fallor, aut Amanuenſes hic iterum dederunt nobis, quod ipſe Philippus non dederat: Scribe, ἔτ@ γὰρ τὸς καρχάρους κρατεῖ, ἡ τὰ πρωτεῖα φέρει. Ita millies nomina confuſa ſunt ab ineptientibus Scribis, & alterum pro altero pictum. Quid? quod ipſum ἔτ@ ſcripturam hanc deſideret ſibi: Nam id ad proximum πολύποδα ſeſe refert, & ſic nomen male repetitum foras expellit procul. Attende, attende: Certa eſt conjectura.

Cap. 107. πῶς ἄνδρα συζυχθέντα γυναικί;] Mutila iterum Inſcriptio, ut quisque videt, & a Recentioribus male concepta.

ἐν ᾗ ἐτέχθη] *In qua peperit:* Uxor juvencula, quæ in prima ætate ſua peperit, cum adhuc videretur immatura? Hæc una cum Viro juvenculo pinna gravida expreſſa fuit. Interpres peſſime: Sic ſignum non convenit rei ſignatæ, & Horapollo balbutit cum tota Ægyptiorum gente. πίννας ἐγκύους hic habemus diſerte: Et ἄνδρα συζυχθέντα γυναικὶ: Quis autem mulierem ab ipſa nativitatis hora viro junctam audivit aut cogitando ſibi confinxit unquam? Nugæ, nugæ. Deſponſatam novimus & μνηστευθεῖσαν, non alteram. ἡλικίας, ut vides, nunc pretii eſt quantivis, & qui pro eo ſcripſerunt χήνας, quod Margo Hæ-

UVA. BHSC. BU 01692

Hœſchelianus habet, ridiculi ſunt & cachinnos merentur ſolutos. ἐτέχθη idem, quod ἔτεκε: modus patiendi pro modo agendi, qui vix diſtant in partus negotio: Nam quæ parit, eo ipſo revera patitur. Ita Græci ſæpe, ut ſciunt, qui Linguam callent. Nunc ſatis aptum eſt Symbolum; quod longe tamen aptius eſſet, ſi minima mutatione legeretur, Ανδρὶ συζύγθεῖσαν γυναῖκα ἀπὸ πρώτης ἡλικίας, ἐν ᾗ ἐτέχθη, βλόμβοι σημῆναι, πίνναν ἔγκυον ζωγραφοῦσιν. αὗται γὰρ &c. Nam ſic ipſum Symbolum venuſte uni uxori enixæ opponit unam pinnam gravidam, & Symboli ἐξήγησις opportune de pinnis loquitur in genere, quæ juvenes admodum coire ſolent. Attende, probabis, quod dico: Mihi certe, ne quid diſſimulem, lectio iſta unice placet. Junge Caput 94. hujus Libri, ubi eadem numerorum eſt mutatio, ut alia nunc præteream.

Cap. 108. ἢ καλεῖ) πιννοφύλαξ] Hoc Græcum, & a Philippo, ut videtur, additum.

ἀκολούθως τῷ ὀνόματι] Hoc vertendum hic, *nomine convenienti*: Comma poſt πιννοφύλαξ tutius abeſſet: Nam καλεῖ) ἀκολούθως πιννοφύλαξ τῷ ὀνόμαλι cohæret una. Si vera ſeparatio in illis eſſet, pro ἀκολούθως τῷ ὀνόμαλι Alii ſcripſiſſent ἀκολούθως τῷ πράγμαλι, & Philippus, quanquam ſcriptor minus politus, id etiam ſumſiſſet ſibi.

Cap. 109. λάμειαν ἔχονλα] Codex Auguſtanus λάμιαν: Utrumque ineptum eſt; nec Hœſchelium audio. Nam quis λάμιαν pro ingluvie adhibuit unquam, ſi Etymon Spectri etiam ſit certum, quod tamen dixerit nemo? Apage nugas: Sic omnia ex omnibus fieri poſſunt. Perbene Mercerus λαίμειαν legit, quod λαιμαργίαν denotare poteſt vi ſua, & Græcia ſtatim agnoverit pro fœtu genuino. λαιμὸς, λαιμᾶν,

UVA. BHSC. BU 01692

& λαμάζειν notiſſima ſunt: Ex eadem familia eſt λάμια & λάμεια. Nihil planius. De Lamia Spectro nos alias loco ſuo.

Cap. 110. πῶς ἄνθρωπον ἢ ἑαυτῆς τροφὴν ἐμοῦντα;] Dimidiata etiam Inſcriptio, ut ipſe Contextus probat ſtatim.

ἢ πάλιν ἀπολήσως ἐσθίοντα] *Sic ut cibum ingeſtum denuo reddere cogatur.* Ita longe ſignatius & convenientius eſt Symbolum: Nam felis aquaticus etiam abſorbet fætum, ut mox eum evomat iterum. Appoſite Ariſtoteles, οἱ μὲν γαλεοὶ ἢ ἐξαφιᾶσι, ἢ δέχονται εἰς ἑαυτοὺς τοὺς νεοττούς. Sic etiam gulones illi.

νηχόμενον ὑπ' ἀλλαπίνης τ' γόνον] Natans fætum abſorbet, ubi metus eſt, ne ab aliis piſcibus devoretur. Vide Ælianum *Lib.* 9. *Cap.* 65. *de Animal.*

Cap. 112. τρυγόνα] Paſtinacam intellige cum Cauſſino & Pierio Valeriano *Lib.* 30. *Cap.* 16. *Hieroglyphic.* Mercerus & Hœſchelius hic miſere ineptiunt.

ῥίπτει ἢ ἐν τῇ οὐρᾷ ἄκανθαν] *Emittit ſpinam, quam in cauda habet.* ῥίπτειν βέλη notiſſimum eſt: Similiter ῥίπτειν ἄκανθαν accipiendum hic.

Cap. 113. πῶς ἄνθρωπον ἀφειδῶς &c.] Mutila iterum Inſcriptio: Nam addere debuiſſent boni, ἢ ὕστερον καλαυηλωκότα τὰ ἴδια. Sed ita ſapiebant illi. Cum ſequenti Inſcriptione, πῶς ἄνθρωπον ὀπὶ καλῷ ὁρμήσαντα, ſimiliter ſeſe res habet.

Cap. 114. ὥστε ἐκ τούτου μηχέλι —— ἢ ὅτω διαφεύγει] Ubi ad hæc attendo, non video, qui Symbolo hoc depingere potuerint hominem ὀπὶ καλῷ ὁρμήσαντα ἢ ἀνὶ τούτου κακῷ πεσόντα: Nam Sepia incolumis evadit, & atramento ſuo piſcantium oculos eludit. An ad aquæ colorem reſpicitur hoc Signo, quæ ex pura fit impura, & ſic ἀπὸ τοῦ καλοῦ venit ad τὸ κακόν? Hoc aliquid eſt, fateor, ſed adeo jejunum

&

UVA. BHSC. BU 01692

& rancidum, ut merito ſuo omnibus diſplicere debeat. Fallor, aut Amanuenſes hic iterum loquuntur: Scribe facta tranſpoſitione levicula, Ανθρώπον ἐπὶ κακῷ ὁρμήσαντα, ϗ ἀνλὶ τότε καλῷ ϖεπεσόντα, βελόμενοι &c. Sic Symbolum pulchre cum ipſa re conſpirat: Piſcantes non metuit Sepia, ſui ipſius bene conſcia: ἐπὶ κακῷ igitur ὁρμᾷ alacris, & mox ubi periculum urget, atramentum ſuum emittit, & ſic ἀνλὶ κακοῦ τῷ καλῷ ϖεπίπτει, ſalva & incolumis evadens, inimicoſque eludens læta. Sentiſne? Id ſpero equidem ac confido. ἄνθρωπος ἐπὶ κακῷ ὁρμήσας eſt, qui ῥιψοκίνδυνος dicitur vulgo.

Cap. 115. στρθίον πυρίτην] Ita ex Libro Auguſtano edidit Hœſchelius, quem ſecutus ſum, ſed ſequi non debueram: Nam cum Aldo & Mercero haud dubie legendum eſt πυργίτην, quo nomine dictus eſt paſſer a turribus, in quibus degit & nidificat. πυρίτης neſcio, an unquam dictus ſit a quoquam: Si tamen id fecerit aliquis jure ſuo, a πῦρ & igneo calore nomen abſque dubio repetierit. Vulgus πυργίτης, cum quo fecit Philippus & facere debuit, ut recte intelligeretur: Hoc certum. Pierius Valerianus in Codice ſuo etiam πυρίτην invenerat: Vide *Lib.* 20. *Cap.* 28. *Hieroglyphic.*

ὀργῆς] Perbene Hœſchelius ὁρμῆς, quod diu ante placuit etiam Geſnero in Libro de *Avibus*. Alterum nimis longe petitum eſt.

ἑπτάκις μίγνυ) &c.] Numerus laborat: Nam paſſeres fœmellas tricies unius horæ ſpatio oſculantes videas ſæpe: An forte ipſum illum numerum expreſſerat Philippus, & legendum eſt τριακονταάκις μίγνυ) τῇ &c? Hoc verum eſſe poteſt: Nam ut dixi, numerus vulgatus nimis certe exiguus eſt pro paſſere bene viro.

UVA. BHSC. BU 01692

Cap. 116. λύρᾳν ζωγρᾳφῆσιν] Ad Lyræ harmoniam & numeros Myſticos hic attendendum: Multa de illis Veteres Philoſophi, ut notum.

Cap. 117. τ῀ καταθυμίως πεπρᾳγμένων ἀυτῷ] Articulus ἀυτῷ reſpicere debet ſuperius ἄνθρωπον cum comitatu ſuo: Quod durius certe & coactius. An forte ανω pro ἀνθρώπω excluſit ἀυτῷ, & hic quoque Philippi mutavit manum? Id mihi non improbabile.

Cap. 118. ςρωθοκαμήλω πτερὸν] *Struthiocameli alam.* Merceri *pennam* non convenit.

IN-

UVA. BHSC. BV 01692

INDEX
IN
HORAPOLLINEM.

A.

ACerra conflagrans 38
Accipiter 8, 10, 88, 140
Accipitres duo 12
Adiantum herba 136
Adulatione deceptus 134
Aedificandi cupidus 154
Aegyptus 38
Aelurus 16
Aequinoctia duo 30
Aëtites lapis 106
Aevum 2
Ambres, Liber Ægyptiorum, 52
Amens 66
Amor 92
Anguilla 144
Anemones flos 86
Anguis, in cujus medio domus, 74
——— caudam ore tenens in orbis figuram 72
——— vigilans 74
——— dimidiatus 76
——— integer 76
Anima 10
——— hominis masculi 82
——— diutissime hic commorans 46
Animus seu animi præstantia 32
Annus quomodo designetur 4
——— Solis. 8
——— Ægyptiacus 134
Antiqua origo 44
Apertum ac patens 42
Apes 74
Aqua & ignis 56
Aquila 110. 138
Aquilæ pullus 82
Armatus homo & jaculans 86
Αρκεα 6
Aspectus 21
Αστροκύων 4
Atramentum 51
Auditus 61
——— acutior 119
Aversio 91
Auris picta 91

UVA. BHSC. BV 01692

INDEX.

B.

BAi & Bajeth, voces Ægyptiæ, 11
Basiliscus 2, 115
Belli acies 85

C.

CÆcus homo 117
Cædis admissæ pœnas dans 151
Cælum & terra aquæ copiam scaturiens 37
Cælum fundens rorem 51
Calamitates intrepide ferens 123
Camelus 141
Cancer cum ostreo 147
Canis 55, 57
Canis aversus 91
Capita duo 41
Capite carens ambulans 73
Capra 119
Carabus 147
Castor 117
Cavens sibi ab inimicorum insidiis 137
Cervus 91, 133
Cervus cum tibicine 137
Cibum vomens & avide iterum vorans 149
Cicada 111
Ciconia 113
Cognitionis Symbolum 65
Columba 71, 105
Columba nigra 95
Commercium cum alienigenis habens 149
Conciliandi sibi alios vi præditus 153
Concordia 87
Concubitus 47
Confugiens ad proprium patronum, neque adjutus 107
Conyza 129
Continue laborans 139
Continentia hominis 85
Cor 11, 51
—— supra acerram 39
—— hominis faucibus appensum 85
Cornix 135, 139
Cornices duæ 13, 15, 101
Coturnicis os 87
Crepusculum 83
Cribrum 53
Crocodilus 79, 81, 129
Crocodili cauda 81
Crocodili oculi 79
Cucupha 69
Culicum copia & generatio 105
Custos domus 57, 75
Cygnus 101
Cynocephalus 27, 29, 31

D.

DEbilis homo, lasciviens tamen, 109
Desponsata mulier 89
Deus 83
—— Sol 9
—— Mundanus 26
Dei ἀρσενοθήλεις 25
Dextrarum junctio 86
Digitus 85, 89
Doctrina 51
Domi sese continens 117
Dorsi spina 87
Drachmæ duæ 25

Ele-

UVA. BHSC. BU 01692

INDEX.

E.

ELephas 131, 133
Equa lupum calcans 103
Equi cadaver — 103
Eth Ægyptiace cor 11

F.

FAces accenſæ 125
Fatum 27, 95
Febricitans & ſe ipſe curans 125
Felis aquaticus 149
Filius 67
Fiſtula 155
Fœcundus 61, 79
Folia 93
Formica 65, 117
Formicarum diſceſſus 97
Fortis ſimul & temperans 59
Fullo 77
Fumus 89
Furens 79
Futurum opus 91

G.

GRatus animus 69
Grues 137, 141
Guſtus 45

H.

HIeracion herba 9
Hippopotamus 71, 91
Hircus 61
Hirundo 95
Homo invalidus & qui aliorum auxilio egeat 97
— cum aſinino capite 41
— lapſus ſuos occultans 119
— mulieri a prima ætate junctus 147
— multos ſervans in mari 145
— non habens per ſe bilem, ſed ab alio commotus 105
— peregre nunquam profectus 41
— accuſatus & ideo ægrotans 115
— a luxuria reſipiſcens 127
— ab inſania reſipiſcens 153
— metuens improviſa 123
— ſaltatione gaudens tibiarumque cantu 109
— primum rudis & informis editus 131
— qui juſtam ætatem vixit 135
— qui utilia & inutilia male conſumſerit 145
— ſeipſum curans ex oraculi reſponſo 105
— qui ſui curam non habet 147
— ſibi ipſi damna dans 117
— ſuum ſcelus tegens 135
— tardus in movendis pedibus 141, 143
— tute urbem incolens 107
Hominis στάσις & robur 86
Hora 91
Horarum inſpector 57
Horus 35
Humilitas 11
Hyæna 121, 123
Hydriæ tres 37

I.

IBis 19, 51
Ibidis ala 129
Ichneumon 97
Ignis & aqua 57

Igne

UVA. BHSC. BU 01692

Igne repreſſus 124
Imago umbilico tenus cum gladio depicta 91
Imperans hominibus ſui generis 145
Impietas 91
Impoſſibile 73
Impudens 143
Impudentia 65
Impurus & ſceleſtus animus 63
Ingratus & injuſtus 71
Ingratus in bene de ſe meritos 71
Inimico ſuperior 121
Inimicus & inviſus omnibus 143
Inimicus cum pari inimico congrediens 97
Inſanus 79
Inſtabilis 119
Inſtauratio, quæ poſt longiſſimum tempus fiat 111
Intemperans 151
Interitus 65
Ira 31
Iracundia immoderata 99
Iſis 5
Judex 55
Junco ſcripſerunt Ægyptii 53
Juno 23
Jus æquvm omnibus reddens 155

L.

Laqueus 93
Leæna 129
Leo 33, 35, 99, 125
Leonis anteriora 35
——caput 35
Lepus 43
Liber ſignatus 93
Liberi matri inſidiantes 115
Liberos dimittens ob paupertatem 141
Limes 21
Linea recta cūm altera inflexa 95
Lineæ decem 95
Lingua ſupra oculum 43
Literæ Ægyptiæ 51
Longævus 91
Lumbus hominis 87
Luna 27, 79
Luna oriens 31
Lupus 91, 123, 125
Lyra 153

M.

Magiſtratus 55
Manus hominis 43, 155
Manus una arcum, altera ſcutum tenens 85
Mars 13
Maſculus 83
Mater 19, 25
Meiſi Ægyptiace ſerpens 75
Menſis 7, 79
Mercurius 29, 51
Minerva 23
Miſericors 23
Morbus 87
Mors 93
Mula 101
Mulier abortum faciens 103
—— lactans & bene nutriens 109
—— infantes fœminas aut mares pariens 103
—— quæ virum odit 113
—— ſemel enixa 129
—— ſterilis 101
—— vidua 95
—— viri præſtans opera 99
Mundus 4, 17
Muræna piſcis 149

UVA. BHSC. BU 01692

INDEX.

Mus 65
Muſa 95
Muſca 65
Muſtela 99

N.

NAtatio 31
Nefarium & abominandum 59
Nili exundatio. 37
Nox 83
Nun Ægyptiace Nilus 37
Nuptiæ 15
Nycticorax 93

O.

OBſidio 93
Occaſus 81
Oculus 43
Odoratus 55
Opus 89
Orbis terrarum 29. ejus umbilicus Ægyptus 39
Origanum 97
Ortus 79
Oryx 63
Os 45, 59
Os boni viri 85
Oſtrea 147
Otis & equus 107
Οὐαιὲ, vox e longinquo veniens, Ægyptiace 45
Οὐραῖος vel οὐβαῖος Ægyptiace Baſiliſcus 2

P.

PÆdicatio 139
Palma 7
Palumbus 105
Papyri faſciculus 45
Pardus 121, 135
Paſſer & noctua 109
Paſſer pyrgites 153
Paſtinaca 150
Πασοφόρος 57
Pater 17
Patris amans 113
Patrimonium filiis relictum 95
Pedes gemini conjuncti 84
Pedes hominis in aqua obambulantes 73
Pelicanus 67
Penis manu compreſſus 85
Perdices 139
Peregrinatus nunquam 41
Phœnix 49, 111
Πτεροφύλαξ 147
Piſcis 29, 59
Pollinctor ſacrorum 55
Polypus 145, 147
Pœna 91
Populus regi obſequens 75
Porcus 99
Præſagium 21
Præſtantia 11
Puritas 57

Q.

QUarta arvi pars 7
Quinarius numerus 27

R.

RAmus palmæ 7
Rana 41, 143
Rapax 79, 129
Rex cuſtos 75

UVA. BHSC. BU 01692

—— fugiens ſtultitiam 131
—— fugiens nugatorem 133
—— orbi imperans 75
—— parti orbis imperans 77
Riſus 55
Robur 35
Robuſtus homo 131
Ros e cælo 51

S.

Sacer Scriba 51, 53
Sacerdotes Ægyptii circumciſi 31
Sacris initiatus 111
Salamandra 115
Saltatione tibiaque gaudens 109
Sanguis 11, 93
Sbo Ægyptiace plenus victus 53
Scala 93
Scarabæus 15, 17, 25, 101
Scarus 149
Scorpius & Crocodilus 97
Senex fame confectus 139
—— Muſicus 101
Sepia 151
Sepulturæ proſpiciens 133
Sermo 43, 93
Sero tandem ex peregrinatione rediens 35
Serpens 3, 5
Sideralis ſcientiæ gnarus 141
Sidus 27
Silentium 45
Simia 119
Sol viſus dominus 9
Sol & Luna 2
Solis circulus 89
—— curſus in ſolſtitio hyberno 85
Sothis Ægyptiace Canicula 5
Splen 55
Stabile ac tutum 87
Stella 83
Sternutamentum 55
Stomachus 85
Struthiocamelus 155
Sublimitas 9

T.

Talpa 117
Taurus 59, 103
—— inter ſidera 19
—— ligatus 127
Tauri auricula 61
—— cornu 89
Temperantiæ dubiæ homo 127
Tempus 83
Tenebræ 81
Terribilis 35
Tonitru 45
Torpedo piſcis 145
Tumultus 87
Tutela & præſidium 41
Turtur 109

V.

Vaccæ cornu 91
Vates 55
Ubertas & abundantia 48
Venus 13
Ventus 89
Vermes 105
Veſcens profuſius alienis & mox ſuis 151
Veſpæ 93, 103
Veſpertilio 109
Veſpertilionis pennæ 117
Vetuſtiſſimum 93
Victoria 11

Vi-

UVA. BHSC. BU 01692

INDEX.

Vigilans 35
Vindemia copiosa 137
Vipera 115, 133
Vir 17
Uni ac soli genitus 14
Unitas 25
Voluptas 47
Vox e longinquo veniens 45
Upupa 137
Ursæ partus 131
Vulcanus 25
Vulpanser 67
Uvæ esu offensus 137
Vultur 19, 21, 23, 25

FINIS.

ERRATA.

In Præfat. p. 1. lege pro Φαινυβύθεως, Φαινεβύθεως. in Not. p. 200. pro πισόωται, πισόταλαι. p. 207. pro θημιατήριον, θυμιαλήριον. p. 319. pro ὑδονῶν, ἡδονῶν. p. 320. pro πλυμμύρω & πλυμμύρα, πλημμύρω & πλημμύρα,

UVA. BHSC. BV 01692

TRAJECTI AD RHENUM,

Typis PETRI MUNTENDAM, 1727.

UVA. BHSC. BV 01692

UVA. BHSC. BU 01692

UVA. BHSC. BV 01692

UVA. BHSC. BV 01692

UVA-WHSC-BC-01692

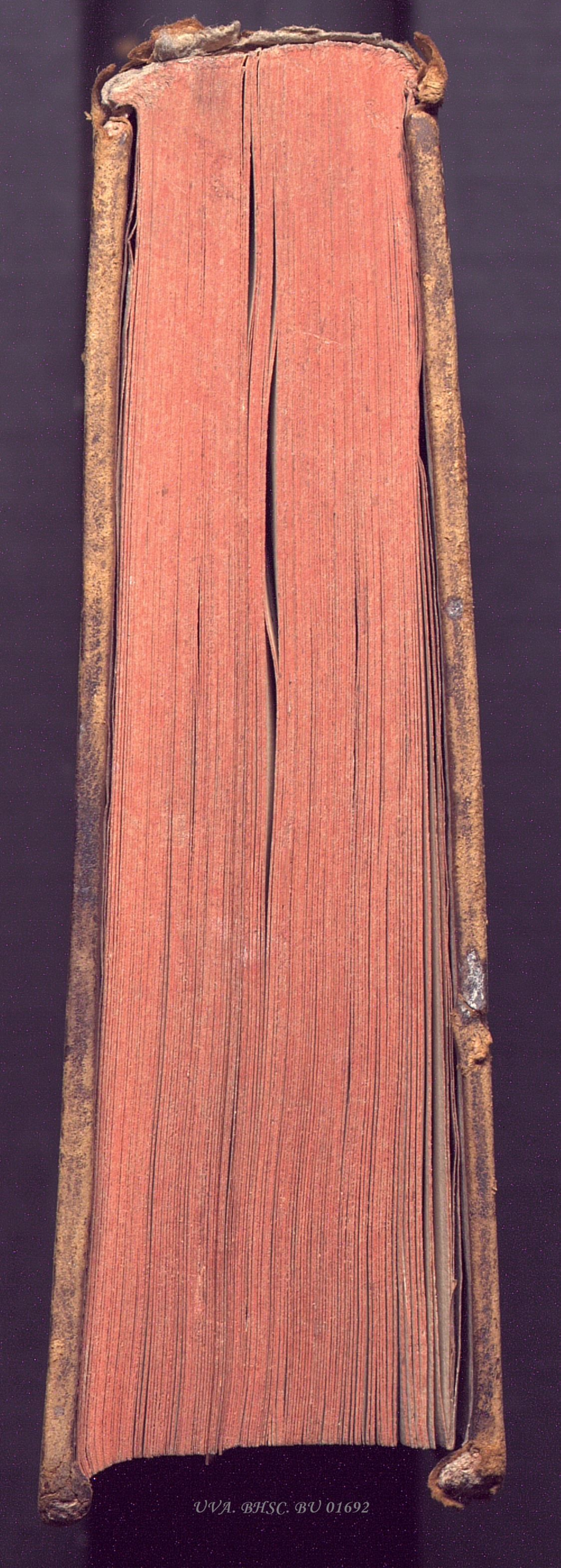

UVA. BHSC. BU 01692

OXF. BIBSC. BQ 01662

UVA. GHSC. BU 01692

HORAPO

HIEROG

BU
Biblioteca de Santa Cruz
1.692

UVA_BHSC_BU_01692